

Cái Chết Huy Hoàng

Contents

Cái Chết Huy Hoàng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	51
8. Chương 8	59
9. Chương 9	66
10. Chương 10	76
11. Chương 11	83
12. Chương 12	93
13. Chương 13	100
14. Chương 14	107
15. Chương 15	115
16. Chương 16	124
17. Chương 17	132
18. Chương 18	141
19. Chương 19	147
20. Chương 20	154

Cái Chết Huy Hoàng

Giới thiệu

Giải xong một vụ án học búa cùng mối tình với chàng tỷ phú độc thân nổi tiếng nhất thế giới - cả h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-chet-huy-hoang>

1. Chương 1

Người chết là công việc của cô. Cô sống với họ, làm việc với họ, nghiên cứu họ. Cô mơ về họ. Và vì có vẻ thể chưa đủ, nên ở một ngăn nhỏ sâu kín trong tim mình, cô thương xót cho họ.

Mười năm làm cảnh sát đã khiến cô dày dạn, cho cô con mắt lạnh lùng, dò xét và hoài nghi đối với cái chết cùng vô số nguyên nhân của nó. Điều đó khiến cho hiện trường như cô đang chứng kiến lúc này, trong một đêm mưa trên đường phố tối bùng, bắn thủ, thành ra hầu như quá đổi bình thường. Ấy thế mà, cô vẫn động lòng.

Chuyện giết người không còn gây sốc, nhưng nó vẫn tiếp tục làm nôn nao.

Người phụ nữ ấy từng rất xinh đẹp. Những lọn tóc dài vàng óng xỏa ra như những tia nắng trên vĩa hè bắn thủ. Đôi mắt, mở to và chết lặng với vẻ đau đớn mà cái chết để lại trong đó, màu tím thẫm tương phản với hai gò má trắng bệch ướt đẫm vì mưa.

Bà mặc bộ đồ đắt tiền, màu thẫm như đôi mắt. Chiếc áo jacket được gài cúc gọn gàng trái ngược với chiếc váy xệch lên để lộ cặp đùi thon thả. Đồ trang sức lấp lánh trên ngón tay, trên tai, cài vào ve áo jacket óng mượt. Một chiếc túi da có quai bằng vàng nằm gần những ngón tay duỗi ra.

Cổ họng bà bị rạch tàn nhẫn.

Trung úy Eve Dallas cúi xuống bên cạnh xác chết và xem xét cẩn thận. Cảnh tượng và mùi quen thuộc, nhưng mỗi lần, mọi lần, đều có cái mới. Cả nạn nhân và kẻ giết người đều để lại dấu vết của mình, kiểu cách riêng của mình, và làm cho vụ giết người trở nên riêng biệt.

Hiện trường đã được ghi lại. Các máy cảm ứng và rào chắn được dựng lên để ngăn những người hiếu kỳ và để bảo vệ hiện trường gây án. Giao thông trên bộ ở khu vực này đã được chuyển hướng. Giao thông trên không vào giờ này đã vẫn nên không gây nhiều trở ngại. Nhịp phách của tiếng nhạc từ câu lạc bộ sex phía bên kia đường vọng lại vồn vã trong không khí, thỉnh thoảng bị ngắt quãng bởi tiếng gào rú của những kẻ tiệc tùng. Ánh sáng sắc sỡ từ bảng hiệu xoay tròn chiếu lên những tấm rào chắn, tán màu sắc chói lóa lên thi thể nạn nhân.

Lẽ ra Eve có thể yêu cầu đóng cửa câu lạc bộ kia vào tối nay, nhưng có lẽ cũng chẳng bỏ làm vậy lắm. Thậm chí ở năm 2058, khi đã có lệnh cấm dùng súng, thậm chí việc kiểm tra gene thường sàng lọc được những dấu vết di truyền bạo lực có từ trước khi sinh, thì nạn giết người vẫn xảy ra. Và nó xảy ra với mức độ thường xuyên đủ để những người đi tìm thú vui bên kia đường thấy méch lòng khi bị xua đuổi chỉ vì một sự phiền hà nhỏ nhất kiểu như chuyện chết người.

Một tay cảnh sát đứng cạnh đó quay hình ghi âm. Bên cạnh rào chắn, vài người giám định pháp y đang túm tụm lại để tránh cơn mưa tầm tã và tán gẫu. Họ chưa thêm để ý đến thi thể, cũng chưa nhận ra nạn nhân.

Có tệ hơn không, Eve tự hỏi, và đôi mắt cô sững lại khi nhìn mưa xối sạch vết máu, khi ta quen biết nạn nhân?

Cô chỉ có quan hệ nghề nghiệp với Ủy viên Công tố Cicely Tower, nhưng là một mối quan hệ vừa đủ để hình thành nhận định vững chắc rằng bà là một phụ nữ mạnh mẽ. Một phụ nữ thành đạt, Eve nghĩ, một chiến binh, người đã kiên cường theo đuổi công lý.

Bà ấy có đang theo đuổi công lý ở đây, tại khu tồi tàn này?

Khẽ thở dài, Eve với tay mở chiếc túi đẹp để đắt tiền để kiểm chứng ảnh căn cước nạn nhân. “Cicely Towers,” cô nói vào máy ghi âm. “Nữ, bốn mươi tuổi, đã ly hôn. Trú tại hai một ba hai đường Tám ba Đông, phòng Sáu một B. Không mất cướp. Nạn nhân vẫn mang nữ trang. Khoảng chừng...” Cô xem qua ví. “Hai mươi đô la tiền mặt, năm mươi phiếu tín dụng, sáu thẻ tín dụng để lại hiện trường. Không có dấu hiệu xô xát hoặc cưỡng hiếp.”

Cô nhìn lại người phụ nữ nằm soài trên vĩa hè. Bà làm quái gì ở đây, Towers? cô tự hỏi. Ở đây, cách xa trung tâm mua sắm, cách xa địa chỉ ngôi nhà sang trọng của bà?

Và lại ăn mặc như khi làm việc, cô nghĩ. Eve biết rõ kiểu trang phục chức sắc của Cicely Towers, và ngưỡng mộ nó tại tòa án cũng như ở Tòa thị chính. Màu sắc mạnh - luôn sẵn sàng đứng trước máy quay - cùng với phụ kiện phù hợp, luôn thể hiện nét nữ tính.

Eve đứng lên, bắt giắc chống tay vào đầu gối quần jean ướt sũng.

“Giết người,” cô nói gọn. “Bọc xác bà ấy lại.”

Eve chẳng ngạc nhiên khi giới truyền thông đã đánh hơi được vụ giết người và đang lùng sục tin tức tại tòa nhà hào nhoáng nơi Cicely Towers sống, trước cả khi Eve đến được đó. Vài ba đài lưu động và mấy tay phóng viên hau háu đã đóng trại bên vỉa hè sạch bong. Ba giờ sáng, trời mưa như trút chẳng làm họ nao núng. Trong mắt họ, Eve thấy được tia nhìn thau lấu. Câu chuyện là miếng mồi, xứng đáng để giành giật.

Cô có thể lờ đi các máy quay đang chia về mình, các câu hỏi bắn ra như mũi tên đâm siết. Cô hầu như đã quen với việc cô không còn là kẻ mai danh. Vụ án mà cô điều tra kết thúc hồi mùa đông vừa rồi đã bắn cô vào tầm mắt của công chúng. Vụ án đó, cô nghĩ khi hướng ánh mắt đánh thép vào tay phóng viên cả gan cản đường cô, và mối quan hệ của cô với Roarke.

Đó là một vụ giết người. Cái chết thảm khốc, cho dù có gây kích thích đến thế nào, cũng nhanh chóng không còn được công chúng quan tâm nữa.

Nhưng Roarke thì luôn là tin tức.

“Cô có gì rồi, Trung úy? Cô có nghi cho ai không? Có động cơ nào không? Cô có thể xác nhận Ủy viên Công tố Towers đã bị cắt cổ không?”

Eve chậm rãi lê từng bước ngắn, đảo mắt qua đám đông phóng viên ướt sũng với những ánh mắt hoang dại. Cô cũng ướt đầm, mệt mỏi và chán ngán, nhưng cô thận trọng. Cô hiểu nếu dâng nộp một chút gì của bản thân cho báo giới, họ sẽ vò xé, vặn siết và vắt khô.

“Sở cảnh sát không bình luận gì lúc này ngoài một điều là việc điều tra cái chết của Ủy viên Công tố Towers đang được tiến hành.”

“Cô được giao vụ này?”

“Tôi phụ trách chính,” cô đáp gọn, rồi bước qua hai tay cảnh sát đang gác lối vào tòa nhà.

Hành lang đầy hoa: Dọc dài hai bên là những bông hoa sắc sỡ, thơm ngát khiến cô nghĩ đến mùa xuân ở một nơi nào đó xa xôi - hòn đảo nơi cô đã có ba ngày rạng ngời cùng Roarke trong khi cô hồi phục vết thương do đạn và nghỉ ngơi cho lại sức.

Cô chẳng dành thì giờ để mỉm cười với kỷ niệm, điều cô sẽ làm trong những tình huống khác, mà chìa phù hiệu và đi qua những tấm lát sàn màu nâu đến thang máy đầu tiên.

Trong tòa nhà có nhiều cảnh sát hơn. Hai người đứng sau bàn nơi hành lang điều khiển hệ thống an ninh được vi tính hóa, những người khác canh giữ lối vào, còn những người khác nữa đứng cạnh các khoang thang máy. Có nhiều người hơn cần thiết, nhưng đây chỉ vì Towers là Ủy viên Công tố, bà từng là một trong số họ.

“Căn hộ của bà ấy đã được canh gác chưa?” Eve hỏi cảnh sát gần nhất.

“Thưa, đã canh gác. Không có ai vào hoặc ra kể từ khi sếp gọi điện lúc hai giờ mười phút.”

“Tôi muốn bản sao của các đĩa an ninh.” Cô bước vào thang máy. “Trong vòng hai tư giờ qua.” Cô liếc nhìn tên ghi trên bộ đồng phục. “Tôi muốn một đội sáu người, để điều tra từng căn hộ trong tòa nhà, bắt đầu từ bảy giờ, Biggs. Tầng sáu mốt,” cô ra lệnh, cửa thang máy trong suốt đóng lại nhẹ nhàng.

Cô bước vào tấm thảm xa xỉ và sự tĩnh lặng y như viện bảo tàng của tầng sáu mốt.

Hành lang hẹp, đúng kiểu những tòa chung cư được xây dựng trong nửa cuối thế kỷ trước. Những bức tường mang màu trắng kem nhẵn thín, có gắn gương cách quãng cố định để tạo cảm giác không gian.

Không gian không phải là vấn đề trong những căn hộ, Eve nghĩ. Mỗi tầng chỉ có ba căn hộ. Cô dùng thẻ tổng Cảnh sát và An ninh của mình để mở mã khóa phòng 61-B rồi bước vào chốn lộng lẫy yên ắng ấy.

Cicely Towers đã chăm lo rất tốt cho bản thân, Eve quả quyết. Và bà ấy muốn sống sung túc. Lấy chiếc máy quay hình bỏ túi từ trong bộ dụng cụ dã chiến ra cài lên áo jacket, cô quay phòng khách. Cô nhận ra hai bức tranh của một họa sĩ nổi tiếng thế kỷ hai mốt treo trên bức tường màu hồng nhạt phía trên khu tiếp khách hình chữ U trang trí những vệt sơn màu hồng và xanh nhạt. Chính mối quan hệ với Roarke giúp cô nhận ra những bức tranh và sự vương giả trong nét bài trí đơn giản và các món đồ được lựa chọn kỹ lưỡng này.

Một Ủy viên Công tố kiếm được bao nhiêu mỗi năm? Cô tự hỏi khi máy quay ghi hình.

Mọi thứ gọn gàng, tỉ mỉ. Rõ rồi, Eve nghĩ, từ những điều cô biết về Towers, người phụ nữ này rất tỉ mỉ. Trong trang phục, trong công việc, và trong việc giữ gìn sự riêng tư.

Vậy, một phụ nữ thông minh, thanh lịch và cẩn thận đã làm gì trong một khu vực nhộp nhúa vào giữa một đêm xấu trời?

Eve đi quanh phòng. Nền nhà bên dưới những tấm thảm là gỗ trắng và sáng như gương, phản chiếu màu sắc chủ đạo của căn phòng. Trên một chiếc bàn là những bức tranh ba chiều đóng khung, chụp ảnh những đứa trẻ ở nhiều giai đoạn phát triển, từ thời thơ ấu cho đến những năm đại học. Một trai một gái, đều xinh đẹp, đều rạng rỡ.

Thật kỳ lạ, Eve nghĩ. Cô đã thực hiện vô số vụ án với Towers trong nhiều năm qua. Cô có biết người phụ nữ này có con cái không nhỉ? Lắc đầu, cô bước đến chiếc máy tính nhỏ gắn vào cái bàn làm việc kiểu cách trong góc phòng. Cô lại dùng thẻ tổng để mở máy.

“Danh sách các cuộc hẹn của Cicely Towers, ngày mùng hai tháng Năm.” Eve bấm miệng khi đọc dữ liệu. Một tiếng ở phòng chăm sóc sức khỏe cho giới quý tộc trước khi dành cả ngày ở tòa án, tiếp theo là gặp một luật sư danh tiếng của bên bị cáo lúc sáu giờ, rồi hẹn ăn tối. Eve nhú mày. Ăn tối với George Hammett.

Eve biết Roarke có những vụ làm ăn với Hammett. Cô đã gặp ông ta hai lần, biết ông ta là một người quyền rũ và từng trải, có đời sống khá xa hoa nhờ nghề kinh doanh vận tải.

Và Hammett là cuộc hẹn cuối cùng trong ngày của Cicely Towers.

“In,” cô nói rồi bỏ bản in vào túi.

Tiếp theo cô kiểm tra điện thoại, yêu cầu mọi cuộc gọi đến và đi trong bốn tám giờ qua. Có lẽ cô sẽ phải kiểm tra kỹ hơn, nhưng hiện giờ cô chỉ ra lệnh ghi lại các cuộc gọi, lấy đĩa ra, rồi bắt đầu khám xét căn hộ cẩn thận.

Đến năm giờ sáng, hai mắt cô nhức buốt và đầu cô đau điếng. Giấc ngủ chưa đầy một tiếng đồng hồ mà cô có được trong khoảng thời gian sau cuộc mây mưa và trước vụ giết người đã bắt đầu hết tác dụng.

“Theo thông tin đã biết,” cô mồm mồm nói vào máy ghi âm, “nạn nhân sống một mình. Theo điều tra ban đầu, không có dấu hiệu cho thấy điều ngược lại. Không có dấu hiệu nào cho thấy gì khác ngoài việc nạn nhân chủ động rời căn hộ, và không có ghi chép nào về một cuộc hẹn, hầu giải thích tại sao nạn nhân đến nơi xảy ra án mạng. Điều tra viên chính đã lấy dữ liệu từ máy tính và điện thoại của nạn nhân để điều tra thêm. Điều tra từng căn hộ trong tòa nhà sẽ bắt đầu từ bảy giờ và đĩa an ninh tòa nhà sẽ được tịch thu. Điều tra viên chính rời nơi cư trú của nạn nhân và bắt đầu trên đường đến phòng làm việc của nạn nhân tại Tòa thị chính. Trung úy Dallas, Eve. Năm giờ tám phút.”

Eve tắt máy ghi âm và máy quay, lấy bộ dụng cụ dã chiến, bước ra.

Đã quá mười giờ khi cô quay trở về Sở Cảnh sát. Để nhường bộ cho cái dạ dày rỗng tuếch, cô lao thẳng đến nhà ăn, thất vọng nhưng chẳng ngạc nhiên khi thấy hầu hết các món ngon đã hết mất tiêu vào giờ này. Cô chọn bánh đậu nành và thứ thức uống mà nhà ăn hay giả bộ là cà phê. Đồ ăn thật tệ, cô nuốt tất cả vào bụng trước khi vào văn phòng.

Đúng lúc ấy, điện thoại đổ chuông.

“Trung úy.”

Cô nén tiếng thở dài khi nhìn vào bộ mặt to bè và ánh mắt dữ dằn của Whitney. “Thưa Chỉ huy.”

“Văn phòng tôi, ngay bây giờ.”

Cô chưa kịp khép miệng thì màn hình đã trắng xóa.

Khỉ thật, cô nghĩ. Cô xoa mặt, rồi vuốt mái tóc ngắn màu nâu sẫm. Chẳng có cơ hội kiểm tra tin nhắn, gọi Roarke báo cho anh biết cô đang làm gì, hay mười phút chớp mắt mà cô đã mơ tưởng.

Cô đứng lên, chỉnh vai áo. Tranh thủ cởi áo jacket. Chiếc áo da đã giữ cho áo sơ mi khô, nhưng quần jean vẫn ướt. Cô thần nhiên lờ đi sự khó chịu và tập hợp chút dữ liệu mình có. Nếu may mắn, cô có thể được mời một tách cà phê trong phòng Chỉ huy.

Chỉ mất mười giây Eve đã nhận ra còn lâu mới có cà phê.

Whitney không ngồi sau bàn như thường lệ. Ông đang đứng, hướng mặt về phía cửa sổ một bức tường, nhìn quang cảnh thành phố mà ông đã phục vụ và bảo vệ hơn ba mươi năm qua. Ông chấp tay sau lưng, nhưng tư thế chừng như thoải mái bị những đốt tay trắng bột kia phủ nhận.

Eve thoáng dò xét đôi vai rộng, mái tóc hoa râm, tấm lưng to bè của người đàn ông chỉ vài tháng trước đây đã từ chối vị trí giám đốc chỉ để làm chỉ huy ở đây.

“Chỉ huy.”

“Mưa tạnh rồi.”

Cô nhú mắt khó hiểu trước khi thận trọng xoa cảm giác đó đi, giữ đôi mắt bằng lặng. “Vâng, thưa sếp.”

“Nói chung, đây là một thành phố tốt. Đứng từ đây ta có thể dễ dàng quên điều đó, nhưng nói chung đây là một thành phố tốt. Giờ tôi đang cố ghi nhớ điều này.”

Cô không nói gì, không có gì để nói. Cô chờ đợi.

“Tôi giao cô phụ trách chính vụ này. Lý thuyết mà nói, Deblinsky đang được cân nhắc, nên tôi muốn biết liệu cô ta có chỉ trích gì không.”

“Deblinsky là một cảnh sát giỏi.”

“Đúng thế. Cô giỏi hơn.”

Vì lông mày cô đã nhướn lên, cô mừng là ông vẫn quay lưng về phía cô. “Cảm ơn Chỉ huy đã tín nhiệm.”

“Là do cô giành được tín nhiệm. Tôi bỏ qua quy định để giao cô phụ trách vụ này vì những lý do cá nhân. Tôi cần người giỏi nhất, người sẽ quyết tâm đến cùng để phá vụ án này.”

“Hầu hết chúng ta đều biết Ủy viên Công tố Towers, Chỉ huy. Không cảnh sát nào ở New York này không quyết tâm tìm ra kẻ giết bà ấy.”

Ông thở ra, và hít thật sâu cho không khí lấp đầy cơ thể đã đầy rồi mới xoay người lại. Trong một lúc lâu hơn, ông không nói gì, chỉ nhìn người phụ nữ mà ông đã giao phó nhiệm vụ. Trông cô mảnh mai, tưởng chừng như thế, vì ông đủ lý trí để biết cô có khả năng chịu đựng mạnh hơn vẻ bề ngoài dong dỏng và mong manh ấy.

Cô đang biểu lộ sự mệt mỏi, trong vết quầng thâm dưới ánh mắt màu whiskey, trong vẻ nhợt nhạt của khuôn mặt xương gầy. Ông không thể để điều đó làm ông lo lắng, không phải bây giờ.

“Cicely Towers là một người bạn - bạn rất thân.”

“Tôi hiểu.” Eve không chắc cô có hiểu thật không. “Tôi rất tiếc, thưa Chỉ huy.”

“Tôi biết bà ấy đã nhiều năm. Chúng tôi đã cùng bước khởi đầu, một cảnh sát liêu lĩnh và một luật sư hình sự hăng hái. Vợ chồng tôi là cha mẹ đỡ đầu của con trai bà ấy.” Ông dừng một lúc và dường như phải đấu tranh để kiềm chế. “Tôi đã báo cho các con bà ấy. Vợ tôi đang gặp chúng. Chúng sẽ ở với chúng tôi cho đến sau lễ tang.”

Ông hắng giọng, mím môi. “Cicely là một trong những người bạn lâu năm nhất của tôi, trên cả sự tôn trọng và ngưỡng mộ về nghề nghiệp của tôi với bà ấy, tôi rất yêu quý bà ấy. Vợ tôi suy sụp vì chuyện này; các con

của Cicely thì tan nát. Tất cả những gì tôi có thể nói với họ là tôi sẽ làm mọi việc, bất cứ việc gì trong khả năng mình, để tìm ra kẻ đã làm điều này với bà ấy, để mang lại cho bà ấy cái mà bà đã cống hiến cả cuộc đời: Công lý.”

Giờ ông mới ngồi xuống, không phải với dáng uy quyền mà với vẻ mệt mỏi. “Tôi kể cho cô chuyện này, Dallas, để cô biết trước là tôi không hề khách quan trong vụ này. Không hề. Bởi vì không khách quan, nên tôi dựa vào cô.”

“Cảm ơn ông đã thẳng thắn, thưa Chỉ huy.” Cô ngáp ngừng chỉ một giây. “Với tư cách là bạn của nạn nhân, thẩm vấn ông càng sớm càng tốt sẽ là việc cần thiết.” Cô quan sát mắt ông lóe lên và sững lại. “Cả vợ ông, thưa Chỉ huy. Nếu thuận tiện hơn, tôi có thể tiến hành thẩm vấn tại nhà riêng thay vì ở đây.”

“Tôi hiểu.” Ông hít sâu. “Đó là lý do vì sao cô được giao phụ trách chính, Dallas. Không nhiều cảnh sát có cái dũng khí nói thẳng thắn được như vậy đâu. Tôi rất cảm kích nếu cô đợi đến ngày mai, có lẽ thêm một hai ngày nữa, mới gặp vợ tôi, nếu như cô muốn gặp bà ấy tại nhà. Tôi sẽ sắp xếp.”

“Vâng, thưa Chỉ huy.”

“Đến giờ cô đã thu được gì rồi?”

“Tôi đã khám xét nơi ở và văn phòng của nạn nhân. Tôi có hồ sơ các vụ án bà ấy đang chờ xét xử và những vụ đã kết thúc trong năm năm qua. Tôi cần kiểm tra chéo để biết xem có ai bị bà ấy cho vào tù mới được mãn hạn gần đây không, cả gia đình và đồng đảng của họ. Đặc biệt những tội phạm nghiêm trọng. Tỷ lệ thắng án của bà ấy rất cao.”

“Cicely là một con hổ trong phòng xử án, tôi chưa bao giờ thấy bà ấy bỏ lỡ một chi tiết. Cho đến tận giờ.”

“Tại sao bà ấy lại ở đó, Chỉ huy, ngay nửa đêm? Khám nghiệm pháp y sơ bộ xác định thời gian chết là một giờ mười sáu phút. Đó là một khu khá phức tạp - tổng tiền, buôn lậu, mại dâm. Có một điểm bán ma túy cách nơi xác bà ấy được tìm thấy có vài tòa nhà.”

“Tôi không biết. Bà ấy là người cẩn trọng, nhưng cũng... ngạo mạn.” Ông nhếch mép. “Thật đáng ngưỡng mộ. Bà ấy sẽ đối mặt với điều xấu xa nhất mà thành phố này tạo ra. Nhưng còn chủ định đặt mình vào nguy hiểm thì... tôi không biết.”

“Bà ấy đang theo đuổi một vụ án, vụ Fluentes, giết hai người. Bóp cổ một người bạn gái. Luật sư của hắn ta đang áp dụng hướng biện hộ rằng phạm tội do bị cảm xúc thúc đẩy, nhưng có tin cho biết Towers định cho hắn vào tù. Tôi đang kiểm tra.”

“Hắn đang tại ngoại hay bị giam?”

“Tại ngoại. Lần đầu phạm tội liên quan đến bạo lực, tiền bảo lãnh rất thấp. Vì đây là vụ giết người, hắn buộc phải mang vòng theo dõi, nhưng như thế không hề có nghĩa hắn không biết gì về điện tử. Liệu bà ấy có gặp hắn?”

“Tuyệt đối không. Vụ án sẽ bị ảnh hưởng khi bà ấy gặp bị cáo ngoài tòa án.” Nghĩ về Cicely, nhớ đến Cicely, Whitney lắc đầu. “Bà ấy không bao giờ mạo hiểm làm thế. Nhưng hắn ta có thể dùng các biện pháp khác để dụ bà ấy đến đó.”

“Như tôi đã nói, tôi đang kiểm tra. Bà ấy có cuộc hẹn ăn tối hôm qua với George Hammett. Ông biết ông ta không?”

“Xã giao thôi. Họ thỉnh thoảng mới gặp nhau. Không có gì nghiêm túc, theo lời vợ tôi. Bà ấy đang cố tìm một người đàn ông hoàn hảo cho Cicely.”

“Thưa Chỉ huy, sẽ là tốt nhất nếu tôi hỏi bây giờ, không ghi âm. Ông có quan hệ tình ái với nạn nhân không?”

Cơ má ông giật giật, nhưng mắt ông vẫn giữ bình thản. “Không, tôi không. Chúng tôi là bạn bè, một mối quan hệ bạn bè đáng trân trọng. Thực ra, bà ấy là gia đình. Cô không hiểu gia đình là thế nào đâu, Dallas.”

“Không.” Giọng cô bình thản. “Tôi nghĩ là không.”

“Tôi xin lỗi.” Nhắm mắt, Whitney áp tay vào mặt. “Điều đó không đáng, không công bằng. Và câu hỏi của cô là thích đáng.” Ông thả tay xuống. “Cô chưa bao giờ mất một người thân thiết, đúng không Dallas?”

“Theo tôi nhớ thì đúng vậy.”

“Nó phá tan ta ra từng mảnh,” ông lầm nhảm.

Cô nghĩ có thể lắm. Trong mười năm biết Whitney, cô đã thấy ông tức giận, mất kiên nhẫn, thậm chí tàn nhẫn lạnh lùng. Nhưng chưa bao giờ cô thấy ông tàn lụi.

Nếu đó là điều mà sự mất mát một người thân gây ra cho một người đàn ông mạnh mẽ, Eve nghĩ ở tình trạng như cô hiện giờ có khi lại tốt hơn. Cô không có gia đình để mất, chỉ có một tuổi thơ mờ mịt, đáng sợ. Cuộc sống bây giờ của cô đã bắt đầu khi cô lên tám, được người ta tìm thấy ở Texas, bị bỏ rơi, rách rưới. Chuyện gì xảy ra trước ngày hôm đó không quan trọng. Cô không thôi tự nhủ nó không quan trọng. Cô tự tạo cho mình được như con người hôm nay, địa vị hôm nay. Về quan hệ bạn bè, có rất ít người cô quan tâm thích đáng, đủ để cô tin cậy. Về quan hệ hơn tình bạn, có Roarke. Anh khiến cô ngày càng nhỏ bé hơn cho đến khi cô hiến dâng cho anh nhiều hơn. Đủ để đe dọa cô trong những lúc rối rắm - đe dọa vì cô biết anh sẽ không thỏa mãn chừng nào anh chưa có tất cả.

Nếu cô dâng hết cho anh, rồi mất anh, thì cô có bị tan ra từng mảnh không?

Thay vì cứ nghĩ về điều đó, Eve tự lấy cho mình cà phê và một thanh kẹo dẻo cô tìm thấy trong ngăn bàn. Hy vọng về một bữa trưa ở đây cũng hoang tưởng như được đi nghỉ một tuần ở vùng nhiệt đới vậy. Cô nhấp và nhai trong khi lướt qua bản báo cáo giám định pháp y trên màn hình.

Thời điểm chết vẫn trùng với xác định trong báo cáo sơ bộ. Nguyên nhân, bị cắt cổ dẫn đến mất máu và ôxy. Nạn nhân đã ăn sò điệp và rau đại, dùng rượu, cà phê thật, và trái cây tươi trộn kem. Ước tính bữa ăn diễn ra năm tiếng trước khi chết.

Cú điện báo không lâu sau đó. Cicely Towers đã chết chỉ mười phút trước khi một tài xế taxi, một người dừng cảm hoặc khốn cùng đến mức phải làm việc trong khu vực đó, đã phát hiện ra xác chết và báo cảnh sát. Chiếc xe tuần tra đầu tiên đến sau ba phút.

Kẻ giết người đã bỏ đi rất nhanh, Eve nghĩ. Và nữa, thật dễ lẫn khuất đi trong một nơi như thế này, chui vào một chiếc xe, một cánh cửa, một câu lạc bộ. Có máu; cổ phun máu và vãi khắp nơi. Nhưng cơn mưa là kẻ tòng phạm, tẩy rửa máu trên tay tên giết người.

Lẽ ra cô phải lùng sục khu đó, hỏi những câu hỏi khó có thể nhận được bất cứ câu trả lời khả dĩ. Nhưng, những đồng đút lót thường có hiệu quả, trong khi thủ tục điều tra và những đe dọa lại không.

Cô đang xem xét ảnh của cảnh sát chụp Cicely Towers với chiếc vòng cổ đầy máu, thì điện thoại kêu bíp.

“Dallas đây, Giết người.”

Một khuôn mặt hiện trên màn hình, trẻ măng, hớn hỏ và láu cá. “Trung úy, từ đó nghĩa là gì?”

Eve không chửi thề, mặc dù rất muốn. Cô không đánh giá cao những tay phóng viên, mà C. J. Morse lại đứng thấp nhất trong thang đánh giá của cô. “Anh không muốn nghe điều tôi nói đâu, Morse.”

Khuôn mặt tròn nứt ra một nụ cười. “Thôi nào, Dallas, công chúng có quyền biết. Cô nhớ chứ?”

“Tôi chẳng có gì để nói với anh cả.”

“Không ư? Cô muốn tôi lên sóng và nói rằng Trung úy Eve Dallas, người giỏi nhất trong những người giỏi nhất ở New York, chẳng thu được gì trong cuộc điều tra vụ giết một trong những nhân vật của công chúng đáng kính nhất, nổi bật nhất và dễ nhận ra nhất? Tôi có thể làm thế, Dallas,” anh ta nói, tặc lưỡi. “Tôi có thể, nhưng thế không tốt cho cô đâu.”

“Và anh cho rằng chuyện đấy quan trọng với tôi.” Nụ cười cô mỏng và sắc như laser và ngón tay cô đang xoay xoay trên phím ngắt kết nối. “Nhảm rồi.”

“Có thể không ảnh hưởng đến cá nhân cô, nhưng nó sẽ phản ánh về Sở Cảnh sát.” Lòng mi dài như con gái của anh ta chớp chớp. “Về Chỉ huy Whitney vì đã giết dây để cho cô làm điều tra chính. Và còn hệ lụy đến Roarke.”

Ngón tay cô co lại và cuộn vào lòng bàn tay. “Vụ giết Cicely Towers là ưu tiên của Sở Cảnh sát, của Chỉ huy Whitney, và của tôi.”

“Tôi sẽ trích lời cô.”

Đúng là tên khốn. “Công việc của tôi ở Sở Cảnh sát không dính dáng gì đến Roarke cả.”

“Này, cô mắt nâu, bất cứ cái gì liên quan đến cô thì giờ cũng liên quan đến Roarke, và ngược lại. Cô biết đấy, việc bạn trai của cô có các vụ làm ăn với người mới chết, chồng cũ bà ta và người tình hiện nay của bà ta cũng liên quan mật thiết với nhau mà.”

Hai tay cô cuộn thành nắm đấm. “Roarke có nhiều vụ làm ăn với nhiều người. Tôi không biết là anh lại lui tới những chốn ngồi lê đôi mách đầy C. J.”

Câu nói đã xóa sạch cái cười xun xoe khỏi khuôn mặt anh ta. Không có gì khiến C. J. Morse căm ghét bằng bị nhắc nhở về xuất xứ ở mục tin vỉa hè và xã hội. Đặc biệt là bây giờ khi anh ta đang tìm đường luồn lách vào mục tin chính sự. “Tôi có nguồn tin, Dallas.”

“Phải, anh cũng có cái nhọt giữa trán nữa. Tôi sẽ để ý đến chuyện đó.” Với đòn rỏ tiền nhưng thỏa mãn đó, Eve tắt máy.

Đứng phắt dậy, cô bước đi trong văn phòng nhỏ của mình, cho hai tay vào túi áo, rồi lại lôi ra. Khỉ thật, tại sao tên của Roarke lại liên quan đến vụ này? Anh dính líu đến chuyện làm ăn của Towers và đồng sự của bà ấy sâu đến mức nào?

Eve lại buông người xuống ghế và quắc mắt nhìn bản báo cáo trên bàn. Cô phải tìm ra, thật nhanh.

Ít nhất lần này, với vụ giết người này, cô biết anh có chứng cứ ngoại phạm. Lúc Cicely Towers bị cắt cổ, Roarke đang mây mưa với nữ nhân viên điều tra.

2. Chương 2

Eve muốn quay về căn hộ mà cô vẫn giữ mặc cho sự thật là hầu hết các buổi tối cô đều ở nhà Roarke. Ở căn hộ của mình, cô có thể nghiền ngẫm, suy nghĩ, ngủ nghỉ, và hình dung về ngày cuối cùng của cuộc đời Cicely Towers. Thế nhưng cô lại về chỗ Roarke.

Cô mệt mỏi đến mức không buồn động đến các nút điều khiển mà để cho chương trình tự động vận hành chiếc xe trên đường đêm muộn. Thức ăn là thứ cô cần trước tiên, Eve nghĩ. Và giá cô có thể thưởng được mười phút để thư thả tâm lý thì càng tốt biết bao.

Mùa xuân náo nức tươi đẹp đã đến. Nó xúi giục cô mở cửa sổ, bắt chập tiếng xe cộ ồn ã, tiếng ầm ĩ của những chiếc buýt cỡ lớn, tiếng phàn nàn của khách bộ hành, tiếng rầm rầm của giao thông trên không.

Để tránh những tiếng chỉ dẫn từ khí cầu du lịch vọng xuống, cô xoay sang đường số Mười. Chạy qua trung tâm thành phố và phóng vèo lên Park sẽ nhanh hơn, nhưng cô sẽ phải chịu trận những bài diễn thuyết oang oang về các địa điểm nổi bật của New York, lịch sử và truyền thống của Broadway, sự huy hoàng của các bảo tàng, cơ man nào các cửa hiệu - và lời quảng cáo các cửa hàng quà lưu niệm của hãng khí cầu.

Vì khí cầu bay trên tuyến đường qua căn hộ của cô, cô đã nghe bài diễn thuyết đó vô số lần. Cô chẳng thèm nghe về sự tiện lợi của những người đi khí cầu kết nối với các cửa hiệu thời trang lộng lẫy từ đường số Năm đến Madison hay tuyến đường không mới nhất của Tòa nhà Empire State.

Một vật cản giao thông nhỏ trên đường Năm hai khiến cô nghĩ về một bảng hiệu trên đó một anh chàng điển trai với một cô nàng xinh gái trao nhau nụ hôn say đắm, nụ hôn được Mountain Stream Breath Freshener làm cho rất đổi ngọt ngào, họ tuyên bố vậy mỗi lần ngừng hôn để hít thở, cạnh Mountain Stream.

Phương tiện giao thông ghé sát vào nhau, hai tay tài xế văng ra những lời thóa mạ thật sáng tạo. Một xe buýt cỡ lớn nhồi đầy hành khách réo còi, tiếng hú inh tai khiến cho khách bộ hành trên những con đường dốc và vỉa hè lắc đầu vung tay dữ dằn nắm đấm.

Một chiếc tàu bay hạ xuống, báo hiệu lệnh xin đường hay để được chú ý. Đoàn xe cứ nhích từng tí một ra khỏi trung tâm, ồn ã và thịnh nộ.

Thành phố thay đổi khi cô đi từ trung tâm ra vùng biên, nơi những người giàu có quyền thế chọn làm chỗ cư trú. Những con đường rộng hơn, sạch sẽ hơn, những hàng cây trên các đảo trong công viên. Ở đây các phương tiện thôi ồn ã, những người đi bộ cũng vậy, họ mặc những bộ đồ may đo và đi những đôi giày đẹp đẽ.

Cô đi qua một người dắt chó dạo đang dắt một đàn chó săn lông vàng thanh nhã với sự tự tin điềm tĩnh của một người máy dày dạn.

Khi đến cổng nhà Roarke, cô dừng xe chờ cho đến khi chương trình an ninh mở cửa. Cây cối ở nhà anh đang nở hoa. Những bông hoa màu trắng hòa lẫn với màu hồng, được tạo điểm nhấn bởi màu đỏ và xanh thẫm, tất cả nằm trên thảm cỏ dài xanh mướt.

Tòa nhà mọc thẳng lên tận trời cao, kính chói lóa trong nắng chiều muộn, tường đá lớn màu xám. Đã nhiều tháng rồi kể từ lần đầu cô nhìn thấy nó, nhưng chưa bao giờ cô quen với sự hùng vĩ, tráng lệ, đơn giản, và vẻ xa hoa không chút giả tạo. Cô không thôi tự hỏi mình đang làm gì ở đây - ở đây, với anh.

Cô đỗ xe tại chân bậc thềm đá granite và bước lên. Cô không định gõ cửa. Đó là thói kiêu căng, và thật xấu tính. Người quản gia của Roarke xem thường cô chẳng chút giấu giếm.

Như đã nghĩ, Summerset xuất hiện nơi hành lang giống như một làn khói đen, mái tóc óng bạc, nét cau mày khó chịu hiện sẵn trên khuôn mặt dài ngoẵng.

“Trung úy.” Mắt ông ta nhìn xéo cô, khiến cô nhận ra rằng mình đang mang chính bộ đồ lúc rời khỏi đây, và chúng nhàu nhĩ lắm rồi. “Chúng tôi không biết bao giờ cô quay lại, hay đúng hơn là cô có định quay lại không.”

“Chúng tôi?” Cô nhún vai và cởi chiếc áo jacket da sờn vết, thả nó lên bàn tay nho nhã của ông ta, vì cô biết điều đó làm ông ta bực mình. “Roarke có nhà không?”

“Cậu ấy đang có cuộc điện thoại liên hành tinh.”

“Khu nghỉ dưỡng Olympus?”

Mồm Summerset nhúm lại như quả mận khô. “Tôi không soi mói vào công việc của Roarke.”

Ông biết chính xác khi nào anh ấy làm gì, cô nghĩ, nhưng quay người bước ra khỏi hành lang rộng sáng loáng đến chỗ cầu thang xoắn.

“Tôi lên nhà. Tôi cần tắm.” Cô ngoái nhìn qua vai. “Ông có thể cho anh ấy biết tôi ở đâu khi anh ấy điện thoại xong.”

Cô leo lên phòng chính. Cũng giống Roarke, cô hiếm khi dùng thang máy. Ngay khi đóng sầm cửa phòng ngủ, cô bắt đầu cởi quần áo, để lại một dãy những ủng, quần jeans, áo và đồ lót đàng sau lưng trên đường vào nhà tắm.

Cô ra lệnh để nước ở bốn mươi độ, và sau khi dẫn đo thì cho vào chút muối Roarke mang về từ Silas Three. Muối tạo thành bọt biển xanh có hương vị khu rừng cổ tích.

Cô gần như bốc hơi trong bồn tắm quá cỡ làm bằng đá cẩm thạch, gần như tan chảy khi hơi nóng thấm qua xương khớp nhức mỏi. Hít một hơi sâu, cô ngụp xuống, giữ yên khoảng ba mươi giây, rồi nổi lên, thở ra khoan khoái tuyệt đỉnh. Cô nhắm mắt và thả nổi cơ thể.

Và anh đã tìm thấy cô.

Hầu hết mọi người có lẽ sẽ cho rằng cô đang thư giãn. Nhưng lúc đó, Roarke nghĩ, hầu hết mọi người thực sự không biết và chắc chắn không hiểu Eve Dallas. Anh thân mật với cô, gần gũi với đầu óc và trái tim cô hơn bất cứ người nào anh từng gặp. Nhưng vẫn còn những khoảng sâu trong cô mà anh chưa dò tới.

Cô luôn luôn là một trải nghiệm mê hoặc phải khám phá.

Cô trần truồng, ngập đến tận má trong làn hơi nước và bọt hương. Khuôn mặt cô đỏ ửng do hơi nóng, mắt nhắm, nhưng không thư giãn. Anh có thể nhận thấy sự căng thẳng nơi bàn tay nắm vào thành bồn tắm, ở nét cau cau lơ mơ giữa hai mắt.

Không, Eve đang suy nghĩ, anh nhận ra. Và cô đang lo lắng. Đang lên kế hoạch. Anh di chuyển không một tiếng động, vì anh lớn lên tại những ngõ hẻm ở Dublin, dọc theo những bến tàu những con phố hôi hám ở khắp thành phố. Khi anh ngồi lên mép bồn để ngắm nhìn cô, cô không hề cử động trong vài phút. Anh biết giây phút đó cô cảm nhận được có anh ở bên.

Mắt cô mở, màu vàng sẫm sáng rực và đầy vẻ đề phòng khi chúng dừng lại nơi màu mắt xanh thích thú của anh. Như mọi khi, chỉ nhìn thấy anh thôi cũng khiến cô giật thót. Khuôn mặt anh giống như một bức tranh, một bức sơn dầu hoàn hảo mô tả một thiên thần bị đẩy xuống hạ giới. Vẻ đẹp hoàn mỹ của nó, được đóng khung trong mái tóc đen dày, mãi khiến cô kinh ngạc.

Cô nhướn mày, nghiêng đầu. “Ồ hư đồn.”

“Bồn tắm nhà anh mà.” Vẫn ngắm nhìn cô, anh lướt bàn tay trơn trợt xuyên qua bọt bong bóng vào làn nước và dọc theo bên ngực cô. “Em sẽ bị luột chín đây.”

“Em thích nước nóng. Em cần nước nóng.”

“Một ngày vất vả.”

Anh ấy biết, cô nghĩ, đấu tranh để không bực mình vì điều đó. Anh ấy biết mọi thứ. Cô chỉ khẽ nhích vai khi anh đứng dậy bước đến quầy bar tự động âm tường. Nó kêu rầm rì một thoáng rồi bày ra hai ly rượu bằng pha lê đa diện.

Anh quay lại, ngồi lên mép bồn, đưa cho cô một ly. “Em chưa ăn gì; chưa ngủ.”

“Chuyện thường mà.” Rượu có mùi như vàng lỏng.

“Dù vậy em vẫn làm anh lo đấy, Trung úy ạ.”

“Anh dễ lo lắng quá.”

“Anh yêu em.”

Cô bối rối khi nghe anh nói vậy bằng chất giọng đáng yêu gợi nhớ về những đám sương mù ở Ireland, khi biết rằng ở khía cạnh nào đó, thật khó tin, điều này là thật. Bởi không có câu trả lời nào cho anh, cô cúi nhìn ly rượu.

Anh không nói gì cho đến khi xua đi được sự bực dọc do cô không đáp lời. “Em cho anh biết chuyện gì xảy ra với Cicely Towers được không?”

“Anh biết bà ấy?” Eve hỏi lại.

“Không rõ lắm. Quen biết xã giao thông thường, có vài vụ làm ăn, chủ yếu qua chồng cũ của bà ấy.” Anh nhấp rượu, nhìn làn hơi từ bồn tắm bốc lên. “Anh thấy bà ấy đáng ngưỡng mộ, thông minh, và nguy hiểm.”

Eve chau người xuống cho đến khi mức nước che hết phần ngực.

“Nguy hiểm? Cho anh sao?”

“Không trực tiếp.” Anh hơi chu miệng trước khi nhấp rượu. “Cho những hoạt động bất chính, bất hợp pháp, dù lớn hay nhỏ, cho những tâm tính phạm tội. Bà ấy rất giống em ở khía cạnh đó. Cũng may anh đã cải tà.”

Eve không hoàn toàn chắc chắn về điều đó, nhưng cô lờ đi. “Qua các vụ làm ăn của anh và mối quen biết xã giao thông thường, anh có biết ai muốn bà ấy chết không?”

Anh lại nhấp rượu, lâu hơn. “Đây có phải một cuộc thăm vấn không, thưa Trung úy?”

Chính vẻ cười cợt trong giọng nói của anh khiến cô khó chịu. “Có thể lắm,” cô nói cụt lủn.

“Như em muốn.” Anh đứng dậy, để ly rượu sang một bên, và bắt đầu cởi cúc áo.

“Anh đang làm gì đây?”

“Tắm, cho dễ nói chuyện.” Anh vứt áo, cởi quần. “Nếu anh bị một cảnh sát khóa thân thăm vấn, ở trong bồn tắm nhà anh, thì điều tối thiểu anh có thể làm là tham gia với cô ấy.”

“Khỉ gió, Roarke, đây là chuyện giết người.”

Anh co người lại khi nước nóng gần như làm bỏng người anh. “Em đang nói với anh đấy thôi.” Anh đối diện với cô qua biển bọt. “Anh có gì hư hỏng đến mức làm em lo lắng? Và,” anh nói tiếp trước khi cô có thể đưa ra ý kiến ngắn gọn và súc tích, “điều gì ở em thu hút anh, ngay cả khi em ngồi đó với một quần hàm vô hình được gắn trên bộ ngực đẹp đẽ của em?”

Anh lướt tay phía dưới dọc theo mắt cá chân cô, bắp chân, và chỗ nhượng đầu gối mà anh biết là khiến cô nhụt chí. “Anh muốn em,” anh thì thầm. “Ngay bây giờ.”

Cô đã rũ rượi nơi đầu ngón tay cầm ly rượu trước khi tìm cách đặt được nó xuống. “Cho em biết về Cicely Towers.”

Roarke thản nhiên lui lại. Anh không có ý định để cô ra khỏi bồn tắm chừng nào anh chưa xong việc, do đó anh phải kiên nhẫn. “Bà ấy, chồng cũ của bà ấy, và George Hammett, nằm trong ban điều hành một trong các chi nhánh của anh. Mercury, đặt theo tên thần tốc độ. Chủ yếu hoạt động xuất nhập khẩu. Vận tải, giao hàng và chuyển phát nhanh.”

“Em biết Mercury,” cô cầu nhàu, cảm thấy bức bối do không biết rằng nó cũng là một trong các công ty của anh.

“Khi anh mua nó cách đây mười năm, nó là một công ty được tổ chức kém và làm ăn thua lỗ. Marco Angelini, chồng cũ của Cicely, đã đầu tư, bà ấy cũng vậy. Lúc đó họ vẫn là vợ chồng, anh nghĩ thế, hoặc là vừa mới ly dị. Việc kết thúc hôn nhân của họ rõ ràng là êm thuận. Hammett cũng là nhà đầu tư. Anh không tin ông ta có quan hệ tình cảm với Cicely cho đến mấy năm sau.”

“Và cuộc tình tay ba này, Angelini, Towers, Hammett, cũng êm thuận?”

“Có vẻ vậy.” Anh uể oải gõ lên một viên gạch. Khi nó vụt mở, một bảng điều khiển ẩn kín lộ ra, anh chọn nhạc. Thứ nhạc chậm rãi và u sầu. “Nếu em lo lắng về mục đích của anh trong đó thì đấy chỉ là làm ăn thôi, và là vụ làm ăn thành công.”

“Mercury có buôn lậu nhiều không?”

Anh nhoẻn cười. “Chắc chắn rồi, thưa Trung úy.”

Nước dập dềnh khi cô ngồi dậy. “Đừng đùa với em, Roarke.”

“Eve, điều khiến anh thích thú nhất chỉ có vậy thôi.”

Cô nghiêng rằng, đá vào bàn tay đang rờ rẫm nơi chân mình. “Cicely Towers nổi tiếng là một công tố viên kiên quyết, tận tụy, tuyệt đối trong sạch. Nếu bà ấy phát hiện ra bất kỳ vụ làm ăn nào của Mercury phạm luật, bà ấy sẽ truy anh để trả thù.”

“Vậy, bà ấy đã phát hiện ra anh gian lận, nên anh đã nhử bà ấy đến một khu vực nguy hiểm rồi hạ lệnh cắt cổ bà ấy.” Mắt anh bình thản và hoàn toàn quá mĩa mai. “Đấy có phải là điều em nghĩ không, Trung úy?”

“Không, vớ vẩn, anh biết là không phải thế mà, nhưng...”

“Người khác có thể nghĩ thế,” anh nói nốt. “Điều đó sẽ đẩy em vào tình huống tẻ nhạt.”

“Em không lo về điều đó.” Hiện giờ, cô chỉ lo lắng cho anh. “Roarke, em cần phải biết. Em cần anh nói cho em biết liệu có điều gì, bất cứ điều gì, có thể khiến anh liên quan đến việc điều tra không.”

“Nếu có thì?”

Cô nghe lạnh ở bên trong. “Em sẽ phải chuyển vụ này cho người khác.”

“Chúng ta chưa trải qua chuyện này trước đây sao?”

“Lần này không giống vụ DeBlass. Không hề giống. Anh không phải là kẻ tình nghi.” Khi anh nhú mày, cô cố đưa ra lý do hơn là bày tỏ sự bức bối trong giọng nói. Tại sao mọi thứ lại phức tạp vậy khi liên quan đến Roarke? “Em không nghĩ anh có gì đó liên quan đến vụ giết Cicely Towers. Như thế đã đủ chưa?”

“Em chưa nói hết suy nghĩ.”

“Thôi được. Em là cảnh sát. Có những câu em cần phải hỏi. Em phải hỏi những câu đó nơi anh, nơi bất kỳ ai có liên hệ, cho dù là không gần gũi, với nạn nhân. Em không thể thay đổi điều đó.”

“Em tin anh đến mức nào?”

“Chả liên quan gì đến việc tin anh hay không.”

“Đấy chưa phải là câu trả lời cho câu hỏi.” Mắt anh lạnh lùng, xa cách, và cô biết mình đã đi một bước sai lầm. “Nếu giờ em không tin anh, thì hãy tin anh đi, rồi chúng ta sẽ không làm gì khác ngoài yêu đương nồng say.”

“Anh đang lảng tránh.” Cô cố giữ bình tĩnh vì anh đang làm cô hoang mang. “Em không buộc tội anh về điều gì cả. Nếu em tham gia vào vụ này mà không biết anh hoặc không lo lắng cho anh thì em sẽ đưa anh vào danh sách nghi can chính. Nhưng em biết rõ anh, và đấy lại không phải vấn đề. Chết tiệt.”

Cô nhắm mắt và đưa bàn tay ướm lên vuốt mặt. Cô khổ sở khi cố giải thích cảm xúc của mình. “Em đang cố tìm câu trả lời sẽ giúp anh tránh càng xa vụ này càng tốt, trong phạm vi khả năng của em, bởi vì em thực sự quan tâm. Và em không thể thôi cố nghĩ các phương cách có thể sử dụng anh vì mối liên quan của anh với Towers. Và những mối quan hệ của anh nói chung, quá khứ của anh. Thật khó cho em khi làm cả hai.”

“Lẽ ra không nên khó khăn như vậy để chỉ nói ra điều đó,” anh thì thầm, rồi lắc đầu. “Hiện tại Mercury hoàn toàn hợp pháp, bởi vì không có lý gì để nó trở nên khác đi. Nó hoạt động tốt, tạo ra lợi nhuận chấp nhận được. Và cho dù em có thể nghĩ anh ngạo mạn đến mức tham gia vào các hành vi phạm pháp với một ủy viên công tố trong ban giám đốc của anh, thì em nên biết rằng anh không ngu ngốc đến mức làm như thế.”

Vì cô tin anh, sự căng thẳng mà cô chứa trong lồng ngực hàng mấy giờ nay đã vỡ tan. “Thôi được. Vẫn còn những câu hỏi nữa,” cô nói. “Và giới truyền thông đã tìm ra mối liên hệ.”

“Anh biết. Anh rất tiếc vì điều này. Bọn họ gây khó khăn cho em thế nào?”

“Họ còn chưa bắt đầu.” Vào một trong những lần hiếm hoi cô biểu hiện tình cảm dễ dàng, cô nắm tay anh, siết chặt. “Em cũng rất tiếc. Có vẻ như chúng ta đang gặp một rắc rối khác.”

“Anh có thể giúp.” Anh ngả người ra trước để có thể nắm tay cô đưa lên môi. Khi cô cười, anh biết cuối cùng cô cũng sẵn sàng thư giãn. “Em không nhất thiết phải giữ anh nằm ngoài bất cứ việc gì. Anh có thể tự xử lý được. Và không cần phải thấy tội lỗi hoặc không thoải mái khi xét thấy anh có thể hữu ích cho em trong việc điều tra.”

“Em sẽ cho anh biết khi em nghĩ ra anh có thể giúp gì.” Lần này cô chỉ nhú mày khi anh luôn bàn tay còn rảnh lên đùi cô. “Nếu anh đang cố làm chuyện đó ở ngay tại đây thì chúng ta sẽ cần đồ lặn đấy.”

Anh nhắc người về phía cô, phủ lấy cô, và nước đánh dừ dội lên mép bồn. “Ồ, anh nghĩ chúng ta sẽ xoay xở tốt.”

Và để chứng minh, anh hôn lên môi cô đang cười.

Lúc đêm muộn khi cô nằm ngủ bên cạnh, Roarke thức dậy ngắm những ngôi sao qua ô cửa sổ nhìn thẳng lên bầu trời phía trên giường ngủ. Nỗi lo lắng mà anh không để cô nhận thấy, giờ lại hiện diện trong mắt anh. Định mệnh của họ đã gắn với nhau, trong đời sống riêng, trong công việc. Chính chuyện giết người đã mang họ đến với nhau, và chuyện giết người sẽ vẫn tiếp tục nhúng tay vào đời sống của họ. Cô gái bên cạnh anh bảo vệ cho người đã chết.

Như Cicely Towers thường làm, anh nghĩ, và tự hỏi liệu có phải vai diễn ấy chính là cái mà bà ấy đã phải trả giá bằng cả mạng sống không.

Anh nghĩ không nên bận tâm quá nhiều hoặc quá thường bận tâm về việc Eve sống thế nào. Sự nghiệp của cô đã nói rõ về cô. Anh nhận thức rõ điều ấy.

Cả hai người đã tự làm nên cuộc đời mình - đã làm lại cuộc đời họ - từ rất ít hoặc không có gì trong cuộc sống trước đó. Anh là người làm nghề mua và bán, người kiểm soát, và người tận hưởng quyền lực của hoạt động đó. Và lợi nhuận.

Nhưng anh chợt nghĩ rằng vẫn còn những khoảng tối trong việc kinh doanh của anh có thể gây rắc rối cho cô, nếu những khoảng tối đó lộ ra ánh sáng. Chấn chấn tuyệt đối rằng Mercury hoàn toàn trong sạch, nhưng không phải luôn như vậy. Anh có các cổ phần khác, những lợi ích khác diễn ra trong những vùng xám. Dù gì, anh đã trưởng thành từ phần tối hơn của những vùng xám kia. Anh có biệt tài trong những hoạt động đó.

Buôn lậu cả ở trên mặt đất lẫn giữa các vì sao là một công việc thú vị và sinh nhiều lợi nhuận. Những loại rượu thực sự hảo hạng của Taurus Five, những viên kim cương xanh tuyệt đẹp khai thác từ các hang động ở Refini, những đồ sứ trong suốt quý giá sản xuất ở Arts Colony trên Sao hỏa.

Quả thực, anh không còn phải vi phạm pháp luật để sống, và sống tốt. Nhưng thói quen khó bỏ.

Vấn đề là: Sẽ ra sao nếu anh chưa chuyển Mercury sang hoạt động hợp pháp? Cái anh thấy là một sự chuyển đổi kinh doanh vô hại lại sẽ như hòn đá đè nặng lên Eve.

Bên cạnh đó là sự thật phũ phàng rằng bất kể những gì họ đã bắt đầu cùng nhau gây dựng, cô còn lâu mới yên tâm về anh.

Cô lẩm nhẩm gì đó, trở người. Thậm chí trong khi ngủ, anh nghĩ, cô cũng dè dặt trước khi quay sang phía anh. Anh thấy khó khăn với chuyện này. Cả hai người nhất thiết phải sớm thay đổi.

Hiện tại, anh sẽ làm những gì anh có thể kiểm soát. Sẽ rất đơn giản nếu anh gọi vài cú điện thoại và hỏi vài câu hỏi liên quan đến Cicely Towers. Ít đơn giản hơn và mất nhiều thời gian hơn để anh chuyển những vùng xám mà anh quan ngại kia ra vùng sáng.

Anh cúi xuống ngắm nhìn cô. Cô đang ngủ ngon, bàn tay mở và thư giãn trên gối. Anh biết đôi khi cô mơ thấy ác mộng. Nhưng đêm nay, tâm trí cô an bình. Tin rằng cô vẫn yên ngủ, anh luồn ra khỏi giường để bắt đầu.

Eve thức dậy vì mùi hương cà phê. Loại cà phê nguyên chất béo ngậy từ thứ hạt được trồng ở nông trường của Roarke tại Nam Mỹ. Sự xa xỉ đó, Eve thừa nhận, là một trong những điều đầu tiên cô dần quen, nói đúng hơn là lệ thuộc vào, khi đến ở chỗ Roarke.

Môi cô cong tón trước khi mở mắt.

“Lạy Chúa, ở thiên đường cũng chẳng sướng hơn thế này.”

“Thật hay là em nghĩ vậy?”

Mắt vẫn còn mơ màng, nhưng cô cố tập trung vào anh.

Anh đã quần áo chỉnh tề, trong bộ com lê màu đen, khiến anh trông vừa quyền năng vừa nguy hiểm. Ở chỗ ngồi bên dưới cái bục tôn cao đặt giường, anh như đang thưởng thức bữa sáng và lướt qua màn hình để xem tin tức trong ngày.

Con mèo xám, cô đặt tên nó là Galahad, nằm như con sên béo ú trên bành ghế và chăm chú vào đĩa ăn của Roarke với ánh mắt hai màu hau hấu.

“Mấy giờ rồi?” Cô ra lệnh, và chiếc đồng hồ bên cạnh xì xào câu trả lời: sáu giờ. “Chúa ơi, anh dậy lâu chưa?”

“Một lúc rồi. Em không nói mấy giờ em phải đi làm.”

Cô đưa tay vuốt mặt, xục vào tóc. “Em còn vài tiếng nữa.” Cô lè mề bò ra khỏi giường và đảo quanh tìm thứ gì để mặc.

Roarke ngắm nhìn cô một lúc. Ngắm nhìn Eve vào lúc sáng sớm luôn là một niềm vui thú, khi cô khỏa thân và ánh mắt đờ đẫn. Anh ra hiệu về phía chiếc áo choàng mà người máy đã nhặt từ sàn nhà lên và treo gọn gàng ở chân giường. Eve mò mẫm mặc vào, vẫn còn buồn ngủ đến mức chưa cảm nhận được vải lụa trên làn da.

Roarke rót cho cô một tách và chờ trong khi cô ngồi xuống ghế đối diện thưởng thức cà phê. Con mèo, nghĩ rằng vận may của nó có thể thay đổi, đã nhảy thụp vào lòng cô với sức nặng khiến cô cần nhần.

“Em ngủ ngon lắm.”

“Đúng thế.” Cô hít hà hương cà phê, chỉ hơi co người khi Galahad xoay trong lòng cô và cào vào chân cô bằng những móng vuốt nhọn hoắt. “Em thấy gần như lại được làm con người rồi.”

“Đói không?”

Cô lại cần nhần. Eve biết nhà bếp của anh đầy những món đồ nghệ thuật. Cô lấy một chiếc bánh ngọt hình thiên nga ở khay bạc và ngốn hết sau ba lần cắn ngẫu nhiên. Khi cô với tay lấy bình cà phê, mắt cô đã mở to và nhìn rõ. Cảm thấy khoan khoái, cô bóp vỡ đầu một con thiên nga và cho Galahad.

“Ngắm nhìn lúc em thức dậy luôn là điều vui thú,” anh nói. “Nhưng đôi khi anh tự hỏi có phải em thích anh chỉ vì cà phê của anh.”

“À...” Cô cười và lại nhấp cà phê. “Em thực sự thích cả đồ ăn nữa. Và chuyện trên giường cũng không tồi.”

“Tối qua em chịu trận khá lắm. Anh phải đi Australia hôm nay. Ngày mai hoặc ngày kia mới về.”

“Ồ.”

“Anh muốn em ở đây lúc anh đi vắng.”

“Chúng ta đã nói rõ với nhau chuyện này rồi. Em không thấy thoải mái.”

“Có lẽ em sẽ thấy thoải mái nếu em xem nhà anh cũng như nhà em. Eve...” Anh đặt tay lên tay cô trước khi cô kịp mở miệng. “Đến bao giờ em mới chấp nhận tình cảm anh dành cho em?”

“Anh nghe này, em chỉ thoải mái hơn ở nhà em khi anh đi vắng. Và giờ em có nhiều việc phải làm.”

“Em chưa trả lời câu hỏi,” anh nói. “Không sao. Anh sẽ cho em biết khi anh về.” Giọng anh dứt khoát, lạnh lùng, và anh quay máy tính về phía cô. “Về công việc, có lẽ em sẽ muốn biết báo giới đang nói gì.”

Eve đọc đề mục đầu tiên với sự nhần nhện mệt mỏi. Miệng cau có, cô lướt từ trang báo này sang trang báo khác. Các đầu đề hoàn toàn tương tự nhau. Công tố viên danh tiếng của New York bị giết. Cảnh sát bó tay. Tất nhiên là có nhiều ảnh của Towers. Trong phòng xử án, bên ngoài tòa án. Hình ảnh các con bà, những bình luận và trích dẫn.

Eve hơi cau mày khi nhìn vào tấm ảnh chụp chính cô, và đoạn đầu đề gán cho cô là điều tra viên hàng đầu của thành phố về các vụ giết người.

“Em sắp phát ớn chuyện này,” cô lầm bầm.

Còn nhiều bài báo nữa, tất nhiên. Vài báo viết tóm tắt về vụ án mà cô đã kết thúc điều tra mùa đông vừa rồi, liên quan đến Thượng nghị sĩ Mỹ nổi tiếng và ba cô gái điểm bị giết. Như dự đoán, mối quan hệ của cô với Roarke đều được nhắc đến trong mỗi bài.

“Chuyện em là ai hay em cặp kè với ai thì có liên quan quái gì chứ?”

“Em đã bước vào lãnh địa công chúng, Trung úy. Tên của em sẽ mang lại tiền bạc cho báo chí.”

“Em là cảnh sát, đâu phải người nổi tiếng.” Bực tức, cô xoay sang cái màn hình trau chuốt nằm dọc theo bức tường phía xa. “Mở màn hình,” cô ra lệnh. “Kênh bảy lắm.”

Khung hình dịch mở, màn hình hiện ra. Âm thanh bản tin sớm vang khắp phòng. Eve nhú mắt, nghiêng rắng.

“Lại con chồn hoạn răng nanh.”

Roarke thích thú, nhấp cà phê và xem C. J. Morse đọc bản tin sáu giờ. Anh biết rõ, trong vài tháng qua, sự khinh miệt của Eve đối với giới truyền thông đã trở thành ghê tởm cực độ. Sự ghê tởm xuất phát từ một sự thật đơn giản là giờ cô phải đối phó với bọn họ ở từng diễn biến trong đời sống riêng và trong công việc. Ngay cả khi không vì điều đó, anh không nghĩ mình có thể chê trách cô vì đã khinh thường Morse.

“Và như vậy, một sự nghiệp vĩ đại đã bị kết liễu dã man, tàn nhẫn. Một phụ nữ có trách nhiệm, tận tâm và liêm chính đã bị giết trên lề đường thành phố vĩ đại này, bị bỏ lại đó máu chảy trong mưa. Cicely Towers sẽ không bị lãng quên, mà sẽ được nhớ đến là người phụ nữ đã tranh đấu cho công lý trong một thế giới nơi chúng ta đấu tranh vì nó. Thậm chí cái chết cũng không làm mất đi di sản của bà ấy.”

“Nhưng liệu kẻ đã giết bà có bị mang ra trước công lý mà bà đã sống cả đời để gìn giữ không? Sở Cảnh sát và An ninh New York chưa đưa ra kỳ vọng nào cả. Điều tra viên chính, Trung úy Eve Dallas, viên ngọc quý của Sở, đã không thể trả lời câu hỏi đó.”

Eve gần như găm lên khi ảnh cô tràn màn hình. Giọng Morse vẫn tiếp tục.

“Khi được liên hệ qua điện thoại, Trung úy Dallas từ chối bình luận về vụ giết người và tiến triển trong việc điều tra. Không lời bác bỏ nào được đưa ra đối với tin đồn rằng có sự che giấu trong quá trình điều tra...”

“Tại sao lại là tên khốn xun xoe đó. Hẳn có hỏi về chuyện che giấu nào đâu. Che giấu gì chứ?” Cô đập mạnh tay lên thành ghế khiến con mèo Galahad nhảy sang chỗ an toàn hơn trên sàn nhà. “Em vừa nhận vụ này mới ba mươi tiếng.”

“Suyt.” Roarke nói khẽ rồi đi nhẹ trong phòng.

“... danh sách dài những cái tên nổi tiếng có liên quan đến Công tố viên Towers, trong đó có Chỉ huy Whitney, cấp trên của Dallas. Viên Chỉ huy này gần đây đã từ chối vị trí Giám đốc Sở Cảnh sát và An ninh. Một người bạn lâu năm, gần gũi với nạn nhân...”

“Thế đấy!” Diên tiết, Eve đưa tay tắt phụt màn hình. “Em sẽ bám con sâu một đó ra từng mảnh. Nadine Furst ở chỗ quái nào nhỉ? Nếu phải để cho một phóng viên theo sát vụ việc thì ít nhất cô ta còn có trí khôn.”

“Anh nghĩ cô ta đang ở Penal Station Omega, làm một phóng sự về cải cách nhà tù. Em nên nghĩ đến một cuộc họp báo, Eve. Cách đơn giản nhất để đối phó với sức nóng này là ném vào đồng lửa một khúc củi được lựa chọn kỹ càng.”

“Cái thứ chết tiệt. Mà nó là gì nhỉ, phóng sự hay bài xã luận?”

“Có rất ít khác biệt kể từ khi đạo luật truyền thông sửa đổi được thông qua cách đây ba mươi năm. Một phóng viên có quyền thêm thắt ý kiến của mình vào câu chuyện, trong chừng mực biểu hiện của vụ việc.”

“Em biết cái luật dở hơi đó.” Chiếc áo choàng, lông lánh màu sắc, quần lầy chân Eve khi cô xoay người. “Hắn sẽ không chịu thôi cái trò ám chỉ có sự che giấu. Whitney điều hành một sở cảnh sát không tì vết. Em thực hiện một vụ điều tra không ám muội. Và hẳn ta thì cũng không chịu thôi cái trò viện đến tên anh để tung hỏa mù,” cô nói tiếp. “Đó là cái hắn muốn hưởng tới với lý do kia. Đó là điều tiếp theo.”

“Hắn không khiến em phải lo lắng, Eve. Hắn không nên gây lo lắng cho em.”

“Hắn không khiến em lo. Hắn làm em phát bực.” Cô nhắm mắt và hít thở sâu để trấn tĩnh bản thân. Chậm rãi, rất chậm rãi và rất tinh quái, cô bắt đầu mỉm cười. “Em có một cú trả đũa hoàn hảo đây.” Cô lại mở mắt. “Anh nghĩ tên khốn đó sẽ thế nào nếu em liên hệ với Furst, cho cô ta thông tin độc quyền?”

Roarke đặt tách cà phê sang một bên. “Em lại đây.”

“Sao vậy?”

“Không sao.” Anh đứng dậy và đến chỗ cô. Hai tay áp vào khuôn mặt cô, anh hôn cô thật mạnh. “Anh phát điên vì em.”

“Vậy tức là anh nghĩ đó là một ý tưởng cực hay?”

“Người cha quá cố không ai tiếc thương của anh đã dạy anh một bài học quý giá. ‘Con trai,’ ông nói với anh với một giọng nặng chất Ireland của một nhà vô địch say rượu, ‘cách duy nhất để đánh nhau là chơi bẩn. Chỗ duy nhất để đánh là dưới thắt lưng.’ Anh có cảm giác em sẽ khiến Morse phải ôm bộ hạ của hắn trước khi tạt thế.”

“Không, hắn sẽ không ôm bộ hạ đâu.” Tự mãn, Eve hôn lại anh. “Bởi vì em sẽ thiên luôn.”

Roarke giả vờ rùng mình. “Phụ nữ hiểm ác thường rất quyến rũ. Có phải em đã nói là chỉ có vài giờ không?”

“Không hơn.”

“Thế thì đáng ngại đấy.” Anh lui lại, lấy trong túi ra một chiếc đĩa. “Có thể cái này giúp ích được cho em.”

“Gì đây.”

“Một vài dữ liệu anh thu thập, về chồng cũ của Towers, về Hammett. Hồ sơ Mercury.”

Ngón tay cô rùng lạnh khi chúng chạm gần chiếc đĩa. “Em không bắt anh làm vậy.”

“Đúng thế. Em sẽ tự tiếp cận được nó, nhưng như thế em sẽ mất nhiều thời gian hơn. Em biết là nếu em cần sử dụng thiết bị của anh thì nó luôn sẵn đấy.”

Cô hiểu anh đang nói về căn phòng anh có, một thiết bị không đăng ký mà các máy cảm ứng của Compuguard không phát hiện được. “Hiện em muốn qua kênh chính thống.”

“Tùy em thôi. Nếu em đổi ý trong lúc anh đi vắng thì Summerset biết em có quyền tiến hành truy cập.”

“Summerset muốn em tiến xuống địa ngục thì có,” cô lẩm bẩm.

“Gì cơ?”

“Không. Em phải mặc đồ đây.” Cô quay đi, rồi dừng lại. “Roarke, em đang cố.”

“Cố gì?”

“Chấp nhận điều dường như là tình cảm anh dành cho em.”

Anh nhú mày. “Cổ nữa lên,” anh động viên.

3. Chương 3

Eve không phí thời giờ. Mệnh lệnh công việc đầu tiên khi cô đến văn phòng là liên lạc với Nadine Furst. Tín hiệu điện thoại truyền đi tanh tách qua kênh ngân hà. Các vệt đen mặt trời, trực trặc vệ tinh, hoặc đơn giản là một thiết bị cũ kỹ đã làm chậm cuộc kết nối trong vài phút. Cuối cùng, một hình ảnh chậm chạp chờn trên màn hình, rồi hiện ra rõ ràng.

Eve sung sướng thấy khuôn mặt lão đảo và tái mét của Nadine. Cô không để ý đến sự chênh lệch thời gian.

“Dallas.” Cái giọng nhào nhoét của Nadine nói rời rạc và yếu ớt. “Chúa ơi, ở đây đang nửa đêm đấy.”

“Xin lỗi. Cô tỉnh chưa, Nadine?”

“Đủ tỉnh để ghét cô.”

“Ồ trên kia cô có nhận được tin tức từ Trái Đất không?”

“Tôi hơi bận.” Nadine vuốt ngược mái tóc rối bời và với tay lấy thuốc.

“Cô hút thuốc từ bao giờ thế?”

Nadine cau mặt, hít hơi thuốc đầu tiên. “Nếu cảnh sát Trái Đất các người đến đây thì các người cũng hút thôi. Thậm chí cái thứ cứt đái này cô cũng có thể mua ở cái hang chuột này. Bất cứ cái gì khác cô cũng có thể mua được. Thật là chỗ ô nhục.” Cô ta lại rít thuốc. “Ba người trong một buồng giam, hầu hết bị bỏ tù vì buôn lậu ma túy. Các cơ sở y tế cũng giống như cái thứ ở thế kỷ hai mươi. Người ta vẫn dùng chỉ để khâu người.”

“Và quyền xem video bị hạn chế,” Eve chốt. “Thử tưởng tượng xem, đối xử với bọn giết người như tội phạm. Tôi đau lòng quá.”

“Cô không thể có được bữa ăn tử tế ở bất cứ đâu trên toàn xứ này,” Nadine gào xiết. “Cô muốn quái gì nào?”

“Muốn cô vui, Nadine. Cô sẽ xong việc sớm trên kia và quay về Trái Đất chứ?”

“Còn tùy.” Khi tỉnh hẳn, giác quan của Nadine trở nên sắc sảo. “Cô có gì cho tôi à.”

“Ủy viên Công tố Cicely Towers bị giết cách đây chừng ba mươi tiếng.” Chẳng để ý đến tiếng rú của Nadine, Eve tiếp tục với giọng mạnh mẽ, “Bà ấy bị cắt cổ, xác được phát hiện bên hè đường, khu 144, giữa phố Chín và phố Mười.”

“Towers. Chúa lòng lành. Tôi đã nói chuyện trực tiếp với bà ta cách đây hai tháng, sau vụ DeBlass. Khu 144?” Bánh xe đã lăn. “Cướp giết à?”

“Không. Bà ấy vẫn mang nữ trang và thẻ tín dụng. Một vụ cướp giết xảy ra trong khu đó sẽ chẳng để lại cho bà ấy dù chỉ đôi giày.”

“Không.” Nadine nhắm mắt một lúc. “Khỉ thật. Bà ta là người tốt. Cô phụ trách chính à?”

“Chuẩn.”

“Được rồi.” Nadine thở dài. “Thế, tại sao điều tra viên chính trong một vụ án hàng đầu ở đất nước này lại liên lạc với tôi?”

“Ma xui, Nadine ạ. Đồng nghiệp Morse nổi tiếng của cô đang phì nước dãi lên cổ tôi đấy.”

“Tên khốn,” Nadine lầm bầm, dần dần dập tắt điếu thuốc. “Thế ra đây là lý do tôi không biết gì cả. Hắn đã cản tôi.”

“Cô sòng phẳng với tôi, Nadine, thì tôi cũng sòng phẳng với cô.”

Mắt Nadine sắc lẹm, lỗ mũi gần như phồng lên. “Độc quyền?”

“Chúng ta sẽ thỏa thuận các điều khoản khi cô quay về. Nhanh lên.”

“Tôi hầu như đã về Trái Đất rồi.”

Eve mỉm cười trước màn hình trắng xóa. Điều đó hẳn sẽ làm cho mày cáu tiết, C. J., cô nghĩ. Cô còn lắm nhảm khi rời khỏi bàn. Cô phải gặp vài người.

Chín giờ sáng, Eve đang đứng tại phòng khách sang trọng trong căn hộ của George Hammett ở ngoại ô. Thị hiếu của ông ta gây ấn tượng mạnh, cô nhận xét. Những tấm gạch lát vuông cỡ lớn màu đỏ thẫm và trắng, mát lạnh dưới chân cô. Tiếng nhạc nước róc rách vỗ lên đá phát ra từ bức tranh ba chiều về vùng nhiệt đới choán toàn bộ một bức tường. Những cái đệm bạc lấp lánh trên ghế sofa dài, thấp, và khi cô nhấn ngón tay lên một cái đệm, nó tạo ra màu da thịt có ánh bạc.

Cô quyết định tiếp tục đứng.

Các tác phẩm nghệ thuật được bày biện rất chọn lọc xung quanh căn phòng. Một pháo đài được chạm khắc giống như di tích lâu đài cổ, chiếc mặt nạ khuôn mặt một phụ nữ lỏng trong tấm kính mờ màu hồng, lớp kính ấy ánh lên rực rỡ, biến đổi màu sắc theo hơi ẩm bàn tay cô.

Khi Hammett từ phòng bên cạnh bước vào, Eve nhận định mỗi một phần nhỏ trong ông ta cũng bị kịch như không gian xung quanh ông.

Trông ông ta tái nhợt, mắt sưng xuống, nhưng như thể chỉ làm tăng vẻ quyến rũ của ông. Dáng ông cao, gầy, thanh mảnh. Khuôn mặt ông hờm xuống một cách hoàn mỹ nơi gò má. Không giống như những người cùng tuổi - Eve biết ông ta ở tuổi lục tuần - ông thích để tóc hoa râm tự nhiên. Một lựa chọn tuyệt vời với ông, cô nghĩ, vì bờm tóc dày tỏa ra ánh bạc giống như một trong những cây đèn nền thời George ở nhà Roarke.

Mắt ông cũng có màu nổi bật như vậy, mặc dù giờ đây chúng uể oải vì nỗi đau khổ hoặc do mệt mỏi.

Ông ta đến chỗ cô, hai tay nắm tay cô. "Eve." Khi ông hôn lên má cô, Eve cau mặt. Ông vừa có một cử chỉ riêng tư.

Cô nghĩ cả hai đều biết điều đó.

"George," cô cất tiếng, khéo léo lùi lại. "Cảm ơn ông đã dành thời gian."

"Đừng nói thế. Tôi rất tiếc vì để cô phải đợi. Có một cuộc gọi tôi phải thực hiện cho xong." Ông ra cử chỉ hướng về ghế sofa, tay áo sơ mi của ông cuộn theo cùng cử động. Eve đành ngồi xuống. "Cô muốn uống gì?"

"Không, tôi không uống gì."

"Cà phê nhé." Ông hơi cười. "Tôi nhớ cô rất thích cà phê. Tôi có loại cà phê của Roarke." Ông ta nhấn nút trên bàn ghế sofa. Một màn hình nhỏ nổi lên. "Một bình Argentine Gold," ông ra lệnh, "hai tách." Rồi, vẫn với nụ cười nhợt nhạt và điềm đạm, ông quay về phía cô. "Nó sẽ giúp tôi thư thái," ông giải thích. "Tôi không ngạc nhiên khi thấy cô ở đây sáng nay, Eve. Hoặc có lẽ trong hoàn cảnh này, tôi nên gọi cô là Trung úy Dallas."

"Vậy là ông hiểu tại sao tôi đến đây."

"Tất nhiên. Về Cicely. Tôi không thể quen với chuyện này." Giọng nói ngọt ngào của ông ta run nhẹ. "Tôi đã nghe tin đó vô số lần trên bản tin. Tôi đã nói chuyện với các con bà ấy và với Marco. Nhưng tôi dường như không thể đón nhận sự thật là bà ấy đã ra đi."

"Ông đã gặp bà ấy vào đêm bà bị giết."

Cơ mặt trên má ông giật giật. "Đúng. Chúng tôi đã ăn tối. Chúng tôi thường làm thế khi thời gian cho phép. Ít nhất mỗi tuần một lần. Nhiều hơn nếu chúng tôi sắp xếp được. Chúng tôi rất thân thiết."

Ông dừng lại khi một người máy phục vụ nhỏ bé mang cà phê đến. Hammett tự rót lấy, tập trung vào công việc vặt vãnh đó một cách hầu như là mãnh liệt. "Gần gửi đến mức nào ư?" Ông lẩm nhẩm, và Eve nhận thấy tay ông không vững khi nâng tách cà phê lên. "Thân thiết. Chúng tôi là tình nhân, tình nhân của riêng nhau, đã nhiều năm nay. Tôi rất yêu bà ấy."

"Ông và bà ấy vẫn ở riêng."

"Đúng, bà ấy - cả hai chúng tôi muốn như thế. Nói một cách hoa mỹ là sở thích của chúng tôi khác biệt, và sự thật đơn giản là chúng tôi thích sự độc lập và không gian riêng tư của mình. Tôi nghĩ chúng tôi càng yêu nhau nhiều hơn bằng cách duy trì một khoảng cách nhất định." Ông thở dài. "Nhưng mối quan hệ của chúng tôi không có gì bí mật, ít nhất là trước gia đình và bạn bè." Ông lại thở dài. "Trước công chúng, chúng tôi muốn giữ kín đời sống riêng. Tôi không nghĩ giờ điều đó còn có thể nữa."

"Tôi cũng nghĩ vậy."

Ông lắc đầu. "Không quan trọng. Quan trọng là tìm ra kẻ đã giết bà ấy. Tôi không sao chịu nổi sự thể này. Không điều gì có thể thay đổi được sự thật là bà ấy đã ra đi. Cicely là," ông nói chậm rãi, "người phụ nữ tuyệt vời nhất mà tôi từng biết."

Mọi bản năng, của con người và của cảnh sát, đều nói với cô rằng người đàn ông này đang đau khổ sâu sắc, nhưng cô biết thậm chí bọn giết người cũng đau buồn cho nạn nhân của chúng. "Tôi cần biết lần cuối ông gặp bà ấy là lúc mấy giờ. George, tôi đang ghi âm cuộc nói chuyện này."

“Vâng, tất nhiên. Lúc đấy tầm mười giờ. Chúng tôi ăn tối tại nhà hàng Robert ở đường Đông Mười hai. Sau đó chúng tôi đi chung taxi. Tôi để bà ấy xuống xe trước. Khoảng mười giờ,” ông nhắc lại. “Tôi phải về nhà mười lăm phút sau, vì có một vài tin nhắn đang chờ tôi.”

“Lịch trình của hai người thường như vậy à?”

“Gi cơ? À.” Ông thoát ra khỏi thế giới nội tâm. “Chúng tôi không có lịch trình cụ thể. Chúng tôi thường quay về đây, hoặc đến nhà bà ấy. Thỉnh thoảng, khi thích phiêu lưu, chúng tôi sẽ thuê một phòng ở Palace trong một đêm.” Ông dừng lại, mắt ông đột nhiên trống rỗng và vô vọng khi ông ngồi bật dậy khỏi chiếc ghế sofa ánh bạc mềm mại. “Ôi Chúa ơi. Lạy Chúa tôi.”

“Tôi rất tiếc.” Chẳng ích gì trước nỗi đau, cô biết. “Tôi rất tiếc.”

“Tôi bắt đầu tin điều đó,” ông nói bằng giọng trầm đục. “Tôi nhận ra sự việc càng tồi tệ hơn khi ta bắt đầu tin. Bà ấy đã cười khi ra khỏi taxi, hôn gió tôi. Đôi tay bà ấy thật đẹp. Tôi về nhà, và quên đi bà ấy vì tôi có tin nhắn. Tôi đi ngủ lúc nửa đêm, dùng một viên an thần loại nhẹ vì tôi có cuộc hẹn vào sáng sớm. Khi tôi đang ngủ, an toàn, bà ấy nằm chết dưới trời mưa. Tôi không biết liệu tôi có thể chịu đựng được điều đó không.” Ông quay lại, khuôn mặt tái xanh giờ đã thành trắng bợt. “Tôi không biết liệu tôi có thể chịu đựng được không.”

Cô không thể giúp ông. Thậm chí nếu nỗi đau đó là hữu hình mà cô có thể cảm nhận thì cô cũng không giúp gì ông được. “Tôi ước có thể làm việc này muộn hơn, để ông có thêm thời gian, nhưng tôi không thể. Như chúng ta biết, ông là người cuối cùng thấy bà ấy còn sống.”

“Ngoại trừ tên giết người.” Ông ngược lên. “Tất nhiên là trừ phi tôi giết bà ấy.”

“Sẽ tốt hơn cho mọi người nếu tôi loại trừ ngay được khả năng đó.”

“Đúng, tất nhiên là thế, Trung úy.”

Cô chấp nhận sự chua xót trong giọng nói của ông và thực hiện công việc của mình. “Ông có thể cho tôi biết tên của hãng taxi để tôi xác minh lộ trình của ông.”

“Nhà hàng đã gọi taxi. Tôi nghĩ là hãng Rapid.”

“Ông có gặp hoặc nói chuyện với ai trong khoảng từ nửa đêm đến hai giờ sáng không?”

“Tôi nói rồi, tôi dùng thuốc và đi ngủ lúc nửa đêm. Một mình.”

Cô có thể xác minh điều đó bằng đĩa an ninh của tòa nhà, mặc dù cô có lý do để biết những thứ như thế có thể bị làm giả. “Ông có thể cho tôi biết tâm trạng của bà ấy lúc chia tay ông không?”

“Bà ấy hơi lơ đãng, chắc mải nghĩ tới vụ việc bà ấy đang khởi tố. Lạc quan về vụ đó. Chúng tôi nói đôi điều về các con của bà ấy, đặc biệt là con gái. Mirina sắp thành hôn vào mùa thu tới. Cicely vui với ý nghĩ ấy, và phần khích nỡ bởi vì Mirina muốn một đám cưới thật lớn với mọi thứ được sắp xếp theo lối truyền thống.”

“Bà ấy có đề cập đến điều gì làm bà lo lắng không? Bất cứ cái gì hoặc bất cứ ai khiến bà ấy bận tâm?”

“Không có gì liên quan cả. Váy cưới phù hợp, hoa cưới nữa. Bà ấy hy vọng có thể nâng hình phạt trong vụ án này lên cao nhất.”

“Bà ấy có nhắc đến mối đe dọa nào không, các cuộc gọi, tin nhắn, hoặc cuộc tiếp xúc bất thường?”

“Không.” Ông đưa tay dụi mắt, rồi thả tay xuống bên hông. “Cô không nghĩ là nếu tôi biết bất cứ ý nghĩ nào dù nhỏ nhất liên quan đến việc tại sao chuyện này xảy ra thì tôi đã nói với cô sao?”

“Tại sao bà ấy lại đến Khu Thượng Tây vào giờ đó trong đêm?”

“Tôi không biết.”

“Liệu có phải bà ấy đi gặp người đưa tin không?”

Ông mở miệng rồi khép lại. “Tôi không biết,” ông lẩm nhẩm, bị vò xé vì ý nghĩ này. “Lẽ ra tôi không nên nghĩ... nhưng bà ấy thật ngoan cố, quá tự tin vào bản thân.”

“Mối quan hệ của bà ấy với chồng cũ. Ông mô tả thế nào?”

“Thân thiện. Hơi chút dè dặt, nhưng hòa nhã. Cả hai người đều tận tụy với con cái và điều đó đoàn kết họ lại. Ông ấy hơi khó chịu khi chúng tôi bắt đầu qua lại, nhưng...” Hammett dừng nói, nhìn chăm vào Eve. “Cô đừng nghĩ thế...” Ông đưa tay che mặt, dường như để giấu một nụ cười. “Marco Angelini lên lút quanh khu vực đó, cầm theo một con dao, âm mưu giết vợ cũ? Không, Trung úy.” Ông bỏ tay xuống. “Marco cũng có những tật xấu, nhưng ông ấy không bao giờ làm tổn thương Cicely. Nhìn thấy máu thôi cũng khiến ông ấy mất bình tĩnh rồi. Ông ấy quá lạnh lùng, quá bảo thủ, không thể xuống tay làm việc dữ được. Và ông ấy không có lý nào, không có động cơ nào muốn làm hại bà ấy.”

Điều đó, Eve nghĩ, là để cô quyết định.

Cô vượt từ thế giới này sang thế giới khác bằng cách rời căn hộ của Hammett và đến khu West End. Ở đây cô sẽ không nhìn thấy những cái đệm màu bạc, không thác nước róc rách. Thay vào đó là những vỉa hè lởm chởm, bất chấp chiến dịch chỉnh trang đô thị gần đây, những tòa nhà đầy rẫy hình vẽ graffiti mời gọi người xem tỏ hết mọi hỉ nộ ái ố. Các cửa hàng mặt tiền chắn hàng rào kim loại, vốn ít tốn kém hơn và cũng ít hiệu quả hơn so với lực lượng cảnh sát tại chỗ ở những khu vực xa xỉ hơn.

Cô không ngạc nhiên khi nhìn thấy một vài loài gặm nhấm được lũ mèo máy đi rong nơi ngõ hẻm lờ đi.

Cô thấy rất nhiều loài gặm nhấm hai chân. Một gã du côn nhe răng cười với cô, và cọ cọ vào đùi quần hần đầy vẻ tự hào. Một tay bán hàng rong nhìn cô khấp lượt một cách nhanh chóng và chính xác như cớm, rồi chui tọt đầu dưới lớp lông mà hần ta quần xung quanh mái tóc nhuộm đỏ, và vội vã chạy biến tới những bãi cỏ an toàn hơn.

Một danh sách các loại thuốc vẫn còn bất hợp pháp. Một vài cảnh sát thực sự muốn can thiệp.

Lúc này, Eve không phải là một trong số họ. Ngoại trừ chút thôi thúc nghề nghiệp giúp cô có câu trả lời.

Trời mưa đã quét sạch vết máu. Các nhân viên kiểm tra hiện trường của Sở Cảnh sát đã lấy đi bất cứ thứ gì ở vùng lân cận có thể xem xét làm bằng chứng. Nhưng cô đứng đó một lúc, ngay tại chỗ Towers đã chết, và cô không khó khăn để hình dung ra cảnh tượng.

Giờ, cô cần quay ngược thời gian. Bà ấy đã đứng đây, Eve tự hỏi, đối mặt với kẻ giết người? Hầu như chắc chắn là thế. Bà ấy có thấy con dao trước khi nó chĩa ngang cổ bà? Có thể lắm. Nhưng không đủ nhanh để có chút phản ứng nào hơn là một cái giật mình, thở gấp.

Eve ngược đầu, quan sát con phố. Da cô như thể bị gai đâm, nhưng cô lờ đi ánh mắt của những người đang dựa lưng vào các tòa nhà hoặc tha thẩn quanh mấy chiếc xe gỉ.

Cicely Towers đã đến khu ngoại vi này. Không phải bằng taxi. Cho đến nay, không có thông tin gì về việc đón hoặc trả khách của bất cứ công ty chính thống nào. Eve không tin bà ấy ngờ nghệch đến mức muốn bắt taxi dù.

Tàu điện ngầm, cô suy diễn. Nó nhanh và, với các máy quét và người máy cảnh sát, an toàn như một nhà thờ, ít nhất là cho đến khi ta chạm chân lên mặt đường. Eve nhìn thấy bảng hiệu xuống tàu điện ngầm cách chưa đến nửa tòa nhà.

Tàu điện ngầm, cô quả quyết. Có lẽ bà ấy đang vội chẳng? Bực bội vì phải ra khỏi nhà lúc đêm mưa. Tự tin vào bản thân, như Hammett nói. Có lẽ bà ấy chẳng sợ sệt.

Bà ấy bước qua bậc thềm, lên đường trong bộ quần áo quyền uy, đôi giày đắt tiền. Bà ấy...

Dừng lại, Eve nhú mắt. Không có ô sao? Cái ô chết tiệt của bà ấy đâu? Một người phụ nữ cẩn thận, một người thực tế và có óc tổ chức sẽ không đi ra ngoài trời mưa mà không mang theo ô. Eve vội lúi ngay mấy ghi âm và ghi lại điều này để nhắc nhở cô kiểm tra.

Kẻ giết người đợi bà ấy trên đường phố? Trong một căn phòng? Cô quan sát bức tường gạch nham nhở của tòa nhà của người không tái hòa nhập được với cộng đồng. Một quán bar? Một câu lạc bộ thoát y?

“Ê, cô nàng da trắng.”

Eve nhíu mày, quay về phía tiếng nói quấy nhiễu. Một người đàn ông cao lớn như một ngôi nhà và xét độ đậm của nước da thì có thể nói đó là một gã đen thuần chủng. Gã đeo lông chim trên tóc, như nhiều người trong khu phố này. Một bên má có hình xăm màu xanh óng ánh hình sọ người nhe răng. Gã mặc chiếc áo vest sẫm màu đỏ, còn chiếc quần thì chật đến mức hạ bộ lòi lên.

“Chào anh chàng da đen,” cô nói cũng bằng cái giọng xác xược thản nhiên y như thế.

Gã nhe rộng miệng, một cái cười rạn rở trên bộ mặt xấu xí đến khó tin. “Cô tìm việc à?” Gã ghéech đầu về phía biển hiệu sắc sỡ của câu lạc bộ thoát y bên kia đường. “Cô hơi gầy, nhưng họ sẽ thuê thôi. Không có nhiều người da trắng như cô. Chủ yếu là người lai.” Gã đưa tay nắn cằm, những ngón tay to như loại xúc xích đậu tương. “Tôi làm bảo vệ, tôi sẽ nói hộ cô.”

“Sao anh làm thế?”

“Không phải vì lòng tốt, năm phần trăm tiền boa, cô em. Người da trắng như cô em sẽ kiếm được kha khá đấy.”

“Cảm ơn ý tốt, tôi có việc làm rồi.” Với vẻ tiếc nuối, cô lôi phù hiệu ra.

Gã huýt gió qua kẽ răng. “Sao tôi không nhận ra nhỉ? Một cô nàng da trắng, chỉ là cô không toát ra mùi côm.”

“Chắc do loại xà phòng mới tôi đang dùng. Có tên không?”

“Gọi tôi là Crack. Là âm thanh phát ra khi tôi bóp những cái sọ.” Gã lại nhe răng, và để minh họa gã ép hai bàn tay khổng lồ lại. “Crack! Hiểu chứ?”

“Hiểu rồi. Đêm hôm kia anh có đứng gác không, Crack?”

“Tiếc là lúc ấy tôi bận việc khác, lỡ mất chuyện hay ho. Hôm đấy tôi nghỉ, đi xem mấy sự kiện văn hóa.”

“Sự kiện nào?”

“Lễ hội ma cà rồng dưới Grammercy, với con vẹo trẻ trung hiện tại của tôi. Tôi thích xem bọn hút máu đấy. Nhưng tôi nghe nói ở ngay đây cũng có trò hay. Một luật sư bị giết. Một nhân vật tầm cỡ, quan trọng, và xinh đẹp nữa. Cũng da trắng đúng không? Giống như cô, cô em.”

“Đúng thế. Anh còn nghe gì nữa?”

“Tôi á?” Gã vạch một ngón tay xuôi xuống trước ngực áo. Móng tay trên ngón trỏ được cắt sắc, nhọn và sơn đen. “Tôi là người có phẩm giá, đâu phải hạng đi nghe mấy chuyện vỉa hè.”

“Cá là anh có.” Hiểu được luật lệ, Eve móc phiếu tín dụng một trăm đồng từ trong túi. “Nếu tôi muốn mua một chút phẩm giá ấy thì sao?”

“À, cái giá đó, có vẻ ổn đấy.” Bàn tay to lớn của gã nắm trọn lấy mấy cái phiếu tín dụng làm chúng biến mất hút. “Tôi nghe bảo bà ta la cà trong quán Five Moons lúc nửa đêm, khoảng tầm đấy. Vẽ như đang chờ ai đó, người không ai biết. Rồi bà ta bỏ đi.”

Gã nhìn xuống vỉa hè. “Bà ta đi không xa lắm, đúng không?”

“Không. Bà ấy có hỏi tìm ai không?”

“Theo tôi nghe thì không.”

“Có ai thấy bà ấy đi với người nào không?”

“Thời tiết xấu. Hầu hết mọi người không ra đường. Có thể vài kẻ du côn vẫn lang thang, nhưng nói chung là chả mấy ai.”

“Anh biết ai quanh đây thích trò cắt cổ không?”

“Rất nhiều người mang theo dao, cô nàng da trắng ạ.” Mắt gã tròn tròn thích thú. “Sao ta phải mang nếu ta không định dùng?”

“Bất kỳ ai thích cắt cổ,” cô nhắc lại. “Ai đó mà nếu có phải cửa cổ ai thì cũng chẳng bận tâm.”

Gã lại cười nhăn nhó. Hình xăm hộp sọ trên má gã dường như gập gù theo điệu nhăn nhó đó. “Ai lại chẳng sẵn sàng cứu cổ một ai đó mà chẳng thêm bận tâm. Cô thì không sao?”

Cô chấp nhận lập luận này. “Anh có biết ai quanh đây mới ra trại gần đây không?”

Gã cười như súng cối. “Cô em nên hỏi tôi biết người nào không ra trại thì hơn. Tiền của cô hết rồi.”

“Thôi được.” Cô rút trong túi ra một tấm danh thiếp thay vì phiếu tín dụng, khiến gã thất vọng. “Sẽ có thêm tiền nếu anh nghe được cái gì có ích cho tôi.”

“Hãy nhớ nhé. Cô em mà quyết định muốn kiếm thêm tí tiền như những cô ti trắng nho nhỏ xinh xinh ấy thì cho Crack này biết.” Sau câu đó, gã nhảy sang bên kia đường với dáng vẻ đường hoàng của một con linh dương đen to lớn.

Eve quay người và bước vào quán Five Moons để thử vận may.

Quán này có vẻ ăn nên làm ra, nhưng cô nghi ngờ điều đó.

Đây chỉ đơn thuần là một quán rượu: không vũ công, không màn hình, không buổi video. Khách hàng lui tới Five Moons không phải để giao thiệp. Cái mùi phả vào người Eve lúc cô bước qua cửa đủ cho thấy đốt cháy thành dạ dày là hoạt động đặc trưng nơi đây.

Thậm chí vào giờ này, căn phòng nhỏ hình vuông vẫn đông nghẹt. Đám người uống rượu lẳng lẽ ngồi trên những chiếc ghế nhỏ nóc thứ chất độc hại mà họ lựa chọn. Đám người khác túm tụm nơi quầy bar, gần những chai rượu. Eve dò xét vài ánh nhìn khi cô bước qua sàn nhà nhộp nháp, rồi mọi người quay lại cuộc rượu say sưa.

Phục vụ quầy là một người máy, như hầu hết phục vụ bàn, nhưng cô ngờ rằng gã người máy này đã được lập trình để lắng nghe một cách vui vẻ câu chuyện không đâu của khách hàng. Nhiều khả năng hơn đó là một lực sĩ, cô nghĩ khi rút rè tiến đến quầy. Nhà sản xuất tạo cho hắn ta đôi mắt xé, bề ngoài da vàng giống lai. Không như hầu hết khách khứa, người máy không diện lông vũ hay đồ râu, mà mặc chiếc áo blu trắng toát trên một cơ thể lực lưỡng.

Không thể lót tiền bọn người máy được, cô nghĩ với chút tiếc rẻ. Đe dọa là cách thông minh và hợp logic.

“Uống gì?” Người máy hỏi. Giọng gã bị ngắt, một tiếng vọng nhẹ cho thấy vấn đề quá hạn bảo dưỡng.

“Không.” Eve muốn giữ sức khỏe. Cô xuất trình phù hiệu và đẩy một vài khách hàng về phía góc. “Cách đây hai tôi có một vụ giết người.”

“Không phải trong này.”

“Nhưng nạn nhân đã ở đây.”

“Lúc đó bà ta còn sống.” Trước một dấu hiệu Eve không bắt kịp, gã người máy cầm chiếc cốc dính rượu từ một khách hàng ở giữa quầy, rót thứ chất lỏng trông độc hại vào trong cốc, rồi đẩy nó ngược trở lại.

“Lúc đó anh đang phục vụ.”

“Tôi làm việc hai bốn trên bảy,” hắn nói với cô, cho cô biết rằng hắn được lập trình để hoạt động toàn thời gian không cần nghỉ ngơi hoặc phục sức định kỳ.

“Anh đã từng thấy nạn nhân trước đây, tại đây, hoặc xung quanh đây?”

“Không.”

“Bà ấy gặp ai ở đây?”

“Không ai cả.”

Eve gõ ngón tay lên mặt quầy bar đầy khói. “Được, thế này cho đơn giản nhé. Anh cho tôi biết bà ấy vào lúc mấy giờ, làm gì, đi lúc nào, và đi bằng cách nào.”

“Tôi không có nhiệm vụ phải giám sát hành động của khách hàng.”

“Thôi được.” Eve từ từ nhấc ngón tay trên bàn. Khi nhấc ngón tay lên, cô nhúm môi trước vết bầm nhộp dính nơi đầu ngón tay. “Tôi là cảnh sát điều tra giết người, nhưng tôi không có nghĩa vụ phải bỏ qua chuyện vi phạm quy định vệ sinh. Anh biết, nếu tôi gọi Sensor Bugs đến đây để họ soi một lượt, họ sẽ sốc đó. Sốc đến mức họ sẽ hủy giấy phép bán rượu.”

Đe dọa được đưa ra, cô không nghĩ đó là hành động đặc biệt thông minh, nhưng nó hợp logic.

Gã người máy mất một lúc để ước tính xác suất. “Người phụ nữ đi vào khoảng không giờ mười sáu phút. Bà ta không uống gì. Bà ta rời quán lúc một giờ mười hai phút. Một mình.”

“Bà ấy có nói chuyện với ai không?”

“Bà ta không nói gì cả.”

“Bà ấy có chờ đợi ai không?”

“Tôi không hỏi.”

Eve nhướn mày. “Anh đã quan sát bà ấy. Bà ấy có trông giống như đang tìm ai đó không?”

“Có vẻ thế, nhưng bà ta không thấy ai cả.”

“Nhưng bà ấy ở đây gần một tiếng. Bà ấy làm gì?”

“Đứng, nhìn, cau mày. Xem đồng hồ liên tục. Đi.”

“Có ai theo bà ấy ra ngoài không?”

“Không.”

Eve lơ đãng chà ngón tay bầm lên quần jean. “Bà ấy có mang ô không?”

Gã người máy trông ngạc nhiên vì câu hỏi đó, ngạc nhiên hết cái mức mà người máy có thể biểu lộ. “Có, một chiếc màu tím, giống màu bộ trang phục.”

“Lúc đi ra bà ấy có mang nó theo không?”

“Có, lúc ấy trời mưa.”

Eve gật gù, rồi đi qua quầy bar, hỏi những khách hàng không vui.

Điều duy nhất cô thực sự muốn khi quay về Sở Cảnh sát là tắm một trận thật lâu. Một giờ đồng hồ ở trong Five Moons như đã để lại trên da cô một lớp bùn mỏng nhầy nhụa. Thậm chí cả răng, cô nghĩ, rả lười lên hàm răng.

Nhưng phải báo cáo đã. Cô đi vào văn phòng, rồi dừng lại, nhìn chằm vào người đàn ông tóc cứng đang ngồi nơi bàn cô, đang bốc tay trong túi đựng những hạt dẻ bọc đường.

“Nếu cô bắt được thì tài.”

Feeney bắt chéo chân trên thành bàn cô. “Gặp cô mừng quá, Dallas. Cô thật bận rộn.”

“Một số cảnh sát thực sự làm việc để kiếm sống. Những người khác lại chơi game máy tính cả ngày.”

“Cô nên nghe lời tôi mà sử dụng các kỹ năng máy tính của cô.”

Với cử chỉ thiện cảm hơn là tức giận, cô đẩy chân ông ta khỏi bàn và đặt mông cô lên chỗ trống. “Ông đến chơi à?”

“Tôi đến chào mừng sự phục vụ của mình, cô bạn ạ.” Ông ta hào phóng giơ ra túi hạt dẻ.

Cô nhai tốp tốp và nhìn ông ta. Khuôn mặt ông ta thật xấu xí, khuôn mặt không bao giờ tỏ ra quyến rũ được. Mất lời, phần đầu của xương hàm, tai hơi to so với đầu. Cô thích nó như vốn có.

“Tại sao?”

“À, tôi có ba lý do. Trước hết, Chỉ huy đưa ra một đề nghị không chính thức; thứ hai, tôi rất ngưỡng mộ bà công tố.”

“Whitney gọi cho ông à?”

“Không chính thức,” Feeney giải thích lại. “Ông ấy nghĩ rằng nếu cô được ai đó có khả năng tuyệt hảo như tôi để làm việc cùng cô về đường truyền dữ liệu, chúng ta sẽ kết thúc vụ việc nhanh hơn. Chẳng bao giờ tổn hại gì khi có đường liên lạc trực tiếp với Ban Điều tra Điện tử.”

Cô suy xét, và vì biết các kỹ năng của Feeney thực sự xuất sắc, cô hưởng ứng. “Ông định tham gia vụ này chính thức hay không chính thức?”

“Tùy cô.”

“Thế thì chính thức nhé, Feeney.”

Ông ta nhe răng, nheo mắt. “Tôi biết cô sẽ nói thế.”

“Trước tiên tôi cần ông kiểm tra điện thoại của nạn nhân. Không có báo cáo nào trong nhật ký cuộc gọi hoặc trong đĩa an ninh cho thấy rằng bà ấy có khách vào đêm bị giết. Vậy là có ai đó gọi cho bà ấy, sắp xếp cuộc gặp.”

“Cứ coi như làm xong rồi.”

“Tôi cần ông kiểm tra những người bị bà ấy cho vào tù...”

“Tất cả?” Ông ta xen vào, hơi hoảng.

“Tất cả.” Cô cười tươi. “Tôi biết ông có thể làm việc đó bằng nửa thời gian so với tôi làm. Tôi cần biết những người thân, người tình, cả đồng bọn nữa. Và cả những vụ đang xét xử và chờ xét xử.”

“Lạy Chúa, Dallas.” Nhưng ông ta nhún vai, gập các ngón tay như nghệ sĩ dương cầm chuẩn bị cho buổi hòa nhạc. “Vợ tôi sẽ nhớ tôi đây.”

“Cưới phải cảnh sát thật tệ,” cô nói, vỗ nhẹ vai ông ta.

“Roarke nói thế à?”

Cô thả tay ra. “Chúng tôi đã cưới đâu.”

Feeney háng hống. Ông ta thích nhìn vẻ cau mày thoáng qua, nét tức giận thoáng qua của Eve. “Anh ta thế nào?”

“Anh ấy ổn. Đang ở Australia.” Cô cho tay vào túi. “Anh ấy ổn.”

“Ừ ừ. Thấy cô và anh ta trên báo cách đây mấy tuần. Tại một sự kiện vui vẻ gì đó ở Palace. Trông cô thật nổi bật trong chiếc váy, Dallas.”

Cô dịch người về khó chịu, khoanh tay ôm lấy mình, rồi lắc vai. “Tôi không biết là ông cũng xem mấy kênh lá cải ấy đấy.”

“Tôi thích lắm,” ông ta nói không chút ăn năn. “Hẳn thú vị nhỉ, cuộc sống xa xỉ thế mà.”

“Cái đó chỉ tạm thời thôi,” cô lẩm nhẩm. “Chúng ta sẽ bàn về đời sống xã hội của tôi hay là về điều tra tội phạm đây Feeney?”

“Chúng ta sẽ có thời gian để làm cả hai việc.” Ông ta đứng lên và vươn người. “Tôi sẽ kiểm tra điện thoại của nạn nhân trước khi bắt đầu tìm hiểu về những kẻ mà bà ta cho vào tù. Tôi sẽ liên lạc.”

“Feeney này.” Khi ông ta quay ra cửa, cô ngược đầu. “Ông bảo có ba lý do ông muốn tham gia. Ông mới nói có hai.”

“Thứ ba, tôi nhớ cô, Dallas.” Ông ta cười. “Chúa sẽ trừng phạt nếu tôi không nhớ cô.”

Cô cũng cười khi ngồi xuống làm việc. Chúa cũng sẽ trừng phạt nếu cô không nhớ ông ta.

4. Chương 4

Blue Squirrel đối lập hoàn toàn so với Five Moons. Eve có tình cảm kín đáo đối với nó. Nhiều khi cô thậm chí còn thích tiếng ồn, sự chen lấn của các cơ thể, và sự luân thay đổi trang phục của khách hàng. Chủ yếu là cô thích buổi biểu diễn trên sân khấu.

Ca sĩ chính là một trong số những người hiếm hoi Eve xem là bạn thực sự. Tình bạn có lẽ bắt nguồn từ vụ Eve bắt Mavis Freestone vài năm trước, dù sao nó cũng đã nảy nở. Mavis đã kết thúc chuỗi ngày phạm pháp, nhưng cô ấy không bao giờ tầm thường.

Đêm nay, cô gái mảnh mai đầy sức sống đang cất lên lời hát giữa những tiếng kêu inh tai của kèn trumpet, kèn đồng do một nhóm nữ tam tấu chơi trên phong nền màn hình ba chiều. Điều đó, và chất lượng của loại rượu duy nhất Eve dám dùng, đủ để khiến mắt cô nhỏ lệ.

Buổi diễn đêm nay, mái tóc của Mavis mang màu xanh lục rực rỡ. Eve biết Mavis thích màu sắc của đá quý. Cô ấy tiếp tục chủ đề màu sắc bằng một mảnh vải lấp lánh sapphire bằng cách nào đó đã che lấy một bên ngực phì nhiêu và phần xương chậu. Bên ngực kia được trang điểm bằng bột đá sáng mờ, một ngôi sao bạc đặt khéo léo trên đầu ngực.

Nếu để ngôi sao hoặc mảnh vải không đúng chỗ, Blue Squirrel có thể bị phạt vì vi phạm giấy phép. Chủ quán không muốn trả chi phí khổng lồ cho việc bị phân loại là quán múa thoát y.

Khi Mavis xoay người, Eve nhận thấy rằng cặp mông hình trái tim của cô ca sĩ cũng được trang điểm tương tự. Vừa vặn trong phạm vi luật định, cô nghĩ.

Đám đông yêu cô nàng. Khi cô nàng bước khỏi sân khấu sau màn diễn, một tràng pháo tay rầm rầm như sấm nổi lên cùng những lời chúc tụng say sưa. Khách hàng trong những khoang hút thuốc cuồng nhiệt nện nắm đấm lên những chiếc bàn nhỏ.

“Sao cậu ngồi được trong cái bộ đấy?” Eve hỏi khi Mavis đến khoang của cô.

“Chăm chậm, cẩn thận, và rất khó chịu.” Mavis minh họa, rồi thở hắt. “Cậu thấy cảnh cuối thế nào?”

“Thực sự làm thỏa mãn đám đông.”

“Tôi viết đấy.”

“Thật á?” Eve không hiểu dù một lời, nhưng đầy tự hào. “Tuyệt quá, Mavis. Tôi sợ đấy.”

“Tôi sẽ kiếm được một hợp đồng thu âm.” Dưới vẻ lộng lẫy nơi khuôn mặt, má Mavis đỏ ửng. “Và tôi được tăng lương.”

“Ồ, chúc mừng.” Eve nâng ly.

“Tôi không biết hôm nay cậu đến.” Mavis nhập mã vào thực đơn và yêu cầu nước lọc. Cô nàng phải chăm lo cổ họng cho màn diễn tới.

“Tôi sắp gặp một người.”

“Roarke à?” Mắt Mavis đang màu xanh bỗng sáng lên. “Anh ấy đang đến à? Tôi phải biểu diễn lại màn vừa rồi mới được.”

“Anh ấy ở Australia. Tôi gặp Nadine Furst.”

Nỗi thất vọng vì không có cơ hội gây ấn tượng với Roarke chuyển thành ngạc nhiên. “Cậu gặp phóng viên? Có việc?”

“Tôi có thể tin cô ta.” Eve nhún vai. “Tôi có thể lợi dụng cô ta.”

“Cứ tin thế đi. Này, cậu có nghĩ cô ta sẽ viết về tôi không?”

Không đời nào Eve có thể dập tắt ánh sáng trong mắt Mavis. “Tôi sẽ nhắc đến việc đó.”

“Tốt lắm. Này, tối mai tôi nghỉ. Cậu có thích đi ăn tối hoặc chơi đầu đó không?”

“Nếu tôi sắp xếp được. Nhưng tôi tưởng cậu đi gặp tay nghệ sĩ trình diễn kia - cái gã có con khỉ ấy.”

“Quên hẳn đi.” Mavis minh họa bằng một cái phẩy tay lên phía vai trần. “Hắn ta quá thụ động. Tôi đi đây.” Cô nàng luồn qua khỏi bàn, lớp trang trí trên móng khẽ kêu lạo xạo. Mái tóc màu lục bảo lóe lên dưới ánh sáng đèn xoay khi cô nàng bước qua đám đông.

Eve quyết rằng cô chẳng muốn biết điều mà Mavis cho là quá thụ động là gì vậy.

Khi máy liên lạc của cô kêu lên, Eve lúi ra nhập mã. Khuôn mặt Roarke lấp đầy màn hình nhỏ. Phản ứng đầu tiên của cô, ngẫu nhiên, là một nụ cười toét miệng, rạng rỡ.

“Trung úy, tìm được em rồi nhé.”

“Rõ là thế.” Cô vẫn cười. “Đây là kênh chính thức, Roarke.”

“Thế à?” Anh nhướn mày. “Không gian xung quanh có vẻ không chính thức lắm. Quán Blue Squirrel.”

“Em đang hẹn gặp một người. Australia thế nào?”

“Đồng đúc. Nếu may mắn anh sẽ về trong ba sáu tiếng nữa. Anh sẽ tìm em.”

“Em không khó tìm đâu.” Cô lại cười. “Rõ thế mà. Anh nghe đi.” Để cả hai cùng thưởng thức, cô nghiêng chiếc máy khi Mavis ngán lên màn diễn tiếp theo.

“Cô ấy thật đặc biệt,” Roarke cũng nhìn thấy sau những song chắn. “Anh gửi lời hỏi thăm cô ấy.”

“Đồng ý. Hẹn - à - gặp anh khi anh quay về.”

“Anh mong gặp em. Nghĩ về anh nhé.”

“Chắc chắn mà. Anh đi an toàn nhá, Roarke.”

“Eve, anh yêu em.”

Cô trút ra tiếng thở khó chịu khi hình ảnh của anh biến mất.

“À à.” Nadine Furst tiến lên từ đằng sau vai Eve và ngồi vào ghế đối diện. “Ngọt ngào quá chứ hả?”

Bị giằng xé giữa cảm giác bức bối và xấu hổ, Eve bỏ máy liên lạc vào túi. “Tôi nghĩ cô thuộc hạng cao hơn là thường nghe lén đấy.”

“Bất kỳ phóng viên nào cũng nghe lén để xứng đáng được trả lương, Trung úy. Cũng giống như cớm giỏi thôi.” Nadine ngồi thẳng người trên ghế. “Được một người đàn ông như Roarke yêu thì cảm giác thế nào nhỉ?”

Dù có giải thích được điều đó thì Eve cũng không làm. “Cô đang nghĩ đến việc chuyển từ kênh thời sự sang kênh phim tình cảm hả, Nadine?”

Nadine đưa một tay lên, rồi cất tiếng thở dài trong khi nhìn quanh câu lạc bộ. “Không thể tin được là cô lại muốn gặp tôi ở đây. Đồ ăn thật khủng khiếp.”

“Nhưng không khí, Nadine, không khí.”

Mavis đã hát tới nốt nhạc cao nhất rồi và Nadine rùng mình. “Tốt thôi, cô là người ra điều kiện mà.”

“Cô về Trái Đất nhanh quá.”

“Tôi bắt được chuyến tàu siêu tốc. Một trong số tàu của cậu trai bạn cô.”

“Roarke không phải là cậu bé.”

“Cô nói đấy nhé. Dù sao...” Nadine xua tay. Cô ta rõ ràng là mệt mỏi vì lệch múi giờ. “Tôi phải ăn, cho dù thức ăn có giết tôi đi nữa.” Cô ta lướt xem thực đơn và dừng lại một cách đầy hoài nghi ở món mì nhồi bánh vỏ ốc. “Cô uống gì?”

“Sổ năm tư; chắc đây là rượu nho trắng.” Eve nhấp lại để thử. “Ít nhất còn hơn nước đá ngựa ba cấp. Cô nên thử.”

“Được thôi.” Nadine nhấn lệnh và ngồi lại. “Trên đường về tôi đã tranh thủ truy cập toàn bộ dữ liệu về vụ giết Towers. Tất cả những gì mà báo chí phát đi đến giờ.”

“Morse biết cô về chưa?”

Nadine mỉm cười hoang dại. “Ồ, hẳn biết. Tôi có thâm niên đưa tin về tội phạm. Tôi tham gia, hẳn nghĩ. Và hẳn tức lộn ruột.”

“Thế là nhiệm vụ của tôi thành công.”

“Nhưng chưa hoàn thành. Cô hứa cho tôi độc quyền.”

“Tôi sẽ cho.” Eve nhìn đĩa mì được luồn qua khe phục vụ. Trông cũng hấp dẫn. “Theo điều kiện của tôi, Nadine. Những gì tôi cung cấp cho cô, cô chỉ được phát khi tôi bật tín hiệu.”

“Có gì mới nữa sao?” Nadine thử miếng đầu tiên, nhận định nó gần như chấp nhận được.

“Tôi biết cô sẽ có thêm nhiều thông tin, và cô sẽ có trước những người khác.”

“Và khi cô có kẻ tình nghi.”

“Cô là người đầu tiên được biết tên kẻ tình nghi.”

Tin lời Eve, Nadine gật đầu trong khi xiên thêm vỏ ốc khác. “Cùng một cuộc phỏng vấn trực tiếp với kẻ tình nghi và với cô.”

“Tôi không đảm bảo gì về kẻ tình nghi. Cô biết là tôi không thể,” Eve tiếp tục trước khi Nadine xen vào. “Nghị phạm có quyền chọn nói chuyện với báo nào, hoặc từ chối tất. Điều tốt nhất tôi có thể làm là đề nghị, thậm chí có thể khuyến khích.”

“Tôi muốn các hình ảnh. Đừng nói là cô không đảm bảo được. Cô có thể tìm cách để tôi có được video vụ bắt người. Tôi muốn có mặt ở hiện trường.”

“Tôi sẽ cân nhắc điều đó khi sự việc xảy ra. Đổi lại, tôi muốn tất cả những gì cô có, mỗi đầu mối, mỗi tin đồn, mỗi câu chuyện. Không gây bất ngờ trong các bản tin.”

Nadine đưa bánh vào miệng. “Tôi không thể đảm bảo,” cô ta nói nhẹ nhàng. “Đồng nghiệp của tôi có kế hoạch riêng của họ.”

“Cô biết được gì, và cô biết khi nào,” Eve dứt khoát. “Và bất cứ điều gì cô biết nhờ nội gián truyền thông.” Trước vẻ mặt ngây thơ của Nadine, Eve cười.

“Đài này theo dõi đài kia, phóng viên này theo dõi phóng viên kia. Cho câu chuyện lên hình trước tiên chính là tên của trò chơi. Tỷ lệ thắng đối phương của cô khá tốt, Nadine, bằng không thì tôi sẽ không bận tâm đến cô nữa.”

“Tôi định nói đúng thế đấy.” Nadine nhấp rượu. “Chủ yếu thì tôi tin cô, dù cô không có khiếu thưởng thức rượu. Thứ này chỉ hơn nước đá ngựa một cấp thôi.”

Eve dựa lưng vào ghế và cười. Thật dễ chịu, thật thỏa mái, và khi Nadine cười lại, họ đã thỏa thuận xong.

“Cho tôi tin của cô trước,” Nadine đề nghị. “Và tôi sẽ cho cô tin của tôi.”

“Điều quan trọng nhất tôi có được,” Eve bắt đầu, “là một cái ô bị mất.”

Eve gặp Feeney tại căn hộ của Cicely Towers lúc mười giờ sáng hôm sau. Chỉ cần nhìn khuôn mặt thê thảm của ông ta là cô đã biết tin tức chẳng sáng sủa gì.

“Ông đâm phải bức tường nào thế?”

“Đang kiểm tra điện thoại.” Ông ta chờ trong khi Eve gỡ bỏ chốt an ninh nơi cửa, rồi theo cô vào trong. “Bà ta có khá nhiều cuộc gọi, để máy ở chế độ tự động ghi nhớ. Có dấu vết của cô trong ổ đĩa.”

“Đúng thế, tôi đã lấy nó làm bằng chứng. Ông định nói là không có ai liên lạc với bà ấy để sắp xếp cuộc gặp ở Five Moons sao?”

“Tôi đang định nói là tôi không thể nói gì chắc.” Bực dọc, Feeney đưa tay vuốt mái tóc cứng đơ. “Cuộc gọi cuối cùng của bà ta lúc mười một giờ ba mươi, kết thúc lúc mười một giờ bốn ba.”

“Và?”

“Bà ta xóa nội dung. Tôi không biết lúc mấy giờ, nhưng thế đấy. Số điện thoại, âm thanh, hình ảnh, bị xóa hết. Bà ta đã hủy hết,” ông ta nói tiếp. “Từ máy này.”

“Bà ấy xóa cuộc gọi,” Eve lẩm nhẩm và bắt đầu bước. “Sao bà ấy làm vậy? Bà ấy để máy ở chế độ tự động ghi; đây là chuẩn mực của người thực thi pháp luật, thậm chí là với các cuộc gọi riêng tư. Nhưng bà ấy xóa cuộc gọi này. Bởi vì bà ấy không muốn lưu lại thông tin về việc ai đã gọi và lý do gọi.”

Cô quay lại. “Ông chắc là không có ai đụng vào đĩa sau khi nó được lấy làm bằng chứng chứ?”

Feeney trông tổn thương, rồi bị xúc phạm. “Dallas,” là tất cả những gì ông ta nói.

“Được rồi, được rồi, vậy bà ấy xóa nó trước khi ra ngoài. Nó cho thấy bà ấy không sợ, về mặt cá nhân mà nói, mà bà ấy đang bảo vệ bản thân - hoặc bảo vệ ai khác. Nếu có liên quan đến một vụ án, bà ấy hẳn sẽ muốn nó được lưu lại. Hẳn bà ấy phải liệu sao cho nó được lưu lại.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Nếu đó là người đưa tin, bà ta sẽ đặt mã cá nhân cho cuộc gọi đó, nhưng xóa đi thì không hợp lý chút nào cả.”

“Chúng ta sẽ kiểm tra toàn bộ các vụ án của bà ấy, từ vụ đầu tiên.” Cô không cần phải nhìn vào mặt Feeney cũng biết ông ta đang trợn mắt. “Để tôi nghĩ xem nào,” cô nói. “Bà ấy rời Tòa thị chính lúc mười chín giờ hai sáu phút. Điều đó được ghi trong nhật ký. Vài người đã nhìn thấy bà ấy. Điểm dừng chân cuối cùng là phòng chờ dành cho phụ nữ, ở đó bà ấy sửa soạn cho bữa tối và nói chuyện với một đồng nghiệp. Vị đồng nghiệp kia cho tôi biết tâm trạng bà ấy bình tĩnh nhưng lạc quan. Bà ấy có một ngày tốt đẹp ở tòa án.”

“Vụ Fuentes đang tiến triển. Bà ta đã làm xong các công việc cơ bản. Không có bà ta thì vụ án vẫn sẽ không có gì thay đổi.”

“Có lẽ hẳn nghĩ khác. Chúng ta sẽ xem xét điều đó. Bà ấy không quay lại đây.” Eve cau mày, nhìn quanh phòng. “Bà ấy không có thời gian, nên bà ấy đến thẳng nhà hàng gặp Hammett. Tôi đã đến chỗ đó. Câu chuyện của ông ta và khung thời gian phù hợp với lời khai của nhân viên nhà hàng.”

“Cô bận rộn nhỉ.”

“Thời gian đâu có chờ đợi. Quản lý nhà hàng gọi taxi cho họ, hãng Rapid. Họ lên xe lúc chín giờ bốn tám phút. Trời bắt đầu mưa.”

Eve hình dung trong đầu. Cặp uyên ương ngồi sau xe taxi, nói chuyện, có thể còn vuốt ve đầu ngón tay nhau trong khi tài xế cho taxi phóng thẳng ra vùng ngoại ô, mưa lộp độp trên nắp xe. Bà ấy mặc chiếc váy đỏ và áo jacket cùng tông, theo lời người phục vụ. Màu sắc quyền uy mà bà ấy đã chọn để làm việc ở tòa, với vòng ngọc trai và đôi giày bạc cho buổi tối.

“Taxi cho bà ấy xuống trước,” Eve tiếp tục. “Bà ấy bảo Hammett không nên ra khỏi xe, kéo bị ướt. Bà ấy cười khi chạy về phía tòa nhà, rồi quay người lại hôn gió.”

“Báo cáo của cô nói rằng họ thân thiết lắm.”

“Ông ta yêu bà ấy.” Cô thọc tay vào chiếc túi mà Feeney đang cầm, do thói quen hơn là do dối. “Không có nghĩa là ông ta không giết bà ấy, ông ta yêu bà ấy. Theo lời ông ta, họ hạnh phúc với cách sắp xếp đó, nhưng...” Cô nhún vai. “Nếu không hạnh phúc, và đang tạo dựng chứng cứ ngoại phạm, thì ông ta đã dàn ra được một cảnh lãng mạn và ấm cúng. Tôi thấy không thuyết phục lắm, nhưng vẫn còn sớm để kết luận. Thế là bà ấy đi lên,” Eve tiếp tục, bước đến cửa. “Bộ váy hơi ướt, bà ấy vào phòng ngủ để treo nó lên.”

Trong khi nói, Eve đi theo hướng đã định sẵn, qua những tấm thảm đẹp đẽ vào phòng ngủ rộng rãi có màu sắc dịu và chiếc giường cổ rất đẹp.

Cô ra lệnh bật đèn cho sáng căn phòng. Những tấm chắn của cảnh sát trên các cửa sổ không chỉ làm xáo trộn hoạt động của tàu bay qua lại, mà còn chặn hầu hết ánh sáng mặt trời.

“Đến tủ đồ,” cô nói và nhấn nút mở ra cánh cửa trượt dài có gương. “Bà ấy treo bộ vest lên.” Eve chỉ bộ váy đỏ và chiếc áo jacket, được xếp gọn gàng trong tủ đồ theo thứ tự màu sắc. “Tháo giày, và mặc áo choàng.”

Eve quay lại giường. Chiếc chăn dài màu ngà trải ra ở đó. Không gấp, không gọn gàng như phần còn lại của căn phòng, mà nhàu nhĩ, tựa như bị quăng ra một cách nôn nóng.

“Bà ấy để nữ trang vào ngăn ở mặt bên tủ, nhưng bà ấy chưa đi ngủ. Có lẽ bà ấy ra ngoài để xem tin tức, làm một ly rượu.”

Eve quay lại phòng khách, Feeney theo sau. Một chiếc cặp tài liệu đóng cẩn thận đặt trên bàn trước ghế trường kỷ, bên cạnh có một chiếc cốc.

“Bà ấy đang thư giãn, có lẽ đang nhớ lại buổi tối, điểm lại phương án cho phiên tòa ngày hôm sau, hoặc về kế hoạch tổ chức đám cưới cho cô con gái. Điện thoại kêu. Dù là ai, đã nói gì, thì cũng khiến cho bà ấy hành động. Bà ấy đã chuẩn bị đi ngủ, nhưng bà ấy quay lại phòng ngủ, sau khi đã xóa cuộc gọi. Bà mặc lại đồ. Một bộ vest uy quyền khác. Bà ấy định đến khu West End. Bà ấy không chịu khuất phục, bà muốn thể hiện quyền lực, sự tự tin. Bà ấy không gọi taxi. Thế sẽ thêm một bản ghi khác. Bà ấy quyết định bắt tàu điện ngầm. Trời đang mưa.”

Eve quay lại tủ đồ được gắn vào tường, tới gần cửa trước và nhấn mở. Trong tủ có nhiều áo jacket, khăn choàng, áo khoác ngoài của đàn ông mà cô cho là của Hammett, và một đồng hồ nhiều màu sắc.

“Bà ấy lấy một chiếc ô phù hợp với bộ đồ. Hành động theo vô thức, tâm trí bà ấy chú tâm vào cuộc gặp. Bà ấy không mang nhiều tiền, nên đây không phải vụ hối lộ. Bà ấy không gọi cho ai, vì bà muốn tự giải quyết. Nhưng khi đến Five Moons, không ai tới gặp bà cả. Bà đợi gần một tiếng, nôn nóng, xem đồng hồ. Bà ấy rời quán khoảng vài phút sau một giờ, lại bước ra ngoài dưới trời mưa. Vẫn mang theo chiếc ô và bắt đầu đi bộ quay lại tàu điện. Tôi cho là bà ấy bức bối.”

“Một người đàn bà sang trọng, ngồi cả tiếng trong quán bar mà kẻ cần gặp lại không xuất hiện.” Feeney tợp một hạt dẻ nữa. “Là tôi thì tôi cũng tức lộn ruột.”

“Thế là bà ấy đi ra. Mưa khá to. Ô bật lên. Bà chỉ đi được vài bước chân. Ai đó ở kia, có lẽ rất gần, đã lâu, chờ bà ấy ra ngoài.”

“Không muốn gặp bà ta trong quán,” Feeney tiếp lời. “Không muốn bị nhìn thấy.”

“Đúng. Theo khung thời gian, hẳn họ đã nói chuyện chừng vài phút. Có lẽ tranh cãi - không hẳn tranh cãi, không có thì giờ. Trên phố không người - dù gì, không ai để ý cả. Vài phút sau, cổ bà ấy bị cắt, máu chảy trên lề đường. Có phải hẳn đã toan tính ngay từ đầu?”

“Ở vùng đó nhiều người mang dao nhọn.” Feeney bóp cằm suy tư. “Không thể đoán trước được. Nhưng thời điểm, hoàn cảnh. Ừ, tôi nghĩ thế đấy.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Chỉ một nhát. Không vết thương tự vệ, bà ấy còn không cảm thấy bị đe dọa. Sát thủ không lấy nữ trang, túi da, giày, hoặc thẻ tín dụng. Hẳn chỉ lấy chiếc ô và bỏ đi.”

“Sao lại là chiếc ô?” Feeney thắc mắc.

“Trời đang mưa. Tôi không biết, do bốc đồng, một vật kỷ niệm. Như tôi biết, đó là sai lầm duy nhất hẳn mắc phải. Tôi đã ra lệnh kiểm tra trong phạm vi mười tòa nhà xem hẳn có vứt nó không.”

“Nếu hẳn vứt chiếc ô trong khu vực đấy, hẳn có kẻ du côn nào đó đã đi dạo cùng chiếc ô màu tím.”

“Đúng.” Hình ảnh khiến cô bật cười. “Làm sao hẳn có thể chắc chắn bà ấy đã xóa cuộc gọi, Feeney? Hẳn hẳn phải chắc chắn.”

“Đe dọa?”

“Ủy viên Công tố sống với những đe dọa. Người như Towers sẽ gạt bỏ chúng như đoạn chỉ thừa trên áo.”

“Nếu chúng nhắm vào bà ta,” ông ta đồng tình. “Bà ta còn con cái.” Ông ta gạt đầu về phía những tấm ảnh ba chiều đóng khung. “Bà ta không chỉ là luật sư. Bà ta còn là một người mẹ.”

Eve cau mày, bước về phía màn hình. Tò mò, cô cầm lên một tấm ảnh chụp bé trai và bé gái. Cô ấn nhẹ ngón tay lên mặt sau và âm thanh phát ra.

Chào mẹ. Chúc mừng ngày dành cho các bà mẹ. Món quà này sẽ lâu bền hơn những bông hoa. Chúng con yêu mẹ.

Eve thấy bối rối lạ kỳ, đặt khung ảnh xuống. “Giờ chúng đã lớn. Không còn là những đứa trẻ nữa.”

“Dallas, một khi là cha mẹ thì suốt đời là cha mẹ. Cô không bao giờ thoát được.”

Cha mẹ cô cũng là cha mẹ, cô nghĩ. Đã lâu lắm rồi.

“Điểm dừng tiếp theo sẽ là Marco Angelini.”

Angelini có nhiều văn phòng đặt ở tòa nhà của Roarke trên đường số Năm. Eve bước vào hành lang giờ đã thân thuộc, có những tấm gạch lát lớn và cửa hiệu đắt tiền. Giọng nói rì rì của máy tính chỉ đường đến các địa điểm khác nhau. Cô nhìn vào một trong những tấm bản đồ di động, bỏ qua chúng, đi thẳng đến thang máy ở phía Nam.

Buồng thang máy thủy tinh đưa cô lên tầng năm tám, rồi mở ra trước lớp thảm màu xám uy nghi và những bức tường trắng toát.

Công ty Angelini Exports chiếm toàn bộ năm văn phòng của tầng này. Sau khi nhìn qua, Eve nhận thấy công ty này chỉ rất nhỏ so với Roarke Industries.

Một lần nữa, cô nghĩ ngợi với một nụ cười khó nhọc, có cái gì không nhỏ hơn?

Lẽ tân tở rõ sự tôn trọng và rất căng thẳng khi nhìn thấy phù hiệu của Eve. Cô ta lóng ngóng, nắc nọng nhiều đến mức Eve tự hỏi liệu người phụ nữ này có giấu gì bất hợp pháp dưới ngăn bàn không.

Nhưng nỗi sợ cớm đã khiến cô ta không làm gì khác ngoài dẫn đường cho Eve vào phòng của Angelini sau chưa đầy chín mươi giây.

“Ông Angelini, cảm ơn ông đã dành thời gian. Xin chia buồn với mất mát của ông.”

“Cảm ơn cô, Trung úy Dallas, xin mời ngồi.”

Ông ta không tao nhã như Hammett, nhưng trông ông ta đầy quyền uy. Một người đàn ông nhỏ con, chắc chắn, mái tóc dựng chải ngược ra sau từ đường viền tóc nổi bật trên trán. Da tái, vàng sạm, mắt sáng màu đá cẩm thạch dưới hàng lông mày rậm. Mũi dài, môi mỏng, tay lấp lóe viên kiềng cương.

Nếu có đau khổ, thì chồng cũ của nạn nhân che giấu nó tốt hơn người tình của bà.

Ông ta ngồi sau chiếc bàn điều khiển có bề mặt mềm mại như xa tanh. Trên mặt bàn chẳng có gì ngoài đôi tay ông ta đang khoanh lại, không động tĩnh. Đằng sau ông ta là cửa sổ được nhuộm màu để ngăn tia hồng ngoại mà vẫn nhìn được cảnh quan New York.

“Cô đến vì việc Cicely.”

“Vâng, tôi hy vọng ông bớt chút thời gian để trả lời một số câu hỏi.”

“Cô có tất cả sự hợp tác của tôi, Trung úy. Cicely và tôi đã ly dị, nhưng chúng tôi vẫn cộng tác, trong kinh doanh và trong việc làm cha mẹ. Tôi ngưỡng mộ và tôn trọng bà ấy.”

Trong giọng nói ông ta vẫn còn dấu vết của đất nước quê hương mình. Chỉ hơi thoáng chút. Nó khiến cô nhớ rằng, theo hồ sơ, Marco Angelini chủ yếu sống ở Ý.

“Ông Angelini, ông có thể cho tôi biết lần cuối cùng ông gặp hoặc nói chuyện với Công tố Towers được không?”

“Tôi gặp bà ấy vào ngày mười tám tháng Ba, tại nhà tôi ở Long Island.”

“Bà ấy đến nhà ông.”

“Đúng vậy, nhân sinh nhật thứ hai lăm của con trai tôi. Chúng tôi cùng tổ chức tiệc cho nó, tại nhà tôi ở đó, vì chỗ ấy tiện lợi nhất. David, con trai chúng tôi, thường về đây khi nó ở East Coast.”

“Ông không gặp bà ấy kể từ ngày hôm đó.”

“Không, cả hai chúng tôi đều bận, nhưng chúng tôi định gặp nhau tuần tới hoặc tuần sau nữa để bàn về lễ cưới của Mirina. Con gái của chúng tôi.” Ông ta khẽ hắng giọng. “Tôi ở châu Âu gần như cả tháng Tư.”

“Ông đã gọi điện cho Công tố Towers vào đêm bà ấy bị giết.”

“Đúng, tôi đã để lại lời nhắn hỏi xem có thể gặp bà ấy ăn trưa hoặc uống nước được không.”

“Để bàn về đám cưới?” Eve gợi ý.

“Đúng, về đám cưới của Mirina.”

“Trong khoảng thời gian từ ngày mười tám tháng Ba đến hôm Công tố Towers bị chết, ông có nói chuyện với bà ấy không?”

“Vài lần.” Ông ta bung tay, rồi lại đan vào. “Như tôi đã nói, chúng tôi vẫn xem nhau là đối tác. Chúng tôi có chung con cái, và một số lợi ích kinh doanh.”

“Gồm cả Mercury.”

“Đúng.” Ông ta khẽ cau miệng. “Cô là... người quen của Roarke.”

“Đúng vậy. Ông hoặc vợ cũ của ông có bất đồng gì trong quan hệ đối tác không, về đời tư lẫn công việc?”

“Dĩ nhiên là có, ở cả hai khía cạnh. Nhưng chúng tôi đã học được, vì chúng tôi đã không thể học được trong thời kỳ hôn nhân, giá trị của thỏa hiệp.”

“Ông Angelini, ai là người thừa kế những lợi ích của Công tố Towers sau khi bà ấy chết?”

Ông ta nhướn mày. “Là tôi, Trung úy, theo các điều khoản trong hợp đồng làm ăn của chúng tôi. Ngoài ra còn có một vài phần của một số bất động sản sẽ chuyển sang cho tôi. Đây là một thỏa thuận ly hôn. Tôi sẽ điều tiết những lợi ích, tư vấn cho bà ấy đầu tư. Khi một trong hai chúng tôi chết, các lợi ích và lợi nhuận hoặc thiệt hại sẽ chuyển cho người còn lại. Cả hai chúng tôi đã đồng ý, cô thấy đấy, và tin rằng cuối cùng tài sản của chúng tôi sẽ để lại cho con cái.”

“Và phần còn lại của tài sản. Căn hộ, trang sức và của cải khác không nằm trong thỏa thuận của ông với bà ấy?”

“Tôi cho là sẽ được để lại cho con của chúng tôi. Tôi nghĩ sẽ có một chút di sản để lại cho bạn bè và các hội từ thiện.”

Eve định dò hỏi nhanh để muốn biết xem Towers đã để lại bao nhiêu của cải. “Ông Angelini, ông biết là vợ cũ của ông có quan hệ tình cảm với George Hammett.”

“Tất nhiên.”

“Và việc này không... có vấn đề gì chứ?”

“Vấn đề? Trung úy, ý cô là, sau gần mười hai năm ly dị, tôi lại đem lòng ghen tuông mà giết người vợ cũ? Và tôi đã cắt cổ mẹ của các con tôi rồi để bà ấy chết trên phố?”

“Hiểu theo hướng đó, ông Angelini.”

Ông ta lẩm nhẩm trong họng gì đó bằng tiếng Ý. Hẳn là bức bối, Eve nghĩ. “Không, tôi không giết Cicely.”

“Ông có thể cho tôi biết ông ở đâu vào đêm bà ấy chết được không?”

Cô thấy cảm ông ta căng ra và nhận ra ông ta phải kiểm soát đến mức nào mới có thể thả lỏng nó, nhưng mắt ông ta không lay động. Cô hình dung ông ta có thể nhìn xuyên thủng một lỗ trên mặt thép.

“Tôi ở căn nhà trong thành phố, từ tám giờ tối.”

“Một mình?”

“Đúng.”

“Ông có gặp hoặc nói chuyện với ai có thể xác minh không?”

“Không. Tôi có hai người giúp việc, cả hai đều đi vắng vì đêm đó họ nghỉ làm, thế nên tôi ở nhà. Tôi muốn một buổi tối yên tĩnh và riêng tư.”

“Ông không gọi điện hoặc nhận điện thoại trong đêm đó?”

“Tôi nhận được một cuộc gọi lúc ba giờ sáng, của Chỉ huy Whitney thông báo về cái chết của vợ tôi. Tôi đang ngủ, một mình, thì có điện thoại.”

“Ông Angelini, vợ cũ của ông ở trong một quán rượu tại West End vào lúc một giờ sáng. Tại sao?”

“Tôi không biết. Không hề biết gì.”

Sau đó, khi Eve bước vào khoang thang máy để đi xuống, cô gọi Feeney. “Tôi muốn biết Marco Angelini có gặp tổn thất tài chính nào không, và thiệt hại đó sẽ liên quan mức nào tới cái chết bất ngờ của vợ cũ ông ta.”

“Cô đánh hơi thấy gì hả Dallas?”

“Có gì đó,” cô nói. “Tôi không biết là gì.”

Cô suy xét, và vì biết các kỹ năng của Feeney thực sự xuất sắc, cô hưởng ứng. “Ông định tham gia vụ này chính thức hay không chính thức?”

“Tùy cô.”

“Thế thì chính thức nhé, Feeney.”

Ông ta nhe răng, nheo mắt. “Tôi biết cô sẽ nói thế.”

“Trước tiên tôi cần ông kiểm tra điện thoại của nạn nhân. Không có báo cáo nào trong nhật ký cuộc gọi hoặc trong đĩa an ninh cho thấy rằng bà ấy có khách vào đêm bị giết. Vậy là có ai đó gọi cho bà ấy, sắp xếp cuộc gặp.”

“Cứ coi như làm xong rồi.”

“Tôi cần ông kiểm tra những người bị bà ấy cho vào tù...”

“Tất cả?” Ông ta xen vào, hơi hoảng.

“Tất cả.” Cô cười tươi. “Tôi biết ông có thể làm việc đó bằng nửa thời gian so với tôi làm. Tôi cần biết những người thân, người tình, cả đồng bọn nữa. Và cả những vụ đang xét xử và chờ xét xử.”

“Lạy Chúa, Dallas.” Nhưng ông ta nhún vai, gập các ngón tay như nghệ sĩ dương cầm chuẩn bị cho buổi hòa nhạc. “Vợ tôi sẽ nhớ tôi đây.”

“Cười phải cảnh sát thật tệ,” cô nói, vỗ nhẹ vai ông ta.

“Roarke nói thế à?”

Cô thả tay ra. “Chúng tôi đã cưới đâu.”

Feeney hắng giọng. Ông ta thích nhìn vẻ cau mày thoáng qua, nét tức giận thoáng qua của Eve. “Anh ta thế nào?”

“Anh ấy ổn. Đang ở Australia.” Cô cho tay vào túi. “Anh ấy ổn.”

“Ừ ừ. Thấy cô và anh ta trên báo cách đây mấy tuần. Tại một sự kiện vui vẻ gì đó ở Palace. Trông cô thật nổi bật trong chiếc váy, Dallas.”

Cô dịch người về khó chịu, khoanh tay ôm lấy mình, rồi lắc vai. “Tôi không biết là ông cũng xem mấy kênh lá cải ấy đây.”

“Tôi thích lắm,” ông ta nói không chút ăn năn. “Hẳn thú vị nhỉ, cuộc sống xa xỉ thế mà.”

“Cái đó chỉ tạm thời thôi,” cô lẩm nhẩm. “Chúng ta sẽ bàn về đời sống xã hội của tôi hay là về điều tra tội phạm đây Feeney?”

“Chúng ta sẽ có thời gian để làm cả hai việc.” Ông ta đứng lên và vươn người. “Tôi sẽ kiểm tra điện thoại của nạn nhân trước khi bắt đầu tìm hiểu về những kẻ mà bà ta cho vào tù. Tôi sẽ liên lạc.”

“Feeney này.” Khi ông ta quay ra cửa, cô ngược đầu. “Ông bảo có ba lý do ông muốn tham gia. Ông mới nói có hai.”

“Thứ ba, tôi nhớ cô, Dallas.” Ông ta cười. “Chúa sẽ trừng phạt nếu tôi không nhớ cô.”

Cô cũng cười khi ngồi xuống làm việc. Chúa cũng sẽ trừng phạt nếu cô không nhớ ông ta.

5. Chương 5

Eve lê thân được về căn hộ lúc gần một giờ sáng. Đầu cô quay cuồng. Đêm nay Mavis được nghỉ và cô nàng có ý tưởng hai người đi ăn tối ở một rạp đấu. Đã biết trước sáng hôm sau cô sẽ phải trả giá cho cuộc vui buổi tối, Eve lột bỏ quần áo trong lúc vào phòng ngủ.

Ít nhất buổi tối đi chơi với Mavis đã tổng vụ án Towers ra khỏi đầu cô. Eve có lẽ đã lo mình không còn lại chút tỉnh táo nào, nhưng cô quá mệt mỏi không muốn nghĩ đến nữa.

Cô ngã úp mặt xuống giường, trần trụi và ngủ thiếp đi trong giây lát.

Eve tỉnh dậy, bị kích thích dữ dội.

Hai tay Roarke đặt trên người cô. Cô biết đường nét của chúng, nhịp điệu của chúng. Tim cô đập mạnh lên mạn sườn, rồi nhảy lên tận cổ khi anh hôn môi cô. Môi anh thèm khát, nóng bỏng, không cho cô lựa chọn, thực sự không có lựa chọn nào ngoài việc đáp ứng lại. Thậm chí khi cô dò dẫm cơ thể anh, những ngón tay dài khôn ngoan ấy đã xuyên thủng cô, ngập sâu trong cô, khiến cô dấy lên niềm khoái cảm điên cuồng.

Miệng anh trên ngực cô, mân mê, nhắm nháp, nhay nhay hàm răng. Bàn tay khéo léo không biết mệt mỏi của anh khiến cô rên rỉ vì sốc và hàm ơn. Một cơn cực khoái chao đảo khác chồng lấn lên lần thứ nhất.

Tay cô tìm điểm tựa nơi tấm chăn rồi tung, nhưng không gì có thể giữ cô lại. Khi người cô lao lên trước, cô bám chặt anh, móng tay xuôi lưng anh, đến khi nắm được tóc anh.

“Chúa!” Đó là từ duy nhất cô thốt được khi anh chìm vào cô, thật mạnh, thật sâu đến mức cô ngạc nhiên vì đã không chết do niềm khoái cảm đó. Thân thể cô uốn cong không cưỡng nổi, điên cuồng, tiếp tục run rẩy cả sau khi anh đã nằm gục trên cô.

Anh thở dài khoan khoái, uể oải dúm dụi vào tai cô. “Xin lỗi đã đánh thức em.”

“Roarke? Là anh sao?”

Anh cắn cô.

Cô cười lặng lẽ trong bóng đêm. “Em cứ nghĩ đến mai anh mới về.”

“Anh gặp may. Rồi anh lần ra dấu vết của em vào trong phòng ngủ.”

“Em đi chơi với Mavis. Bọn em đến một nơi gọi là Armageddon. Thính giác của em bắt đầu quay lại rồi.” Cô vuốt ve lưng anh, ngáp lớn. “Chưa sáng sao?”

“Chưa.” Nhận thấy vẻ mệt mỏi trong giọng nói cô, anh trở người, kéo cô lại gần, rồi hôn vào thái dương cô. “Ngủ đi, Eve.”

“Em ngủ đây.” Cô thực thi trong chưa đến mười giây.

Anh thức giấc khi có ánh nắng đầu tiên và để cô cuộn tròn trên giường. Trong bếp, anh đặt chương trình cho Auto Chef pha cà phê và làm bánh nướng. Bánh mì sắp hỏng, cũng chẳng ngạc nhiên. Xem như đang ở nhà mình, anh ngồi cạnh màn hình trong bếp và đọc lướt qua báo chí, mảng tài chính.

Anh không thể tập trung.

Anh đang cố không phật lòng về việc cô đã chọn chiếc giường của cô thay vì giường của họ. Hay cái anh muốn cô nghĩ là giường của họ. Anh không khó chịu với việc cô cần không gian riêng; anh hiểu rõ nhu cầu về sự riêng tư. Nhưng căn nhà anh đủ lớn để cô có thể chiếm hữu nguyên một chái nhà nếu cô muốn.

Rời màn hình, anh bước đến cửa sổ. Anh không quen với cuộc tranh đấu này, cuộc chiến để cân bằng giữa đòi hỏi của anh và của một người khác. Anh đã lớn lên với suy nghĩ cho bản thân trước hết và cả sau cùng. Anh đã phải làm vậy, để tồn tại và để thành công. Đối với anh, hai điều đó quan trọng không kém gì nhau.

Thói quen khó bỏ - hoặc từng khó bỏ, cho đến khi gặp Eve.

Thật xấu hổ khi thừa nhận, thậm chí là với bản thân, rằng mỗi lần anh đi xa vì công việc, một mầm mống lo sợ nảy nở trong tim anh rằng cô sẽ rời bỏ anh lúc anh quay về.

Sự thật đơn giản là, anh cần một điều mà cô đã từ chối cho anh. Một sự ràng buộc.

Rời cửa sổ, anh quay lại màn hình và cố đọc.

“Chào bình minh,” Eve nói từ ngưỡng cửa. Cô thoáng cười rạng rỡ, vì niềm vui được nhìn thấy anh và cũng vì cuộc chơi bởi của cô ở Armageddon đã không gây ra hậu quả như cô lo sợ. Cô cảm thấy thật sảng khoái.

“Bánh mì nhà em hỏng rồi.”

“Mmm.” Cô thử cắn một miếng bánh trên bàn để kiểm tra. “Anh nói đúng.” Cà phê bao giờ cũng ngon hơn. “Có tin gì đáng để em quan tâm không?”

“Em có quan tâm đến vụ thâm tóm Treegro không?”

Eve nheo một mắt khi cô nhấp ngụm cà phê đầu tiên. “Treegro là cái gì và ai thâm tóm?”

“Treegro là một công ty trồng rừng, do đó mà có cái tên ca tụng mỹ miều ấy.

Anh đang thâm tóm nó.”

Cô cười. “Hiểu rồi. Em đang nghĩ về vụ Towers.”

“Tang lễ Cicely được tổ chức vào ngày mai. Bà ấy là nhân vật quan trọng, và là tín đồ Công giáo đủ để được tổ chức tang lễ ở nhà thờ thánh Patrick.”

“Anh đến không?”

“Nếu anh sắp xếp lại được vài cuộc hẹn. Còn em?”

“Có.” Eve suy tư, dựa lưng lên bàn. “Có lẽ tên giết người cũng ở đó.”

Cô quan sát khuôn mặt anh khi anh đang xem màn hình. Cô nghĩ, trông anh không hợp khi ở trong bếp nhà cô, với chiếc áo sơ mi vải lanh đắt tiền cắt may tỉ mỉ và mái tóc sang trọng vuốt ngược trên khuôn mặt tuyệt đẹp kia.

Cô đợi đến khi anh rời mắt khỏi màn hình, nhìn cô.

“Có việc gì sao?” Anh hỏi, biết rõ cô đang nhìn chằm chằm vào anh.

“Không. Em đang suy nghĩ thôi. Anh biết rõ Angelini đến thế nào?”

“Marco à?” Roarke nhúu mày vì anh đọc được gì đó trên màn hình, lấy sổ tay ra, ghi chú. “Anh thường xuyên va chạm với ông ta. Bình thường đó là một doanh nhân thận trọng, luôn là một người cha tận tụy. Thích sống ở Italy, nhưng căn cứ quyền lực của ông ta lại ở đây, New York. Đóng góp hào phóng cho Nhà thờ Thiên Chúa.”

“Ông ta được lợi về tài chính sau cái chết của Towers. Có thể chỉ là một giọt nhỏ trong đồng tài sản của ông ta, nhưng Feeney đang kiểm tra việc này.”

“Lẽ ra em có thể hỏi anh,” Roarke nói. “Anh phải nói với em là Marco đang gặp rắc rối. Không nghiêm trọng lắm,” anh đính chính khi mắt Eve sắc lẹm. “Ông ta đã có mấy vụ mua bán thất bại trong năm vừa rồi.”

“Anh nói ông ta là người thận trọng mà.”

“Anh nói thường thì ông ta thận trọng. Ông ta mua một số tác phẩm nghệ thuật tôn giáo mà không kiểm tra kỹ càng. Lòng sốt sắng đã cản trở óc nhạy bén kinh doanh của ông ta. Chúng là hàng giả, ông ta thua lỗ nặng.”

“Nặng thế nào?”

“Hơn ba triệu. Anh có thể cho em con số chính xác, nếu cần. Ông ta sẽ khắc phục được,” Roarke nói thêm, kèm theo một cái nhún vai cho ba triệu đô la mà Eve biết cô sẽ không bao giờ quen được. “Ông ta cần tập trung và giảm quy mô ở chỗ này chỗ kia. Anh cho rằng lòng kiêu hãnh của ông ta bị tổn thương nhiều hơn là danh mục đầu tư.”

“Cổ phần của Towers ở Mercury là bao nhiêu?”

“Theo thị trường hôm nay?” Anh lấy nhật ký trong túi ra; viết vài con số. “Khoảng từ năm đến bảy.”

“Triệu?”

“Đúng,” Roarke nói, thoáng mỉm cười. “Tất nhiên.”

“Chúa lòng lành. Chẳng trách bà ấy sống như một bà hoàng.”

“Marco đã đầu tư rất tốt số tiền của bà ấy. Ông ta muốn mẹ của các con mình sống thoải mái.”

“Anh và em có quan niệm thật khác nhau về thoải mái.”

“Rõ là thế.” Roarke rút nhật ký vào túi rồi đứng dậy rót cà phê cho anh và cho cô. Một chiếc máy bay bay rầm rầm nơi cửa sổ, theo sau là một phi đội tàu con thoi tự nhân. “Em nghi ngờ Marco giết bà ấy để bù đắp thiệt hại?”

“Tiền bạc không bao giờ bị coi là một động cơ lỗi thời. Em đã thẩm vấn ông ta hôm qua. Em biết có điều gì đó không ổn. Giờ nó bắt đầu lộ ra rồi đấy.”

Cô nhận lấy ly cà phê mới rót từ anh, bước đến cửa sổ nơi tiếng ồn vừa nổi lên rồi tắt đi. Áo choàng tuột khỏi vai cô. Nhẹ nhàng, Roarke kéo nó lại. Những hành khách buồn tẻ thường mang ống nhòm để dùng cho những cơ hội như thế.

“Có một cuộc ly hôn êm thấm,” cô nói tiếp, “nhưng ý tưởng là của ai? Ly hôn mà có liên quan đến con cái là một vấn đề phức tạp đối với người Thiên Chúa. Họ không phải chịu một hình thức khai trừ nào sao?”

“Miễn tội,” Roarke sửa lời. “Một việc phức tạp, nhưng cả Cicely và Marco đều có quan hệ với hàng chức sắc.”

“Ông ta không bao giờ tái hôn,” Eve nói lý, để tách cà phê sang một bên. “Em không sao tìm thấy dù chỉ là chút dấu hiệu của một người cặp kè bền lâu hay nghiêm túc. Nhưng Towers có quan hệ tình cảm đã lâu với Hammett. Vậy Angelini cảm thấy thế nào về chuyện mẹ của các con mình gần gũi với đối tác kinh doanh của ông ta?”

“Nếu là anh, anh sẽ giết đối tác kinh doanh kia.”

“Hẳn rồi,” Eve nói và liếc nhìn. “Em còn tưởng anh sẽ giết cả hai.”

“Em hiểu anh nhỉ.” Anh bước đến, đặt tay lên vai cô. “Về vấn đề tài chính, có thể em nên để ý rằng Cicely có bao nhiêu cổ phần trong Mercury thì Angelini có bấy nhiêu. Họ giữ cổ phần bằng nhau.”

“Chết tiệt.” Cô phản bác. “Nhưng tiền vẫn là tiền. Em phải theo dấu vết này cho đến khi em tìm ra hướng mới.” Anh vẫn đứng đó, tay nắm chặt vai cô, mắt nhìn vào mắt cô. “Anh đang nhìn gì thế?”

“Ánh sáng trong mắt em.” Anh đặt môi lên môi cô, rồi lại hôn. “Anh có chút đồng cảm với Marco, em biết đấy, vì anh nhớ rõ cảm giác ấy là thế nào khi nhận được ánh nhìn đó, sự ngoan cố đó.”

“Anh chưa giết ai,” cô nhắc anh nhớ. “Gần đây.”

“À, nhưng em có lúc còn không chắc chắn về điều đó, thế mà em vẫn... bị cuốn hút. Giờ chúng ta...” Tín hiệu trên chiếc đồng hồ của anh bật lên. “Khỉ thật.” Anh lại hôn cô, vội vã và sao lãng. “Chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau. Anh có hẹn.”

Đúng lúc thật, Eve nghĩ. Máu nóng đã trì hoãn một cái đầu sáng suốt. “Gặp anh sau.”

“Ở nhà chứ?”

Cô đùa tách cà phê. “Ở nhà anh, tất nhiên rồi.”

Vẻ mặt kiên nhẫn lóe lên trong mắt khi anh lồng vai vào áo jacket. Chỗ hơi phồng nơi túi áo làm anh nhớ ra. “Anh suýt quên mất. Có quà Australia cho em.”

Hơi chút dè dặt, Eve đón nhận chiếc hộp mỏng màu vàng. Khi mở ra, vẻ dè dặt tan tác. Trong cơn hoảng hốt do sốc gây ra không có chỗ cho nó. “Chúa ơi, Roarke. Anh mất trí rồi sao?”

Một viên kim cương. Cô đủ hiểu biết để chắc chắn là thế. Viên đá quý phát ra ánh sáng lấp lánh được gắn vào sợi dây chuyền vàng. Hình dạng giống giọt nước mắt, nó lớn bằng chừng khắc đầu tiên của ngón tay cái.

“Người ta gọi nó là Nước mắt Người khổng lồ,” anh nói, thản nhiên lấy nó ra khỏi hộp và vòng qua đầu cô. “Nó được tìm thấy cách đây một trăm năm mươi năm. Tình cờ nó lại được đem đấu giá lúc anh ở Sydney.” Anh lui lại ngắm ánh sáng lấp lánh của viên kim cương trên nền chiếc áo choàng xanh cô đang mặc. “Thật hợp với em. Anh đã nghĩ thế mà.” Rồi anh nhìn khuôn mặt cô và cười. “Ồ, anh thấy là em đang mong những quả kiwi. Ừ, để lần sau vậy.” Khi anh định cúi hôn tạm biệt, anh bị hất ngược trở lên do bàn tay cô đẩy vào ngực anh. “Có chuyện gì sao?”

“Thật điên rồ. Anh không thể trông đợi em nhận thứ gì giống thế này.”

“Em ít khi mang nữ trang.” Để chứng minh, anh búng nhẹ ngón tay vào chiếc khuyên tai vàng đang lúc lắc nơi tai cô.

“Vâng, và em mua nó trên cửa hàng vỉa hè ở Lex.”

“Anh thì không,” anh nói bình thản.

“Anh giữ lại đi.”

Cô định tháo sợi dây chuyền, nhưng anh ngăn tay cô lại. “Nó đâu có hợp với anh. Eve, một món quà sẽ không gây hại gì em cả.” Đột nhiên giận dữ lên, anh lắc mạnh người cô. “Lúc thấy nó, anh đã nghĩ đến em. Quý tha ma bắt em đi, anh luôn nghĩ đến em. Anh mua nó bởi vì anh yêu em. Lạy Chúa, bao giờ em mới chấp nhận điều đó?”

“Anh sẽ không làm được điều này với em đâu.” Cô tự nhủ là cô đang bình tĩnh, rất bình tĩnh. Vì cô đúng, rất đúng. Cơn nóng giận của anh chẳng làm cô sợ, trước đây cô đã từng thấy nó bùng lên. Nhưng viên đá dè nặng quanh cổ cô, và cô rất sợ sự hiện diện của nó khiến cô lo lắng.

“Làm gì với em, Eve? Chính xác là gì?”

“Anh không định tặng kim cương cho em.” Kinh hãi và phẫn nộ, cô quay đi tránh anh. “Anh sẽ không gây được sức ép để em chấp nhận điều em không muốn, hay làm một thứ em không thể. Anh tưởng em không biết những gì anh làm những tháng vừa qua. Anh tưởng em ngu ngốc?”

Mắt anh lóe lên, đánh lại như viên đá nơi ngực cô. “Không, anh không nghĩ em ngu ngốc. Anh nghĩ em nhút nhát.”

Nắm tay cô tự động cuộn lại.Ồ, sao cô lại thích dùng nó đến thế để dập tắt đi cái vẻ nhạo báng, tự cho là mình đúng trên khuôn mặt anh. Nếu anh không đúng thì cô đúng. Nên cô phải sử dụng vũ khí khác.

“Anh nghĩ có thể làm em lệ thuộc vào anh, quen với việc sống trong lâu đài nguy nga của anh và mặc những thứ gấm nhung. Nay, em chẳng cần quái gì mấy thứ đó.”

“Anh rất biết điều đó.”

“Em không cần những thức ăn hay hóm nhà anh, những món quà hay hóm của anh, những lời lẽ hay hóm của anh. Em hiểu ý đồ, Roarke. Nói anh yêu em thường xuyên cho đến khi cô ấy biết cách đáp lại. Như con vật cảnh được huấn luyện tử tế.”

“Như con vật cảnh,” anh nhắc lại khi nổi tức giận hóa thành băng. “Anh hiểu là anh sai. Em đúng là ngốc nghếch. Em thực sự nghĩ anh làm những việc này là để chứng tỏ mình có quyền lực, mình kiểm soát được em sao? Em cứ nghĩ thế. Anh mệt mỏi với chuyện để cho em ném thẳng tình cảm của anh vào mặt anh rồi. Anh thật sai lầm đã để em làm thế, nhưng sai lầm ấy có thể sửa chữa được.”

“Em không bao giờ...”

“Không, em không bao giờ,” anh xen vào lạnh lùng. “Chưa một lần đánh đổi lòng kiêu hãnh của em để nói những từ ấy với anh. Em giữ nơi này làm căn hầm cho em lẫn trốn thay vì muốn ở với anh. Anh đã cho em đặt ra giới hạn, Eve, giờ thì anh dịch chuyển nó.” Lúc này không phải cơn nóng giận đang đưa đẩy anh, cũng không phải nỗi đau. Đó là sự thật. “Anh muốn tất cả,” anh nói dứt khoát. “Hoặc anh không muốn gì hết.”

Cô không hoảng sợ. Anh sẽ không làm cô hoảng sợ giống như một tân binh lần đầu tiên hành quân đêm. “Thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa là tình dục thôi chưa đủ.”

“Không chỉ tình dục. Anh biết...”

“Không, anh không biết. Giờ lựa chọn là của em - như vẫn vậy. Nhưng giờ em phải đến với anh.”

“Em ghét đặc cái kiểu tối hậu thư.”

“Thật tiếc.” Anh nhìn cô hồi lâu lần cuối. “Tạm biệt Eve.”

“Anh không thể cứ thế mà đi...”

“Có chứ.” Anh không nhìn lại. “Anh có thể.”

Miệng cô há hốc khi cô nghe tiếng cửa đóng sầm. Trong một lúc cô chỉ đứng đó, lặng đơ, ánh sáng phản chiếu từ món nữ trang quanh cổ cô. Rồi cô bắt đầu run rẩy. Tức giận, tất nhiên, cô tự nhủ và tháo bỏ viên kim cương đắt giá ra vứt lên bàn.

Anh ấy nghĩ là cô sẽ bỏ lê theo anh, cầu xin anh ở lại. Vậy thì cứ để cho anh ấy nghĩ thế đến tận thiên niên kỷ sau. Eve Dallas không luồn cúi, cũng không cầu xin.

Cô nhắm mắt cưỡng lại nỗi đau còn kinh khủng hơn bị chiếu tia laser. Eve Dallas là ai chứ? Cô tự hỏi. Đây không phải là điều quan trọng nhất sao?

Cô xua nó đi. Cô có lựa chọn nào? Trước nhất là công việc. Phải là trước nhất. Nếu cô không phải cảnh sát giỏi thì cô chẳng là gì hết. Cô trống trải và bơ vơ như lúc còn bé, tuyệt vọng và đau đớn nằm trong một hẻm tối ở Dallas.

Cô có thể chôn vùi bản thân trong công việc. Những đòi hỏi và áp lực của nó. Khi đứng trong văn phòng Chỉ huy Whitney, cô chỉ là một cảnh sát đang lo một vụ giết người.

“Bà ấy có nhiều kẻ thù, thưa Chỉ huy.”

“Chúng ta thì không sao.” Mắt ông lại sáng, sắc sảo. Nỗi đau không bao giờ lớn hơn trách nhiệm.

“Feeney đã kiểm tra danh sách những người bị bà ấy buộc tội. Chúng tôi đang thống kê lại, trước hết tập trung vào những người bị tù chung thân - gia đình và bạn bè đã biết. Một số người bị bà ấy cho vào tù với thời hạn có thể gây ra tỉ lệ trả thù cao nhất. Tiếp theo là những kẻ lầm đường không cải tạo được. Có

những kẻ lầm đường không thể cải tạo trốn tù. Bà ấy đã khiến nhiều kẻ vào bệnh viện tâm thần, và một vài trong số chúng buộc phải tìm đường bỏ ra.”

“Công việc đó mất rất nhiều thời gian tính toán, Dallas.”

Đó là một lời cảnh báo khéo về kinh phí, và cô chọn cách lờ đi. “Cảm ơn Chỉ huy đã cho Feeney làm việc với tôi trong vụ này. Tôi không thể làm nổi nếu không có ông ta. Thưa Chỉ huy, những kiểm tra này theo đúng quy trình chuẩn mực, nhưng tôi không nghĩ đây là một vụ tấn công bà công tố.”

Ông ngồi lại, cúi đầu, đợi.

“Tôi nghĩ đây là việc cá nhân. Bà ấy đang che giấu gì đó. Cho bản thân, cho ai khác. Bà ấy đã xóa cuộc gọi.”

“Tôi đọc báo cáo của cô rồi, Trung úy. Cô định nói là Ủy viên Công tố Towers dính líu đến việc phi pháp?”

“Sếp đang hỏi tôi với tư cách là Chỉ huy hay là một người bạn?”

Ông hé răng trước khi có thể kiểm soát bản thân. Sau một cuộc đấu tranh chóng vánh, ông gật đầu. “Nói hay lắm, Trung úy. Với tư cách Chỉ huy.”

“Tôi không biết có bất hợp pháp không. Ý kiến của tôi ở giai đoạn điều tra này là có gì đó trong nội dung cuộc gọi mà nạn nhân muốn giữ kín. Nó quan trọng đến mức khiến bà ấy mặc đồ và ra khỏi nhà dưới trời mưa để gặp ai đó. Cho dù là ai, chắc chắn bà ấy đi một mình và bà đã không giữ lại nội dung cuộc điện thoại. Thưa Chỉ huy, tôi cần nói chuyện với những người còn lại trong gia đình, những người bạn thân của bà ấy, vợ ông.”

Ông chấp nhận, hoặc cố chấp nhận. Trong suốt sự nghiệp của mình, ông đã cố gắng giữ người thân khỏi cái không khí khó chịu thường thấy trong công việc của ông. Giờ ông phải để họ tiếp xúc.

“Cô biết địa chỉ nhà tôi rồi, Trung úy. Tôi sẽ liên lạc với vợ tôi ngay và bảo bà ấy gặp cô.”

“Vâng, thưa sếp. Cảm ơn sếp.”

Anna Whitney đã tạo dựng được một tổ ấm xinh đẹp cho ngôi nhà hai tầng ở con phố vắng lặng nơi ngoại ô White Plains. Bà nuôi dạy con cái ở đó, và đã nuôi dạy rất tốt, chọn làm một bà mẹ thay vì làm giáo viên. Không phải mức lương nhà nước trả cho người làm cha mẹ toàn thời gian đã ảnh hưởng đến lựa chọn của bà. Mà đây là niềm sung sướng được có mặt trong mỗi một giai đoạn phát triển của con cái.

Bà đã được đền đáp. Giờ các con bà đã lớn khôn, phần thưởng bà nhận được khi về già là cũng dành sự tận tụy đó để chăm sóc gia đình, người chồng, và danh tiếng nội trợ của bà. Mỗi khi có dịp, bà lại đưa các cháu về nhà. Vào buổi tối, bà tổ chức tiệc tùng.

Anna Whitney ghét sự cô đơn.

Nhưng lúc Eve đến bà ở nhà một mình. Như mọi khi, bà đã tề chỉnh đầu ra đấy, khuôn mặt trang điểm cẩn thận và hoàn hảo, mái tóc vàng nhạt búi ra sau phù hợp với khuôn mặt quyến rũ.

Bà mặc chiếc đầm may bằng vải cotton tốt, và nâng bàn tay được tô điểm duy nhất bằng chiếc nhẫn cưới lên để chào đón Eve.

“Trung úy Dallas, chồng tôi nói cô sẽ đến.”

“Tôi xin lỗi vì đến mà không được mời, thưa bà Whitney.”

“Đừng xin lỗi. Tôi là vợ cảnh sát. Mời cô vào. Tôi đã pha nước chanh. Pha từ viên nén, tôi e vậy. Tìm được chanh tươi hoặc đông lạnh thật là khó.

Giờ cũng hơi sớm để uống nước chanh, nhưng hôm nay tôi muốn uống.”

Eve để Anna nói thao thao khi họ bước vào phòng khách, với ghế lưng cứng và tràng kỷ vương vức.

Nước chanh thật ngon, và Eve đã nói vậy sau lần nhấp đầu tiên.

“Cô biết tang lễ được tổ chức vào mười giờ sáng mai.”

“Vâng thưa bà. Tôi sẽ đến.”

“Đã chuẩn bị rất nhiều hoa. Chúng tôi sắp xếp để giao hoa sau khi... nhưng đó không phải lý do cô ở đây.”

“Công tổ Towers là bạn tốt của bà.”

“Bà ấy là người bạn rất tốt với vợ chồng tôi.”

“Các con bà ấy đang ở với bà chứ?”

“Đúng... giờ chúng đi cùng Marco để bàn việc lễ với tổng giám mục.”

“Họ gần gũi với cha mình.”

“Đúng.”

“Bà Whitney, tại sao họ lại ở đây, thay vì ở với cha họ?”

“Tất cả chúng tôi nghĩ như thế tốt nhất. Căn nhà của Marco chứa quá nhiều kỷ niệm. Cicely đã sống ở đó khi chúng còn nhỏ. Rồi giới truyền thông. Họ không biết địa chỉ của chúng tôi, và chúng tôi muốn bọn trẻ khỏi phải đối phó với đám phóng viên. Họ đã bầu kín Marco tội nghiệp. Ngày mai sẽ khác, tất nhiên.”

Đôi bàn tay xinh đẹp của bà giật giật nơi đầu gối, rồi bình tĩnh dần và nằm yên trở lại. “Chúng sẽ phải đối mặt với điều đó. Chúng vẫn còn sốc. Ngay cả Randall. Randall Slade, chồng chưa cưới của Mirina. Cậu ta rất thân thiết với Cicely.”

“Anh ta cũng ở đây.”

“Cậu ta không bao giờ để Mirina một mình trong thời điểm thế này. Con bé trẻ trung và mạnh mẽ, Trung úy ạ, nhưng thậm chí phụ nữ mạnh mẽ đôi lúc cũng cần một cánh tay để dựa vào.”

Eve xua ngay hình ảnh Roarke thoáng nhảy vào trong đầu cô. Do nỗ lực đó, giọng của cô hơi chút nghiêm trang hơn bình thường khi cô dẫn dắt bà Anna vào những câu hỏi quen thuộc.

“Tôi nhiều lần tự hỏi điều gì khiến bà ấy đến khu vực đó,” Anna nói. “Cicely có thể là người cứng đầu, và chắc chắn ý chí mạnh mẽ, nhưng bà ấy hiếm khi bốc đồng và không bao giờ ngốc nghếch cả.”

“Bà ấy đã nói chuyện với bà, chia sẻ với bà.”

“Chúng tôi như chị em.”

“Bà ấy có nói với bà là bà ấy đang gặp rắc rối nào không? Có ai thân thiết với bà ấy đang gặp rắc rối chẳng?”

“Tôi đã nghĩ vậy. Bà ấy sẽ tự mình giải quyết, hoặc trước hết là cố tự giải quyết.” Mắt bà hoen ướn, nhưng nước mắt không rơi. “Nhưng sớm muộn gì bà ấy cũng thổ lộ với tôi.”

Nếu bà ấy có cơ hội, Eve nghĩ. “Bà không thể nghĩ ra điều gì khiến bà ấy lo lắng trước khi bị giết sao?”

“Không có gì lớn lắm. Đám cưới con gái - tuổi già. Chúng tôi đã đùa về việc bà ấy sắp trở thành bà ngoại. Không,” Anna cười nói khi nhận ra ánh mắt Eve. “Mirina không có thai, mặc dù điều đó chỉ làm cho mẹ con bé vui thêm. Bà ấy cũng lo cho David: Nó sẽ ổn định chứ? Nó có hạnh phúc không?”

“Thế anh ta có hạnh phúc không?”

Một đám mây khác bay vào mắt bà trước khi bà khép mắt xuống. “David rất giống cha nó. Nó thích lái xe và kinh doanh. Nó đi rất nhiều để phục vụ công việc, luôn tìm kiếm những lĩnh vực mới, cơ hội mới. Chắc chắn nó sẽ nắm quyền hành nếu và khi Marco quyết định chuyển giao.”

Bà dè dặt, như định nói thêm điều gì, rồi nhẹ nhàng đổi hướng. “Mirina, ngược lại, chỉ thích sống một chỗ. Nó quản lý một cửa hàng ở Rome. Ấy là nơi nó gặp Randall. Cậu ta là nhà thiết kế. Hiện giờ cửa hàng của con bé bán độc quyền sản phẩm của cậu ta. Cậu ta khá tài năng. Đây là sản phẩm của cậu ta,” bà nói, chỉ bộ đồ đang mặc.

“Thật đẹp. Vậy như bà biết, Công tổ Towers không có lý do phải lo lắng cho con cái. Không có điều gì khiến bà ấy cảm thấy buộc phải xử lý hoặc che giấu?”

“Che giấu? Không, tất nhiên là không. Cả hai đứa đều thông minh, thành đạt.”

“Và chồng cũ bà ấy. Ông ta đang gặp một số khó khăn?”

“Marco ư? Vậy sao?” Anna xua ngay. “Tôi chắc là ông ấy sẽ vượt lại thôi. Tôi không bao giờ chia sẻ với Cicely về những việc kinh doanh.”

“Bà ấy tham gia vào việc kinh doanh. Trực tiếp?”

“Tất nhiên. Cicely cứ khẳng định muốn biết điều gì đang xảy ra và góp ý kiến. Tôi không bao giờ hiểu nổi làm thế nào bà ấy có thể giữ quá nhiều thứ trong đầu đến thế. Nếu Marco đang gặp khó khăn, bà ấy hẳn phải biết, và có thể đã gợi ý đảm bảo phương cách để khắc phục. Bà ấy khá thông minh.” Anna đặt tay lên môi khi giọng nói của bà vỡ òa.

“Tôi rất tiếc, bà Whitney.”

“Không, không sao. Tôi khá hơn rồi. Để các con bà ấy ở bên đã giúp ích cho tôi rất nhiều. Tôi cảm thấy có thể thay bà ấy làm mẹ chúng. Tôi không thể làm được điều cô làm, không thể truy tìm kẻ giết bà ấy. Nhưng tôi có thể thay bà ấy chăm lo cho bọn trẻ.”

“Họ thật may vì có bà,” Eve nói, ngạc nhiên thấy mình nói thực lòng. Thật lạ, vì cô luôn nghĩ về Anna Whitney với đôi chút khó chịu. “Bà Whitney, bà có thể cho tôi biết về mối quan hệ giữa Công tố Towers và George Hammett?”

Anna thở nhàn. “Họ là bạn thân, bạn tốt.”

“Ông Hammett bảo tôi họ là tình nhân.”

Anna thở hắt ra khó chịu. Bà là người nệ cổ, và không ngượng ngùng vì điều này. “Cô giỏi lắm, đúng đấy. Nhưng ông ấy không phải là người phù hợp với bà ấy.”

“Tại sao?”

“Hãy xem kiểu cách của ông ấy. Tôi rất quý mến George, ông ấy là người tình tuyệt vời của Cicely. Nhưng một phụ nữ khó có thể hoàn toàn hạnh phúc khi mà hầu hết các buổi tối bà ấy trở về căn hộ trống trải, chiếc giường trống trải. Bà ấy cần một người chung sống. George lại muốn theo cả hai cách, và Cicely tự lừa dối bản thân rằng mình cũng thích như vậy.”

“Thế là bà ấy không thích.”

“Bà ấy không nên,” Anna vụt ngắt lại, rõ ràng là lật lại cuộc tranh luận cũ rích. “Công việc thôi không đủ, như tôi đã nói với bà ấy nhiều lần. Đơn giản bà ấy không đủ nghiêm túc về chuyện với George để mà mạo hiểm.”

“Mạo hiểm?”

“Tôi đang nói mạo hiểm về tình cảm,” Anna nói, mất hết kiên nhẫn. “Cảnh sát các cô đầu óc thật đơn giản. Bà ấy muốn cuộc sống của mình không bị xáo trộn hơn là muốn một mối quan hệ toàn vẹn với ông Hammett.”

“Tôi có ấn tượng rằng ông Hammett tiếc vì điều đó, rằng ông ấy yêu bà ấy rất nhiều.”

“Nếu yêu, sao ông ấy không xúc tiến?” Anna hỏi, và nước mắt sắp tuôn ra. “Thế thì bà ấy sẽ không chết cô đơn, phải không? Bà ấy sẽ không phải cô độc một mình.”

Eve lái xe ra khỏi vùng ngoại ô vắng vẻ, và đột nhiên cô cho xe vào lề đường rồi ngã vật lên ghế. Cô cần suy nghĩ. Không phải về Roarke, cô cam đoan với bản thân. Không có gì phải nghĩ trong chuyện ấy cả. Việc đó đã được giải quyết.

Theo linh cảm, cô gọi về máy tính tại văn phòng và để nó tìm thông tin về David Angelini. Nếu anh ta giống cha mình, có lẽ anh ta cũng mắc một vài vụ đầu tư thua lỗ. Trong khi đang nghĩ thế, cô ra lệnh kiểm tra về Randall Slade và cửa hàng ở Rome.

Nếu có gì nghi vấn, cô sẽ kiểm tra các chuyến bay từ châu Âu đến New York.

Khỉ thật, một phụ nữ không có gì phải lo lắng thì hơi đâu lại rời căn hộ khô ráo và ấm áp lúc nửa đêm.

Eve ngoan cổ dò lại từng bước đi trong đầu. Khi đã nghĩ xong xuôi, cô nhìn quanh. Những cây cổ thụ tỏa bóng, những khoảng sân nhỏ gọn hình dạng như những bức thư thiếp, những ngôi nhà một tầng và hai tầng.

Sẽ thế nào khi được nuôi nấng trong một cộng đồng tốt đẹp, ổn định? Nó có làm ta an toàn, tự tin, cái lỗi bị lỗi từ căn phòng tắm này sang căn phòng tắm khác, từ đường phố hôi hám này sang đường phố hôi hám khác làm cô hoảng sợ, buồn rầu?

Có lẽ cũng sẽ có những ông bố lên vào phòng ngủ của cô con gái nhỏ. Nhưng thật khó mà tin. Những ông bố ở đây không có mùi bia rượu nồng nặc và mồ hôi chua khắm, và mấy ngón tay thô kệch không đưa đẩy trên da thịt của những đứa bé ngây thơ.

Eve thấy mình đang run rẩy trên ghế và ngăn lại một cơn thổn thức.

Cô sẽ không làm thế. Cô sẽ không nhớ. Cô sẽ không để mình đến nỗi gọi lại khuôn mặt phủ bóng lên cô trong đêm, hoặc cảm nhận mùi vị của cái bàn tay đang bịt miệng để cô khỏi gào thét.

Cô sẽ không làm thế. Tất cả đã xảy ra với một ai khác, một bé gái cô thậm chí còn không nhớ tên. Nếu để mình nhớ lại toàn bộ, cô sẽ lại trở thành đứa trẻ vô vọng đó và đánh mất Eve.

Cô dựa đầu vào ghế và tập trung trấn tĩnh. Giả như cô đừng đắm mình thương xót bản thân, cô sẽ nhìn thấy người phụ nữ đang đập vỡ cửa sổ bên hông của một trang trại đối diện bên kia đường trước khi mảnh vỡ đầu tiên rơi xuống.

Quả vậy, Eve cau có, tự hỏi tại sao mình phải dừng xe ngay đúng điểm này. Cô có thực sự muốn cái rắc rối do việc xử lý những công việc giấy tờ thuộc thẩm quyền không?

Rồi cô nghĩ về một gia đình hạnh phúc, đang đêm trở về nhà thấy những gì đáng giá đã biến mất.

Thở dài đau đớn, cô ra khỏi xe.

Người phụ nữ đang nửa người ở trong nhà, nửa người ngoài cửa sổ khi Eve đến chỗ cô ta. Hàng rào an ninh đã bị vô hiệu bởi một thiết bị nhiễu âm rẻ tiền có bán ở bất cứ cửa hàng điện tử nào. Lắc đầu ngán ngẩm vì sự ngây thơ của những người ngoại ô, Eve khôn ngoan tóm lấy cái móng đang còn cố ngo ngoáy chui qua khe cửa.

“Cô quên mã cửa sao?”

Câu trả lời của cô ta là một cú đá hậu rất mạnh lên vai trái. Eve thấy thật may là cú đá không trúng mặt. Nhưng, cô vẫn bị ngã xuống, giày nát những luống hoa tulip đầu mùa. Kẻ phạm tội bật ra khỏi cửa sổ như một cái nút chai và lao qua đám cỏ.

Nếu không bị đau vai, có lẽ Eve đã để cho cô ta chạy thoát. Cô bắt được con mồi trong một cú bay người khiến cả hai nằm nhoài trên vạt hoa phẳng xê hướng nắng.

“Bỏ cái tay chết tiệt khỏi người tôi, không tôi giết cô đấy.”

Eve thoáng nghĩ đây là một khả năng. Người phụ nữ này hơn cô phải đến năm cân. Để đảm bảo chuyện đó không xảy ra, cô ghì khuỷu tay lên cổ thủ phạm và lục tìm phù hiệu.

“Cô đã bị bắt.”

Đôi mắt đen trợn lên tức tối. “Cảnh sát thành phố làm cái mẹ gì ở đây? Mày không biết Manhattan là đâu hả đồ khốn?”

“Hình như tôi lạc đường.” Eve vẫn ghì khuỷu tay, siết chặt thêm cho thỏa trong khi cô rút máy liên lạc ra yêu cầu đội tuần tra ngoại ô gần nhất.

6. Chương 6

Sáng hôm sau, vai cô reo hò dữ dội như Mavis ở màn diễn cuối cùng. Eve thừa nhận mấy tiếng làm thêm cùng Feeney và một đêm trần trọc một mình trên giường chẳng giúp ích gì. Cô thận trọng với bất cứ loại thuốc nào ngoại trừ những viên thuốc giảm đau loại nhẹ nhất, và dùng duy nhất một liều nhỏ trước khi mặc đồ dự lễ tang.

Cô và Feeney chỉ tìm được một mẩu thông tin đáng chú ý. David Angelini đã rút ba khoản tiền lớn từ các tài khoản của anh ta trong vòng sáu tháng qua, tổng số là một triệu sáu trăm nghìn ba mươi hai đô la Mỹ.

Số tiền này lớn hơn ba phần tư khoản tiết kiệm cá nhân của anh ta, và anh ta rút theo phiếu tín dụng vô danh và tiền mặt.

Họ vẫn mò tìm về Randall Slade và Mirina, nhưng cho đến giờ, cả hai người ấy đều sạch vết. Đúng như một cặp uyên ương trẻ hạnh phúc sắp cưới.

Chúa mới biết làm sao người ta có thể hạnh phúc khi sắp cưới, Eve nghĩ khi cô tìm thấy bộ đồ xám của mình.

Chiếc cúc khỉ gió vẫn chưa tìm được, cô đã toan cài cúc thì mới nhận ra. Và cô nhớ Roarke đã lấy nó, mang theo nó như để làm bùa ngải. Cô đã mặc chiếc áo này lần đầu tiên họ gặp nhau - ở một đám tang.

Cô chải vội mái tóc rồi thoát khỏi căn hộ và những kỷ ức.

Lúc cô đến, nhà thờ Thánh Patrick đã chật kín. Những tay cảnh sát trong bộ đồ xanh dương đẹp nhất đứng bao quanh phạm vi ba tòa nhà trên đường số Năm. Một dạng đội bảo vệ danh dự, Eve nghĩ, dành cho một luật sư mà giới cảnh sát tôn trọng. Cả giao thông trên bộ và trên không đều được chuyển hướng khỏi điểm thường tắc nghẽn, giới báo chí xúm lại như một cuộc diễu hành náo nhiệt trên đường phố rộng.

Sau khi bị tay cảnh sát thứ ba ngăn lại, Eve đeo phù hiệu lên áo và đi vào nhà thờ cổ trong tiếng nhạc lễ mà không bị ai cản trở.

Cô không mấy quan tâm đến nhà thờ. Chúng khiến cô cảm thấy tội lỗi vì những lý do cô chẳng thèm tìm hiểu. Mùi sáp nến và hương trầm sực nức. Một số nghi lễ, cô nghĩ khi len vào một hàng ghế, thật trường tồn như mặt trăng. Cô từ bỏ mọi hy vọng được nói chuyện trực tiếp với gia đình Cicely Towers sáng hôm nay, và ngồi xuống chứng kiến buổi lễ.

Nghi lễ Thiên Chúa đã quay lại sử dụng tiếng La Tinh từ thập niên qua. Eve cho rằng nó làm tăng tính huyền bí và sự thống nhất. Cô thấy ngôn ngữ cổ có vẻ phù hợp với Lễ Cầu Hồn.

Giọng thầy tế vang lên đến trần nhà cao ngất, và sự hưởng ứng của giáo đoàn vọng lại sau đó. Lặng lẽ và thận trọng, Eve quan sát đám đông. Những người quyền thế và chính trị gia ngồi cúi đầu. Cô tiến đến gần đủ để nhìn gia quyến. Khi Feeney đến cạnh, cô cúi đầu.

“Angelini,” cô thì thầm. “Hắn là cô con gái đứng bên cạnh.”

“Với gã hôn phu phía bên phải cô gái.”

“Ừm hừm.” Eve quan sát đôi trai gái: trẻ trung, quyến rũ. Cô gái thon gầy, tóc vàng, giống bà mẹ. Bộ đồ đen hắc mà cô gái mặc trải từ chiếc cổ cao, phủ cánh tay xuống cổ tay, dài đến mắt cá chân. Cô ta không đeo mạng hay kính tối màu để che đi đôi mắt sưng đỏ. Đau khổ, giản dị, cơ bản, mạnh mẽ, tất cả dường như tỏa xung quanh cô.

Bên cạnh cô gái, Randall Slade cao lớn, cánh tay dài đỡ hai vai cô. Anh ta có vẻ mặt điển trai, gần như dữ tợn, nổi bật, mà Eve còn nhớ rõ từ bức ảnh cô kiếm được trên máy tính: cằm lớn, mũi dài, mắt khép hờ. Anh ta to lớn và rắn rỏi, nhưng cánh tay ôm quanh cô gái lại dịu dàng.

Phía bên kia Angelini là cậu con trai. Anh ta đứng cách một khoảng. Thứ ngôn ngữ cơ thể đó ám chỉ sự rạn nứt. Anh ta nhìn thẳng về trước, khuôn mặt trống rỗng. Anh ta hơi thấp so với người cha, mặc đồ tối màu giống người chị. Và anh ta cô đơn. Eve nghĩ. Rất cô đơn.

George Hammett đứng cuối cùng ở hàng ghế dành cho gia quyến.

Ngay sau ông là viên Chỉ huy, vợ và gia đình ông ấy.

Cô biết Roarke ở đó. Cô đã một lần nhìn thấy anh ở cuối lối đi, đứng bên cạnh một phụ nữ tóc vàng mắt đậm lệ. Giờ, khi Eve hướng nhìn về phía anh, cô thấy anh đang cúi xuống người phụ nữ mà thầm thì gì đó khiến cô ta quay mặt vào vai anh.

Cơn ghen tuông đột ngột ập tới khiến Eve tức tối, cô quay lại nhìn đám đông. Mắt cô bắt gặp C. J. Morse.

“Sao tên khốn đó vào được nhỉ?”

Feeney, một con chiên ngoan đạo, cau mặt trước lời nói báng bổ trong nhà thờ. “Ai?”

“Morse - hướng tám giờ.”

Feeney đảo mắt, nhìn thấy tay phóng viên. “Chỗ đông đúc thế này, một vài người láu cá có thể vượt qua được hàng rào an ninh.”

Eve nghĩ sẽ lôi gã ra khỏi đây chỉ để cho thỏa mãn, nhưng rồi lại nghĩ cuộc om sòm sẽ khiến gã được chú ý, điều mà gã luôn thèm khát.

“Tổ sư hấn.”

Feeney thốt ra tiếng nghe như đang bị cấu. “Lạy Chúa, Dallas, cô đang ở nhà thờ Thánh Patrick đây.”

“Nếu Chúa định tạo ra hạng chồn nhỏ nhen như hấn ta thì ngài cũng buộc phải lắng nghe những than phiền.”

“Tổ chút lòng tôn trọng đi chứ.”

Eve nhìn lại Mirina, cô gái đưa tay lên mặt.

“Tôi rất tôn trọng đấy chứ,” cô nói. “Rất tôn trọng.” Nói đoạn, cô bước qua Feeney và tiến đến lối ra.

Lúc ông ta bắt kịp cô, cô vừa ra lệnh gì đó cho một trong hai tay cảnh sát.

“Chuyện gì thế?”

“Tôi cần chút không khí.” Với cô nhà thờ luôn có mùi tử khí hoặc người chết. “Và tôi muốn đi trước con chồn kia một bước.” Mỉm cười, cô quay về Feeney. “Tôi bảo mấy tay cảnh sát để ý đến hấn ta. Họ sẽ tịch thu bất cứ thiết bị liên lạc hoặc ghi âm nào mà hấn mang theo. Luật bảo vệ đời tư.”

“Cô chọc tức hấn.”

“Hay lắm. Hấn chọc tức tôi.” Cô thở dài, nhìn đám phóng viên bên kia đường. “Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu công chúng có quyền biết mọi thứ. Nhưng ít nhất những phóng viên kia còn tuân thủ luật lệ và tỏ lòng tôn trọng đối với gia quyền mà ông đang nói.”

“Tôi nghĩ cô xong việc ở đây rồi.”

“Ở đây tôi chả làm được gì cả.”

“Thế là cô sẽ đến ngồi cạnh Roarke.”

“Không.”

Feeney gật đầu chậm rãi và suýt thọc tay vào túi để tìm túi hạt dẻ trước khi nhớ ra mình đang ở đâu. “Đó có phải là cái nhọt nơi mông cô không, cô bé?”

“Tôi không biết ông nói gì.” Cô định đi mà không có điểm đến nào trong đầu, rồi dừng và quay lại. “À tóc vàng mà anh ấy cứ kè kè là ai thế?”

“Tôi biết đâu được.” Ông ta nhe răng cười. “Cô ta xinh đấy chứ. Có muốn tôi chọc tức anh ta hộ cô không?”

“Thôi im đi.” Cô đút tay vào túi áo. “Vợ của viên Chỉ huy nói rằng họ tổ chức một buổi lễ nhỏ và riêng tư tại nhà. Ông nghĩ trò này sẽ mất bao lâu?”

“Ít nhất phải một tiếng nữa.”

“Tôi định về Đồn Cảnh sát. Gặp ông tại phòng Chỉ huy trong hai tiếng nữa.”

“Cô là sếp mà.”

Nhỏ và riêng tư nghĩa là có hơn một trăm người tù hội ở trong khu nhà ngoại ô của viên Chỉ huy. Có đồ ăn để an ủi những người còn sống, và thức uống để làm vơi nỗi đau. Bà chủ nhà mẫu mực, Anna Whitney, vội vã đến chỗ Eve ngay khi nhìn thấy. Bà hạ giọng và tỏ vẻ ý tứ một cách thận trọng.

“Trung úy, cô phải làm việc này tại đây, ngay bây giờ sao?”

“Bà Whitney, tôi sẽ thận trọng hết mức có thể. Càng sớm kết thúc giai đoạn điều tra thì chúng ta càng mau chóng tìm ra kẻ giết Công tố Towers.”

“Các con bà ấy đang bị khủng hoảng. Mirina tội nghiệp chẳng biết làm gì. Sẽ phù hợp hơn nếu cô...”

“Anna.” Chỉ huy Whitney đặt tay lên vai bà. “Hãy để cho Trung úy Dallas làm việc của cô ấy.”

Anna không nói gì, chỉ xoay người và bước bình bước đi.

“Chúng ta đã nói lời tạm biệt một người bạn rất thân hôm nay.”

“Tôi hiểu, thưa Chỉ huy. Tôi sẽ kết thúc việc ở đây nhanh nhất có thể.”

“Hãy thận trọng với Mirina, Dallas. Giờ con bé rất mong manh.”

“Vâng, thưa sếp. Có lẽ tôi sẽ nói chuyện với cô ấy trước, nói riêng.”

“Tôi sẽ lo liệu.”

Khi ông để cô lại một mình, Eve quay lại phòng khách và hướng thẳng về phía Roarke.

“Trung úy.”

“Roarke.” Cô liếc nhìn ly rượu trong tay anh. “Em đang làm việc.”

“Anh cũng thấy thế. Rượu này có phải cho em đâu.”

Eve hướng theo ánh mắt của anh đến cô gái tóc vàng đang ngồi trong góc phòng. “Phải rồi.” Cô không cảm thấy gì hơn ngoài cơn ghen tức đến tận xương tủy. “Anh nhanh quá.”

Trước khi cô kịp bước sang một bên, anh đặt tay lên vai cô. Giọng anh, cũng như ánh mắt anh, vô cảm một cách thận trọng. “Suzanna là một người bạn chung của anh và Cicely. Đó là góa phụ của một cảnh sát đã bị giết lúc làm nhiệm vụ. Cicely đã cho kẻ giết người vào tù.”

“Suzanna Kimball,” Eve nói, cường lại nổi xấu hổ. “Chồng cô ấy là một cảnh sát tốt.”

“Anh cũng nghe nói thế.” Với vẻ thích thú thoáng hiện trên môi, anh liếc nhìn xuống bộ đồ của cô. “Hy vọng em sẽ đốt cái thứ đó. Màu xám không hợp với em, Trung úy ạ.”

“Em không định làm một tuyên ngôn thời trang. Giờ, xin lỗi anh...”

Những ngón tay trên cánh tay cô siết chặt. “Em nên tìm hiểu về chuyện cờ bạc của Randall Slade. Anh ta nợ tiền khá nhiều người, số tiền lớn. David Angelini cũng thế.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy. Anh là một trong số chủ nợ.”

Mắt cô đan lại. “Và anh vừa nghĩ là có thể em quan tâm.”

“Anh mới phát hiện ra quyền lợi của mình. Anh ta nợ một món khá lớn tại một trong các sòng bạc của anh ở Vegas II. Và có một vụ scandal nhỏ cách đây vài năm liên quan đến trò roulette, một cô tóc đỏ, và một vụ chết người tại một khu chơi bạc ít người biết ở Khu ba tám.”

“Scandal nào?”

“Em là cảnh sát mà,” anh nói và cười. “Tìm hiểu xem.”

Anh rời Eve để đến nắm tay cô góa phụ.

“Mirina ở trong phòng tôi,” Whitney nói nhỏ vào tai Eve. “Tôi đã hứa cô sẽ nói chuyện với con bé nhanh thôi.”

“Vâng.” Cố tỏ ra bình tĩnh trước tình tiết mà Roarke vừa cung cấp, cô đi theo sau tâm lưng rộng của viên Chỉ huy xuống hành lang.

Mặc dù phòng làm việc tại nhà của Whitney không giản dị như ở Sở Cảnh sát, rõ ràng ông không để khiêu thẩm mỹ đầy nữ tính của vợ ông chạm đến nơi này. Những bức tường màu be giản dị, thảm màu tối, những chiếc ghế rộng màu nâu tiện dụng.

Bàn làm việc của ông và bàn thiết bị được đặt giữa phòng. Tại góc gần cửa sổ, Mirina Angelini ngồi đợi trong chiếc áo tang dài màu đen. Whitney đến trước, nói nhỏ, và nắm tay cô gái. Bằng ánh mắt dè chừng nhìn Eve, ông để họ lại với nhau.

“Cô Angelini,” Eve bắt đầu. “Tôi biết mẹ cô, tôi đã làm việc với bà ấy, ngưỡng mộ bà ấy. Tôi rất tiếc về mất mát của cô.”

“Mọi người đều tiếc,” Mirina trả lời bằng giọng mong manh và yếu ớt như đôi má trắng bột của cô. Đôi mắt cô sẫm màu, gần như đen, và đờ đẫn. “Ngoại trừ kẻ đã giết bà ấy. Tôi xin lỗi trước nếu không giúp nhiều được cho cô, Trung úy Dallas. Tôi khuất phục trước áp lực rồi và phải dùng thuốc an thần. Tôi, như bất cứ ai sẽ nói với cô, đón nhận việc này khá khó khăn.”

“Cô và mẹ cô rất gần gũi.”

“Mẹ là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà tôi biết. Tại sao tôi lại phải bình thần và điềm tĩnh khi tôi bị mất mẹ như thế này chứ?”

Eve đến gần hơn, ngồi xuống chiếc ghế nâu rộng. “Tôi không thể nghĩ ra lý do nào để cô thành ra như thế.”

“Cha tôi muốn tỏ rõ sự mạnh mẽ trước công chúng,” Mirina quay mặt về cửa sổ. “Tôi làm ông ấy thất vọng. Đối với ông ấy thể diện thật quan trọng.”

“Mẹ cô có quan trọng với ông ấy không?”

“Có. Cuộc sống cá nhân và nghề nghiệp của họ gắn kết với nhau. Ly dị chẳng thay đổi được điều đó. Ông bị tổn thương.” Cô gái hít vào hơi thở run rẩy. “Ông không để lộ ra bởi vì ông quá kiêu hãnh, nhưng ông bị tổn thương. Ông yêu mẹ. Chúng tôi đều yêu mẹ.”

“Cô Angelini, xin cô cho biết trạng thái của bà ấy, cô và mẹ cô đã nói về chuyện gì, nói về ai, vào lần cuối cùng hai người trò chuyện với nhau.”

“Hôm trước khi bà chết, chúng tôi đã nói chuyện qua điện thoại cả tiếng đồng hồ. Về kế hoạch đám cưới.” Nước mắt ngăn ra, tràn lên đôi má nhợt nhạt. “Chúng tôi mãi miết về kế hoạch đám cưới. Tôi đã gửi cho bà ảnh những chiếc váy: Váy cưới, trang phục cho mẹ cô dâu. Randall thiết kế chúng. Chúng tôi nói nhiều về quần áo. Trung úy này, có phải là hời hợt không khi đó là lần cuối cùng mà tôi lại nói chuyện về thời trang, tôi sẽ không bao giờ còn được nói chuyện với bà nữa?”

“Không, không hời hợt đâu. Nghe thân thiết. Thương yêu.”

Mirina đặt tay lên môi. “Cô nghĩ thế?”

“Đúng.”

“Cô thường nói gì với mẹ mình?”

“Tôi không có mẹ. Tôi chưa bao giờ có.”

Mirina chớp mắt, lấy lại tập trung. “Thật lạ. Cảm giác đó thế nào nhỉ?”

“Tôi...” Không cách nào để mô tả điều đơn giản. “Nó không giống như cảm giác của cô đâu, cô Angelini.” Eve nói dịu dàng. “Khi cô nói chuyện với mẹ cô, bà ấy có đề cập đến điều gì hoặc ai đó khiến bà ấy bận tâm không?”

“Không. Nếu cô đang nghĩ đến công việc của bà, chúng tôi hiếm khi nói về đề tài đó. Tôi không quan tâm mấy đến pháp luật. Bà hạnh phúc, vui sướng vì mấy hôm nữa tôi định đến thăm bà. Chúng tôi đã cười rất nhiều. Tôi biết bà có hình ảnh này, hình ảnh nghề nghiệp của bà, nhưng với tôi, với gia đình, bà... mềm mại hơn, dịu dàng hơn. Tôi đã trêu chọc bà về chuyện George, nói rằng Randy có thể thiết kế váy cưới cho bà trong khi anh ấy thiết kế váy cho tôi.”

“Bà phản ứng thế nào?”

“Chúng tôi chỉ cười. Mẹ thích cười,” cô nói, một chút mơ màng khi thuốc an thần bắt đầu có tác dụng. “Bà nói có quá nhiều chuyện vui khi làm mẹ của cô dâu, và không muốn làm hỏng chúng bằng những chuyện đau đầu của việc chính bà làm cô dâu. Bà rất quý mến George, và tôi nghĩ họ đẹp đôi. Nhưng tôi không nghĩ bà yêu ông ấy.”

“Cô nghĩ thế sao?”

“À, phải.” Nụ cười thoáng trên môi, ánh sáng lơ mơ trong mắt. “Khi cô yêu ai đó, cô phải ở bên họ, đúng không? Là một phần trong cuộc sống người ấy, và người ấy là một phần cuộc sống của cô. Bà không trông chờ điều ấy với George. Với bất kỳ ai.”

“Ông Hammett có trông chờ điều đó với bà ấy không?”

“Tôi không biết. Nếu có, ông ấy đã thấy hạnh phúc đủ để phó mặc cho mối quan hệ của họ buông trôi. Giờ tôi đang trôi,” cô nói. “Tôi không cảm thấy như thể mình đang ở đây.”

Bởi Eve cần Mirina khoan hãy mơ mơ màng màng, cô liền đứng dậy yêu cầu lấy nước ở bàn thiết bị. Mang ly nước lại, cô đặt vào tay Mirina.

“Mối quan hệ đó có gây ra trở ngại gì giữa ông ấy và cha cô không? Giữa cha cô và mẹ cô?”

“Nó thật... bất tiện, nhưng không phải không thoải mái.” Mirina lại cười. Giờ trông cô buồn ngủ, thư thái đến mức cô có thể khoanh tay lên thành cửa sổ và lịm đi. “Nghe có vẻ mâu thuẫn. Hẳn cô biết cha tôi. Ông sẽ không muốn để việc đó quấy rầy ông, hoặc ít nhất để nó ảnh hưởng đến ông. Ông vẫn thân thiện với George.”

Cô gái khép mắt nhìn cốc nước trong tay như thể vừa nhận ra nó ở đó, và nhấp một ngụm nhỏ. “Tôi không biết ông sẽ cảm thấy thế nào nếu họ kết hôn, nhưng dẫu sao, giờ nó không thành vấn đề nữa.”

“Cô có tham gia vào việc kinh doanh của cha cô không, cô Angelini?”

“Trong lĩnh vực thời trang. Tôi thực hiện toàn bộ việc mua hàng cho các cửa hiệu ở Rome và Milan, có tiếng nói cuối cùng trong việc nhập sản phẩm nào về các cửa hàng ở Paris và New York và vân vân. Thi thoảng đi lại tham dự các buổi trình diễn, mặc dù tôi không thích lắm việc đi lại. Tôi ghét phải rời khỏi mặt đất, còn cô?”

Eve nhận ra mình đang tuột mất cô gái. “Tôi chưa bao giờ rời khỏi mặt đất.”

“Ồ, thật kinh khủng. Randy thích trò này. Nói đó là một cuộc phiêu lưu. Tôi đang nói gì nhỉ?” Cô đưa tay vuốt mái tóc vàng tuyệt đẹp, và Eve bắt lấy ly nước trước khi nó rơi xuống sàn nhà. “Về việc mua hàng. Tôi thích mua quần áo. Các việc khác chưa bao giờ làm tôi quan tâm.”

“Cha mẹ cô và ông Hammett đều là cổ đông của một công ty tên là Mercury.”

“Tất nhiên. Chúng tôi chuyên sử dụng Mercury cho công việc vận tải.” Mí mắt cô rũ xuống. “Nó nhanh chóng và đáng tin.”

“Cô không biết một rắc rối nào sao, trong công ty đó hoặc trong các chỗ khác mà gia đình cô có cổ phần?”

“Không, không hề.”

Đến lúc phải thử chiến thuật khác. “Mẹ cô có biết chuyện Randall nợ bạc không?”

Lần đầu tiên Mirina cho thấy một tia sự sống, và tia sống đó là giận dữ, lóe lên trong ánh mắt đờ đẫn. Như thể cô gái bị đánh thức dậy. “Món nợ của Randall không phải là mối bận tâm của mẹ tôi, mà là của anh ấy, và của tôi. Chúng tôi đang giải quyết.”

“Cô không nói với bà ấy sao?”

“Chẳng có lý gì để bà ấy lo lắng với việc đang được giải quyết. Randall gặp khó khăn do cờ bạc, nhưng anh ấy đã được giúp đỡ. Anh ấy không chơi bạc nữa.”

“Món nợ có lớn không?”

“Chúng đang được trả.” Mirina nói trống rỗng. “Đã có những dàn xếp.”

“Mẹ cô là người giàu có. Cô sẽ thừa kế một khoản kếch xù tài sản của bà ấy.”

Thuốc an thần hay nỗi đau cũng không làm lu mờ đi sự khôn ngoan của Mirina. Cô dường như hiểu rõ sự ám chỉ. “Có, nhưng tôi sẽ không có mẹ tôi? Tôi sẽ không có mẹ. Khi tôi cưới Randall, bà sẽ không ở đó. Bà sẽ không ở đó được,” cô nhắc lại, và bắt đầu khóc, lặng lẽ.

David Angelini không yếu đuối. Cảm xúc của anh ta biểu lộ ra bằng sự thiếu kiên nhẫn tột độ trước những cơn giận dữ ngấm ngấm nổi tiếp. Trông vẻ ngoài, đây là con người bị xúc phạm với cái ý nghĩ rằng anh ta sẽ phải nói chuyện với cảnh sát.

Khi Eve ngồi đối diện với anh ta trong văn phòng của Whitney, anh ta trả lời các câu hỏi của cô một cách ngắn gọn, bằng giọng mạch lạc và có học thức.

“Rõ ràng là kẻ điên cuồng nào đó bị bà kết tội đã làm điều này với bà,” anh ta tuyên bố. “Công việc toàn chỉ khiến bà tiếp xúc với bạo lực.”

“Anh có phản đối công việc của bà ấy không?”

“Tôi không hiểu tại sao bà lại thích công việc đó. Tại sao bà cần nó.” Anh ta nâng cốc nước lên uống. “Nhưng bà đã làm công việc đó, và cuối cùng nó đã giết bà.”

“Anh gặp bà ấy lần cuối lúc nào?”

“Ngày mười tám tháng Ba. Sinh nhật tôi.”

“Anh có liên lạc với bà sau đó không?”

“Tôi có nói chuyện với bà một tuần trước khi bà chết. Chỉ là gọi thăm hỏi. Chưa bao giờ trong hơn một tuần mà chúng tôi không nói chuyện với nhau.”

“Anh nói thế nào về tâm trạng bà ấy?”

“Bận bịu - với đám cưới Mirina. Mẹ tôi không bao giờ làm gì nửa vời. Bà lên kế hoạch đám cưới tỉ mỉ y như những vụ án tội phạm mà bà ấy làm. Bà hy vọng sẽ truyền nó sang tôi.”

“Điều gì?”

“Cơn sốt đám cưới. Dưới vỏ bọc của một công tố viên, mẹ tôi là người lãng mạn. Bà hy vọng tôi sẽ tìm được người phù hợp và lập gia đình. Tôi đã bảo tôi sẽ để việc đó cho Mirina và Randy còn tôi sẽ chung sống với chuyện làm ăn trong một thời gian.”

“Anh tham gia tích cực vào hoạt động của Angelini Exports. Anh có biết về những khó khăn tài chính?”

Mặt anh ta co lại. “Chúng chỉ là chuyện tạm thời, Trung úy. Những cú va vấp. Không gì hơn.”

“Thông tin của tôi cho thấy có nhiều khó khăn trầm trọng hơn là những cú va vấp.”

“Angelini rất mạnh. Đơn giản chỉ cần tổ chức lại một số thứ, đa dạng hóa một số thứ, việc đó đang được tiến hành.” Anh ta búng nhẹ tay, những ngón tay thon dài, một ánh vàng lấp lánh. “Một vài nhân vật chủ chốt không may đã mắc phải sai lầm, nhưng có thể và sẽ khắc phục được. Và điều đó không liên quan gì đến vụ án của mẹ tôi.”

“Công việc của tôi là khám phá mọi góc cạnh, anh Angelini. Tài sản của mẹ anh rất lớn. Cha anh sẽ nắm giữ một số cổ phần, cũng như anh.”

David đứng dậy. “Cô đang nói về mẹ tôi. Nếu cô nghi ngờ ai đó trong gia đình làm hại bà, thì Chỉ huy Whitney đã sai lầm khủng khiếp khi xem xét giao cô phụ trách điều tra.”

“Anh có quyền ý kiến riêng. Anh có đánh bạc không, anh Angelini?”

“Chuyện đó liên quan gì đến công việc của cô?”

Vì anh ta định đứng dậy, Eve đứng dậy để đối mặt với anh ta. “Một câu hỏi đơn giản thôi.”

“Có, tôi thỉnh thoảng đánh bạc, như vô số người khác. Nó khiến tôi thư giãn.”

“Anh nợ bạc bao nhiêu?”

Anh ta siết chặt tay lên ly rượu. “Tôi tin vào lúc này mẹ tôi sẽ khuyên tôi tham văn luật sư.”

“Đó chắc chắn là quyền của anh. Tôi không buộc tội anh vì điều gì cả, anh Angelini. Tôi hoàn toàn biết rằng anh ở Paris vào đêm mẹ anh chết.” Cũng như cô hoàn toàn biết rằng tàu con thoi chạy qua Đại Tây Dương hàng giờ.

“Việc của tôi là phải đưa ra bức tranh rõ ràng, một bức tranh đầy đủ và rõ ràng. Anh không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của tôi. Nhưng tôi có thể biết được thông tin đó không mấy khó khăn.”

Cơ hàm mặt anh ta động đậy đôi chút. “Trên dưới tám trăm nghìn đô la.”

“Anh không thể trả được khoản nợ?”

“Tôi không phải hạn quýt nợ hay ăn xin, Trung úy Dallas,” anh ta nói cương quyết. “Món nợ có thể và sẽ được giải quyết nhanh chóng.”

“Mẹ anh có biết không?”

“Cô Trung úy, tôi đâu phải đứa trẻ cần chạy đến mẹ mình để kêu cứu mỗi khi bị trầy xước đầu gối.”

“Anh và Randall Slade đánh bạc cùng nhau?”

“Đúng. Chị tôi không đồng ý, nên Randy đã từ bỏ.”

“Không từ bỏ trước khi anh ta mắc nợ.”

Mắt anh ta, như mắt của ông bố, lạnh lùng. “Tôi không biết thế, và cũng không nói về việc của anh ấy với cô.”

Có, anh sẽ nói đấy, Eve nghĩ, nhưng lúc này gác qua đã. “Và rắc rối ở Khu ba tám cách đây vài năm? Anh có ở đó không?”

“Khu ba tám?” Trông anh ta ngơ ngác một cách đầy thuyết phục.

“Một khu cờ bạc.”

“Tôi thường đến Vegas II vào cuối tuần, nhưng tôi không nhớ đã đến chơi một sòng bạc ở Khu đó. Tôi không biết cô đang nói đến chuyện gì.”

“Anh có chơi roulette không?”

“Không, trò đó vớ vẩn. Randy thích chơi trò đó. Tôi thích blackjack hơn.”

Randall Slade không giống một kẻ ngây ngô. Anh ta nhìn Eve như một người đàn ông có thể tổng khứ bất cứ vật nào cản đường anh ta mà không cần phải dừng bước. Anh ta cũng không gọi cho cô hình ảnh của một nhà thiết kế thời trang. Anh ta mặc đơn giản, bộ vest đen không trang điểm bất cứ khuy hay dải viền vốn đang thịnh hành nào. Và bàn tay to bè của anh ta trông giống người lao động hơn là nghệ sĩ.

“Tôi hy vọng cô sẽ làm nhanh,” anh ta nói bằng giọng của người quen ra lệnh. “Mirina đang nằm nghỉ ở tầng trên. Tôi không muốn rời cô ấy lâu.”

“Vậy thì tôi sẽ hỏi ngắn gọn thôi.” Eve không phản đối khi anh ta lấy ra một hộp vàng chứa những điều xì gà nhỏ màu đen. Về lý thuyết, cô có thể vào việc ngay, nhưng cô đợi cho đến khi anh ta đã châm lửa. “Quan hệ của anh với Công tố Towers là thế nào?”

“Chúng tôi thân thiết. Bà ấy sẽ sớm là mẹ vợ tôi. Chúng tôi có cùng tình yêu sâu sắc với Mirina.”

“Bà ấy chấp thuận anh.”

“Tôi không có lý do nào để tin khác đi.”

“Sự nghiệp của anh được lợi khá nhiều thông qua liên doanh với Angelini Exports.”

“Đúng.” Anh ta nhả làn khói thoảng mùi chanh bạc hà. “Tôi thích nghĩ rằng Angelini cũng hưởng lợi rất nhiều từ sự liên doanh với tôi.” Anh ta nhìn kỹ bộ đồ xám của Eve. “Cả đường cắt và màu sắc đều tầm thường đến ngạc nhiên. Có lẽ cô nên xem qua gian trưng bày của tôi tại New York này.”

“Tôi sẽ lưu ý, cảm ơn.”

“Tôi không thích nhìn phụ nữ hấp dẫn mặc những bộ đồ thiếu hấp dẫn.” Anh ta cười và làm Eve ngạc nhiên bằng một thoáng mê hoặc. “Cô nên mặc những màu mạnh và vải bóng. Phụ nữ có dáng người như cô sẽ rất hợp.”

“Tôi cũng nghe nói thế,” cô nói, nghĩ đến Roarke. “Anh sắp sửa lấy một phụ nữ rất giàu có.”

“Tôi sắp cưới người tôi yêu.”

“Tình cờ là cô ấy giàu có.”

“Đúng thế.”

“Và tiền là thứ anh cần.”

“Mọi người không thế sao?” Hòa nhã, không tức giận, và thích thú.

“Anh đang mắc nợ, anh Slade. Khoản nợ lớn chưa trả được, trong một lĩnh vực có thể khiến anh chịu thiệt hại đáng kể trong khi kiếm tiền trả nợ.”

“Chính xác.” Anh ta lại rút thuốc. “Tôi nghiện cờ bạc, Trung úy. Đang khắc phục. Với sự giúp đỡ và ủng hộ của Mirina, tôi đang trị liệu. Hai tháng năm ngày rồi tôi chưa hề đánh bạc.”

“Trò roulette phải không?”

“Tôi e vậy.”

“Khoản tiền anh nợ, tròn số?”

“Năm trăm nghìn.”

“Số tiền hôn thê của anh thừa kế?”

“Có lẽ gấp ba, làm tròn. Nhiều hơn nữa, nếu tính đến các tài sản và cổ phần không thể chuyển thành tín dụng hoặc tiền mặt. Giết mẹ của hôn thê tôi chắc chắn sẽ là một cách để giải quyết khó khăn tài chính của tôi.” Anh ta thận trọng dụi tắt điếu thuốc. “Và hợp đồng tôi vừa ký cho bộ sưu tập mùa đông cũng có thể giải quyết được. Tiền không quan trọng đến mức khiến tôi giết người.”

“Nhưng chuyện đánh bạc đủ quan trọng chứ?”

“Cờ bạc giống như một cô gái đẹp. Đáng khao khát, kích thích, và đồng bóng. Tôi đã có lựa chọn giữa cô ta và Mirina. Không có gì mà tôi không làm để giữ được Mirina.”

“Không có gì sao?”

Anh ta hiểu, và cúi đầu. “Không có gì hết.”

“Cô ấy có biết vụ scandal ở Khu ba tám không?”

Về mặt phỉnh phờ, hơi tự mãn của anh ta hóa băng, và anh ta tái mét. “Chuyện đó gần mười năm rồi. Chẳng liên quan gì đến Mirina cả. Không liên quan đến chuyện gì hết.”

“Anh chưa cho cô ấy biết.”

“Tôi không biết cô ta. Tôi còn trẻ, đại dốt, và tôi đã phải trả giá cho sai lầm của mình.”

“Tại sao anh không giải thích cho tôi, anh Slade, anh đã mắc sai lầm đó như thế nào?”

“Nó chẳng liên quan gì đến chuyện này cả.”

“Cứ kể tôi nghe đi.”

“Khỉ thật, đó là một đêm trong đời tôi. Một đêm. Tôi đã uống quá nhiều, đã ngu ngốc đến mức trộn rượu với thuốc. Cô gái đó đã tự giết mình. Người ta đã chứng minh rằng dùng thuốc quá liều là tự gây hại.”

Thú vị thật, Eve nghĩ. “Nhưng anh đã ở đó,” cô đánh bạo.

“Tôi bị dồn vào thế bí. Tôi đã thua nặng nề hơn số tiền tôi có thể trả ở trò roulette, và giữa chúng tôi đã có cãi cọ. Tôi đã bảo cô lúc đó tôi còn trẻ. Tôi đã đổ lỗi cho cô ta về vận rủi của tôi. Có lẽ tôi đã đe dọa cô ta. Tôi không nhớ nữa. Vâng, chúng tôi đã cãi cọ công khai, cô ta gây hấn tôi, và tôi đã đánh lại. Tôi chẳng tự hào gì chuyện đó. Lúc đó tôi chẳng nhớ gì.”

“Không nhớ sao, anh Slade?”

“Như tôi đã xác nhận, điều tiếp theo tôi nhớ được là mình tỉnh dậy trong một căn phòng nhỏ dơ dáy. Chúng tôi ở trên giường, trần truồng. Và cô ta đã chết. Tôi vẫn còn say choáng váng. Nhân viên an ninh đến. Hẳn tôi đã gọi cho họ. Họ chụp ảnh. Người ta bảo đảm với tôi rằng những bức ảnh đã bị hủy sau khi vụ án khép lại và tôi được miễn tội. Tôi gần như chẳng biết cô ta,” anh ta nói tiếp, gấp gáp. “Tôi gặp cô ta trong quán bar - hoặc tôi cho là thế. Luật sư của tôi đã phát hiện ra cô ta là gái gọi, hành nghề không giấy phép, hoạt động ở các sòng bạc.”

Anh ta nhắm mắt. “Cô có nghĩ tôi muốn Mirina biết, dù chỉ một chút, rằng tôi từng bị buộc tội giết một ả điếm hành nghề trái phép không?”

“Không,” Eve nói nhẹ. “Tôi không nghĩ anh muốn thế. Và như anh nói, anh Slade, anh sẽ làm bất kỳ điều gì để giữ được cô ấy. Bất kỳ điều gì.”

Hammett đang đợi cô lúc cô bước ra khỏi văn phòng của Chỉ huy. Hố sâu nơi má ông dường như sâu hơn, da ông sạm hơn. “Tôi đã hy vọng có giờ phút này, Trung úy Eve.”

Cô ra hiệu về phía sau, để ông đi vào phòng trước, rồi đóng cửa lại để ngăn những tiếng lầm rầm nói chuyện.

“Hôm nay là ngày khó khăn cho ông, George.”

“Đúng, rất khó khăn. Tôi muốn hỏi, cần biết... Có tìm thêm được gì không? Bất cứ điều gì?”

“Việc điều tra đang tiến hành. Tôi chẳng có gì để nói khác hơn những gì ông đã được nghe qua báo chí.”

“Phải có gì chứ.” Ông cao giọng trước khi có thể kiểm soát được. “Điều gì đó.”

Cô có thể cảm thấy nổi thương xót, ngay cả khi còn nghi ngờ. “Mọi thứ có thể làm vẫn đang được làm.”

“Cô đã thẩm vấn Marco, các con bà ấy, thậm chí Randy. Nếu họ biết gì, bất cứ điều gì họ nói có thể giúp ích, thì tôi có quyền được nghe.”

Lo lắng? Cô tự hỏi. Hay đau khổ? “Không,” cô nói khẽ, “ông không có quyền. Tôi không thể cung cấp cho ông bất cứ thông tin gì thu được trong cuộc thẩm vấn hoặc qua quá trình điều tra.”

“Chúng ta đang nói về vụ giết người phụ nữ tôi yêu!” Ông ta như nổ tung, khuôn mặt tái trở nên tối sầm. “Lẽ ra chúng tôi đã kết hôn.”

“Ông định kết hôn sao, George?”

“Chúng tôi đã bàn về việc đó.” Ông ta đưa tay lên mặt, bàn tay hơi run rẩy. “Chúng tôi đã bàn,” ông lặp lại, và cơn nóng giận biến khỏi ông ta. “Luôn luôn có một vụ án khác, một bản luận tội khác cần chuẩn bị. Cứ như là còn rất nhiều thời gian.”

Hai tay ông cuộn thành nắm đấm, ông quay đi khỏi cô. “Tôi xin lỗi đã lớn tiếng với cô. Tôi không còn là tôi nữa.”

“Không sao, George. Tôi rất tiếc.”

“Bà ấy đi rồi.” Ông nói khẽ, đứt quãng. “Bà ấy đi rồi.”

Cô chẳng biết làm gì hơn ngoài để ông ta lại một mình. Cô đóng cửa, rồi đặt tay lên gáy nơi sự căng thẳng đang trú ẩn.

Trên đường ra, Eve ra hiệu cho Feeney. “Tôi cần ông đào bới một vài thứ,” cô nói với ông ta khi họ bước ra ngoài. “Một vụ đã lâu, cách đây chừng mười năm, tại một trong những ổ cờ bạc ở Khu ba tám.”

“Cô biết được gì, Dallas?”

“Tình dục, scandal, và có thể một vụ tự sát. Ngẫu nhiên.”

“Sốt dẻo đây,” Feeney nói buồn bã. “Tôi đang hy vọng sẽ được xem trận bóng trên truyền hình tối nay.”

“Chuyện này cũng như giải trí vậy.” Thấy Roarke đang giúp cô gái tóc vàng vào xe của anh, cô dè dặt, đi vòng qua anh. “Cảm ơn anh vì lời khuyên, Roarke.”

“Bất cứ lúc nào, Trung úy. Chào Feeney,” anh nói, hơi cúi đầu trước khi chui vào xe.

“Này,” Feeney nói khi chiếc xe lướt đi. “Anh ta thực sự bức với cô đấy.”

“Anh ấy có vẻ ổn với tôi,” Eve giật mở cửa xe.

Feeney cười lớn. “Cô thật đúng là thám tử.”

“Hãy đào bới vụ kia, Feeney. Randall Slade là bị cáo.” Cô đóng sầm cửa và nín thinh.

7. Chương 7

Feeney biết Eve sẽ không thích dữ liệu ông ta vừa mới mò được. Dự đoán được phản ứng của cô, và là người khôn ngoan, ông ta gửi nó qua máy tính của cô thay vì chuyển trực tiếp.

“Tôi đã có thông tin về biến cố của Slade,” ông ta nói khi khuôn mặt ủ rũ của ông xuất hiện trên màn hình của cô. “Tôi sẽ gửi ngay. Tôi - à - định ở đây một lúc nữa. Tôi đã thống kê loại bỏ được hai mươi phần trăm danh sách buộc tội của Towers. Công việc thật chậm.”

“Cố tăng tốc lên, Feeney. Chúng ta phải thu hẹp phạm vi.”

“Đúng thế. Bắt đầu chuyển dữ liệu.” Khuôn mặt ông ta biến mất. Thay vào đó là báo cáo của cảnh sát về vụ việc Khu ba tám.

Eve nhú mày khi dữ liệu chạy xuống. Có thêm một chút thông tin ngoài những gì Randall Slade đã khai với cô. Cái chết đáng ngờ, dùng thuốc quá liều. Tên nạn nhân là Carol Lee, Hai mươi bốn tuổi, sinh ở New Chicago Colony, thất nghiệp. Hình ảnh cho thấy một cô gái trẻ, tóc đen, người lai, có đôi mắt đẹp lạ kỳ và nước da màu cà phê. Randall trông tái mét, mắt đỏ đẫm, trong bức ảnh do cảnh sát chụp làm hồ sơ.

Cô đọc lướt, tìm xem bất cứ thông tin nào mà Randall đã bỏ ngoài lời khai. Thật tệ như nó vốn vậy, Eve nghĩ. Cáo buộc giết người đã bị bãi bỏ, nhưng anh ta bị phạt về tội gạ gẫm một cô gái điếm hành nghề trái phép, tàng trữ thuốc bất hợp pháp, và góp phần gây ra một cái chết.

Anh ta thật may, cô quả quyết, rất may mắn rằng sự việc đã xảy ra ở một khu vực ít người biết, tại một chốn dơ dáy không gây nhiều sự chú ý. Nhưng nếu ai đó - bất kể là ai - biết được chi tiết, và đã đe dọa đưa những thông tin đó cho cô vợ chưa cưới mong manh xinh đẹp của anh ta, thì chuyện sẽ thực sự tồi tệ.

Towers có biết không? Eve tự hỏi. Đó là một câu hỏi lớn. Nếu bà ấy biết, bà ấy sẽ xử lý thế nào? Bà công tố sẽ tìm hiểu sự kiện, đánh giá chúng, và cho qua vụ việc vì nó đã được giải quyết.

Nhưng một người mẹ? Liệu một người mẹ yêu thương, người đã nói chuyện hàng giờ với con gái về thời trang, một người mẹ tận tụy đã cắt xén thời gian để giúp lên kế hoạch cho đám cưới hoàn hảo, có chấp nhận vụ scandal như một sai lầm của một cậu thanh niên đại dốt? Hay bà sẽ đứng ra làm rào cản giữa con người già dặn hơn, ít đại dốt hơn và điều anh ta muốn nhất?

Eve nhú mắt và tiếp tục xem dữ liệu. Rồi cô dừng lại, lạnh người khi tên của Roarke xuất hiện trước mặt.

“Khốn kiếp,” cô rửa, dấm tay lên bàn. “Khốn kiếp.”

Trong vòng mười lăm phút, cô đã sai bước chân trên nền gạch bóng loáng trong hành lang tòa nhà của Roarke ở trung tâm thành phố. Quai hàm cô nghiêng lại, khi cô nhập mã, rồi đập lòng bàn tay lên nút bấm cửa thang máy dành riêng cho anh. Cô không thèm gọi, mà để cho cơn thịnh nộ chính đáng đẩy cô lên tầng cao nhất.

Nhân viên lễ tân ở văn phòng sang trọng định mỉm cười chào. Nhưng nhìn khuôn mặt Eve mắt cô liền chớp chớp. “Trung úy Dallas.”

“Bảo anh ta tôi đang ở đây, và tôi phải gặp anh ta ngay, hoặc đến Sở Cảnh sát.”

“Ông ấy... ông ấy đang họp.”

“Ngay bây giờ.”

“Tôi sẽ gọi điện.” Cô ta quay người nhấn nút vào máy liên lạc nội bộ. Cô ta chuyển thông điệp và những lời xin lỗi trong khi Eve đứng đó giận dữ.

“Cô làm ơn đợi trong văn phòng ông ấy một lát, Trung úy...” Cô lễ tân cất tiếng và đứng dậy.

“Tôi biết đường,” Eve ngắt lời, bước qua lớp thảm sang trọng đến cánh cửa đôi cao ngất vào phòng làm việc của Roarke.

Đã có dạo cô thường tự pha cà phê hoặc dạo bước xung quanh để chiêm ngưỡng quang cảnh từ tòa nhà một trăm năm mươi tầng của anh. Hôm nay, cô đứng đây, mỗi tế bào thần kinh run lên cùng cơn giận dữ. Và dưới đó là sợ hãi.

Cánh cửa ở bức tường phía Đông trượt mở nhẹ nhàng, anh bước vào. Anh vẫn mặc bộ đồ đen đã chọn để dự đám tang. Khi cánh cửa đóng lại phía sau, anh nhận ra cái cúc áo nằm trong túi anh vốn thuộc về chiếc áo jacket xám màu của Eve.

“Em đến nhanh quá,” anh nói, giọng thoải mái. “Anh nghĩ sẽ kết thúc cuộc họp ban giám đốc trước khi em đến.”

“Anh cho là anh thông minh,” cô bật lại. “Cho em đủ thông tin để bắt đầu đào xới. Khỉ thật, Roarke, anh đứng ngay giữa vụ này.”

“Anh ư?” Hờ hững đi đến ghế, ngồi xuống, duỗi chân. “Sao lại thế, Trung úy?”

“Anh là chủ cái sòng bạc chết tiệt mà gã Slade đã chơi. Anh là chủ cái khách sạn bàn tiệc nơi cô gái đó chết. Anh để cho một cô điếm làm việc ở cái chỗ thối nát đó.”

“Cô gái điếm hành nghề không giấy phép ở Khu ba tám?” Anh mỉm cười. “Sao nào, anh sốc quá.”

“Đừng tỏ ra ngờ nghệch với em. Nó có liên quan đến anh. Mercury đã tệ lắm rồi, chuyện này còn sâu hơn nữa. Lời khai của anh được ghi vào hồ sơ.”

“Tất nhiên.”

“Sao anh lại gây khó khăn khiến em không thể loại tên anh ra khỏi việc này?”

“Anh không muốn làm khó dễ cho em, Trung úy.”

“Tốt. Tốt thôi.” Nếu anh có thể lạnh lùng thì cô cũng vậy. “Vậy thì chúng ta cứ bỏ việc chất vấn sang một bên và tiếp tục. Anh biết Slade.”

“Thực tế thì không. Không, về mặt cá nhân. Thực ra anh đã quên hết chuyện này, và cả cậu ta, cho đến khi anh tự tìm hiểu một chút. Em muốn cà phê không?”

“Anh quên là anh đã dính líu đến một vụ điều tra giết người?”

“Đúng.” Anh băng quơ chụm các đầu ngón tay. “Đó không phải là lần đầu tiên anh dính đến cảnh sát, và rõ ràng, cũng không phải là lần cuối. Nói chung, Trung úy ạ, nó chẳng hề khiến anh bận tâm.”

“Không khiến anh bận tâm,” cô lặp lại. “Anh đã cho người tổng Slade ra khỏi sòng bạc của anh.”

“Anh tin là quản lý sòng bạc đã xử lý vụ đó.”

“Anh đã ở đây.”

“Đúng, quả có thể, anh đã ở đây, đầu đó trong tòa nhà ấy. Những khách hàng bất mãn thường gây om sòm. Lúc đó anh không để ý.”

Cô thở sâu. “Nếu nó chẳng có ý nghĩa gì, và toàn bộ sự việc anh không còn nhớ, sao anh lại bán sòng bạc đó đi, cả khách sạn, tất cả những gì anh sở hữu ở Khu ba tám, trong vòng bốn tám tiếng sau cái chết của Cicely Towers?”

Anh yên lặng một lúc, nhìn vào mắt cô. “Vì lý do cá nhân.”

“Roarke, chỉ cần nói cho em biết để em có thể gạt bỏ hết mối liên quan này. Em biết vụ bán chác đó không liên quan gì đến việc Towers bị giết, nhưng nó rất nguy hiểm. ‘Vì lý do cá nhân’ không đủ thuyết phục.”

“Với anh thế là đủ. Lúc này. Cho anh biết, Trung úy Dallas, em có nghĩ anh hăm dọa Cicely về sai lầm thời trẻ của cậu con rể tương lai của bà ấy, sai tay chân dụ bà đến West End, và khi bà không hợp tác, thì cắt cổ?”

Cô muốn căm ghét anh vì đẩy cô vào thế phải trả lời. “Em đã nói em không tin anh có liên quan gì đến cái chết của bà ấy, em nói thật lòng. Anh đã đẩy em vào một tình thế, một kịch bản mà chúng ta phải đối phó. Một tình thế sẽ lấy mất thời gian và nhân lực khỏi công cuộc tìm kiếm kẻ giết người.”

“Quý tha em đi, Eve.” Anh nói khẽ; rất khẽ, rất bình thản, cổ họng cô bỗng rất phản ứng lại.

“Anh muốn gì ở em, Roarke? Anh nói sẽ giúp, rằng em có thể sử dụng những mối liên hệ của anh. Giờ, anh lại gây khốn đốn cho em về việc khác, anh đang cản trở em.”

“Anh đã dối ý.” Giọng anh thô bạo khi anh đứng dậy và bước ra sau bàn. “Về vài thứ,” anh nói thêm, nhìn cô bằng ánh mắt như cắt con tim cô ra từng mảnh.

“Chỉ cần anh cho em biết sao anh lại bán. Sự ngẫu nhiên như thế không thể bỏ qua được.”

Anh cân nhắc một lúc về quyết định sắp xếp lại một số doanh nghiệp hoạt động không hợp pháp và bỏ đi những gì không thể thay đổi được.

“Không,” anh nói. “Anh sẽ không nói.”

“Sao anh đẩy em vào thế này?” Cô hỏi. “Đây có phải là sự trừng phạt?”

Anh ngồi, dựa ra sau, chụm các đầu ngón tay. “Nếu em thích thế.”

“Anh sẽ bị lôi vào vụ này, giống như lần trước. Không nhất thiết phải như vậy.” Thất vọng, cô ghì tay lên bàn. “Anh không hiểu sao?”

Anh nhìn cô, vào đôi mắt đen lo âu, vào mái tóc được tĩa một cách ngổ ngáo. “Anh biết mình đang làm gì.” Anh hy vọng mình biết.

“Roarke, anh không hiểu, biết anh không liên quan đến chuyện này với em thế là chưa đủ. Giờ em phải chứng minh.”

Anh muốn chạm vào cô, muốn đến mức những ngón tay anh nhúc nhối. Muốn làm hơn bất cứ điều gì lúc này, anh ước có thể ghét cô vì điều đó. “Em biết không, Eve?”

Cô thẳng người dậy, buông tay. “Không sao,” cô nói và quay đi.

Nhưng có sao đây, anh nghĩ. Lúc này vấn đề thực sự nghiêm trọng. Anh run rẩy ngã người về trước. Giờ anh có thể nguyên rửa cô, giờ đôi mắt to màu whiskey không còn nhìn chăm vào anh nữa. Anh có thể nguyên rửa cô vì đã hành hạ anh, khiến anh gần như sẵn sàng cầu xin bất cứ phần nhỏ xíu nào trong cuộc sống của cô mà cô muốn chia sẻ với anh.

Và nếu anh cầu xin, nếu anh quỳ xuống, có thể anh sẽ thành ra ghét cô nhiều như anh căm ghét chính bản thân mình.

Anh biết cách chờ đợi lâu hơn đối phương, biết cách thao túng một đối thủ. Anh biết rõ làm thế nào để đấu tranh cho điều anh muốn hay có ý định đạt được. Nhưng anh không còn chắc liệu anh có thể chờ đợi, thao túng hay đấu tranh với Eve.

Lấy chiếc cúc áo ra khỏi túi, anh mân mê nó, nhìn ngắm nó như thể đây là một câu đố cần phá giải.

Anh là một thằng khờ, Roarke nhận ra. Thật bẽ mặt phải thú nhận một tình yêu khờ dại đến khó tin lại có thể là bản chất của một người đàn ông. Anh đứng lên, bỏ chiếc cúc vào túi áo. Anh phải kết thúc cuộc họp ban giám đốc, phải chăm lo công việc.

Và, anh nghĩ, tìm hiểu xem có chi tiết nào về vụ bắt Slade ở Khu ba tám bị lọt ra ngoài. Nếu có thì bằng cách nào và tại sao.

Eve không thể lờ cuộc hẹn với Nadine. Sự cần thiết của cuộc gặp đó khiến cô bực mình, cũng như việc cô phải sắp xếp thời gian giữa buổi phát sóng trực tiếp và buổi phát sóng trực tiếp cuối ngày của Nadine.

Cô ngồi phịch xuống bàn trong quán cà phê nhỏ tên Images, gần Đài truyền hình Kênh bảy lăm. Quán này có những góc yên tĩnh và những tán cây đầy lá, khác hẳn so với Blue Squirrel. Eve nhăn mặt khi nhìn bảng giá - dân truyền hình được trả công hậu hĩnh hơn cảnh sát - và chọn Classic Pepsi.

“Cô nên thử bánh nước xộp,” Nadine nói với cô. “Quán này nổi tiếng với món bánh đấy.”

“Hẳn thế.” Năm đô cho một chiếc bánh việt quýt tẩm ướ, Eve nghĩ. “Tôi không có nhiều thì giờ.”

“Tôi cũng vậy.” Khuôn mặt trang điểm để lên hình của Nadine vẫn còn giữ nguyên. Eve chỉ có thể tự hỏi làm sao ai đó có thể chịu để cho chân lông bị bít lại hàng tiếng đồng hồ.

“Cô nói trước đi.”

“Cũng được.” Nadine bẻ chiếc bánh xộp và nó tỏa mùi thơm phức. “Rõ ràng đám tang là tin tức quan trọng nhất trong ngày. Ai đến viếng, ai nói gì. Nhiều câu chuyện bên lề về gia đình, tiêu điểm là cô con gái đau khổ và vị hôn phu.”

“Tại sao?”

“Dallas à, đó là mối quan tâm rất con người. Kế hoạch đám cưới hấp dẫn đã bị gián đoạn bởi vụ giết người dã man. Có tin tức rò rỉ rằng lễ cưới sẽ bị hoãn lại cho đến nửa đầu năm sau.”

Nadine cắn miếng bánh. Eve lờ đi phản ứng ghen tị trong dịch dạ dày của cô. “Tôi không muốn nghe những chuyện ngồi lê đôi mách, Nadine.”

“Nhưng nó thêm gia vị. Đây, nó giống như một kế hoạch hơn là sự rò rỉ. Ai đó muốn giới truyền thông biết đám cưới bị hoãn. Nên tôi tự nhủ liệu sẽ có đám cưới thật không. Cái tôi đánh hơi thấy là có mùi rắc rối ở thiên đường? Tại sao Mirina quay lưng lại với Slade lúc này? Về như họ sẽ tổ chức một lễ cưới bí mật để anh ta sẽ ở đó mà an ủi cô gái.”

“Có lẽ chính xác là một kế hoạch, và bọn họ đang tung cái mùi kế hoạch đó cho các cô.”

“Có thể lắm. Dù sao, không có Towers đóng vai trò cầu nối, đang có tin đồn rằng Angelini và Hammett sẽ giải tán liên minh làm ăn. Họ đối xử lạnh nhạt với nhau, không trò chuyện trong buổi lễ - cả trước lẫn sau đó.”

“Sao cô biết?”

Nadine cười, bí hiểm và hãnh diện. “Tôi có nguồn tin. Angelini cần tiền, gấp. Roarke đã đề nghị mua cổ phần của ông ta, giờ gồm cả lợi ích của Towers, trong Mercury.”

“Vậy sao?”

“Cô không biết. Thú vị thật.” Ranh mãnh như một con mèo, Nadine liếm những mẩu vụn dính trên ngón tay. “Tôi nghĩ cũng thật thú vị là cô không dự buổi lễ cùng Roarke.”

“Tôi ở đó với tư cách cảnh sát,” Eve đáp gọn. “Quay lại vấn đề đi.”

“Thêm rắc rối ở thiên đường,” Nadine nói, ánh mắt tỏ ra nghiêm trọng. “Này Dallas, tôi quý cô. Tôi không hiểu tại sao, nhưng đúng thế đấy. Nếu cô và Roarke gặp trực trực, tôi rất tiếc.”

Giải bày tâm sự giữa bạn bè với nhau là việc chưa bao giờ khiến Eve thấy thoải mái. Cô lay động, ngạc nhiên thấy mình khao khát, thậm chí trong một giây, định chia sẻ. Rồi cô lại thôi, tập trung vào kỹ năng phóng viên của Nadine. “Vấn đề chính,” cô nhắc lại.

“Được thôi.” Nadine hếch vai và cắn một mẩu bánh nữa. “Ai mà chẳng biết,” cô ta nói ngắn gọn. “Chúng tôi có những phỏng đoán. Angelini gặp khó khăn tài chính, cậu con trai ham cờ bạc, và vụ Fluentes.”

“Cô có thể quên vụ Fluentes,” Eve xen ngang. “Hắn ta đang sa sút. Hắn ta đang thua. Cả hắn ta và ông luật sư đều biết. Bằng chứng rõ ràng. Loại bỏ Towers không thay đổi điều gì.”

“Có lẽ hắn ta tức giận.”

“Có thể lắm. Nhưng hắn ta không có nhiều thời gian. Hắn không có các mối quen biết hoặc tiền bạc để thuê sát thủ giết người tầm cỡ như Towers. Tôi chưa kiểm chứng. Chúng tôi đang xem xét tất cả những người bị bà ta cho vào tù. Đến giờ chúng tôi chưa thấy gì quan trọng.”

“Cô nghiêng về giả thuyết trả thù, đúng không?”

“Đúng. Tôi nghĩ vụ này gần như là thế.”

“Có ai khả nghi không?”

“Chưa.” Eve lắc đầu khi Nadine dò xét cô. “Không,” cô nhắc lại. “Tôi chưa có gì cụ thể cả. Đây là việc tôi muốn cô tìm hiểu, và tôi cần cô khoan hãy phát sóng cho đến khi tôi làm rõ.”

“Đấy là thỏa thuận.”

Eve kể vắn tắt sự việc xảy ra ở Khu ba tám.

“Trời, tin này đắt quá. Và đó là thông tin công khai, Dallas.”

“Có thể lắm, nhưng cô sẽ không biết phải tìm ở đâu cho đến khi tôi mách nước. Tôn trọng thỏa thuận, Nadine. Khoan hãy phát tin, và hãy tìm hiểu đi. Xem cô có thể tìm ra ai biết hoặc quan tâm không. Nếu vụ này có liên quan đến vụ giết Towers, tôi sẽ cho cô thông tin. Nếu không, tôi nghĩ cô sẽ phải xem coi mình có muốn đưa tin về điều có thể hủy hoại thanh danh của một người và mối quan hệ của người đó với hôn thê của anh ta hay không.”

“Khẽ nào, Dallas.”

“Tùy vào việc cô đứng ở đâu. Hãy giữ bí mật, Nadine.”

“Ừm.” Đầu óc cô ta đang nhảy nhót. “Slade ở San Francisco vào đêm xảy ra vụ giết người.” Nadine ngừng một lúc. “Đúng không?”

“Báo cáo nói thế.”

“Và có cả tá tàu con thoi chạy xuyên biển, của chính phủ và cả tư nhân, hàng giờ, đi đi về về.”

“Đúng thế. Hãy giữ liên lạc, Nadine,” Eve nói và đứng dậy. “Và cô phải giữ bí mật.”

Eve đi ngủ sớm. Khi điện thoại đổ chuông lúc một giờ, cô đang gào thét để thoát khỏi ác mộng. Run rẩy vã mồ hôi, cô tung tằm chăn đang quấn quanh người và cố giằng những bàn tay đang dò dẫm lên cơ thể cô.

Cô cưỡng lại một tiếng gào thét nữa, tay dụi mắt, và lệnh cho bản thân không được nôn nao. Cô trả lời điện thoại mà không bật đèn lên, chặn hình video.

“Dallas.”

“Tổng đài. Xác nhận giọng nói. Có một vụ giết người, nữ. Báo cáo từ số Năm Hai đường Central Park South, sau tòa nhà. Mã vàng.”

“Đã biết.” Eve kết thúc đàm thoại, vẫn run rẩy sau cơn ác mộng, và bò ra khỏi giường.

Mất hai mươi phút. Cô cần tắm nước nóng để giải tỏa, thậm chí chỉ là ba mươi giây.

Đó là một khu vực hiện đại, là nơi cư trú của những người thường lui tới các hiệu thời trang và câu lạc bộ hạng sang, và những người thiết tha leo lên một bậc nữa trong nấc thang kinh tế và xã hội.

Đường phố ở đây vắng vẻ, mặc dù không thiếu những taxi công cộng và phương tiện vận chuyển cá nhân. Toàn tầng lớp thượng lưu, cô nghĩ khi đi vòng ra sau tòa nhà bằng thép bóng loáng nhìn về phía công viên quang cảnh rất đẹp.

Nghĩ cho cùng, chuyện giết người diễn ra khắp nơi.

Chắc chắn nó đã xảy ra ở đây.

Phía sau tòa nhà không bao quát được tầm nhìn ra công viên, nhưng những người xây dựng đã thiết kế một khoảng xanh rất đẹp cho nó. Trên những hàng cây tắm tấp là bức tường an ninh ngăn cách tòa nhà này với tòa nhà tiếp theo.

Trên lối đi hẹp lát đá chạy qua một đường viền vàng sẫm là xác người nằm duỗi, úp mặt.

Phụ nữ, Eve nhận định, giờ phù hiệu cho những tay cớm đang đứng chờ. Tóc đen, da sẫm, ăn mặc đẹp. Cô xem xét cái gót giày có những vết trắng và đỏ trông rất kiểu cách nằm trên lối đi.

Cái chết đã đánh bật cô ta khỏi đôi giày.

“Đã chụp ảnh chưa?”

“Đã, thưa Trung úy. Pháp y đang trên đường đến.”

“Ai đã báo tin?”

“Hàng xóm. Dắt chó đi vệ sinh. Chúng tôi đã đưa ông ta vào trong.”

“Đã biết tên nạn nhân chưa?”

“Yvonne Metcalf, thưa Trung úy. Cô ta sống ở phòng 1126.”

“Diễn viên,” Eve nói vì cái tên khiến cô nhớ ra. “Triển vọng.”

“Đúng, thưa sếp.” Một tay cớm nhìn xuống thi thể. “Cô ta giành giải Emmy năm ngoái. Đang dẫn các chương trình đối thoại. Cô ta rõ là nổi tiếng.”

“Giờ cô ta rõ là đã chết. Cứ để máy quay chạy. Tôi cần lật người cô ta lại.”

Thậm chí trước khi sử dụng thuốc xịt để bọc bàn tay, trước khi cúi xuống để lật thi thể, Eve đã biết. Máu khắp nơi. Ai đó hét lên chói tai khi thi thể được lật ngửa, nhưng không phải Eve. Cô đã chuẩn bị trước.

Cổ bị cắt, và vết cắt sâu. Đôi mắt xanh tuyệt đẹp của Yvonne nhìn chăm vào Eve: Hai câu hỏi trống rỗng.

“Cô thì có liên quan gì với Cicely Towers?” Cô nói. “Cùng cách thức gây án: một vết thương ở họng, cổ bị tổn thương nặng. Không bị cướp, không có dấu hiệu cưỡng hiếp hay chống trả.” Eve nhẹ nhàng nâng bàn tay mềm rũ của Yvonne, chiếu đèn vào móng tay, dưới móng tay. Chúng được sơn màu đỏ tươi rói và có những vết trắng. Chúng thật hoàn hảo. Không trầy móng, không vết xước, không vết cào cấu vào thịt hay vết máu dưới móng tay.

“Ăn mặc rất chỉnh tề và không biết đi đâu,” Eve nhận xét, nhìn bộ váy sọc trắng đỏ sắc sảo của nạn nhân. “Tìm xem cô ta đã ở đâu hoặc định đi đâu,” Eve nói. Cô quay đầu lại khi nghe thấy tiếng bước chân tới gần.

Nhưng không phải nhân viên giám định pháp y và đội làm việc, cũng không phải người kiểm tra hiện trường. Mà là, cô nhìn với sự kinh tởm, C. J. Morse và nhóm phóng viên của Kênh bảy lăm.

“Tổng cái máy quay kia khỏi đây.” Cơn tức giận nổi lên, cô co chân, che lấy thi thể theo bản năng. “Đây là hiện trường tội phạm.”

“Cô chưa dựng biển báo,” Morse nói, cười trừ. “Cho đến khi cô làm thế thì đây vẫn là chốn tự do đi lại. Sherry, quay chiếc giày kia.”

“Dựng thông báo hiện trường lên,” Eve ra lệnh cho một anh cảnh sát. “Tịch thu chiếc máy quay kia, cả máy ghi âm.”

“Cô không thể tịch thu phương tiện của nhà báo khi chưa thông báo hiện trường,” C. J. nhắc nhở cô, khi anh ta cố tránh người cô để lấy góc nhìn thuận lợi. “Sherry, cho tôi toàn cảnh, rồi tập trung vào khuôn mặt xinh đẹp của Trung úy.”

“Tôi sẽ đập anh ra khỏi đây, Morse.”

“Ô, ước gì cô làm thế, Dallas.” Sự phẫn uất nổi lên trong mắt anh ta. “Tôi sẽ đi kiện cô, và đưa tin, sau cái trò cô đã làm với tôi.”

“Nếu anh còn ở đây khi hiện trường được dựng lên, anh sẽ là người bị cáo buộc.”

Anh ta chỉ cười, lùi lại. Anh ta tính toán còn mười lăm giây quay hình trước khi gặp rắc rối. “Kênh bảy lắm có một đội ngũ luật sư hùng hậu.”

“Giữ anh ta và cả nhóm phóng viên.” Eve quát bảo một tay cảnh sát. “Giữ xa khỏi hiện trường, cho đến khi tôi xong việc.”

“Can thiệp hoạt động báo chí...”

“Đồ bợ dít, Morse.”

“Tôi cá của cô chắc ngon lắm.” Anh ta tiếp tục cười cho đến khi bị áp giải đi.

Khi Eve đi quanh tòa nhà, anh ta còn đang làm một phóng sự trực tiếp về vụ giết người mới đây. Không bỏ lỡ, anh ta quay lại nhìn cô. “Trung úy Dallas, cô có xác nhận Yvonne Metcalf, ngôi sao của Tune In, đã bị giết?”

“Sở Cảnh sát không bình luận gì vào thời điểm này.”

“Có phải cô Metcalf sống trong tòa nhà này, và xác cô ấy được phát hiện sáng nay ở sân sau? Có cô ấy có bị cắt không?”

“Miễn bình luận.”

“Khán giả của chúng tôi đang đợi, Trung úy. Hai người phụ nữ nổi tiếng đã bị giết dã man theo cùng một thủ đoạn, và có khả năng bởi cùng một người, chỉ trong vòng một tuần. Và cô không bình luận gì?”

“Không giống như những phóng viên thiếu trách nhiệm nào đó, cảnh sát thận trọng hơn, và quan tâm đến sự thật hơn là phỏng đoán.”

“Hay đơn giản là cảnh sát không thể phá những vụ án này?” Anh ta nhanh chân, bước sang bên, chạy lên trước mặt cô. “Trung úy, cô không lo sợ cho danh tiếng, và mối liên hệ giữa hai nạn nhân và người bạn thân Roarke của cô sao?”

“Danh tiếng của tôi không phải vấn đề ở đây. Mà là điều tra.”

Morse quay lại máy ghi hình. “Lúc này, cuộc điều tra, do Trung úy Eve Dallas tiến hành, rõ ràng đang bế tắc. Một vụ giết người nữa xảy ra cách nơi tôi đang đứng chưa đầy một trăm thước. Một phụ nữ trẻ, tài năng, xinh đẹp, đầy hứa hẹn đã chấm dứt cuộc đời bởi một vết dao man rợ. Chỉ cách đây một tuần, người bảo vệ công lý tận tụy và đáng tôn trọng, Cicely Towers, cũng đã chấm dứt cuộc đời. Có lẽ câu hỏi không phải là bao giờ kẻ giết người bị bắt, mà là người phụ nữ nổi tiếng nào sẽ là nạn nhân tiếp theo? C. J. Morse, Kênh bảy lắm, tường thuật trực tiếp từ Central Park South.”

Anh ta gạt đầu với người cầm máy quay trước khi nhìn sang Eve. “Cô thấy không, nếu cô chịu hợp tác, Dallas, tôi có thể giúp cô đối phó với công luận.”

“Cút đi, Morse.”

“Ồ, à, có lẽ nếu cô đề nghị tử tế hơn.” Điệu nhẹ nhàng của anh ta không hề lay chuyển khi cô nắm cổ áo anh ta. “Nào, nào, đừng động vào trừ phi cô có ý như vậy.”

Cô cao hơn anh ta một cái đầu, và đã cân nhắc nghiêm túc cho anh ta ngã xuống vỉa hè. “Đây là cái tôi muốn biết, Morse. Tôi muốn biết tại sao một phóng viên hạng ba như anh lại đến được hiện trường, với một nhóm phóng viên, chỉ sau nhân viên điều tra chính có mười phút.”

Anh ta chỉnh lại áo sơ mi. “Nguồn tin, Trung úy, mà cô biết đấy, tôi không có nghĩa vụ phải chia sẻ cho cô.” Nụ cười của anh ta như chuyển sang khinh bỉ. “Và ở giai đoạn này, tôi sẽ nói chúng ta đang nói về một nhân viên điều tra hạng ba. Cô sẽ làm việc hiệu quả hơn nếu hợp tác với tôi, thay vì Nadine. Cô đã làm một việc thật bần tiện, giúp cô ta đẩy tôi ra khỏi vụ Towers.”

“Thế sao? À, tôi rất vui khi nghe thế, C. J., vì tôi ghê tởm cái bụng dạ của anh. Anh không hề băn khoăn khi quay lại đó, mở máy quay, phát đi những hình ảnh của người phụ nữ kia sao? Anh không nghĩ về quyền của cô ấy được giữ lại một chút phẩm giá hoặc về việc ai đó quan tâm đến cô ấy chưa nhận được thông báo. Ví dụ như, gia đình cô ấy.”

“Này, cô làm việc của cô, tôi làm việc của tôi. Trông cô có băn khoăn gì mấy khi chạm tay vào xác cô ta đâu chứ.”

“Anh nhận được thông tin lúc mấy giờ?” Eve hỏi gọn.

Anh ta do dự, rồi nói ra. “Tôi nghĩ nói ra sẽ chẳng làm hại gì cô. Có điện thoại báo riêng cho tôi biết lúc mười hai giờ ba mươi.”

“Từ?”

“Không. Tôi bảo vệ nguồn tin của tôi. Tôi đã gọi về dài, huy động một đội. Đúng không, Sherry?”

“Đúng.” Người cầm máy quay động dậy vai. “Nhóm trực đêm điều chúng tôi ra đây gặp C. J. Đó là công việc của giới truyền hình.”

“Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể để tịch thu nhật ký điện thoại của anh, Morse, bắt anh thẩm vấn, cho đến khi anh khốn đốn.”

“Ồ, tôi hy vọng cô làm thế.” Khuôn mặt tròn xoe của anh ta lại ánh lên. “Cô sẽ giúp tôi tăng gấp đôi thời gian lên sóng và gia tăng danh tiếng cho tôi. Và cô biết điều gì sẽ thú vị không? Câu chuyện bên lề mà tôi định làm về Roarke và mối quan hệ thân ái của anh ta với Yvonne Metcalf.”

Bụng cô run lên, nhưng cô vẫn giữ giọng ôn hòa. “Coi chừng, Roarke không tử tế như tôi đâu. Đội của anh hãy cuốn xéo khỏi hiện trường,” cô cảnh báo. “Chỉ cần anh động một ngón chân vào, tôi sẽ tịch thu thiết bị của anh.”

Cô quay lại, và khi đã đi đủ xa, cô lôi điện thoại ra. Cô định không tuân theo thủ tục, chấp nhận bị khiển trách hoặc tệ hơn. Nhưng cô phải làm.

Cô có thể nói khi Roarke trả lời rằng anh chưa đi ngủ. “À, Trung úy, thật ngạc nhiên.”

“Em chỉ có một phút. Cho em biết quan hệ của anh với Yvonne Metcalf.”

Anh nhúm mày. “Bọn anh là bạn, một thời rất thân.”

“Là tình nhân.”

“Đúng, không lâu. Tại sao?”

“Vì cô ta chết rồi, Roarke.”

Nụ cười nhạt đi. “Lạy Chúa, như thế nào?”

“Bị cắt cổ. Hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đây có phải đề nghị chính thức không, Trung úy?” Anh hỏi, giọng anh cứng như đá.

“Phải thế. Roarke...” Cô ngập ngừng. “Em rất tiếc.”

“Anh cũng vậy.” Anh ngắt máy.

8. Chương 8

Eve không mấy khó khăn khi liệt kê vài mối liên hệ giữa Cicely Towers và Yvonne Metcalf. Thứ nhất là vụ giết người. Phương pháp và thủ phạm. Cả hai đều là người của công chúng, được tôn trọng, và có được nhiều thiện cảm. Họ thành công trong lĩnh vực họ lựa chọn và cống hiến cho lĩnh vực đó. Cả hai đều có gia đình yêu quý và thương tiếc họ.

Nhưng họ làm việc và đảm nhận trong những lĩnh vực nghề nghiệp và xã hội khác biệt nhau. Bạn bè của Yvonne là nghệ sĩ, diễn viên, nhạc sĩ, trong khi Cicely giao thiệp với những người thực thi luật, các doanh nhân và chính khách.

Cicely là mẫu phụ nữ theo đuổi sự nghiệp, có tổ chức, với thị hiếu hoàn hảo, một người cương quyết bảo vệ đời sống riêng tư.

Yvonne là diễn viên sống thiếu tổ chức, không theo khuôn phép, là người tranh thủ con mắt của công chúng.

Nhưng người nào đây biết cả hai rõ đến mức và có động cơ mạnh đến mức giết họ.

Cái tên duy nhất trùng khớp mà Eve tìm thấy trong cả cuốn sổ địa chỉ ngăn nắp của Cicely lẫn trong cuốn sổ bừa bộn của Yvonne là Roarke.

Lần thứ ba trong vòng một tiếng, Eve kiểm tra các danh sách trên máy tính của cô, cố tìm ra một mối liên hệ. Một cái tên gợi ý ra một tên khác, một địa chỉ, một nghề nghiệp, một sở thích cá nhân. Một vài đầu mối tìm được lại liên hệ với nhau quá lỏng lẻo đến mức cô không thể biện minh cho việc tiến hành bước tiếp theo để thẩm vấn.

Nhưng cô sẽ làm thế, bởi vì lựa chọn khả dĩ là Roarke. Trong khi máy tính xử lý danh sách rút gọn, cô lại nhìn một lượt vào nhật ký điện tử của Yvonne.

“Quái quỷ thế nào mà cô ta không ghi ra những cái tên?” Eve lẩm bẩm. Có ghi giờ, ngày, đôi khi là những chữ cái đầu, thường là những lưu ý phụ hoặc các biểu tượng thể hiện tâm trạng của Yvonne.

1:00 - ăn trưa ở Crown Room với B. C. Thích quá! Không được đến muộn, Yvonne, mặc áo xanh và váy ngắn. Anh ấy thích phụ nữ lạnh lợi chân dài.

Một ngày đẹp ở Paradise. Ôn Chúa. 10:00. Phải cố đến Fitness Palace lúc Tám giờ để tập. Ghê quá.

Những bữa trưa ngon lành, Eve nghĩ. Thỏa thuê trong những chốn xa hoa nhất thành phố. Đồ chút mồi hôi trong phòng tập sang trọng. Cuộc sống không tồi, hoàn toàn không. Ai muốn kết thúc cuộc sống đó? Cô lật sang ngày xảy ra vụ giết người.

8:00 - Bữa sáng quyền lực - bộ đồ màu xanh, giày phù hợp. VÌ CHÚA HÃY TỎ RA CHUYÊN NGHIỆP, YVONNE!

11:00 - P. Văn phòng của P. để đàm phán hợp đồng. Có lẽ trước tiên nên tạt vào vài cửa hiệu. Ở SAKS BÁN GIÀY GIẢM GIÁ. Hấp dẫn khủng khiếp.

Ăn trưa - bỏ bữa sáng. Có thể. Nói anh ấy thật tuyệt trong buổi diễn. Chẳng hại gì khi nói dối bạn bè về diễn xuất của họ. Chúa ơi, anh ấy không tuyệt sao?

Gọi điện về nhà.

Vào Saks nếu không vào trước đó.

Năm giờ. Đi uống nước. Chỉ uống nước khoáng thôi, cưng ạ. Mình nói quá nhiều khi suy nghĩ không rõ ràng. Trở nên rạng rỡ, nổi bật. Thúc giục Tune In. \$\$\$***. Đừng quên thiết kế ảnh vào buổi sáng và tránh xa khỏi thứ rượu đó. Về nhà, chợ măt.

Cuộc gặp lúc nửa đêm. Hẳn phải khẩn cấp. Mặc đồ sọc trắng đỏ, và cười, cười, cười. Quá khứ là quá khứ, đúng không? Đừng bao giờ đến gần cửa ấy. Thế giới nhỏ bé, và thế thôi. Đúng là đồ ngu dốt.

Vậy ra cô ta có ghi cuộc hẹn lúc nửa đêm. Không nói ai, ở đâu, về việc gì, nhưng cô ta muốn ăn mặc thật đẹp. Một người cô ta biết, từng là tình nhân. Quá khứ. Rắc rối trong quá khứ?

Tình nhân? Eve lẩm nhẩm. Cô không nghĩ vậy. Yvonne không vẽ hình quả tim xung quanh hoặc tự nhủ phải trở nên gợi cảm, gợi cảm, gợi cảm. Eve nghĩ mình bắt đầu hiểu cô gái này. Yvonne vui thú với bản thân, sẵn sàng vui đùa, thích thú cách sống của mình. Và cô ta tham vọng.

Cô ta không tự nhủ phải cười, cười, cười cho một cơ hội nghề nghiệp sao? Một vai diễn báo chí ca ngạo, một kịch bản mới, và một người hâm mộ có ảnh hưởng.

Cô ta đã nói gì về Roarke? Eve tự hỏi. Hầu như chắc chắn cô ta viết về anh với một chữ R hoa lớn, đậm nét. Cô ta sẽ vẽ hình trái tim xung quanh ngày hẹn, hoặc biểu tượng đồng đô la, hoặc mặt cười. Như cô ta đã làm mười tám tháng trước khi chết.

Eve chưa xem những ngày trước đó trong nhật ký của Yvonne. Cô nhớ rõ đoạn cuối cùng cô gái viết về Roarke.

Ăn tối với R - 8:30. YUM-YUM. Mặc bộ xa tanh trắng - cho hợp với chàng gấu. Chuẩn bị có thể gặp may. Thân thể anh ấy thật tuyệt - ước sao mình biết được anh ấy nghĩ gì. Ồ, cứ thật gợi tình rồi xem chuyện gì xảy ra.

Eve không muốn biết rõ liệu Yvonne có gặp may không. Rõ ràng họ từng là tình nhân - chính Roarke đã nói thế. Vậy tại sao cô ta không ghi ngày hẹn nào với anh nữa sau hôm mặc bộ xa tanh trắng.

Có gì đó, cô nghĩ, cô phải tìm ra - chỉ phục vụ cho việc điều tra.

Trong khi đó, cô sẽ làm một chuyến đến căn hộ của Yvonne, cố hình dung lại ngày cuối cùng của cô ta. Cô ta phải lên lịch các cuộc phỏng vấn. Và, vì cha mẹ Yvonne gọi cho cô gái ít nhất mỗi ngày một lần, Eve biết cô sẽ phải nói chuyện lại với họ, trấn tĩnh họ trước nỗi đau đớn khủng khiếp và buộc họ phải tìm điều họ không thể tin.

Cô không nề hà những ngày làm việc mười bốn hay mười sáu giờ. Thật ra, ở giai đoạn này của đời mình, cô chào đón chúng.

Bốn ngày sau vụ giết Yvonne Metcalf, Eve thấy trống rỗng. Cô đã chất vấn hàng mấy chục người rất kỹ, đến kiệt sức. Không những cô không thể phát hiện ra một động cơ khả nghi nào, mà cô còn chẳng tìm được ai không yêu mến nạn nhân.

Không chút dấu hiệu về một người hâm mộ thái quá. Hòm thư của Yvonne chất núi, Feeney và chiếc máy tính của ông ta vẫn đang quét các thư trả lời. Nhưng trong phần kiểm tra đầu tiên, không có một lời đe dọa nào, dù ngấm ngấm hay rõ ràng, không một lời đề nghị hoặc gợi ý nào kỳ quặc hay nhạt nhẽo.

Đa số là những lời cầu hôn và đề nghị công việc. Eve lọc chúng ra với hy vọng ít ỏi hoặc không mấy hào hứng, vẫn có khả năng ai đó đã viết cho Yvonne cũng đã viết thư hoặc liên lạc với Cicely. Thời gian càng trôi qua, cơ hội ấy càng trở nên xa vời.

Eve làm điều được trông đợi trong vụ giết người hàng loạt chưa được phá án, cái mà quy định của Sở Cảnh sát đòi hỏi trong giai đoạn điều tra này. Cô sắp đặt một cuộc hẹn với chuyên gia tâm lý.

Trong khi chờ đợi, Eve đấu tranh với cảm giác lẫn lộn về bác sĩ Mira. Người phụ nữ đó thông minh, sâu sắc, khá hiệu quả, và giàu lòng trắc ẩn.

Đó chính xác là những lý do khiến Eve lê chân đến. Cô phải nhắc nhở mình lần nữa rằng cô không đến gặp Mira vì những lý do cá nhân hay vì Sở Cảnh sát gửi cô đến để trị liệu. Cô không định đi Xét nghiệm, họ không định thảo luận về suy nghĩ của cô, cảm xúc của cô - hay ký ức của cô.

Họ sẽ mổ xẻ tâm lý kẻ giết người.

Tuy vậy, cô phải tập trung giữ nhịp tim cân bằng, giữ cho hai bàn tay khô ráo và không run rẩy. Khi cô được dẫn vào phòng Mira, Eve tự nhủ chân mình đang run là do mình mệt mỏi, chẳng gì khác.

“Trung úy Dallas.” Đôi mắt xanh nhạt của Mira lướt nhìn khuôn mặt Eve, nhận thấy sự mệt mỏi. “Xin lỗi để cô phải đợi.”

“Không sao.” Mặc dù thích đứng hơn, nhưng Eve ngồi xuống chiếc ghế cạnh Mira. “Cảm ơn bà đã tiếp cận vụ này nhanh đến vậy.”

“Chúng ta đều làm việc của mình theo khả năng tốt nhất,” Mira nói, giọng dịu dàng.

“Và tôi rất có thiện cảm và tôn trọng Cicely Towers.”

“Bà biết bà ấy?”

“Chúng tôi đồng lứa, bà ấy đã tham vấn tôi trong nhiều vụ án. Tôi thường làm chứng cho bên công tố - cũng như cho bên bào chữa,” bà nói thêm, mỉm cười. “Nhưng cô biết điều đó.”

“Chỉ là trao đổi thôi.”

“Tôi cũng ngưỡng mộ tài năng của Yvonne Metcalf. Cô ấy mang nhiều hạnh phúc cho thế giới. Người ta sẽ nhớ cô ấy.”

“Có một kẻ không nhớ ai trong hai người ấy.”

“Đúng thế.” Mira lập chương trình cho máy Auto Chef pha trà, với phong thái uyển chuyển và thanh nhã. “Tôi nhận ra hẳn sẽ có lúc cô gặp chút áp lực, nhưng tôi làm việc tốt hơn nếu có một chút kích thích. Và trông cô như thể cô sẽ cần đến chút kích thích.”

“Tôi ổn.”

Nhận thấy sự thù nghịch được kiểm soát trong giọng nói, Mira chỉ nhún mày. “Làm việc quá sức, như mọi khi. Chuyện này xảy ra với những người làm đặc biệt tốt công việc của mình.” Bà đưa trà cho Eve, một chiếc chén sứ đẹp. “Giờ, tôi đã đọc báo cáo của cô, những bằng chứng cô thu thập, và các giả thuyết của cô. Hồ sơ tâm lý của tôi,” bà nói, nhấn vào chiếc đĩa được niêm phong đặt trên bàn ở giữa họ.

“Bà đã làm xong.” Eve không che giấu được sự bức dọc. “Bà có thể chuyển dữ liệu cho tôi để tôi khỏi tốn công đi lại.”

“Tôi có thể làm vậy, nhưng tôi thích trao đổi với cô điều này, trực tiếp. Eve, cô đang đối mặt với một điều, một người, rất nguy hiểm.”

“Tôi nghĩ là mình biết điều đó, bác sĩ. Hai phụ nữ đã bị cắt cổ.”

“Hai phụ nữ, cho đến giờ.” Mira nói khẽ và ngồi lại. “Tôi e sẽ có thêm nạn nhân. Sớm thôi.”

Vì cô cũng tin vậy, Eve lờ đi cơn lạnh thoáng chạy dọc xương sống. “Tại sao?”

“Quá dễ hiểu. Quá đơn giản. Một công việc đã thực hiện rất tốt. Có sự thỏa mãn trong đó. Cũng có yếu tố gây chú ý. Bất kỳ kẻ nào đã ra tay giết người giờ có thể ngồi tại nhà xem mọi việc diễn ra. Các phóng sự, xã luận, nổi thương tiếc, lễ tang, mắng điều tra được công khai.”

Bà dừng lại nhấp trà. “Cô có giả thuyết của mình, Eve. Cô ở đây, nên tôi có thể phối hợp xây dựng hoặc tranh luận phản bác giả thuyết đó.”

“Tôi có nhiều giả thuyết.”

“Cô chỉ tin vào một giả thuyết.” Mira cười thông thái, nhận thấy rằng điều đó khiến Eve nổi nóng. “Danh tiếng. Hai phụ nữ đó còn điểm chung nào khác ngoài sự nổi bật trước công chúng? Họ không cùng phạm vi xã hội hoặc nghề nghiệp. Họ không hay lui tới cùng những cửa hàng, trung tâm chăm sóc sức khỏe, hoặc chuyên gia thẩm mỹ. Điểm chung giữa họ là sự nổi tiếng, mối quan tâm của công chúng, và một dạng quyền lực.”

“Đó là cái kẻ giết người ghen tị.”

“Chính xác điều tôi muốn nói. Cũng như oán giận và ao ước, bằng cách giết họ, để phơi mình trong sự chú ý được phản chiếu. Chính những vụ giết người đều vừa độc ác vừa sạch sẽ một cách bất thường. Khuôn mặt người chết không bị hư hại, cũng như thi thể họ. Một nhát cắt ngang cổ, từ phía trước, theo giám định

pháp y. Đối diện. Lưỡi dao là vũ khí cá nhân, một phần nối dài của bàn tay. Nó không xa cách như tia laser hay như thuốc độc. Tên sát nhân muốn cảm giác giết người, nhìn thấy máu, ngửi thấy máu. Sự trải nghiệm trọn vẹn khiến y hoặc thị, kẻ đánh giá cao việc giữ quyền kiểm soát, tuân theo một kế hoạch.”

“Bà không tin đó là một sát thủ được thuê.”

“Luôn có khả năng đó, Eve, nhưng tôi nghiêng về phía sát nhân là một người tham gia tích cực thay vì kẻ giết thuê. Thế mới có những món đồ.”

“Chiếc ô của Towers.”

“Giày phải của Metcalf. Cô đã không để lộ cho báo chí tình tiết đó.”

“Gần như thế.” Eve cau có nhớ lại Morse và đội của hắn xâm phạm hiện trường. “Một kẻ giết người chuyên nghiệp sẽ không lấy đi một món đồ, và việc giết người được tính toán quá kỹ càng, không thể xem đó là một vụ tấn công trên phố.”

“Tôi đồng ý. Cô đang gặp một kẻ có đầu óc tổ chức, một kẻ tham vọng. Tên giết người đang háo hức với công việc của hắn ta, đó là lý do sẽ có vụ giết người khác.”

“Hoặc cô ta,” Eve nói. “Có thể suy luận kẻ giết người là phụ nữ dựa trên yếu tố ghen ghét. Hai phụ nữ này là những người mà cô ta muốn trở thành. Xinh đẹp, thành đạt, được ngưỡng mộ, nổi tiếng, mạnh mẽ. Những kẻ yếu đuối thường muốn giết người.”

“Đúng, thường là thế. Từ dữ liệu chúng ta có ở thời điểm này khó có thể xác định giới tính kẻ giết người, chỉ có thể tiếp cận yếu tố xác suất rằng kẻ giết người nhắm vào phụ nữ được công chúng chú ý.”

“Tôi nên làm gì với điều đó, bác sĩ Mira? Đặt máy theo dõi an ninh vào mỗi phụ nữ nổi bật, danh tiếng, thành đạt trong thành phố này? Bao gồm cả bà?”

“Lạ thật, tôi nghĩ cô có nhiều khả năng hơn đấy.”

“Tôi?” Eve lắc nhẹ tách trà cô chưa kịp đựng, rồi đặt nó lên bàn mà nói. “Thật tức cười.”

“Tôi không nghĩ thế. Cô đã trở thành một khuôn mặt quen thuộc, Eve. Vì công việc, chắc chắn, và đặc biệt nhất là vụ án mùa đông vừa qua. Cô rất được tôn trọng trong lĩnh vực của cô. Và,” bà tiếp tục trước khi Eve có thể xen vào, “cô cũng có một mối liên hệ quan trọng hơn với cả hai nạn nhân. Tất cả đều có mối quan hệ với Roarke.”

Eve biết khuôn mặt cô không còn chút máu. Đó không phải là thứ cô có thể kiểm soát. Nhưng cô có thể giữ cho giọng nói mình bình thản và rắn rỏi. “Roarke có quan hệ làm ăn, một mối quan hệ thứ yếu, với Towers. Với Metcalf, khía cạnh tình cảm trong quan hệ giữa họ đã chấm dứt lâu rồi.”

“Vậy mà cô cảm thấy cần phải bảo vệ anh ta trước tôi.”

“Tôi không bảo vệ anh ấy,” Eve cướp lời. “Tôi đang nói sự thật. Roarke thừa khả năng tự bảo vệ.”

“Hắn rồi. Anh ta thông minh, mạnh mẽ, đầy sức sống. Nhưng cô vẫn lo lắng cho anh ta.”

“Theo ý kiến chuyên môn của bà, Roarke có phải là kẻ giết người?”

“Hoàn toàn không. Tôi chắc chắn rằng, nếu phân tích anh ta, tôi sẽ thấy bản năng giết người của anh ta đã phát triển mạnh.” Sự thật là Mira muốn có cơ hội nghiên cứu tâm lý của Roarke. “Nhưng động cơ của anh ta phải rất rõ ràng. Rất yêu hoặc rất ghét. Tôi ngờ rằng hắn có nhiều thứ khác khiến anh ta vượt quá giới hạn. Thư giãn đi Eve,” Mira nói khẽ. “Cô không yêu một kẻ giết người đâu.”

“Tôi không yêu ai cả. Và cảm xúc cá nhân của tôi không phải là vấn đề ở đây.”

“Ngược lại, trạng thái tâm lý của điều tra viên luôn là vấn đề. Và, nếu buộc phải đưa ra ý kiến về cô, tôi sẽ phải nói là tôi thấy cô gần như kiệt sức, bị giằng xé cảm xúc và buồn phiền sâu sắc.”

Eve cầm lấy đĩa hồ sơ đứng dậy. “Thật may là bà không buộc phải đưa ý kiến. Tôi hoàn toàn đủ khả năng làm việc của mình.”

“Tôi không nghi ngờ gì chuyện đó. Nhưng cô phải trả giá nào?”

“Cái giá sẽ cao hơn nếu tôi không làm điều đó. Tôi định tìm kẻ giết hai phụ nữ này. Rồi sẽ tùy thuộc vào ai đó như Cicely Towers sẽ cho kẻ kia vào tù.” Eve cho đĩa vào túi xách. “Còn một mối liên hệ nữa bà bỏ qua, bác sĩ Mira. Điểm chung giữa hai phụ nữ này.” Mắt Eve hằn học và lạnh lùng. “Gia đình. Cả hai người đều có gia đình thân thiết vốn là một phần lớn và quan trọng trong đời họ. Với tôi, đó cũng là một mục tiêu khá dĩ. Bà không nghĩ thế sao?”

“Có thể. Cô có nghĩ về gia đình mình không, Eve?”

“Đừng chọc tức tôi.”

“Cô đã đề cập trước,” Mira lập luận. “Cô luôn thận trọng về những điều cô nói với tôi, nên tôi phải giả định trong đầu cô đang nghĩ đến gia đình.”

“Tôi không có gia đình,” Eve phản bác. “Và tôi đang nghĩ đến kẻ giết người. Nếu bà muốn báo cáo lên Chỉ huy là tôi không phù hợp với nhiệm vụ, thế cũng không sao.”

“Bao giờ cô mới tin tôi?” Sự mất kiên nhẫn, lần đầu tiên Eve nhận thấy, xuất hiện trong giọng nói thận trọng. “Cô không thể tin là tôi quan tâm đến cô sao? Thật vậy, tôi quan tâm,” Mira nói khi Eve trở mặt ngạc nhiên. “Và tôi hiểu cô hơn là cô muốn thừa nhận đấy.”

“Tôi không cần bà phải hiểu tôi.” Nhưng trong giọng Eve đã lộ rõ bức dọc. Chính cô cũng nghe thấy. “Không phải tôi đang làm xét nghiệm hoặc đến đây để trị liệu.”

“Ở đây không có máy ghi âm.” Mira đặt tách trà xuống đánh xịch khiến Eve cho tay vào túi áo. “Cô nghĩ cô là đứa trẻ duy nhất sống trong sợ hãi và bị lạm dụng sao? Là phụ nữ duy nhất phải đấu tranh để vượt qua nó sao?”

“Tôi chẳng phải vượt qua gì cả. Tôi không nhớ...”

“Cha ghê tôi đã cưỡng hiếp tôi nhiều lần từ khi tôi mười hai đến mười lăm tuổi,” Mira nói điềm tĩnh, và ngăn chặn sự lạnh lùng phản kháng của Eve. “Trong ba năm đó, tôi đã sống mà không bao giờ biết được khi nào nó xảy ra, chỉ biết là nó sẽ xảy ra. Và sẽ không ai nghe tôi cả.”

Run rẩy, buồn nôn, Eve khoanh tay ôm mình. “Tôi không muốn biết. Sao bà nói với tôi?”

“Vì nhìn vào mắt cô tôi nhận ra chính mình. Nhưng cô có người lắng nghe, Eve.”

Eve đứng khựng lại, liếm môi. “Tại sao việc đó dừng lại?”

“Vì cuối cùng tôi đủ can đảm để đến trung tâm chống lạm dụng, kể tất cả cho luật sư, đi khám nghiệm, về sinh lý và tâm lý. Sự kinh sợ, cũng như nỗi khổ nhục, không còn lớn nữa.”

“Sao tôi phải nhớ lại?” Eve hỏi. “Nó qua rồi.”

“Sao cô không ngủ được?”

“Vụ điều tra...”

“Eve.”

Giọng nói dịu dàng khiến Eve nhắm mắt. Thật khó, dù có cố gắng, để đấu tranh với lòng thương xót lạnh thấu. “Những hồi tưởng,” cô nói, thấy ghét bản thân vì yếu đuối. “Những ác mộng.”

“Về chuyện xảy ra trước khi cô được tìm thấy ở Texas?”

“Chỉ là những vết mờ, những mảnh vụn.”

“Tôi có thể giúp cô kết nối chúng lại.”

“Sao tôi muốn kết nối chúng lại?”

“Cô chưa sẵn sàng bắt đầu sao?” Mira giờ đã đứng lên. “Cô có thể đối phó với việc nó ám ảnh trong tiềm thức. Tôi đã quan sát cô làm thế trong nhiều năm. Nhưng hạnh phúc lảng tránh cô, và sẽ tiếp tục như thế cho đến khi cô tự thuyết phục bản thân rằng mình xứng với nó.”

“Không phải lỗi của tôi.”

“Không.” Mira chạm bàn tay mềm mại lên cánh tay Eve. “Không, không phải lỗi của cô.”

Nước mắt chực tuôn rơi, đó là một cơn sốc và sự bối rối. “Tôi không thể nói về chuyện này.”

“Eve thân mến, cô đã sẵn sàng bắt đầu. Tôi sẽ ở đây khi cô sẵn sàng làm lại thế lần nữa.” Bà đợi cho đến khi Eve tiến đến cửa. “Tôi có thể hỏi một câu không?”

“Bà luôn hỏi những câu hỏi.”

“Sao bây giờ lại không nhỉ?” Mira nói, mỉm cười. “Roarke có khiến cô hạnh phúc không?”

“Thỉnh thoảng.” Eve nhắm mắt và chửi rửa. “Có, có, anh ấy làm tôi hạnh phúc. Ngoại trừ lúc này anh ấy đang khiến tôi khổ đau.”

“Thật đáng yêu. Tôi mừng cho hai người, cố ngủ một chút, Eve. Nếu không dùng thuốc, cô có thể dùng ảo ảnh đơn giản.”

“Tôi sẽ lưu ý.” Eve mở cửa, quay lưng khỏi phòng. “Cảm ơn bà.”

“Không có gì.”

Ảo ảnh không giúp được gì nhiều, Eve quả quyết. Nhất là sau khi xem lại báo cáo giám định tử thi.

Căn hộ quá yên ắng, trống trải. Cô tiếc đã để con mèo ở nhà Roarke. Ít nhất Galahad cũng giúp cô có bầu bạn.

Mắt cô cháy đỏ vì đọc dữ liệu, cô rời khỏi bàn. Cô không đủ sức để tìm Mavis, và cô chán ngấy những hình ảnh trên màn hình.

Cô ra lệnh mở nhạc, nghe chừng ba mươi giây, rồi tắt.

Thức ăn thường có tác dụng, nhưng khi cô vào bếp, cô nhớ ra đã không nạp gì vào Auto Chef nhiều tuần nay. Đồ thừa còn quá ít, và cô không thêm ăn đến mức phải gọi đồ.

Quyết tâm thư giãn, cô thử dùng đôi mắt thực tại ảo mà Mavis đã tặng nhân dịp Giáng sinh. Vì Mavis đã dùng gần đây, nó được thiết lập ở mục Night club, âm thanh vãn hết cỡ. Sau khi điều chỉnh vội vã và chửi bới lẫn lộn, Eve lên chương trình Nhiệt đới, Bờ biển.

Cô có thể cảm thấy những hạt cát trắng nóng bỏng dưới chân trần, vạt nắng tấp lên da, tiếng rì rầm dịu dàng của biển. Thật tuyệt vời khi đứng trên con sóng nhẹ, ngắm nhìn những con mòng biển nhào xuống, nhấp nháy ly rum và trái cây.

Có bàn tay đặt lên vai trần cô, nắn bóp. Cô thở dài, dựa lên chúng, cảm nhận cơ thể rắn chắc của đàn ông trên lưng mình. Ngoài biển xanh là một con tàu trắng chạy về hướng chân trời.

Thật dễ dàng khi ngã vào cánh tay đang đợi cô, áp môi cô lên đôi môi mà cô mong muốn. Và nằm trên cát nóng với cái cơ thể ăn khớp hoàn hảo với cô.

Cơn phấn khích thật ngọt ngào và yên bình. Nhịp điệu như con sóng vỗ lên làn da. Cô thả lỏng, run rẩy khi nhu cầu lên đến tột đỉnh. Hơi thở của anh phả lên cô, cơ thể của anh kết nối với cô khi cô gào gọi tên anh.

Roarke.

Giận chính mình, Eve tháo mắt kính đặt sang bên. Anh không có quyền xâm nhập, thậm chí ở đây, trong đầu cô. Không có quyền mang cho cô nỗi đau và niềm vui khi tất cả những gì cô muốn là sự riêng tư.

Ô, anh ấy biết anh đang làm gì, cô nghĩ khi đứng phắt dậy bước đi. Anh ấy biết chính xác anh đang làm gì. Và họ sẽ sắp xếp chuyện này, một lần và mãi mãi.

Cô đóng sập cánh cửa sau lưng. Cho đến khi lao qua cánh cổng nhà anh, cô mới sực nghĩ có thể anh không ở một mình.

Ý nghĩ đó thật đáng ghét, thật tàn phá, khiến cô bước lên bậc thang hai bậc một, đập dữ dội vào cửa.

Summerset đang đợi cô. “Trung úy, bây giờ là một giờ hai mươi phút sáng.”

“Tôi biết.” Cô nhếch mép cười khi ông ta bước ra trước mặt cô, chặn đường lên cầu thang. “Thế này cho rõ nhé. Tôi ghét ông, ông ghét tôi. Cái khác là tôi có phù hiệu cảnh sát. Giờ thì tránh đường cho tôi, không là tôi cho ông như đôn vì cản trở cảnh sát đấy.”

Lòng tự trọng như tấm vải lụa bọc lấy ông ta. “Tôi có nên hiểu là cô đến đây, vào giờ này, vì lý do công việc không, Trung úy?”

“Hiểu thế nào tùy ông. Anh ấy đâu?”

“Nếu cô muốn nói về công việc, tôi sẽ vui lòng tìm hiểu xem Roarke hiện ở đâu và xem cậu ấy có sẵn gặp cô không.”

Hết cả kiên nhẫn, Eve thúc tay vào bụng ông ta và vượt qua cái thân thể hom hem của ông ta. “Tôi sẽ tự tìm,” cô nói, bước lên cầu thang.

Anh không có trên giường, dù một mình hay gì khác. Cô hoàn toàn không biết nên cảm thấy thế nào về việc đó, hay sẽ làm gì nếu bắt gặp anh đang xoắn lấy một cô ả tóc vàng. Không muốn nghĩ đến chuyện này, cô xoay gót tiến về phía phòng làm việc của anh, Summerset leo đèo đi theo.

“Tôi sẽ khiêu nại chuyện này.”

“Cứ việc,” cô nói về phía sau.

“Cô không có quyền xâm phạm nhà riêng lúc nửa đêm. Cô không được quấy rầy Roarke.” Ông ta đưa tay ngăn cửa khi cô chạm vào. “Tôi không cho phép.”

Eve ngạc nhiên, ông ta như tắt thở và mặt đỏ gay. Con người gần như kinh hãi trong hố mắt. Nó thể hiện nhiều cảm xúc hơn cô nghĩ ông ta có thể chịu đựng.

“Chắc chuyện này khiến ông sồn ra cả quần nhĩ?” Trước khi ông ta có thể ngăn cản, cô nhấn máy và cửa trượt mở.

Ông ta nắm lấy cô, và Roarke, vừa bước ra từ phòng làm việc, ngạc nhiên tò mò trông thấy họ túm lấy nhau.

“Nếu chạm tay vào tôi lần nữa, đồ khốn, tôi sẽ cho ông nằm xuống sàn.” Cô giờ nắm đầm ra dọa. “Sự thỏa mãn đáng cho tôi đánh đổi cả cái phù hiệu.”

“Summerset,” Roarke nói nhẹ. “Tôi tin cô ấy làm thật đấy. Để chúng tôi nói chuyện.”

“Cô ta vượt quá quyền hạn...”

“Để chúng tôi lại đây.” Roarke lặp lại. “Tôi xử lý việc này.”

“Tùy ông.” Summerset chỉnh lại áo jacket và bước ra - hơi khập khiễng.

“Nếu anh muốn đuổi em ra,” Eve nói khi bước đến bàn, “anh phải làm tốt hơn tên chó canh cửa kia.”

Roarke chỉ khoanh tay trên bàn. “Nếu anh muốn đuổi em ra thì em sẽ không qua được cửa an ninh.” Anh cố ý liếc nhìn đồng hồ. “Khá muộn cho cuộc thẩm vấn chính thức.”

“Em mệt mỗi khi bị mọi người nhắc nhở về thời gian.”

“Vậy thì,” anh dựa vào ghế. “Anh giúp gì được em?”

Có điện thoại báo riêng cho tôi biết lúc mười hai giờ ba mươi.”

“Từ?”

“Không. Tôi bảo vệ nguồn tin của tôi. Tôi đã gọi về đài, huy động một đội. Đúng không, Sherry?”

“Đúng.” Người cầm máy quay động đậy vai. “Nhóm trực đêm điều chúng tôi ra đây gặp C. J. Đó là công việc của giới truyền hình.”

“Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể để tịch thu nhật ký điện thoại của anh, Morse, bắt anh thẩm vấn, cho đời anh khốn đốn.”

“Ồ, tôi hy vọng cô làm thế.” Khuôn mặt tròn xoe của anh ta lại ánh lên. “Cô sẽ giúp tôi tăng gấp đôi thời gian lên sóng và gia tăng danh tiếng cho tôi. Và cô biết điều gì sẽ thú vị không? Câu chuyện bên lề mà tôi định làm về Roarke và mối quan hệ thân ái của anh ta với Yvonne Metcalf.”

Bụng cô run lên, nhưng cô vẫn giữ giọng ôn hòa. “Coi chừng, Roarke không tử tế như tôi đâu. Đội của anh hãy cuốn xéo khỏi hiện trường,” cô cảnh báo. “Chỉ cần anh động một ngón chân vào, tôi sẽ tịch thu thiết bị của anh.”

Cô quay lại, và khi đã đi đủ xa, cô lúi diễm thoại ra. Cô định không tuân theo thủ tục, chấp nhận bị khiển trách hoặc tệ hơn. Nhưng cô phải làm.

Cô có thể nói khi Roarke trả lời rằng anh chưa đi ngủ. “À, Trung úy, thật ngạc nhiên.”

“Em chỉ có một phút. Cho em biết quan hệ của anh với Yvonne Metcalf.”

Anh nhúm mày. “Bọn anh là bạn, một thời rất thân.”

“Là tình nhân.”

“Đúng, không lâu. Tại sao?”

“Vì cô ta chết rồi, Roarke.”

Nụ cười nhạt đi. “Lạy Chúa, như thế nào?”

“Bị cắt cổ. Hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đây có phải đề nghị chính thức không, Trung úy?” Anh hỏi, giọng anh cứng như đá.

“Phải thế. Roarke...” Cô ngáp ngừng. “Em rất tiếc.”

“Anh cũng vậy.” Anh ngắt máy.

9. Chương 9

Tấn công là một lựa chọn cảm tính. Eve cũng có thể biện minh đó là lựa chọn hợp logic.

“Anh có quan hệ với Yvonne Metcalf.”

“Anh nói rồi, bọn anh từng là bạn.” Anh mở chiếc hộp bạc cổ trên bàn lấy ra một điều thuốc. “Có lúc rất thân thiết.”

“Ai đã thay đổi khía cạnh của mối quan hệ đó, và khi nào?”

“Ai ư? Hừm.” Roarke thận trọng suy nghĩ khi châm thuốc, thả một làn khói mỏng. “Anh nghĩ đó là quyết định chung của cả hai. Sự nghiệp của cô ấy đang thăng tiến, đòi hỏi cô ấy bỏ nhiều thời gian và công sức. Có thể nói bọn anh xa rời nhau.”

“Anh và cô ta có cãi cọ không?”

“Anh không nghĩ thế. Yvonne hiếm khi gây gổ. Cô ấy thấy cuộc sống quá... vui thú. Em có muốn chút rượu không?”

“Em đang làm nhiệm vụ.”

“À, tất nhiên em đang làm nhiệm vụ. Anh thì không.”

Anh đứng dậy, Eve thấy con mèo nhảy khỏi lòng anh. Galahad dò xét cô qua ánh mắt hai màu trước khi cúi xuống liếm lông. Cô quá mải quắc mắt về phía con mèo nên không nhận thấy tay Roarke không vững khi anh đứng nơi quầy rượu chạm trổ, rót rượu từ bình vào ly.

“À,” anh nói, xoay tròn ly rượu, khoảng cách giữa họ là nửa căn phòng. “Thế thôi sao?”

Không, cô nghĩ, không chỉ có thế. Nếu anh không tự nguyện giúp, thì cô sẽ chọc xoáy, sử dụng bộ não thận trọng của anh không chút thương xót và không chút day dứt. “Lần cuối cùng anh được ghi trong nhật ký cô ta là cách đây một năm rưỡi.”

“Lâu quá,” Roarke nói. Anh tiếc, rất tiếc cho Yvonne. Nhưng lúc này anh đang gặp vài rắc rối, mà rắc rối lớn nhất đang đứng đối diện với anh trong phòng, đang nhìn anh bằng ánh mắt dữ dội. “Anh không biết.”

“Đó là lần cuối anh gặp cô ta?”

“Không, chắc chắn không phải.” Anh liếc nhìn ly rượu, nhớ lại. “Anh nhớ đã nhảy với cô ấy tại một bữa tiệc, đêm giao thừa năm ngoái. Cô ấy quay lại đây với anh.”

“Anh ngủ với cô ta,” Eve nói.

“Về lý thuyết thì không.” Giọng anh thoáng vẻ khó chịu. “Anh đã làm tình với cô ấy, nói chuyện, ăn sáng.”

“Anh nói lại mối quan hệ?”

“Không.” Anh chọn một chiếc ghế ngồi xuống để thưởng thức rượu và thuốc lá. Anh bắt chéo ở cổ chân, thoải mái. “Bọn anh có thể như vậy, nhưng cả hai đều bận bịu với dự án riêng của mỗi người. Anh không nghe tin gì từ cô ấy đã sáu tuần nay, có lẽ bảy tuần.”

“Và?”

Anh phớt lờ câu hỏi của cô, hồi tưởng. Thoải mái, dễ dàng. Có lẽ không chút đắn đo. “Anh nói với cô ấy anh... đã có người khác.” Anh nhìn đầu thuốc lá cháy sáng. “Lúc ấy anh đang yêu ai đó.”

Tim cô giật thót. Cô liếc nhìn anh, cho tay vào túi. “Em không thể loại anh khỏi danh sách trừ phi anh giúp em.”

“Em không thể sao? Vậy thì, tùy em.”

“Khỉ thật, Roarke, anh là người duy nhất có liên quan đến cả hai nạn nhân.”

“Và đó là động cơ của anh, Trung úy?”

“Đừng có nói cái giọng đó với em. Em ghét khi anh như thế. Lạnh lùng, tự chủ, kẻ cả.” Cô từ bỏ, định bước đi. “Em biết anh không có liên quan gì đến hai vụ giết người, và không có bằng chứng nào cho thấy anh liên quan. Nhưng điều đó không phá vỡ được mối liên hệ.”

“Và điều đó gây khó khăn cho em, vì đến lượt tên em lại có liên quan đến anh. Hay từng là thế.”

“Em có thể xử lý được chuyện đó.”

“Vậy tại sao em gầy đi?” Anh hỏi. “Tại sao lại có vết thâm quầng dưới mắt? Sao trông em buồn thế?”

Cô giật phịch máy ghi âm ra, ném xuống bàn. Rào cản giữa họ. “Em cần anh nói cho em tất cả những gì anh biết về hai phụ nữ này. Tất cả những chi tiết nhỏ nhất, tầm thường. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt, em cần giúp đỡ. Em phải biết tại sao Towers lại đến West End vào giữa đêm. Tại sao Metcalf lại vận đồ và ra sân sau lúc nửa đêm.”

Anh dụi tắt điếu thuốc, từ từ đứng dậy. “Em kỳ vọng anh nhiều hơn anh đáng được hưởng, Eve. Anh không biết Cicely rõ đến thế. Bọn anh làm ăn, giao thiệp ở mức độ lạnh nhạt nhất. Hãy xem xuất thân của anh và địa vị của bà ấy. Đối với Yvonne, bọn anh từng là tình nhân. Anh thích cô ấy, năng lượng, sự đam mê của cô ấy. Anh biết cô ấy tham vọng. Cô ấy muốn làm ngôi sao và đã đạt được, xứng đáng với nó. Nhưng anh không thể nói với em về suy nghĩ của họ.”

“Anh biết nhìn người,” cô lý lẽ. “Anh biết cách để đi guốc vào bụng họ. Không điều gì làm anh ngạc nhiên cả.”

“Em làm anh ngạc nhiên đấy,” anh nói. “Luôn luôn.”

Cô lắc đầu. “Cho em biết anh nghĩ tại sao Yvonne Metcalf lại ra sân sau gặp ai đó.”

Anh nhấp rượu, nhún vai. “Để thẳng tiến, vinh quang, phấn khích, yêu đương. Có lẽ theo thứ tự ấy. Cô ấy ăn mặc cẩn thận bởi vì cô ấy phù phiếm, một cách đáng ngưỡng mộ. Thời điểm cuộc gặp chẳng có nghĩa lý gì với cô ấy cả. Cô ấy bốc đồng, một cách hấp dẫn.”

Cô thở hắt.

Đó là điều cô cần. Anh có thể giúp cô hiểu rõ nạn nhân. “Có người đàn ông khác sao?”

Anh nhận ra mình đang giận dữ, và buộc mình dừng lại. “Cô ấy đáng yêu, hấp dẫn, rạng rỡ, và xuất sắc ở trên giường. Anh nghĩ trong đời cô ấy có cả tá đàn ông.”

“Những kẻ ghen tuông, tức tối?”

Anh nhúm mày. “Ý em là có kẻ giết cô ấy bởi vì cô ấy không cho hắn cái hắn muốn, hắn cần?” Mắt anh nhìn chăm vào mắt cô. “Cũng là một ý đấy. Một người đàn ông có thể gây tổn hại cho một phụ nữ vì điều đó, nếu anh ta muốn hoặc cần nó khủng khiếp đủ mức. Vậy mà, anh chưa giết em. Chưa.”

“Đây là cuộc điều tra án mạng, Roarke. Đừng làm trò với em.”

“Làm trò?” Anh ném ly rượu với bay ngang phòng khiến cả hai sững sờ. Chiếc ly nát vụn trên tường, rượu tung tóe. “Em hùng hổ vào đây, không báo trước, không được mời, và hy vọng anh hợp tác, như một con chó được huấn luyện, trong khi em tra hỏi anh? Em hỏi anh những câu về Yvonne, một người anh quan tâm, và hy vọng anh trả lời một cách vui vẻ trong khi em tưởng tượng anh với cô ấy ở trên giường.”

Cô từng thấy cơn nóng giận của anh bùng phát trước đây. Thường thì cô thích nó hơn là sự kiềm chế lạnh lùng của anh. Nhưng lúc này, dũng khí của cô đã tan vỡ cùng ly rượu. “Không phải việc cá nhân, và cũng không phải đang tra hỏi. Chỉ là tham vấn nguồn tin hữu ích. Em đang làm việc của mình.”

“Chẳng liên quan gì đến công việc của em cả, hai ta đều biết thế. Nếu trong em có một chút lòng tin rằng anh có liên quan đến chuyện rạch cổ hai phụ nữ kia, thì anh thậm chí còn mắc sai lầm nhiều hơn anh tưởng. Nếu em muốn xâu xé anh, Trung úy, thì làm vào lúc em rảnh rỗi, chứ không phải vào thời gian của anh.” Anh nhặt mấy ghi âm của cô khỏi bàn và ném sang cô. “Lần sau, mang theo lệnh tra khảo.”

“Em đang cố loại hẳn anh khỏi danh sách.”

“Em chưa làm xong sao?” Anh bước ra sau bàn và mệt mỏi ngồi xuống. “Ra ngay. Anh không còn việc gì nữa.”

Cô ngạc nhiên vì mình không vấp ngã lúc bước về phía cửa, khi mà tim cô dồn dập và đầu gối run rẩy. Cô thở không ra hơi khi với lấy cánh cửa. Tại bàn, Roarke tự nguyện rửa mình vì gốc ghếch và nhấn nút khóa cửa. Nguyên rửa cô, nguyên rửa chính anh, nhưng cô không bỏ anh đi.

Anh định mở miệng nói thì cô quay lại, cách cửa chỉ vài centimet. Khuôn mặt cô giờ đây thật bạo liệt. “Thôi được. Thật chết tiệt, thôi được, anh thắng rồi. Em đang đau đớn. Có phải đó là điều anh muốn? Em không ngủ được, không ăn được. Như có gì đó trong em tan vỡ, và em không thể làm việc của mình. Anh hài lòng chưa?”

Anh nhận thấy cảm giác nhẹ nhõm đầu tiên nơi lồng cái nắm tay đang siết trái tim anh. “Anh có nên hài lòng không?”

“Em ở đây, không phải sao? Em ở đây vì em không thể chạy trốn được nữa.” Cô lôi sợi dây chuyền dưới áo, bước đến anh. “Em đang đeo cái thứ nguyên rửa này.”

Anh liếc nhìn viên kim cương cô gi vào mặt anh. Nó rơi vào mặt anh, sáng rực và bí ẩn. “Như anh đã nói, nó hợp với em.”

“Rất hợp,” cô lẩm bẩm, vung sợi dây. “Nó làm em cảm thấy như một con ngốc. Toàn bộ chuyện này làm em cảm thấy như một con ngốc. Được thôi; em sẽ là một con ngốc. Em sẽ chuyển đến đây. Em sẽ chịu đựng gã người máy xác xược mà anh gọi là quản gia. Em sẽ đeo những viên kim cương. Chỉ dừng...” Cô ngừng lại, lấy tay ôm mặt khi nước mắt tuôn ra. “Em không thể chịu đựng hơn được nữa.”

“Dừng. Vì chúa, đừng khóc.”

“Em mệt mỏi.” Cô lắc lắc người cho khuây khoả. “Em mệt mỏi, thế thôi.”

“Cứ chờ rửa anh đi.” Anh đứng dậy, run rẩy và vô cùng sợ hãi bởi cơn bão nước mắt. “Ném gì đó. Đánh anh đi.”

Cô giật lùi lại khi anh chạm vào cô. “Đừng. Đừng chạm vào em khi em xử sự như một con ngốc.”

Mặc kệ lời cô nói, anh kéo cô lại gần. Cô văng ra, rồi bị kéo lại cương quyết về phía anh. Rồi trong vô vọng, cô choàng tay lên người anh, siết chặt. “Đừng đi.” Cô úp mặt lên vai anh. “Đừng đi.”

“Anh không đi đâu cả.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, vỗ về cô. Đối với người đàn ông, anh tự hỏi, có điều gì kinh ngạc, đáng sợ hãi hơn nước mắt của một phụ nữ mạnh mẽ? “Bao giờ anh cũng ở ngay đây. Anh yêu em, Eve, nhiều hơn anh có thể chịu đựng.”

“Em cần anh. Em không thể cưỡng nổi. Em không muốn.”

“Anh biết.” Anh lùi lại, đưa tay lên cầm nâng khuôn mặt cô hướng về phía anh. “Chúng ta sẽ phải đối mặt với nó.” Anh hôn lên má cô đầm ướt, bên này, bên kia. “Anh thực sự không thể làm được nếu thiếu em.”

“Anh đã đuổi em đi.”

“Anh đã khóa cửa.” Môi anh chụm lại trước khi hôn lên môi cô. “Nếu em đợi thêm vài tiếng nữa, anh sẽ đến chỗ em. Đêm nay, anh ngồi đây, cố tự nhủ với bản thân đừng nghĩ đến nữa, và không có chút may mắn nào. Rồi em bước vào. Anh gần như ngã quỵ xuống.”

“Tại sao?” Cô chạm vào mặt anh. “Anh có thể có bất kỳ ai. Có khi anh đang có cũng nên.”

“Tại sao?” Anh nghiêng đầu. “Người đầu mà rắc rối. Có thể do sự trầm lặng của em, sự kín đáo của em, giác quan hoàn hảo của em chẳng?” Tim anh vui sướng khi nhìn thấy nét cười thích thú ở cô. “Không, anh phải nghĩ đến một ai khác. Hẳn là do sự can đảm của em, sự dâng hiến tuyệt đối cho lẽ công bằng, tâm trí không ngơi nghỉ, và góc dịu dàng trong tim em đã khiến em quan tâm quá nhiều thứ.”

“Em không thể.”

“Ồ, nhưng là em đấy, Eve em yêu.” Anh hôn lên môi cô. “Cũng như cảm giác đó là em, mùi vị, hình ảnh, âm thanh. Em đã hạ gục anh. Chúng ta sẽ nói chuyện,” anh thì thầm, ngón tay cái lau những giọt nước mắt đang khô. “Chúng ta sẽ tìm cách phù hợp cho cả hai.”

Cô hít vào run rẩy. “Em yêu anh.” Và thở ra. “Chúa ơi.”

Cảm xúc cuốn xuyên qua anh giống như một cơn bão mùa hè, nhanh chóng, dữ dội, rồi trôi sạch. Bị ngập chìm trong nó, anh dựa trán vào trán cô. “Em đã không nên giữ lời đó.”

“Em nghĩ là không. Có lẽ em sẽ quen.” Và có lẽ lần tới dạ dày của cô sẽ không nhảy nhót như một cái ao đầy ếch nữa. Cô ngược mặt lên và tìm thấy môi anh.

Trong một khoảnh khắc nụ hôn thật cháy bỏng, khát khao và dữ dội. Máu sùng sục trong đầu cô, âm ỉ và dữ dội đến mức cô không nghe thấy chính mình nói lại những từ đó nữa, nhưng cô cảm thấy chúng, theo cách trái tim cô gấp gáp và căng phồng.

Hồn hển và bị kích thích, cô giật mạnh vào quần anh. “Bây giờ. Ngay bây giờ.”

“Nhất định là bây giờ.” Anh kéo chiếc áo sơ mi qua khỏi đầu cô trước khi họ chạm sàn nhà.

Họ cuộn tròn, mò tìm nhau. Tay chân quấn lấy nhau. Choáng váng vì đói, cô cắn vào vai anh khi anh giật quần jean cô xuống. Trong một tích tắc anh cảm nhận làn da cô dưới tay anh, đường nét của cô, hơi nóng của cô, rồi sau đó là một vùng cảm giác, sự đụng chạm của mùi vị và làn da trầy xước trước nhu cầu bức thiết phải giao hoan.

Sự khéo léo sẽ phải chờ đợi, cũng như sự dịu dàng. Thú tính đã chìa móng vuốt vào cả hai người, cắn xé họ ngay khi anh ở sâu trong cô, hoang dại. Anh có thể cảm thấy cơ thể cô bầu vú và căng thẳng, nghe tiếng rên xiết nhẹ và kéo dài do một cơn giải tỏa làm chao đảo. Và chính anh cũng giải phóng hết, cả con tim, tâm hồn và tinh khí.

Cô thức dậy trên giường nhà anh khi ánh nắng dịu luôn qua khe cửa sổ. Mắt nhắm, cô quờ tay và thấy bên cạnh mình vẫn ấm nhưng trống không.

“Thế quái nào mình lại ở đây nhỉ?” Cô tự hỏi.

“Anh bé em.”

Mắt cô mở to nhìn chăm vào Roarke. Anh ngồi trần truồng, gác chân lên đầu gối cô, ngắm nhìn cô. “Bé em?”

“Em ngủ trên sàn.” Anh cúi người dúm ngón tay cái vào má cô. “Em không nên làm việc đến kiệt sức, Eve.”

“Anh bé em?” Cô hỏi lại, quá bối rối, không biết mình có xấu hổ hay không. “Em tiếc đã bỏ lỡ cảnh ấy.”

“Chúng ta có nhiều thời gian để diễn lại. Em làm anh lo quá.”

“Em ổn. Chỉ là...” Cô xem giờ trên chiếc đồng hồ bên cạnh. “Chúa ơi, mười giờ. Mười giờ sáng?”

Anh lấy tay đẩy cô lại khi cô định trườn ra khỏi giường. “Hôm nay Chủ nhật.”

“Chủ nhật?” Hoàn toàn mất phương hướng, cô dụi mắt. “Em chẳng biết gì nữa.” Cô không phải làm việc, cô vẫn nhớ, nhưng...

“Em cần ngủ,” anh nói, đọc tâm trí cô. “Và em cần nạp năng lượng, một thứ không phải caffeine.” Anh với tay lấy chiếc cốc trên bàn đầu giường mà nâng lên.

Eve nhìn thứ chất lỏng màu hồng nhạt đầy ngừng vức. “Cái gì đây?”

“Tốt lắm. Em uống đi.” Để chắc rằng cô uống, anh đưa cốc lên miệng cô. Anh có thể đưa cho cô thứ năng lượng dưới dạng thuốc viên, nhưng anh biết cô không thích dùng bất cứ gì giống như thuốc. “Đây là thứ mà phòng thí nghiệm của anh đang nghiên cứu. Bọn anh sẽ tung ra thị trường trong sáu tháng tới.”

Cô nhú mắt. “Đang thử nghiệm?”

“Khá an toàn.” Anh cười và đặt chiếc cốc không sang bên. “Chưa ai chết cả.”

“Ha ha.” Cô ngồi dậy, cảm thấy cực kỳ thư thái, và cực kỳ tỉnh táo. “Em phải đến Sở Cảnh sát, làm vài việc về những vụ án khác còn trên bàn.”

“Em cần nghỉ ngơi một chút.” Anh nâng một tay lên trước khi cô phản đối. “Một ngày. Thậm chí một buổi chiều. Anh muốn em ở bên anh, thậm chí ở một mình, nếu em muốn.”

“Em nghĩ có thể dành được vài giờ.” Cô ngồi dậy, quàng tay qua cổ anh. “Anh đang nghĩ gì?”

Anh mỉm cười và đẩy cô lại giường. Lần này có sự khéo léo, và có sự dịu dàng.

Eve không ngạc nhiên khi thấy tin nhắn chất đống. Từ cách đây vài thập niên, Chủ nhật không còn là ngày nghỉ. Địa tin nhắn của cô báo tín hiệu, báo cáo những cuộc gọi của Nadine Furst, con chồn ngạo mạn Morse, và từ bố mẹ Yvonne Metcalf, cuộc gọi khiến cô day thái dương, và một đoạn tin nhắn của Mirina Angelini.

“Em không thể đau khổ thay họ được, Eve,” Roarke nói từ phía sau cô.

“Gì cơ?”

“Nhà Metcalf. Anh thấy điều đó trong mắt em.”

“Em là chỗ dựa duy nhất của họ.” Cô bắt đầu gửi tin xác nhận mình đã nhận được tin nhắn. “Họ phải biết ai đang theo dõi cô ấy.”

“Anh muốn nói mấy điều.”

Eve ngược mắt, chuẩn bị để anh thuyết giảng cô về nghỉ ngơi, khách quan, và khoảng cách nghề nghiệp. “Anh cứ nói đi rồi để em làm việc.”

“Trong đời mình anh đã đối mặt với nhiều cảnh sát. Lẩn tránh họ, hối lộ họ, thao túng họ, hoặc đơn giản là vượt mặt họ.”

Cô thích thú tựa hông lên góc bàn. “Em không chắc anh nên nói với em điều đó. Hồ sơ của anh sạch sẽ một cách đáng ngờ.”

“Tất nhiên là thế.” Bốc đồng, anh hôn lên chóp mũi cô. “Anh đã hối lộ để có được thế.”

Cô cau mặt. “Thật sao, Roarke, cái gì em không biết thì không thể làm hại anh.”

“Vấn đề là,” anh nói ôn tồn, “anh đã đối mặt với nhiều cảnh sát trong nhiều năm qua. Em là cảnh sát giỏi nhất.”

Bị bất ngờ, cô nháy mắt. “À.”

“Eve, em sẽ bảo vệ cho người đã chết và sự đau khổ. Em khiến anh chao đảo.”

“Thôi đi.” Xấu hổ, cô đứng dậy. “Em nói thật đấy.”

“Em có thể nói thế khi em gọi lại cho gã Morse và nghe phải tiếng rên rỉ bực mình của hắn ta.”

“Em sẽ không gọi lại cho hắn.”

“Em đã gửi tin nhắn rồi.”

“Em xóa tin nhắn của hắn trước tiên.” Cô cười. “Ui chà.”

Anh cười rồi kéo cô ra khỏi bàn. “Anh thích phong cách của em.”

Cô thích thú luồn tay vào mái tóc anh trước khi cổ trốn thoát. “Giờ anh đang cản trở em đấy. Hãy tránh xa khi em xem Mirina Angelini muốn gì.” Không để ý đến anh, cô nhấn số và đợi.

Mirina trả lời máy, khuôn mặt tái xanh căng thẳng hiện trên màn hình. “Vâng, ô, Trung úy Dallas. Cảm ơn cô đã gọi lại cho tôi sớm như vậy. Tôi sợ cô không nghe máy cho đến ngày mai.”

“Tôi giúp gì được, cô Angelini?”

“Tôi cần nói chuyện với cô, càng sớm càng tốt. Tôi không muốn thông qua ông Chỉ huy, Trung úy. Ông ấy đã làm quá nhiều cho tôi và gia đình tôi.”

“Chuyện này có liên quan đến vụ điều tra không?”

“Có, ít nhất tôi nghĩ vậy.”

Eve ra dấu cho Roarke rời khỏi phòng. Anh chỉ đứng dựa tường. Cô gầm gừ với anh, rồi quay lại màn hình. “Tôi sẽ gặp cô vào lúc thuận tiện nhất cho cô.”

“Vâng, Trung úy, hẳn phải thuận tiện cho tôi. Bác sĩ của tôi không muốn tôi đi lại lúc này. Tôi cần cô đến chỗ tôi.”

“Cô muốn tôi đến Rome? Cô Angelini, dù Sở Cảnh sát có thể chấp nhận chuyến đi này, song tôi cần điều gì cụ thể để biện minh cho thời gian và chi phí.”

“Anh đưa em đi,” Roarke nói chậm rãi.

“Anh yên nào.”

“Ai đang ở đây? Có người khác ở đây sao?” Giọng Mirina run rẩy.

“Roarke đang ở cạnh tôi,” Eve nói khẽ. “Cô Angelini...”

“Ồ, không sao. Tôi đang cố liên lạc với anh ấy. Cả hai người có thể đến cùng không? Tôi biết đây là đòi hỏi quá đáng, Trung úy. Tôi ghét phải chèo kéo, nhưng tôi sẽ làm nếu cần thiết. Ông Chỉ huy sẽ chấp nhận.”

“Tôi chắc chắn ông ấy sẽ vậy,” Eve nói. “Tôi sẽ đi ngay khi ông ấy chấp thuận. Tôi sẽ liên lạc lại.” Cô ngắt máy. “Bọn nhà giàu hư hỏng làm em phát bực.”

“Đau khổ và lo lắng không có giới hạn kinh tế,” Roarke nói.

“Anh thôi đi được không.” Cô gắt gỏng, cấu kính đá vào bàn.

“Em sẽ thích Rome, em yêu,” Roarke cười nói.

Cô thực sự thích Rome, ít nhất là cô nghĩ vậy từ những ấn tượng mờ ảo thoáng qua khi ngồi trên chuyến xe siêu tốc từ sân bay đến căn hộ của nhà Angelini ngắm nhìn Tam cấp Tây Ban Nha: những đài phun nước, giao thông và những tàn dư cũ kỹ đến khó tin.

Ở ghế sau xe limo, Eve ngắm nhìn những người bộ hành lịch lãm với một nỗi e ngại. Những chiếc váy dài trong mùa này, rõ ràng thế. Ôm sát người, mỏng tanh, lưng nhùng, nhiều màu sắc từ trắng toát đến vàng óng. Dây lưng dát đầy kim cương, những đôi giày đế bằng nạm ngọc và những chiếc túi xách nhỏ đính đầy đá quý mang theo bên người các quý bà quý ông. Mọi người ai cũng như người thuộc hoàng gia.

Roarke không biết cô có thể trở mắt nhìn ngơ ngác. Anh vui sướng ghê gớm khi thấy cô có thể quên đi nhiệm vụ đủ lâu để ngắm nhìn và ngạc nhiên. Sẽ thật đáng tiếc, anh nghĩ, nếu họ không dành được một hai ngày để anh có thể dẫn cô đi xem thành phố, vẽ hùng vĩ của nó, sự trường tồn đến khó tin của nó.

Anh tiếc khi chiếc xe dừng khựng lại bên lề đường kéo cô về với thực tại.

“Cuộc gặp này nên có gì đó hữu ích.” Không đợi tài xế, cô lao ra khỏi xe. Khi Roarke níu được khuỷu tay cô để dẫn cô vào tòa chung cư, cô quay đầu nhìn xéo anh. “Anh không thấy một chút bức bối khi bị bắt bằng qua cả đại dương cho một cuộc nói chuyện sao?”

“Em yêu, anh thường đi những chuyến xa hơn thế. Và không có người đồng hành quyến rũ thế này.”

Cô khịt mũi và suýt lòi phù hiệu ra trước mặt gã người máy bảo vệ trước khi nhớ ra. “Eve Dallas và Roarke đến gặp Mirina Angelini.”

“Chúng tôi đã được thông báo có ông bà đến, Eve Dallas và Roarke.” Người máy kéo cửa thang máy và nhập mã.

“Anh có thể mua một gã thế này,” Eve ghéech đầu về phía gã người máy trước khi cửa thang máy đóng lại, “và tổng khứ Summerset.”

“Summerset có vẻ quyến rũ riêng của ông ta.”

Cô lại khịt mũi, lớn hơn. “Vâng, hẳn rồi.”

Cửa mở dẫn ra một hành lang màu ngà vàng, với một đài phun nước nhỏ róc rách có hình nàng tiên cá.

“Chúa ơi,” Eve thầm thì, nhìn quanh những cây cọ và những bức tranh. “Em không nghĩ có ai khác ngoài anh sống như thế này.”

“Chào mừng đến với Rome.” Randall Slade bước đến. “Cảm ơn hai vị đã đến. Xin mời vào. Mirina đang ở trong phòng khách.”

“Cô ấy không nói có anh ở đây, Slade.”

“Chúng tôi cùng quyết định gọi cho hai vị.”

Dành thời gian cho những câu hỏi, Eve bước qua anh ta. Bức tường phía trước phòng khách được làm hoàn toàn bằng kính. Gương một chiều, Eve nghĩ, vì tòa nhà chỉ cao có sáu tầng. Mặc dù không cao lắm, nó vẫn đủ tạo ra tầm nhìn quang cảnh thành phố rất quyến rũ.

Mirina ngồi duyên dáng trên chiếc ghế khung uốn cong, nhấp tách trà từ bàn tay rung nhẹ.

Cô gái dường như tái nhợt hơn, thậm chí có vẻ còn mong manh hơn trong chiếc váy dài hợp thời trang màu xanh băng.

Chân để trần, móng chân sơn màu hợp với chiếc váy. Cô tết tóc thành nhiều búi, dùng chiếc trâm gắn trang sức để giữ. Eve nghĩ cô ấy giống một trong những nữ thần La Mã cổ đại, nhưng kiến thức về thần thoại của cô quá sơ sài nên không biết chọn ai.

Mirina không đứng lên, cũng không cười, mà chỉ đặt tách sang bên và nhắc chiếc bình nhỏ màu trắng để rót thêm hai tách nữa.

“Hy vọng hai người sẽ uống trà cùng tôi.”

“Tôi không đến đây để dự tiệc, cô Angelini.”

“Không, nhưng cô đã đến, và tôi biết ơn.”

“Đây, để anh làm cho.” Với một cử chỉ duyên dáng hầu như che những chiếc cốc đang rung rung trong tay Mirina, Slade đỡ lấy chúng. “Xin mời ngồi,” anh ta nói. “Chúng tôi không giữ các vị lâu hơn cần thiết, nhưng các vị cũng phải được thoái mái.”

“Tôi không có thẩm quyền ở nơi này,” Eve mào đầu trong khi ngồi vào chiếc ghế đệm lưng thấp, “nhưng tôi muốn ghi âm cuộc gặp này, với sự cho phép của các vị.”

Mirina nhìn Slade, cắn môi. “Vâng, tất nhiên.” Cô hắng giọng khi Eve đưa máy ghi âm ra đặt lên bàn, ở giữa họ. “Cô biết... những khó khăn Randy gặp phải mấy năm trước ở Khu ba tám.”

“Tôi biết,” Eve xác nhận. “Tôi nghe nói cô không biết.”

“Randy cho tôi biết hôm qua.” Mirina mò mẫm tìm, và tay anh ta đã ở đó. “Cô là người phụ nữ mạnh mẽ, tự tin, Trung úy. Có thể cô khó mà hiểu được chúng tôi, những người không mạnh mẽ như vậy. Randy không cho tôi biết trước đó, vì anh ấy sợ tôi không chấp nhận nổi chuyện này. Tình thần của tôi.” Cô gái khẽ rung đôi vai gầy. “Khủng hoảng trong công việc tiếp cho tôi sức mạnh. Khủng hoảng cá nhân lại tàn phá tôi. Các bác sĩ gọi đó là xu hướng lảng tránh. Tôi không thích đối mặt với rắc rối.”

“Em là người tinh tế,” Slade nói, nắm chặt tay cô. “Không có gì phải xấu hổ cả.”

“Dù sao, đây là điều tôi phải đối mặt. Anh đã ở đó,” cô nói với Roarke, “lúc xảy ra biến cố.”

“Tôi đã ở đấy, có lẽ trong sông bạc.”

“Và nhân viên an ninh ở khách sạn, nhân viên an ninh Randy đã gọi điện báo, họ là người của anh.”

“Đúng vậy. Mọi người đều có bảo vệ riêng. Các vụ tội phạm sẽ được chuyển sang cho quan tòa - trừ phi chúng có thể được xử lý kín.”

“Ý anh là thông qua hối lộ.”

“Đương nhiên.”

“Lẽ ra Randy có thể hối lộ bên an ninh. Anh ấy đã không làm.”

“Mirina.” Anh ta ngăn cô gái bằng cách nắm chặt tay cô. “Anh không hối lộ họ bởi vì anh không suy nghĩ đủ thấu đáo để hối lộ họ. Nếu anh hối lộ thì đã chẳng có hồ sơ lưu, và chúng ta sẽ không nói chuyện về nó như bây giờ.”

“Những cáo buộc nặng đã bị gỡ bỏ,” Eve nói lý. “Anh chịu hình phạt nhẹ nhất cho một người trong trường hợp này.”

“Và tôi đã được đảm bảo rằng toàn bộ sự việc sẽ được chôn vùi. Nó lại không thế. Tôi thích thứ gì đó mạnh hơn trà. Anh thì sao Roarke?”

“Whiskey, nếu anh có.”

“Hãy kể cho họ đi, Randy,” Mirina nói thầm trong khi anh ta đặt chương trình cho hai ly whiskey từ quầy bar kín.

Anh ta gạt đầu, đưa ly rượu cho Roarke, rồi uống cạn ly mình. “Cicely đã gọi điện cho tôi vào đêm bà bị giết.”

Đầu Eve giật lên như chó săn ngửi thấy máu. “Không có bản ghi về cuộc gọi đó trong điện thoại của bà ấy. Không có bản ghi cuộc gọi đi.”

“Bà ấy gọi từ điện thoại công cộng. Tôi không biết ở đâu. Lúc đó là sau nửa đêm, giờ New York. Bà ấy bị kích động, tức giận.”

“Anh Slade, anh đã khai với tôi trong cuộc thẩm vấn chính thức rằng anh không có liên lạc gì với Công tố Towers vào đêm đó.”

“Tôi đã nói dối. Tôi sợ.”

“Giờ anh lựa chọn rút lại lời khai trước đây.”

“Tôi muốn sửa. Không có tư vấn của luật sư, Trung úy, và hoàn toàn nhận thức được hình phạt vì đã khai báo sai sự thật trong khi cảnh sát điều tra. Tôi đang nói với cô rằng bà đã liên lạc với tôi không lâu trước khi bà bị giết. Điều đó, tất nhiên, tạo cho tôi bằng chứng ngoại phạm, nếu cô muốn nghĩ thế. Điều đó có nghĩa tôi gần như không thể đi xuyên quốc gia và giết người trong khoảng thời gian tôi có. Dĩ nhiên cô có thể kiểm tra nhật ký cuộc gọi của tôi.”

“Chắc chắn tôi sẽ làm. Bà ấy muốn gì?”

“Bà ấy hỏi tôi liệu có đúng thế không. Chỉ thế, lúc đầu. Tôi bối rối, suy nghĩ. Mất một lúc tôi mới nhận ra bà đã thất vọng thế nào, và khi bà nói rõ ra, tôi mới hiểu bà đang nói về vụ Khu ba tám. Tôi đã hoảng sợ, đưa ra vài lý lẽ. Nhưng không thể nói dối bà. Bà đã dồn tôi vào chân tường. Tôi tức tối, và chúng tôi đã tranh cãi.”

Anh ta dừng lại, mắt hướng về Mirina. Anh ta nhìn cô gái, Eve nghĩ, tưởng như chờ đợi cô ta tan vỡ ra như thủy tinh.

“Anh đã tranh cãi, anh Slade?” Eve mớm lời.

“Đúng, về chuyện đã xảy ra, lý do. Tôi muốn biết làm sao bà phát hiện ra, nhưng bà không cho tôi nói. Trung úy, bà ấy nổi dóa. Bà bảo tôi là bà đang giải quyết chuyện đó vì con gái bà. Rồi bà sẽ xử lý tôi. Bà ngắt máy đột ngột và tôi ngồi xuống vừa ngẫm nghĩ vừa uống rượu.”

Anh ta quay lại Mirina, đặt tay lên vai cô, ve vuốt.

“Vào đầu giờ sáng, trước bình minh, tôi nghe bản tin và biết bà ấy đã chết.”

“Bà ấy không bao giờ nói chuyện với anh trước đó về biến cố kia.”

“Không. Mọi quan hệ của chúng tôi rất tốt đẹp. Bà biết chuyện đánh bạc, không đồng tình, nhưng không tỏ ra gay gắt. Bà đã quen với chuyện của David. Tôi không nghĩ bà ấy biết rõ chúng tôi dính líu sâu đến thế nào.”

“Bà ấy biết đấy,” Roarke nói. “Bà ấy đề nghị tôi ngăn chặn hai người.”

“A.” Slade cười nhìn vào chiếc ly đã cạn. “Đó là lý do tôi không được qua cửa chỗ anh ở Vegas II.”

“Đúng vậy.”

“Tại sao lại là bây giờ?” Eve hỏi. “Tại sao anh quyết định thay đổi lời khai lần trước?”

“Tôi cảm nhận nó đang bao vây tôi. Tôi biết Mirina sẽ tổn thương thế nào nếu cô ấy biết chuyện từ một người khác. Tôi cần cho cô ấy biết. Chính cô ấy quyết định liên lạc với cô.”

“Quyết định của chúng tôi.” Mirina nắm tay anh ta. “Tôi không thể khiến mẹ tôi sống lại, và tôi biết cha tôi sẽ bị ảnh hưởng thế nào khi chúng tôi cho ông biết về việc Randy từng làm bà tổn thương. Đó là những điều tôi phải học cách sống cùng. Tôi có thể làm thế, nếu tôi biết rằng bất kỳ kẻ nào đã lợi dụng Randy, và tôi, sẽ phải trả giá cho điều đó. Mẹ tôi sẽ không bao giờ đến chỗ ấy, bà không bao giờ đến, nếu không phải để bảo vệ tôi.”

Khi bay về phía Tây, Eve bước vào cabin tiện nghi. “Gia đình.” Cô xỏ ngón cái vào túi sau. “Có bao giờ anh nghĩ về gia đình không, Roarke?”

“Thỉnh thoảng.” Do cô định nói chuyện, anh tắt mục tin tức kinh doanh trong máy tính cá nhân.

“Nếu chúng ta đi theo một giả thiết, Cicely Towers đã ra ngoài vào đêm mưa đó vì tấm lòng người mẹ. Ai đó đã đe dọa bà ấy về hạnh phúc của con bà. Bà phải giải quyết. Thậm chí nếu bà ấy không cho Slade làm con rể, bà cũng phải giải quyết chuyện này trước.”

“Đó là điều chúng ta giả định, bản năng tự nhiên của một người mẹ.”

Cô liếc nhìn anh. “Cả hai ta biết rõ hơn.”

“Anh sẽ không nói rằng kinh nghiệm của một ai trong hai chúng ta là tiêu chuẩn, Eve.”

“Vâng.” Cô ngồi lên thành ghế của anh, suy tư. “Vâng, nếu là bình thường khi một bà mẹ đứng lên bảo vệ con mình khỏi bất kỳ rắc rối nào, Towers đã làm chính cái điều kẻ giết người dự tính. Hẳn hiểu bà, nhận định rõ tính cách của bà ấy.”

“Nhận định hoàn hảo.”

“Bà ấy còn là công chức ở tòa án. Trách nhiệm của bà ấy, chắc chắn còn là bản năng nữa, là gọi điện cho cơ quan chức trách, báo cáo bất cứ mối đe dọa hoặc tổng tiền nào.”

“Tình yêu của một người mẹ còn mạnh hơn cả luật pháp.”

“Đúng thế, và kẻ giết bà ấy biết điều đó. Ai hiểu bà ấy? Người tình, chồng cũ, con trai, con gái, Slade.”

“Và những người khác, Eve. Bà ấy là người đã lớn tiếng ủng hộ mạnh mẽ việc làm mẹ, cũng như quyền gia đình. Có hàng tá câu chuyện về bà ấy trong những năm qua nhấn mạnh về sự tận tụy của bà đối với gia đình.”

“Thật nguy hiểm khi song hành với báo chí. Báo chí có thể - và thực sự - thiên kiến, hoặc xuyên tạc câu chuyện để theo đuổi mục đích của riêng nó. Kẻ giết bà ấy biết, không phải là giả định, mà biết. Hẳn phải có liên hệ cá nhân hoặc nghiên cứu kỹ càng.”

“Điều đó khó thu hẹp phạm vi.”

Eve búng tay gạt chuyện đó sang một bên. “Và điều tương tự cũng đúng với Metcalf. Một cuộc hẹn được xác lập, nhưng nó không được ghi lại cụ thể trong nhật ký của cô ta. Làm thế nào tên giết người biết được? Bởi vì hẳn biết thói quen của cô ta. Việc của em là tìm ra thói quen của y hay của thị. Bởi vì sẽ còn những nạn nhân khác.”

“Em chắc chắn nhĩ?”

“Em chắc, và Mira đã xác nhận điều đó.”

“Em nói chuyện với bà ấy rồi.”

Cô bồn chồn đứng lên. “Y - dễ mà là y hơn - ghen tị, bức bối, bị mê hoặc bởi những phụ nữ quyền lực. Phụ nữ trong mắt công chúng, phụ nữ nổi trội. Mira nghĩ việc giết người có thể xuất phát từ động cơ là sự kiểm soát, nhưng em nghi ngờ. Có lẽ điều đó tạo cho hẳn quá nhiều danh tiếng. Có lẽ đó chỉ là run sợ. Lén theo dõi, thu hút, lập kế hoạch. Hẳn đang săn đuổi ai?”

“Em đã nhìn vào gương chưa?”

“Hmm?”

“Em có nhận ra em thường xuyên xuất hiện trên báo chí, truyền hình thế nào không?” Cường lại nổi sợ, anh đứng lên đặt tay lên hai vai cô, nhìn chằm vào khuôn mặt cô. “Em đã nghĩ đến điều đó rồi, đúng không?”

“Em đã ước thế,” cô đính chính, “bởi vì em đã sẵn sàng.”

“Em làm anh sợ quá,” anh thốt ra.

“Anh bảo em là nhất mà.” Cô cười, bẹo má anh. “Thư giãn nào, Roarke, em sẽ không làm gì ngốc nghếch đâu.”

“Ồ, giờ anh thấy dễ thở hơn.”

“Bao lâu nữa chúng ta tiếp đất?” Mắt kiên nhẫn, cô quay bước đến màn hình.

“Ba mươi phút, hoặc vậy, anh đoán.”

“Em cần Nadine.”

“Em đang âm mưu gì, Eve?”

“Em à? Ồ, em định xuất hiện trên báo thật nhiều.” Cô vuốt mái tóc lòa xòa của mình. “Anh có công chuyện gì hay ho mà chúng ta có thể tới dự không, thứ gì đó mà báo giới muốn đưa tin ấy?”

Anh thở dài. “Anh cho là anh có thể nghĩ ra vài chuyện.”

“Tuyệt. Hãy sắp đặt vài vụ.” Cô ngồi thõm xuống ghế và gõ ngón tay lên đầu gối. “Em nghĩ sẽ sắm thêm vài bộ đồ.”

“Nhiều hơn ấy chứ.” Anh nhắc cô dậy kéo cô vào lòng. “Nhưng anh sẽ theo sát đấy, Trung úy.”

“Em không làm việc với thường dân.”

“Anh đang nói chuyện mua sắm.”

Mắt cô nhúu lại khi anh dò dẫm dưới lớp áo cô. “Anh đang lục lọi đấy à?”

“Đúng.”

“Được thôi.” Cô xoay lại và dặng chân trên người anh. “Cứ kiểm tra đi.”

10. Chương 10

“Tôi mào đầu trước nhé.” Nadine nhìn quanh văn phòng của Eve và nhúu mày. “Không giống phòng làm việc lắm.”

“Gì cơ?”

Thản nhiên, Nadine xoay màn hình của Eve. Nó kêu cọt kẹt. “Đến giờ, cô đã giữ căn phòng này như một ngôi đền thiêng. Tôi đã tưởng tượng thứ gì đó hơn là một căn phòng nhỏ có một cái bàn và hai chiếc ghế ọp ẹp.”

“Nhà là nơi trái tim trú ngụ.” Eve nói nhẹ, và dựa lưng vào một trong những chiếc ghế ọp ẹp đó.

Nadine chưa bao giờ tự xem mình là người sợ không gian kín, nhưng những bức tường công nghiệp màu be nằm sát nhau đến kinh sợ khiến cô ta phải suy nghĩ lại về ý niệm đó. Và cửa sổ nhỏ nhoi duy nhất - mặc dù chắc chắn được xử lý để chống gió - không khép, mở ra một góc nhìn đẹp hướng về phía nút giao thông trên không đang ùn tắc ở bên xe địa phương.

Căn phòng, thật chật chội, Nadine nghĩ.

“Tôi cứ nghĩ sau khi phá xong vụ DeBlass mùa đông vừa rồi cô sẽ có một căn phòng tử tế hơn chứ. Có cửa sổ thực sự và có khi cả một tấm thảm nhỏ.”

“Cô đến đây để trang trí phòng hay làm phóng sự đấy?”

“Và thiết bị thật thảm hại.” Thích thú, Nadine tặc lưỡi trước trang thiết bị làm việc của Eve. “Ồ đài truyền hình, các tàn tích thế này sẽ được tổng cho mấy kẻ ăn không ngồi rồi hạ cấp, hoặc nhiều khả năng hơn là cho các trung tâm từ thiện.”

Cô sẽ không giận dữ, Eve tự nhủ. Cô sẽ không giận dữ. “Lần tới cô hãy nhớ quên góp cho Quỹ của Sở Cảnh sát và An ninh.”

Nadine cười, dựa lưng lên bàn. “Ồ Kênh bảy lắm, thậm chí những kẻ ăn không ngồi rồi cũng có Auto Chef.”

“Tôi bắt đầu thấy ghét cô rồi đấy, Nadine.”

“Chỉ đang cố giúp cô lên tinh thần cho cuộc phỏng vấn thôi. Cô biết tôi thích gì khi cô đang háo hức lên hình mà Dallas? Một cuộc phỏng vấn trực tiếp, toàn diện, với người phụ nữ đằng sau tấm phù hiệu. Cuộc sống và tình yêu của Eve Dallas, Sở Cảnh sát New York. Đời sống cá nhân của một công chức.”

Eve không tìm được. Cô giận dữ. “Đừng có mạo hiểm quá mức, Nadine.”

“Mạo hiểm quá mức là cái tôi làm giỏi nhất.” Nadine ngồi thõm xuống cái ghế, dịch chuyển nó. “Góc quay thế nào, Pete?”

Người bấm máy cầm chiếc điều khiển to bằng lòng bàn tay đưa ngang mặt. “Ồn.”

“Pete là người ít nói,” Nadine bình luận. “Tôi thích thế. Cô muốn sửa lại tóc không?”

Eve gắng lấy lại bình tĩnh trước khi đưa ngón tay vuốt lại mái tóc. Cô ghét đứng trước máy quay, rất ghét. “Không.”

“Tùy cô thôi.” Nadine lấy hộp phấn nhỏ có gương từ trong chiếc túi to kền, chấm chấm gì đó dưới mắt, kiểm tra vết son dính trên răng. “Được rồi.” Cô ta để hộp phấn vào túi, nhẹ nhàng bắt chéo chân, tiếng lùa là khi chạm vào nhau sột soạt, rồi hướng về phía camera. “Quay.”

“Quay.”

Khuôn mặt cô ta thay đổi. Eve nhìn thích thú. Lúc đèn đỏ bật sáng, những đường nét của cô ta bóng bẩy hơn, mảnh liệt hơn. Giọng nói cô ta vốn nhanh và nhẹ nhàng, đã trở nên chậm rãi và trầm đi, thu hút sự chú ý.

“Nadine Furst, tường thuật trực tiếp từ văn phòng của Trung úy Eve Dallas tại Sở Cảnh sát, Ban Điều tra Án mạng. Cuộc phỏng vấn độc quyền này tập trung vào vụ án Công tố viên Cicely Towers và nữ diễn viên Yvonne Metcalf, những vụ giết người tàn nhẫn và chưa được xử lý. Trung úy, hai vụ giết người này có liên hệ với nhau không?”

“Bằng chứng cho thấy có khả năng đó. Từ báo cáo giám định pháp y chúng tôi có thể xác nhận rằng cả hai nạn nhân bị giết bởi cùng một loại vũ khí, và do cùng một bàn tay.”

“Không có chút nghi ngờ?”

“Không hề. Cả hai phụ nữ bị giết bởi một lưỡi dao nhỏ, sắc ngọt, dài hơn hai mươi centimet, thuôn từ mũi dao đến cán. Mũi dao hình chữ V. Trong cả hai vụ án, nạn nhân bị tấn công từ phía trước, một vết dao rạch ngang cổ từ trái sang phải, theo một góc hơi nghiêng.”

Eve cầm chiếc bút ký từ bàn lên khiến Nadine giật mình chớp mắt khi cô kéo một vết dài 2,5 cm lên trên cổ Nadine. “Như thế.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Vết cắt làm đứt cổ, mất nhiều máu, hạ gục nạn nhân ngay lập tức, khiến nạn nhân không thể kêu cứu hay tự vệ. Cái chết xảy ra chỉ trong vài giây.”

“Nói cách khác, kẻ giết người cần rất ít thời gian. Tấn công từ phía trước, Trung úy. Điều đó có cho thấy rằng nạn nhân biết kẻ tấn công không?”

“Không nhất thiết, nhưng có bằng chứng khác đưa đến kết luận nạn nhân biết kẻ tấn công, hoặc đang chờ gặp ai đó. Ví dụ như không có vết thương phòng vệ. Nếu tôi đến gặp cô...” Eve vụt quệt chiếc bút, và Nadine đưa tay lên chặn trước cổ. “Cô thấy đấy, phòng vệ tự động.”

“Thật thú vị,” Nadine nói và điều chỉnh lại nét mặt trước khi nó trở nên nhăn nhó. “Chúng ta đã biết chi tiết các vụ giết người, nhưng không biết động cơ đằng sau, hay kẻ giết người là ai. Đây là mối liên hệ giữa Công tố Towers và Yvonne Metcalf?”

“Chúng tôi đang lần theo vài đầu mối.”

“Công tố Towers bị giết cách đây ba tuần, Trung úy, vậy mà giờ cô chưa có kẻ tình nghi nào sao?”

“Chúng tôi không có bằng chứng ủng hộ việc bắt người vào thời điểm này.”

“Vậy là cô đã có kẻ tình nghi?”

“Việc điều tra đang tiến hành với tiến trình khả dĩ nhất.”

“Và động cơ?”

“Người giết người, cô Furst, vì nhiều lý do. Người ta đã giết người kể từ khi loài người thoát thai khỏi động vật.”

“Nói theo Kinh thánh,” Nadine nhận xét, “giết người là tội phạm cổ xưa nhất.”

“Cô có thể nói nó có truyền thống lâu đời. Chúng ta có thể sàng lọc một số xu hướng không mong muốn thông qua di truyền, trị liệu hóa chất, quét tia beta, chúng ta phòng ngừa bằng những nhóm hình phạt, tước quyền tự do. Nhưng bản chất loài người vẫn là bản chất loài người.”

“Những động cơ cơ bản của bạo lực là điều khoa học không thể sàng lọc được: yêu, ghét, tham lam, ghen tị, tức giận.”

“Chúng làm ta khác biệt với người máy, phải không?”

“Và khiến chúng ta dễ vui, buồn, say mê. Đó là cuộc tranh luận dành cho những nhà khoa học và trí thức. Nhưng động cơ nào trong số đó đã giết Cicely Towers và Yvonne Metcalf?”

“Một người đã giết họ, cô Furst. Động cơ của y hoặc thị vẫn còn là ẩn số.”

“Cô có một hồ sơ tâm lý, hẳn thế chứ.”

“Chúng tôi có,” Eve xác nhận. “Chúng tôi sẽ sử dụng nó và mọi phương tiện khác trong tay để tìm ra kẻ giết người. Tôi sẽ tìm thấy hắn ta,” Eve nói, cố ý tránh mắt về phía máy quay. “Và một khi cửa nhà tù đóng lại, động cơ không còn là vấn đề nữa. Chỉ có công lý.”

“Có vẻ như đây là một lời hứa, Trung úy. Một lời hứa cá nhân.”

“Đúng vậy.”

“Người dân New York sẽ trông chờ cô giữ lời hứa. Nadine Furst, tường thuật trên Kênh bảy lẫn.” Cô ta đợi một nhịp, và gật đầu. “Không tồi, Dallas. Không tồi chút nào. Chúng tôi sẽ phát lại lúc sáu giờ và mười một giờ, và tóm lược lại ở bản tin nửa đêm.”

“Tốt lắm. Anh ra ngoài đi, Pete.”

Người quay phim nhún vai đi ra khỏi phòng.

“Ngoài lề nhé,” Eve bắt đầu. “Cô cho tôi lên hình được bao lâu?”

“Về cái gì?”

“Sự xuất hiện. Tôi muốn xuất hiện thật nhiều.”

“Tôi đoán có gì đó đằng sau món quà nhỏ này.” Nadine bật ra một hơi gần như tiếng thở dài. “Tôi phải nói là thật thất vọng, Dallas. Chưa bao giờ tôi nghĩ cô lại là kẻ sẵn lòng ồng kính.”

“Tôi phải làm chứng cho vụ Mondell trong vài tiếng nữa.

Cô có thể mang máy quay đến đó không?”

“Chắc chắn rồi. Vụ Mondell không quan trọng lắm, nhưng nó xứng đáng vài giây đưa tin.” Cô ta lấy nhật ký ra và ghi chú.

“Tối nay tôi còn có việc này, ở New Astoria. Một bữa tiệc tối sang trọng.”

“Tiệc tối ở Astoria, chắc rồi.” Nụ cười của cô ta chuyển sang chế nhạo. “Tôi không làm việc ở phòng tin xã hội, Dallas, nhưng tôi có thể nói với bộ phận điều phối cho người đi theo cô. Cô và Roarke luôn là món ngon cho những kẻ thích buôn chuyện. Cô và Roarke, đúng không?”

“Tôi sẽ cho cô biết có thể gặp tôi ở đâu trong vài ngày tới,” Eve nói tiếp, lơ đãng khinh thị. “Tôi sẽ cho cô cập nhật thường xuyên trên bản tin.”

“Tốt lắm.” Nadine đứng dậy. “Có lẽ cô sẽ lướt qua kẻ sát nhân trên đường đến với danh vọng và may mắn. Cô đã có đại diện chưa?”

Trong một lúc, Eve chẳng nói gì, chỉ gõ các đầu ngón tay vào nhau. “Tôi đã nghĩ việc của cô là lấp đầy thời gian phát sóng và bảo vệ quyền được biết của công chúng, chứ không phải lên giọng đạo đức.”

“Còn tôi thì nghĩ công việc của cô là phục vụ và bảo vệ, chứ không phải chỉ trích.” Nadine nắm quai túi xách giật lên. “Gặp cô trên màn ảnh, Trung úy.”

“Nadine.” Hải lòng, Eve ngồi dựa ra ghế. “Lúc trước, cô đã bỏ qua một trong những động cơ cơ bản của con người. Chuyện giết gân.”

“Tôi sẽ lưu ý.” Nadine xoay nắm cửa và để nó trượt khỏi tay. Khi cô ta quay lại, khuôn mặt cô ta sốc và trắng bệch dưới lớp trang điểm. “Cô điên rồi sao? Cô định làm mỗi nhữ? Cô định làm thứ mỗi nhữ chết tiệt đó?”

“Cô bức à?” Mỉm cười, Eve tự cho mình cái thú xa xỉ gác chân lên bàn. Phản ứng của Nadine khiến cô phóng viên này được nâng lên vài bậc trong thang đánh giá của Eve. “Việc nghĩ rằng tôi thích lên hình mọi lúc, và tôi đạt được thế, thực sự khiến cô tức tối. Điều đó cũng khiến hấn tức tối nữa. Cô nghe thấy hấn không, Nadine? ‘Xem con cớm dê tiện kia cướp hết phần báo chí của tao kìa.’”

Nadine quay lại ngồi xuống thận trọng. “Cô thuyết phục được tôi rồi. Dallas, tôi không định nói với cô làm thế nào để làm việc của cô...”

“Vậy thì dừng.”

“Xem tôi hiểu có đúng không nhé. Cô suy luận rằng động cơ, ít nhất một phần động cơ, là để gây chuyện giết gân, để gây sự chú ý của truyền thông. Giết một vài dân thường, báo chí sẽ chú ý, hấn rồi, nhưng không đủ mạnh, không toàn tâm toàn ý.”

“Giết hai người nổi tiếng, những khuôn mặt quen thuộc, thì sự quan tâm là vô cùng.”

“Nên cô tự biến mình thành mục tiêu.”

“Đó chỉ là linh cảm.” Eve trầm ngâm, gãi gãi chỗ ngứa mơ hồ nơi đầu gối. “Cũng có thể cuối cùng tôi chỉ ngu ngốc phơi mặt trên truyền hình quá nhiều mà thôi.”

“Hoặc một con dao trên cổ cô.”

“Cứ thế, Nadine, tôi bắt đầu nghĩ cô quan tâm đấy.”

“Tôi nghĩ là mình quan tâm.” Cô ta dò xét khuôn mặt Eve một lúc. “Đến bây giờ, tôi đã làm việc cùng rất nhiều cảnh sát. Bản năng mách bảo cho ta ai đang làm nhiệm vụ và ai đang quan tâm. Cô biết điều gì khiến tôi lo lắng không, Dallas? Cô quan tâm quá nhiều.”

“Tôi mang phù hiệu,” Eve điềm tĩnh nói khiến Nadine bật cười.

“Rõ ràng cô cũng đã xem quá nhiều phim cũ rích. Dù sao, đây là cổ của cô - theo nghĩa đen. Tôi sẽ để ý đến nó khi cô để lộ nó ra.”

“Cảm ơn. Một điều nữa,” cô nói khi Nadine đứng lên. “Nếu giả thiết này có lý thì mục tiêu sắp tới sẽ nhằm vào những phụ nữ nổi tiếng, được truyền thông săn đón. Coi chừng cái cổ của cô, Nadine.”

“Lạy Chúa.” Rùng mình, Nadine đưa tay lên cổ. “Cảm ơn cô đã chia sẻ, Dallas.”

“Tôi rất vui.” Eve có thời gian để cười khoái trá từ lúc cửa đóng lại tới khi nhận được cuộc gọi từ văn phòng chỉ huy.

Rõ ràng, ông ấy đã nghe nói về việc phát sóng.

Cô vẫn còn hơi nhức mỗi khi lao lên bậc thềm tòa án. Các máy quay đã ở đó, như Nadine đã hứa. Họ đã ở đó vào buổi tối ở New Astoria khi cô bước ra khỏi chiếc xe limo của Roarke và cổ vờ tỏ ra đang thích thú.

Sau hai ngày cứ đi được ba bước chân là lại lộn lờ trước máy quay, cô ngạc nhiên là không tìm thấy cái nào chia vào phòng ngủ của mình, và cô than phiền với Roarke khá nhiều.

“Em đã yêu cầu thế mà, em yêu.”

Cô đang ngồi dang chân trên người anh, trong cái còn lại của bộ đồ ba mảnh anh đã chọn để cô mặc đi dự tiệc cocktail tại lâu đài nhà ông thống đốc. Chiếc áo vest vàng đen óng ánh bó sát hông đã hở cúc đến tận rốn.

“Em không buộc phải thích nó. Làm sao anh chịu được nhỉ? Anh luôn sống với cái đám này. Anh không thấy rùng mình sao?”

“Em cứ lờ nó đi.” Anh búng mở một chiếc cúc áo nữa. “Và cứ tiếp tục đi. Anh thích bộ dạng của em đêm nay.” Anh vờ đùa nghịch viên kim cương treo giữa ngực cô. “Tất nhiên, anh thích bộ dạng của em bây giờ hơn.”

“Em sẽ không bao giờ quen được với nó. Tất cả công việc hay ho. Những câu chuyện phiếm. Và em không phù hợp với cả thứ trang phục này.”

“Nó không phù hợp với một cô Trung úy, nhưng nó phù hợp với Eve. Em có thể là cả hai mà.” Anh thấy đồng tử cô giãn mở khi anh xòe tay lên ngực cô, túm lấy chúng. “Em thích đồ ăn ở đó mà.”

“À, chắc chắn rồi, nhưng...” Cô rùng mình kêu thành tiếng khi anh riết ngón tay lên nụ hoa cô. “Em đang cố tìm ra một ý. Em không bao giờ nên nói chuyện với anh trên giường.”

“Suy luận tuyệt vời.” Anh ngồi dậy và thay những ngón tay bằng hàm răng.

Cô ngủ rất sâu, không mộng mị, khi anh đánh thức cô. Bản năng cảnh sát thức dậy trước, tỉnh táo và mạnh mẽ.

“Gì thế?” Mặc dù đang trần truồng, cô vờ tay lấy khẩu súng. “Có chuyện gì?”

“Anh xin lỗi.” Khi anh cúi xuống giường hôn cô, từ những rung động trên cơ thể anh, cô biết anh đang cười.

“Không đùa đâu. Nếu em mang vũ khí, có thể anh đã nằm xuống sàn rồi.”

“May cho anh.”

Lơ đãng, cô khoát tay đẩy con mèo Galahad đang ngồi trên đầu mình. “Sao anh mặc đồ? Có chuyện gì?”

“Anh nhận được cuộc gọi. Anh phải đến Free Star One.”

“Khu nghỉ dưỡng Olympus. Đèn, lò mờ,” cô ra lệnh và nheo mắt để tập trung khi đèn rọi sáng khuôn mặt anh. Chúa ơi, cô nghĩ, trông anh thật giống một thiên thần. Một thiên thần bị đầy xuống hạ giới. Một thiên thần nguy hiểm. “Có chuyện gì sao?”

“Rõ là thế. Không có gì là không giải quyết được,” Roarke bế con mèo lên, vuốt ve nó, rồi thả xuống sàn nhà. “Nhưng chính anh phải đứng ra giải quyết. Mất độ vài ngày.”

“Ồ.” Là bởi vì cô đang cảm thấy xáo động, cô tự nhủ, khi cái cảm giác chùng xuống này thấm vào lòng. “Ừm, vậy gặp lại anh khi anh về.”

Anh lướt ngón tay qua vết lõm trên cằm cô. “Em sẽ nhớ anh chứ.”

“Có lẽ. Một chút.” Nụ cười thoáng qua của anh đã đánh bại cô. “Có.”

“Đây, em mặc vào.” Anh đặt chiếc áo choàng lên tay cô. “Có cái này anh muốn cho em xem trước khi anh đi.”

“Anh đi bây giờ à?”

“Xe đang đợi. Nó có thể đợi.”

“Chắc là em sẽ xuống nhà hôn tạm biệt anh,” cô lẩm bẩm khi chui người vào chiếc áo choàng.

“Thế thì thật tốt, nhưng phải làm điều cần làm trước đã.” Anh nắm tay dẫn cô qua hành lang tới thang máy. “Không việc gì em phải thấy khó chịu ở đây khi anh đi xa.”

“Đúng.”

Anh để tay lên vai cô khi bước xuống thang máy bắt đầu dịch chuyển. “Eve, đây là nhà của em.”

“Dù sao thì em cũng sẽ bận rộn.” Cô cảm thấy hơi hẫng lên khi buồng thang máy chạy theo chiều thẳng đứng. “Không phải chúng ta đang đi xuống sao?”

“Chưa.” Anh quàng tay lên vai cô lúc cánh cửa mở.

Một căn phòng mà cô chưa hề thấy. Xét cho cùng, cô suy nghĩ, có thể có hàng tá căn phòng mà cô chưa đến trong mê cung tòa nhà. Nhưng chỉ cần thoáng nhìn cô đã biết rằng nó là của cô.

Vài thứ cô cho là có giá trong căn hộ của cô đã được chuyển về đây, thêm những đồ đạc mới được đặt trong một khoảng không gian dễ chịu, phù hợp để làm việc. Cô rời Roarke, dạo bước vào.

Sàn nhà bằng gỗ và mềm mại, có một tấm thảm dệt màu xanh thẫm và xanh rêu, hẳn do một trong các nhà máy của anh ở phương Đông làm ra. Chiếc bàn làm việc kê các thiết bị của cô, thật méo mó, được đặt trên tấm thảm len đắt giá.

Bức tường kính nhám ngăn với khu bếp được trang bị đầy đủ, từ bếp có một lối ra khoảng sân.

Có nhiều hơn nữa, tất nhiên. Roarke luôn có nhiều hơn. Một bảng liên lạc cho phép cô gọi đến bất cứ phòng nào trong tòa nhà. Bộ giải trí có âm nhạc, video, màn hình ba chiều với hàng tá lựa chọn ảo giác. Một khu vườn nhỏ trong nhà nở đầy hoa dưới mái vòm cửa sổ nơi bình minh ló rạng.

“Em có thể thay cái em không thích,” anh nói khi cô đang vuốt tay trên lưng mềm của chiếc ghế ngủ. “Mọi thứ được lập trình theo giọng nói và dấu vân tay của em.”

“Rất hiệu quả,” cô nói và hắng giọng. “Rất đẹp.”

Ngạc nhiên khi nhận thấy mình mất tự chủ, anh cho tay vào túi. “Công việc đòi hỏi em phải có không gian riêng. Anh hiểu thế. Em đòi hỏi không gian riêng và sự riêng tư. Văn phòng của anh ở đằng kia, phía Tây. Nhưng có khóa ở hai bên.”

“Em hiểu.”

Giờ anh cảm thấy cơn tức giận đang đánh động vào thần kinh. “Nếu em không thể thoải mái ở trong ngôi nhà khi anh không ở đây, em có thể tự nhốt mình trong căn hộ này. Em cũng có thể thoải mái giam mình trong này khi anh ở đây. Tùy em.”

“Đúng vậy.” Cô thở thật sâu và quay về phía anh. “Anh làm thế vì em.”

Khó chịu, anh gật đầu. “Xem ra chẳng có mấy việc mà anh sẽ không làm cho em.”

“Em nghĩ mình bắt đầu nhận ra rồi.” Chưa từng có ai cho cô bất cứ thứ gì quá hoàn hảo đến thế này. Cô nhận ra không một ai hiểu cô quá rõ như vậy. “Điều đó khiến em là một phụ nữ may mắn, đúng không?”

Anh mở miệng, cưỡng lại cái gì đó bực tức. “Thôi nhé,” anh quyết định. “Anh phải đi đây.”

“Roarke, một điều này nữa.” Cô bước đến bên anh, biết rõ anh gần như đang cầu nhàu vì bực tức. “Em chưa hôn tạm biệt anh,” cô thì thầm và hôn thật sâu khiến anh lún cả gót chân. “Cảm ơn anh.” Trước khi anh có thể nói, cô lại hôn anh. “Vì luôn biết điều gì quan trọng với em.”

“Em đừng nói thế.” Anh vuốt mái tóc rối bù của cô như muốn chiếm hữu. “Nhớ anh nhé.”

“Em bắt đầu nhớ rồi.”

“Đừng tận dụng bất cứ cơ hội nào không cần thiết.” Tay anh nắm chặt mái tóc cô. “Không ích gì khi đòi hỏi em đừng tận dụng cơ hội cần thiết.”

“Vậy thì đừng đòi hỏi.” Tim cô loạn nhịp khi anh hôn vào tay cô. “Anh đi an toàn nhé,” cô nói với anh khi anh bước vào thang máy. Cô còn bối ngỡ với chuyện này, nên cô đợi cho đến khi cửa đóng hẳn lại. “Em yêu anh.”

Điều cuối cùng cô nhìn thấy là nụ cười của anh.

“Ông có gì rồi, Feeney?”

“Có lẽ có gì đó, có lẽ không có gì.”

Còn sớm, mới tám giờ vào buổi sáng sau khi Roarke đi Free Star One, nhưng Feeney trông đã hốc hác. Eve chọn hai tách cà phê, loại mạnh, từ Auto Chef.

“Ông đến đây vào giờ này, trông ông như đã thức cả đêm, và với bộ đồ kia, tôi phải suy luận là có gì đó. Và tôi là một thám tử sao vàng.”

“Ừ. Tôi đang lục lọi máy tính, tìm xuống một cấp nữa về gia đình và các mối quan hệ cá nhân của các nạn nhân như cô muốn.”

“Và?”

Ông ta lảng tránh, uống cà phê, lôi túi hạt để bóc đường ra, gãi tai. “Tối qua thấy cô trên bản tin. Thực ra là vợ tôi thấy. Bảo trông cô nổi bật lắm. Bọn trẻ con bảo thế. Gia đình tôi hay liên lạc cho nhau.”

“Nếu thế thì ông đang đưa đẩy tôi đấy, Feeney. Đó cũng là một trong những cách nói của trẻ con. Dịch ra là, ông không đi thẳng vào vấn đề.”

“Tôi hiểu nó nghĩa là gì. Khỉ thật. Chuyện này liên quan quá mật thiết đến sở, Dallas. Quá gần.”

“Đấy là lý do ông ở đây thay vì gửi cho tôi cái ông tìm được. Vậy ta xem nó là gì nào.”

“Được thôi.” Ông ta thở phào. “Tôi đang tìm dữ liệu về David Angelini. Chủ yếu vấn đề tài chính. Chúng ta biết anh ta gặp rắc rối vì nợ bạc. Anh ta đang trả nợ, trả từng khoản nhỏ, lúc này lúc kia. Có thể anh ta đục khoét tiền của công ty, nhưng tôi không kiểm tra được chuyện đó. Anh ta đang che giấu.”

“Vậy, chúng ta sẽ tìm ra. Tôi có thể tìm được tên những chủ nợ,” cô đảm chiêu, nghĩ về Roarke. “Hãy xem anh ta có hứa hẹn gì họ không - tử như anh ta sắp hưởng một khoản thừa kế.” Cô nhún mày. “Nếu không có vụ Metcalf, tôi sẽ nghĩ rất có thể chủ nợ của anh ta muốn thu lại tiền sớm bằng cách giết Towers.”

“Có lẽ chuyện đơn giản như vậy, thậm chí với Metcalf. Cô ta có khoản tiết kiệm kha khá chưa dùng đến. Tôi không tìm thấy bất cứ ai trong số những người hưởng lợi cần tiền gấp, nhưng thế không có nghĩa tôi sẽ không tìm được.”

“Ok, ông cứ theo hướng đó. Nhưng đó không phải lý do ông ở đây, ngồi nghịch mấy hạt dẻ kia.”

Ông ta cố nặn ra một nụ cười. “Đáng yêu nhỉ. Được rồi, đây này. Tôi đã lục lọi dữ liệu của vợ ông Chỉ huy.”

“Cho chạy từ từ thôi, Feeney. Thật từ từ nào.”

Ông ta không thể ngồi xuống, nên vụt đứng lên đi đi lại lại trong không gian nhỏ hẹp. “David Angelini gửi một số tiền khá lớn vào tài khoản tín dụng cá nhân của anh ta. Bốn khoản năm mươi K trong bốn tháng qua. Lần gửi tiền cuối cùng được ghi nhận hai tuần trước khi mẹ anh ta chết.”

“Đồng ý, vậy anh ta đang có trong tay hai trăm K trong bốn tháng, và giữ nó như một cậu bé ngoan. Anh ta lấy đâu ra? Chết tiệt.” Cô đã biết.

“Đúng. Tôi đã truy cập vào các giao dịch điện tử. Tìm dấu. Bà ấy chuyển vào tài khoản của anh ta ở ngân hàng New York, và anh ta chuyển sang tài khoản cá nhân ở Milan. Rồi rút tiền, tiền mặt, tiền giấy, tại một máy ATM ở Vegas II.”

“Lạy Chúa, sao bà ấy không nói với tôi?” Eve dần nắm đấm cuộn tròn lên thái dương. “Thế quái nào bà ấy lại để chúng ta tìm ra.”

“Hình như bà ấy không cố giấu nó,” Feeney nói ngay. “Khi tôi kiểm tra thông tin lưu trữ của bà ấy, nó được để công khai. Bà ấy có tài khoản riêng, cũng giống như ông Chỉ huy.” Ông ta háng hống trước cái nhìn chằm chằm của Eve. “Tôi phải xem, Dallas. Ông ấy không có giao dịch bất thường nào trong tài khoản riêng của mình, cũng như trong tài khoản chung của họ. Nhưng bà ấy cất một nửa khoản tiền của mình chuyển cho Angelini. Lạy Chúa, anh ta đang đang bòn rút của bà ấy.”

“Tổng tiền,” Eve nhận định, cố suy nghĩ một cách lạnh lùng. “Có lẽ bọn họ gian díu với nhau. Có lẽ bà ấy đang mê mẩn tên khốn đó.”

“Ôi, lạy Chúa.” Bụng Feeney sôi lên ghê tởm. “Chỉ huy.”

“Tôi biết. Chúng ta phải cho ông ấy biết chuyện này.”

“Tôi biết cô định nói thế.” Feeney lấy trong túi ra một chiếc đĩa, vẻ thâm trầm. “Tôi có tất cả đây. Cô muốn thế nào?”

“Điều tôi muốn là ta đến White Plains và cho bà ấy một vỏ. Ngoài ra, chúng ta đến văn phòng chỉ huy cho ông ấy biết.”

“Trong kho vẫn còn mấy cái áo giáp cũ đấy.” Feeney gợi ý khi Eve đứng dậy.

“Nghĩ hay đấy.”

Lẽ ra họ đã sử dụng áo giáp. Whitney không băng qua bàn và hạ đo ván họ, cũng không tuôn ra sự giận dữ. Ông chỉ biểu lộ sự tổn thương tất yếu qua cái nhìn chết người trong mắt ông.

“Anh truy cập vào tài khoản cá nhân của vợ tôi, Feeney.”

“Đúng, thưa sếp, tôi đã làm thế.”

“Và đưa thông tin này cho Trung úy Dallas.”

“Theo thủ tục.”

“Theo thủ tục,” Whitney lặp lại. “Giờ anh đưa nó cho tôi.”

“Đưa cho sĩ quan chỉ huy,” Feeney bắt đầu, rồi hạ giọng. “Ồ quái quỷ, Jack, tôi phải chôn vùi nó sao?”

“Lẽ ra anh nên gặp tôi trước. Nhưng giờ...” Whitney dừng lại, hướng đôi mắt đanh thép về phía Eve. “Ý cô thế nào, Trung úy?”

“Bà Whitney đã chuyển cho David Angelini tổng số tiền hai trăm ngàn đô la trong vòng bốn tháng. Sự việc này không được khai báo trong giai đoạn điều tra sơ bộ hay các lần thẩm vấn sau đó. Cần thiết phải điều tra chuyện này...” Cô ngừng lại. “Chúng tôi phải biết lý do, thưa Chỉ huy.” Lời xin lỗi trong mắt cô, ẩn náu đằng sau vai trò cảnh sát. “Chúng tôi phải biết tại sao số tiền được chuyển, tại sao sau cái chết của Cicely Towers không còn lần chuyển tiền nào khác. Và với tư cách là phụ trách chính tôi phải hỏi, thưa Chỉ huy, rằng ông có biết những giao dịch này và lý do đằng sau chúng không.”

Bụng ông thắt lại, rất rúa, báo trước nỗi căng thẳng không sao kìm giữ được. “Tôi sẽ trả lời sau khi nói chuyện với vợ tôi.”

“Thưa Chỉ huy.” Giọng Eve thoáng vẻ cầu xin. “Ông biết chúng tôi không thể cho phép ông tham vấn bà Whitney trước khi chúng tôi tra hỏi bà ấy. Cuộc gặp này có nguy cơ làm hỏng việc điều tra. Tôi xin lỗi, thưa Chỉ huy.”

“Cô sẽ không mang vợ tôi ra thẩm vấn được.”

“Jack...”

“Thôi đi, Feeney, bà ấy không thể bị lôi đến đây như một kẻ phạm tội được.” Ông cuộn tay thành nắm đấm dưới gầm bàn, và cô giữ bình tĩnh. “Hãy thẩm vấn bà ấy ở nhà, với sự hiện diện của luật sư. Điều đó không vi phạm thủ tục, đúng không, Trung úy Dallas?”

“Không, thưa Chỉ huy. Với sự tôn trọng, thưa Chỉ huy, ông sẽ có mặt chứ?”

“Với sự tôn trọng, Trung úy,” ông nói cay đắng. “Cô không thể ngăn tôi được.”

11. Chương 11

Anna Whitney đón họ ở cửa. Hai tay bà run run, rồi siết chặt lại ở hông. “Jack, có chuyện gì thế? Linda đang ở đây. Con bảo anh đã gọi cho con nói rằng em cần luật sư.” Ánh mắt bà vụt chuyển từ Eve sang

Feeney, rồi nhìn lại chồng mình. “Sao em lại cần luật sư?”

“Không sao đâu.” Ông đặt bàn tay căng thẳng nhưng chớ che lên vai bà. “Ta vào nhà đi, Anna.”

“Nhưng em có làm gì đâu.” Bà khó nhọc nở bật tiếng cười bồn chồn. “Gần đây em còn không bị phạt vì phạm giao thông.”

“Cứ ngồi xuống đã. Linda, cảm ơn vì đã đến sớm như vậy.”

“Không có gì đâu ạ.”

Luật sư của Whitney trẻ trung, hào nhoáng, mắt sắc sảo. Phải mất vài giây Eve mới nhớ ra đây là con gái của họ.

“Trung úy Dallas phải không?” Linda liếc nhìn và nói ngay. “Tôi nhận ra cô.” Cô ta chỉ về chiếc ghế trước khi cha mẹ mình nghĩ đến. “Xin mời ngồi.”

“Đại úy Feeney, Ban Điều tra Điện tử.”

“Vâng, cha tôi đã nhiều lần nói đến ông, Đại úy Feeney. Giờ.” Cô ta đặt tay lên tay bà mẹ. “Chuyện này là thế nào?”

“Có thông tin mới cần được làm rõ.” Eve lấy máy ghi âm, đưa cho Linda kiểm tra. Cô cố không nghĩ rằng Linda giống người cha ở nước da màu caramen, ánh mắt lạnh lùng. Cả dấu vết di truyền lẫn đặc điểm gia đình khiến cô vừa mê hoặc vừa kinh sợ.

“Tôi hiểu đây là cuộc thẩm vấn chính thức.” Với vẻ bình tĩnh thận trọng, Linda chỉnh máy ghi âm trên bàn và lấy máy ghi âm của mình ra.

“Đúng vậy.” Eve đọc ngay giờ. “Người thẩm vấn Trung úy Eve Dallas. Còn có sự hiện diện của Chỉ huy Jack Whitney, Đại úy Feeney Ryan. Người bị thẩm vấn, Anna Whitney, có luật sư đại diện.”

“Linda Whitney. Khách hàng của tôi hiểu rõ các quyền và đồng ý thời điểm cũng như địa điểm thẩm vấn. Luật sư bảo lưu quyền chấm dứt cuộc thẩm vấn. Tiếp tục, Trung úy.”

“Bà Whitney,” Eve bắt đầu. “Bà quen với Cicely Towers, người đã chết.”

“Vâng, tất nhiên. Là về Cicely sao? Jack...”

Ông chỉ lắc đầu và vẫn để tay trên vai bà.

“Bà cũng quen biết gia đình người đã chết. Chồng cũ của bà ấy, Marco Angelini, con trai bà ấy, David Angelini, và con gái bà ấy, Mirina.”

“Còn hơn cả quen biết. Con cái của bà ấy giống như người nhà. Tại sao, Linda thậm chí đã xác định ngày...”

“Mẹ.” Linda cười đỡ lời, nói xen vào. “Chỉ trả lời câu hỏi. Không nêu chi tiết.”

“Nhưng chuyện này thật lố bịch.” Sự bối rối của Anna sắp chuyển thành bức tức. Nói gì thì nói đây là nhà của bà, là gia đình bà cơ mà. “Trung úy Dallas đã biết câu trả lời.”

“Tôi xin lỗi vì nhắc lại thông tin này, bà Whitney. Bà có thể mô tả mối quan hệ của bà với David Angelini không?”

“David? Chao, tôi là mẹ đỡ đầu của nó kia mà. Tôi đã dõi theo nó trưởng thành.”

“Bà biết rằng David Angelini gặp khó khăn tài chính trước khi mẹ của anh ta chết.”

“Đúng, nó đã gặp khó khăn...” Mắt bà mở to. “Cô không thực sự tin rằng David... Thật ghê tởm.” Bà thốt ra lời ấy trước khi mím môi lại thành một đường mỏng đỏ. “Tôi không định đề cao điều này bằng một câu trả lời.”

“Tôi hiểu bà muốn bảo vệ con trai đỡ đầu của mình, bà Whitney. Tôi hiểu bà sẽ hành động ở mức độ nhất định để bảo vệ anh ta - và với một chi phí nào đó. Hai trăm ngàn đô la.”

Về mặt Anna trắng bợt dưới lớp trang điểm kỹ lưỡng. “Tôi không biết ý cô là gì.”

“Bà Whitney, bà có chối bỏ việc đã đưa cho David Angelini tổng số tiền hai trăm nghìn đô la, đưa từng đợt, mỗi lần năm mươi nghìn, trong vòng bốn tháng, bắt đầu từ tháng Hai năm nay và kết thúc vào tháng Năm?”

“Tôi...” Bà giật tay cô con gái, lẩn tránh bàn tay ông chồng. “Mẹ có phải trả lời câu hỏi đó không, Linda?”

“Xin chờ một lát, để tham vấn với khách hàng,” Linda nhanh nhẩu choàng tay quanh người bà mẹ và dẫn bà sang phòng bên cạnh.

“Cô giỏi lắm, Trung úy,” Whitney nói khó nhọc. “Cũng đã khá lâu rồi kể từ lần cuối cùng tôi được chứng kiến cô thẩm vấn.”

“Jack.” Feeney thở dài, thất vọng. “Cô ấy đang làm việc của mình.”

“Đúng vậy. Là điều cô ấy giỏi nhất.” Ông nhìn vợ mình khi bà quay lại phòng.

Mặt bà tái mét, hơi run rẩy. Nỗi đau trong lòng ông cháy lên.

“Chúng ta tiếp tục,” Linda nói. Có tia hiếu chiến trong mắt Linda khi cô ta nhìn chằm Eve. “Khách hàng của tôi muốn khai báo. Mẹ nói đi, không sao đâu.”

“Tôi rất tiếc.” Nước mắt lấp lánh hàng mi. “Jack, em xin lỗi. Em không thể không làm được. Nó gặp khó khăn. Em biết điều anh đã nói, nhưng em không ngăn mình được.”

“Không sao.” Ông dịch chuyển, nắm lấy bàn tay đang với ra tìm tay ông, rồi đứng bên cạnh bà. “Hãy kể sự thật cho Trung úy, chúng ta sẽ giải quyết.”

“Tôi đã đưa tiền cho nó.”

“Anh ta có đe dọa bà không, bà Whitney?”

“Sao cơ?” Sự choáng váng dường như làm khô đi những giọt nước ứ đọng trong mắt bà. “Lạy Chúa tôi.

Tất nhiên nó không đe dọa. Nó đang gặp rắc rối,” bà nhắc lại, như thể điều đó đủ để mọi người hiểu. “Nó nợ bọn người xấu một số tiền rất lớn. Việc làm ăn của nó - phần công việc của cha nó mà nó quản lý - tạm thời gặp chút khó khăn. Và nó còn một dự án mới đang bắt đầu thực hiện. Nó cố giải thích,” bà nói thêm, tay còn lại khua khua. “Tôi không nhớ chính xác. Tôi không bận tâm lắm đến chuyện làm ăn.”

“Bà Whitney, bà đưa tiền cho anh ta bốn lần, mỗi lần năm mươi nghìn. Bà không cho tôi biết thông tin này trong cuộc nói chuyện trước của chúng ta.”

“Điều đó có liên quan gì đến cô?” Sóng lưng bà ưỡn ra sau, kêu răng rắc, cứng rắn và lạnh lùng khiến bà ngồi như tượng. “Đấy là tiền của tôi, tôi cho con đỡ đầu của tôi mượn.”

“Con đỡ đầu,” Eve nói, mặt mũi vì kiên nhẫn, “người đang bị xét hỏi trong một vụ điều tra giết người.”

“Mẹ của nó bị giết. Có lẽ cô cũng đang cáo buộc tôi giết bà ấy như cáo buộc David.”

“Bà không thừa kế một phần tài sản kếch xù của bà ấy.”

“Cô nghe đây.” Sự tức giận làm bà đẹp thêm. Khuôn mặt Anna đỏ rực khi bà rướn người ra trước. “David yêu quý mẹ mình, bà ấy cũng yêu quý nó. Nó đã bị kiệt quệ vì cái chết của mẹ mình. Tôi biết. Tôi đã ngồi bên nó, an ủi nó.”

“Bà đã đưa cho anh ta hai trăm nghìn đô la.”

“Tiền của tôi, làm gì là tùy tôi.” Bà cắn môi. “Không ai giúp nó cả. Cha mẹ nó đã từ chối. Họ nhất trí không giúp nó lần này. Tôi đã nói chuyện với Cicely vài tháng trước. Bà ấy là một người mẹ tuyệt vời, bà yêu con, nhưng bà ấy cũng là tín đồ của kỷ luật. Bà quyết tâm để nó tự giải quyết khó khăn mà không có sự giúp đỡ của bà ấy. Không có sự giúp đỡ của tôi. Nhưng khi nó đến chỗ tôi, vô vọng, tôi phải làm gì đây? Tôi phải làm gì đây?” Bà hỏi, quay về phía chồng. “Jack, em biết anh đã bảo em đứng ngoài chuyện này, nhưng nó đang khiếp sợ, sợ bọn chúng sẽ đánh đập nó, thậm chí giết nó. Nếu đó là Linda, hoặc Steven? Anh không muốn ai đó giúp sao?”

“Anna, nuôi dưỡng cho vụ rắc rối của nó không phải là giúp nó đâu.”

“Nó sắp trả lại tiền,” bà khẳng định. “Nó không dùng tiền đó để đánh bạc. Nó đã hứa. Nó chỉ cần thêm thời gian. Em không thể quay lưng với nó được.”

“Trung úy Dallas,” Linda bắt đầu. “Khách hàng của tôi dùng tiền riêng để cho một thành viên gia đình mượn, với thiện chí. Việc đó chẳng có gì là phạm tội cả.”

“Khách hàng của cô chưa bị buộc tội, luật sư ạ.”

“Trong bất cứ cuộc thẩm vấn nào trước đây, cô có trực tiếp hỏi khách hàng của tôi về việc chuyển tiền này không? Cô đã từng hỏi khách hàng của tôi rằng bà ấy có thỏa thuận tiền bạc gì với David Angelini chưa?”

“Không, tôi không hỏi.”

“Vậy thì bà ấy không buộc phải tự nguyện cung cấp thông tin đó, ấy là việc cá nhân và không liên quan đến chuyện điều tra của cô. Theo hiểu biết của bà ấy.”

“Bà ấy là vợ cảnh sát,” Eve mết mết nói. “Hiểu biết của bà ấy phải hơn số đông. Bà Whitney, Cicely Towers có tranh luận với con trai của bà ấy về số tiền đó, về chuyện anh ta đánh bạc, số nợ và việc trả nợ không?”

“Bà ấy thất vọng. Hiển nhiên họ tranh luận. Là chuyện tranh luận của những người trong gia đình. Họ không làm tổn thương nhau.”

Có lẽ sẽ là đúng như vậy trong thế giới ẩm cúng nhỏ bé của bà, Eve nghĩ. “Lần cuối cùng bà liên lạc với Angelini?”

“Cách đây một tuần. Nó gọi điện, hỏi xem tôi có ổn không, Jack có ổn không. Chúng tôi đã bàn kế hoạch lập quỹ học bổng để tưởng nhớ bà ấy. Là ý tưởng của nó, Trung úy,” bà nói, mắt đắm ướt. “Nó muốn người ta nhớ đến bà ấy.”

“Bà có thể nói gì về quan hệ của anh ta với Yvonne Metcalf?”

“Cô diễn viên.” Mắt Anna đờ đẫn trước khi bà lấy tay dụi mắt. “Nó có biết cô ta không ư? Nó chưa bao giờ đề cập.”

Đó là một phát súng trong đêm, và không tìm thấy mục tiêu. “Cảm ơn bà.” Eve cầm máy ghi âm lên, nói lời kết thúc cuộc thẩm vấn. “Luật sư, cô nên khuyên khách hàng của mình tốt nhất là bà ấy đừng kể về cuộc thẩm vấn này hay một chút gì về nó cho bất kỳ ai ngoài phòng này.”

“Tôi là vợ cảnh sát.” Anna tổng gộp những lời của Eve vào mặt cô. “Tôi biết phải làm gì.”

Eve nhìn lần cuối về phía viên Chỉ huy khi cô bước ra, ông đang ôm vợ và con gái mình.

Eve muốn giải khuây một chút. Cho đến lúc kết thúc ngày làm việc, cô đã dành phần lớn buổi chiều truy tìm dấu vết của David Angelini. Anh ta đang có một cuộc hẹn, anh ta mất liên lạc, anh ta ở bất kỳ đâu trừ những nơi cô tìm đến. Không còn cách nào khác, cô để lại lời nhắn ở mọi nơi có thể trên Trái Đất và hy vọng cô sẽ may mắn biết tin anh ta trước khi hết ngày.

Trong khi đó, cô đối mặt với căn nhà rộng lớn, trống trải và một ông quản gia ghét cái không khí cô hít thở. Đột nhiên một ý nghĩ nảy ra khi cô đi qua cổng. Cô nhấc điện thoại trên xe và gọi số Mavis.

“Đêm nay cậu nghỉ hả?” Cô hỏi khi khuôn mặt Mavis hiện lên màn hình.

“Tất nhiên. Phải để cho thanh quản nghỉ ngơi chứ.”

“Có kế hoạch gì chưa?”

“Không có gì là không thể đẹp đi nếu có một kế hoạch hay hơn. Cậu có gì à?”

“Roarke rời Trái Đất. Cậu muốn đến đây chơi, ở qua đêm, say xỉn không?”

“Đến nhà Roarke, ở lại nhà Roarke, và say xỉn ở nhà Roarke? Đang đến đây.”

“Gượm đã nào. Để cho hoành tráng. Tôi cho xe đến đón.”

“Xe limo?” Mavis quên cả dây thanh quản và rú lên. “Chúa ơi, Dallas, nhớ bảo tài xế mặc, kiểu như, à, đồng phục nhé. Mọi người trong khu nhà tôi sẽ ngó ra cửa sổ mà trợn mắt cho xem.”

“Mười lăm phút,” Eve ngắt máy và tung tăng lên bậc thềm. Summerset đã ở đó, như dự tính, cô bèn tặng ông ta cái gạt đầu đầy kiên cường. Cô đang làm trò. “Tối nay tôi có bạn đến chơi. Ông bảo tài xế cho xe đến Hai tám Đại lộ C.”

“Bạn.” Giọng ông ta đầy nghi ngờ.

“Đúng vậy, Summerset.” Cô lướt trên bậc thềm. “Một người bạn tốt, rất thân. Bảo đầu bếp chuẩn bị bữa tối cho hai người.”

Cô chờ đến khi ra khỏi tầm ông ta nghe thấy rồi cười phá lên. Summerset đang nghĩ đến một cuộc hẹn hò, cô chắc vậy. Nhưng sự việc sẽ rùm beng hơn khi ông ta gặp Mavis.

Mavis không làm cô thất vọng. Mặc dù hôm nay cô nàng ăn mặc nét na hơn thường ngày. Mái tóc của cô nàng khá suôn, vàng sáng óng ánh được cắt theo kiểu gọi là nửa cánh. Một bên lấp lánh uốn cong lên tận tai còn bên kia thả xuống vai.

Cô nàng chỉ đeo có lẽ nửa tá hoa tai các loại - và đeo đầy tai. Một đặc điểm nổi bật của Mavis Freestone.

Cô nàng bước ra dưới trời mưa như trút, đưa cho Summerset vốn đang cứng họng chiếc áo choàng trong suốt chằng chịt những tia sáng nhỏ li ti, rồi xoay ba vòng. Vì choáng ngợp trước cái hành lang, Eve nghĩ, hơn là muốn phô ra bộ đồ màu đỏ ôm sát người.

“Oa.”

“Đúng như mình nghĩ,” Eve nói. Cô lướt đến gần hành lang chờ, không muốn Mavis phải một mình đối mặt với Summerset. Rõ ràng không cần phải chiến lược chiến lược gì nữa, vì ông quản gia vốn thường khinh khỉnh đã chết lặng đi rồi.

“Tuyệt vời,” Mavis nói bằng giọng cung kính. “Thật sự tuyệt vời. Thế mà toàn bộ chỗ này là của cậu cơ đấy.”

Eve liếc xéo lạnh lùng về phía Summerset. “Chắc thế.”

“Tuyệt cú mèo.” Mavis chớp hàng lông mi dài cả mấy centimet, đưa bàn tay có hình xăm hai quả tim lồng vào nhau ra. “Và ông hẳn là Summerset. Tôi nghe nói về ông rất nhiều.”

Summerset đón lấy bàn tay, loạng choạng đến mức sắp sửa nâng nó lên môi thì chợt nhớ ra thân phận mình. “Chào quý cô,” ông ta bướng bỉnh nói.

“Ồ, cứ gọi tôi là Mavis. Làm việc ở đây thật tuyệt, nhỉ? Chắc trách nhiệm của ông nặng nề lắm.”

Không biết là sợ hãi hay vui mừng, Summerset lui lại, hơi cúi chào, rồi biến mất vào hàng lang cùng chiếc áo khoác ướt long tong của Mavis.

“Thật là người kiệm lời.” Mavis nháy mắt, cười rúc rích, bước xuống hành lang sàn làm bằng những tấm nệm khí mười lăm phân. Và rên lên đầy khoái lạc nơi lần cửa đầu tiên. “Cậu có lò sưởi thật này.”

“Có vài tá, chắc vậy.”

“Chúa ơi, cậu có làm chuyện đó trước bếp lửa không? Như trong mấy phim cổ ấy?”

“Cho cậu thích nghĩ thế nào cũng được.”

“Tôi tưởng tượng hay lắm. Chúa ơi, Dallas, chiếc xe mà cậu chuyển đến. Một chiếc limo thực sự, hạng nhất. Phải cái trời đang mưa.” Cô nàng xoay lại, khiến hoa tai nhảy nhót. “Chỉ có một nửa số người tôi muốn gây ấn tượng là chứng kiến thôi. Ta làm gì trước đây?”

“Àn.”

“Tôi đói quá, nhưng phải xem chỗ này trước đã. Cho tôi xem gì đi nào.”

Eve cân nhắc. Trên sân thượng quá tuyệt, nhưng trời lại đang mưa to. Phòng vũ khí thì không được vào, nơi tập bắn cũng vậy. Eve xem xét những nơi khách có thể xem mà không cần sự hiện diện của Roarke. Có rất nhiều nơi như thế, tất nhiên. Eve nhìn đôi giày của Mavis đầy nghi ngại.

“Cậu thực sự có thể đi trên đôi giày đó à?”

“Nó cũ mềm rồi. Tôi không để ý khi xỏ nó vào cơ đấy.”

“Không sao, ta sẽ lên cầu thang. Đi cầu thang sẽ xem được nhiều hơn.”

Trước hết cô đưa Mavis vào nhà tắm nắng, thích thú khi bạn mình há hốc trước những loại cây kỳ lạ, thác nước lấp lánh, những chú chim hót líu lo. Bức tường vòm bằng kính bị mưa xối xả, nhưng ánh sáng của New York vẫn chiếu qua được.

Trong phòng nhạc, Eve chọn một ban nhạc vô danh rồi để Mavis thết đãi cô những bài hát đang được yêu thích.

Họ ở cả tiếng trong phòng game, chơi với máy, đấu với nhau, và đấu với các đối thủ ảo ở Free Zone và Apocalypse.

Mavis cứ ô a suốt trong các phòng ngủ, và cuối cùng chọn được một phòng để ở qua đêm.

“Tôi muốn đốt lò sưởi có được không?” Mavis lướt bàn tay khư khư lên lớp đá màu xanh dương của chiếc lò sưởi.

“Được chứ, nhưng trời đâu khác gì tháng Sáu.”

“Nếu tôi bị nướng chín cũng chẳng sao.” Dang tay ra, cô nàng ngúng nguẩy bước trên sàn nhà, nhìn chăm chăm lên mái vòm, buông người xuống chiếc giường rộng như hồ có những chiếc gối bạc dày cộm. “Tôi thấy mình như hoàng hậu. Không, không, nữ hoàng thì có.” Cô nàng lăn qua lăn lại trên tấm nệm dập dềnh. “Sao cậu lại tỏ ra thờ ơ ở một nơi thế này nhỉ?”

“Tôi không biết. Tôi sống ở đây chưa lâu.”

Vẫn lăn lộn từ chiếc gối khí này sang chiếc khác, Mavis cười. “Tôi chỉ có một đêm. Sẽ không bao giờ được thế này nữa.” Cô nàng chồm lên bảng điều khiển đầu giường, dí dí vào các nút bấm. Đèn sáng rồi tắt, xoay tròn, lấp lánh. Nhạc đập nhanh, rộn rã. Nước bắt đầu chảy ở phòng kế bên.

“Gi thế?”

“Cậu đã bật nước tắm,” Eve cho biết.

“Ừ. Chưa.” Mavis nhấn tắt, thử nút khác, và khiến cho một ô cửa phía tường đằng xa trượt mở, lộ ra một màn hình ba mét. “Thực là hoành tráng. Muốn ăn chưa?”

Khi Eve ngồi trong phòng ăn cùng Mavis, tận hưởng đêm nghỉ ngơi đúng nghĩa đầu tiên sau nhiều tuần, Nadine Furst đang hì hục biên tập lại bài cho bản tin sắp tới.

“Tôi muốn làm nổi bật cái đó, tập trung vào Dallas,” cô ta ra lệnh cho bên kỹ thuật. “Rồi, đúng rồi, cho cô ta lên. Cô ta trông quá ổn trước máy quay.”

Cô ngồi dựa lưng, quan sát năm màn hình trong khi kỹ thuật viên làm việc với các tấm hình. Phòng Biên tập Một yên ắng, chỉ có tiếng rầm rì từ màn hình. Đối với Nadine, việc kết hợp các bức ảnh lại với nhau có sức kích thích chẳng khác gì tình dục. Đa số phóng viên để công việc đó cho bên kỹ thuật, nhưng Nadine muốn nhúng tay vào việc này. Mọi việc.

Trong phòng tin tức ở dưới một tầng, cảnh tượng hỗn loạn như nhà thương điên. Cô cũng thích thế. Chạy đua cạnh tranh để đưa được lời trích dẫn mới nhất, bức ảnh mới nhất, góc quay cận kề nhất. Các phóng viên ôm lấy điện thoại để phóng vấn thêm, gõ vào máy tính để nhập dữ liệu mới thu thập được kia.

Cuộc cạnh tranh không hoàn toàn nằm ngoài Đại lộ Broadcast. Ngay trong phòng tin tức của Kênh bảy lẫn cũng đầy rẫy.

Mọi người muốn biết tin nổi bật, hình ảnh nổi bật, và vị trí xếp hạng nổi bật. Ngay bây giờ, cô có tất cả. Và Nadine không định đánh mất nó.

“Rồi, giữ ở đấy, khi tôi đang đứng ở sân sau khu nhà của Metcalf. Đây, giờ thử chia nhỏ màn hình, sử dụng bức ảnh tôi đang đứng trên vỉa hè nơi Towers bị giết, ùm ừm.” Mắt nhú lại, cô xem kỹ bức ảnh. Trông

mình cũng ổn, cô nghĩ. Ánh mắt nghiêm nghị, điềm tĩnh. Cô phóng viên thông minh, gan dạ đang trở lại hiện trường tội phạm.

“Được rồi.” Cô khoanh tay chống cằm. “Chèn thuyết minh vào.”

Hai phụ nữ, tài năng, tận tụy, vô tội. Hai mạng sống bị kết liễu tàn nhẫn. Thành phố quay cuồng, lo lắng và hỏi tại sao. Gia đình thân yêu thương tiếc, chôn cất người thân và đòi hỏi công lý. Có một người đang làm việc để trả lời câu hỏi ấy và đáp ứng đòi hỏi ấy.

“Dừng lại,” Nadine ra lệnh. “Tập trung vào Dallas, bức ảnh ngoài tòa án. Tăng âm thanh.”

Hình ảnh Eve tràn màn hình, Nadine đứng bên cạnh. Tốt lắm, Nadine nghĩ. Hình ảnh tạo ấn tượng rằng họ là một đội, làm việc cùng nhau. Chẳng hại gì. Có cơn gió thoảng thổi nhẹ tóc họ. Đằng sau họ, tòa án đứng hiên ngang, một lâu đài công lý, các thang máy lên xuống rộn rã, hành lang bằng kính đông ngịt người.

Việc của mình là tìm ra kẻ giết người, và mình thực hiện công việc một cách nghiêm túc. Khi mình kết thúc công việc của mình thì tòa án bắt đầu công việc của họ.

“Hoàn hảo,” Nadine nắm bàn tay. “Ồ đúng, thật hoàn hảo. Giữ hình này, rồi tôi sẽ cho nó lên bản tin trực tiếp. Mấy giờ rồi?”

“Ba giờ bốn năm.”

“Louise, tôi là thiên tài, còn cô cũng không tồi chút nào. In nó đi.”

“Đã in.” Louise quay khỏi bàn điều khiển và đứng lên. Họ làm việc cùng nhau đã ba năm và là bạn bè. “Ảnh đẹp lắm, Nadine.”

“Đúng thế.” Nadine nghiêng đầu. “Nhưng.”

“Ồn.” Louise tháo túm tóc đuôi ngựa ra và vuốt mái tóc quăn đen dày. “Chúng ta sắp giảm chân ở đây. Trong vài ngày qua không có gì mới cả.”

“Không ai có tin gì mới. Còn tôi thì có Dallas.”

“Một mối lớn đấy.” Louise là một phụ nữ duyên dáng với những đường nét mềm mại và đôi mắt rạng ngời. Cô đến làm cho Kênh bảy năm ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Sau chưa đầy một tháng, Nadine đã nhắc cô lên làm kỹ thuật chính. Dàn xếp đó thuận tiện cho cả hai người. “Cô ấy có khuôn mặt thuần chất, giọng nói tuyệt vời. Tính cả Roarke là thêm được điểm vàng. Đây là chưa kể cô ấy nổi tiếng là cảnh sát giỏi.”

“Thì?”

“Nên tôi đang nghĩ,” Louise tiếp tục, “trong khi chờ có tin gì mới về vụ này, có lẽ chị cần thêm vào một chút vụ DeBlass. Nhắc mọi người nhớ rằng cô Trung úy đã phá một trong những vụ lớn, có một bước thăng tiến quan trọng. Gây dựng lòng tin.”

“Tôi không đặt trọng tâm khỏi vụ điều tra hiện tại.”

“Có lẽ chị cần đấy,” Louise phản bác. “Ít nhất đến khi có một đầu mối mới. Hoặc một nạn nhân mới.”

Nadine nhếch mép. “Thêm chút máu sẽ hâm nóng mọi thứ lên. Vài ngày nữa, chúng ta sẽ hết vốn và chuyển sang tháng Sáu buồn tẻ. Được rồi, tôi sẽ lưu ý. Có lẽ cô muốn thêm gì vào.”

Louise nhú mày. “Tôi ư?”

“Nếu tôi sử dụng nó, cô sẽ được ghi công lên màn hình, cô quái lắm.”

“Thỏa thuận nhé.” Louise vỗ tay vào túi áo biên tập, rồi cau mặt. “Hết thuốc lá rồi.”

“Cô đừng hút nữa. Cô biết là các sếp nghĩ gì về việc nhân viên lơ là chuyện sức khỏe rồi đấy.”

“Tôi đang dùng loại thảo dược.”

“Thảo dược thì không sao. Ra hàng thuốc nhớ mua cho tôi mấy điều nhé.” Nadine có vẻ ngập ngừng. “Và đừng cho ai biết đấy. Người ta đối xử khắt khe với tài năng trên màn hình hơn là với dân kỹ thuật các cô.”

“Chị còn thời gian trước bản tin nửa đêm. Chị không định giải lao à?”

“Không, tôi phải gọi điện thoại. Với lại, trời đang mưa.” Nadine vuốt nhẹ mái tóc được búi hoàn hảo. “Cô đi đi.” Cô với tay lấy túi. “Để tôi trả tiền cho.”

“Hay lắm - vì tôi phải đến tận đường số Hai tìm cửa hàng bán thuốc lá.” Louise đứng lên.

“Tôi dùng áo mưa của chị nhé.”

“Ừ.” Nadine đưa Louise ít phiếu tín dụng. “Cứ để thuốc trong túi áo nhé? Tôi vào phòng tin tức.”

Họ cùng đi ra, Louise chui vào chiếc áo mưa kiểu cách màu xanh. “Chất liệu tốt lắm.”

“Chống mưa rất tốt.”

Họ đi qua hành lang, qua mấy phòng Biên tập và sản xuất, bước đến chỗ thang cuốn chạy xuống. Tiếng ồn to dần, nên Nadine phải nói to.

“Cô và Bongo vẫn đang nghĩ về bước tiến lớn à?”

“Nghĩ nhiều đủ để chúng tôi định tìm một căn hộ. Chúng tôi sẽ theo cách truyền thống. Chúng tôi sẽ sống thử một năm. Nếu thấy hợp, chúng tôi sẽ hợp thức.”

“Cô khá hơn tôi đấy,” Nadine nói về cảm tính. “Tôi không thể nghĩ ra một lý do tại sao một người khôn ngoan lại tự trói mình vào một người khôn ngoan khác.”

“Tình yêu.” Louise đặt bàn tay lên ngực như đóng kịch. “Nó khiến cho lý lẽ và sự khôn ngoan bay ra khỏi ô cửa cũ kỹ.”

“Cô còn trẻ và tự do mà, Louise.”

“Và nếu tôi may mắn, tôi sẽ già đi trong khi trói được Bongo.”

“Có ai lại muốn trói buộc vào một kẻ tên là Bongo chứ?” Nadine lẩm bẩm.

“Tôi. Gặp chị sau nhé.” Với lời chào ngắn nhanh nhẩu, Louise tiếp tục đi xuống, còn Nadine bước vào phòng tin tức.

Và nghĩ về Bongo, Louise tự hỏi liệu cô có thể về nhà trước một giờ sáng không. Đêm nay họ sẽ về nhà cô. Chút bất tiện này sẽ kết thúc khi họ tìm thấy một căn hộ phù hợp, thay vì cứ phải luân chuyển qua lại từ phòng của anh ta và phòng cô.

Cô vẫn lơ đãng nhìn về một trong số nhiều màn hình gắn vào tường đang phát chương trình của Kênh bảy lắm. Lúc này đang chiếu bộ phim sitcom nổi tiếng, một bộ phim bị quên lãng được làm sống lại trong vài năm qua bởi tài năng của Yvonne Metcalf.

Louise lắc đầu trước suy nghĩ ấy, rồi khẽ cười khi người diễn viên trên màn ảnh, hình ảnh lớn như ngoài đời thật, đang làm trò hề thái quá trước khán giả.

Nadine có lẽ đã chung sống với những tin tức, nhưng Louise thích sự giải trí đơn thuần. Cô chờ đợi một trong những buổi tối hiếm hoi khi cô và Bongo ngồi bên nhau trước màn hình.

Trong hàng lang rộng rãi của Kênh bảy lắm có nhiều màn hình hơn, nhiều phòng bảo vệ, và chỗ ngồi thoải mái treo đầy hình ảnh các ngôi sao của đài truyền hình. Và, tất nhiên, một cửa hàng quà lưu niệm với những áo phông, mũ, ảnh có chữ ký, và ảnh ba chiều của các ngôi sao sáng nhất đài truyền hình.

Hai ngày một lần, trong khoảng từ mười giờ đến bốn giờ, các tua du lịch đi qua nhà đài. Khi còn bé, Louise đi một tua như thế, trở mắt nhìn ngưỡng mộ, và, cô nhớ lại với nụ cười thỏa mãn, quyết định lúc đó và ngay tại đó về sự nghiệp của mình.

Cô vẫy tay chào người bảo vệ ở lối vào trước, rẽ về phía Tây, đó là lối ngắn nhất đến đường số Hai. Tại cửa hông dành cho nhân viên, cô nhấn bàn tay lên ô xác nhận để mở khóa. Khi cửa bật mở, cô nhấc mắt vì nghe tiếng mưa lộp độp. Cô gần như thay đổi ý định.

Được hút lén lút một liều thuốc có đáng để mình chạy qua hai khu phố dưới trời mưa lạnh không? Đáng lắm chứ, cô nghĩ và trằm mũ lên. Chiếc áo mưa tốt, đắt tiền sẽ giữ cho cô khô ráo, với lại cô đã giam mình cùng Nadine trong phòng Biên tập hơn một tiếng rồi.

Cô khom vai, dừng cảm bước ra.

Gió quạt mạnh khiến cô dừng bước giữ cho chiếc áo mưa không hất quá hông. Giày cô ướt sũng trước khi cô chạm đến chân bậc thềm, và cô nhìn xuống, chửi thề trong họng.

“Khỉ thật.”

Đó là những lời cuối cùng cô nói.

Một cử động khiến cô chú ý và cô nhìn lên, chớp mắt một lần để nhìn rõ hơn. Cô chưa kịp nhìn thấy con dao thì nó đã làm một đường vòng cung, sáng lóng lánh trong mưa rồi rạch ngang cổ họng cô, thấm khốc.

Kẻ giết người nhìn cô một lúc, thấy máu phun ra, cơ thể gục xuống như con rối đứt dây. Bất ngờ, tức giận, rồi vụt thành sợ hãi. Con dao dính máu nhanh chóng được giấu vào một chiếc túi sâu trước khi kẻ mang áo choàng chạy vào bóng tối.

“Tôi nghĩ mình có thể sống được như thế này.” Sau bữa ăn gồm thịt bò Montana hiếm, tôm hùm nuôi ở vùng Băng đảo, sâm banh Pháp, Mavis thơ thẩn trong hồ nước của phòng tắm nắng. Cô nàng ngáp, sung sướng lỏa lồ và hơi say. “Cậu đang sống thế này đây.”

“Kiểu kiểu thế.” Không hoàn toàn thoải mái như Mavis, Eve mang bộ đồ một mảnh kín đáo. Cô nằm trên chiếc ghế đá mịn, và vẫn uống rượu. Đã bao lâu rồi cô không cho phép mình nghỉ ngơi như thế này, cô không nhớ nổi nữa. “Tôi thực sự không có nhiều thời gian cho những chuyện thế này.”

“Kiếm thời gian đi, cưng ạ.” Mavis lặn xuống, nổi lên, bộ ngực tròn hoàn hảo ánh lên dưới vầng sáng xanh lờ lờ cô nàng đã lập trình. Cô nàng uể oải khỏa nước bơi tới một bông hoa súng, hít một hơi. “Chúa ơi, đây là hoa thật. Cậu không biết mình đang có gì ở đây hả, Dallas?”

“Bể bơi trong nhà?”

“Cái cậu có,” Mavis bắt đầu nói khi cô nàng đạp éch đến chiếc phao đang đặt ly rượu ở trên, “là thứ tuyệt diệu hạng nhất. Là thứ cậu không thể có từ mất kính thực tại ảo.” Cô nàng nhấp một hớp sâm banh lạnh. “Cậu sẽ không khó chịu mà bỏ nó đi chứ.”

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Tôi biết cậu mà. Cậu sẽ chỉ trích, chất vấn đủ thứ, phân tích.” Nhận thấy ly rượu của Eve đã cạn, Mavis rót vào. “Này, tôi khuyên cậu. Đừng.”

“Tôi đâu có chỉ trích gì.”

“Cậu là chúa chỉ trích - chỉ trích nữa - chỉ trích hoài. Ôi. Thử nói điều đó thật nhanh năm lần khi lưỡi của cậu cứng đờ xem.” Cô nàng dùng hông trần đẩy Eve và chen sát gần Eve. “Anh ta phát điên vì cậu, đúng không?”

Eve nhún vai và uống rượu.

“Anh ta giàu, cực giàu, đẹp như một vị thần, và cơ thể đó...”

“Cậu biết gì về cơ thể anh ấy?”

“Tôi có mắt mà. Tôi dùng chúng. Tôi biết khá rõ anh ta thế nào khi khỏa thân.” Thích thú trước ánh sáng trong mắt Eve, Mavis liếm môi. “Tất nhiên, bất cứ lúc nào cậu muốn bổ sung chi tiết còn thiếu, tôi sẽ sẵn nghe.”

“Bạn ơi là bạn.”

“Tôi thế đấy. Dù sao, anh ta có mọi thứ. Rồi những hoạt động vì quyền lực. Anh ta có tất cả quyền lực đó, một phần toát ra từ chính anh ta.” Cô nàng nhấn mạnh lời nói bằng cách hất tung nước lên. “Và anh

ta nhìn cậu như có thể ăn tươi nuốt sống. Bằng những miếng cắn lớn... tham lam. Chết tiệt, tôi đang phấn khích.”

“Đừng chạm vào tôi.”

Mavis cười ồ. “Có lẽ tôi sẽ đi quyến rũ Summerset.”

“Tôi không nghĩ lão có cái của nợ ấy.”

“Tôi cá sẽ tìm thấy.” Nhưng lúc này cô đang lười biếng. “Cậu yêu anh ta đúng không?”

“Summerset á? Tôi phải kiềm chế lắm khi ở gần lão ta.”

“Nhìn thẳng vào mắt tôi. Thôi nào.” Để bắt Eve nghe theo, Mavis nắm lấy cằm Eve, xoay xoay cho đến khi hai người mặt đối mặt, mắt đờ đẫn chạm mắt đờ đẫn. “Cậu yêu Roarke.”

“Có vẻ vậy. Tôi không muốn nghĩ về điều đó.”

“Tốt. Đừng. Cậu hay nghĩ quá nhiều.” Đưa ly rượu lên quá đầu, Mavis lặn xuống nước. “Chúng ta dùng vòi phun được không?”

“Được.” Bị rượu tác động, Eve hơi loạng choạng khi tìm cho đúng nút điều khiển. Khi nước đã bắt đầu sủi bọt và phun lên, Mavis kêu lên khoái trá.

“Lạy Chúa, ai cần đàn ông khi ta có một trong những thứ này? Nào Eve, bật nhạc lên. Mở tiệc nào.”

Eve nghe theo, tăng gấp đôi âm lượng khiến cho tiếng nhạc át cả tiếng nước và âm thanh từ những bức tường. Rolling Stones, ban nhạc cổ điển ưa thích của Mavis, đang rền rĩ. Eve nằm ngửa, cô cười khi Mavis nhảy loạn xạ và bắt đầu yêu cầu người máy phục vụ một chai rượu nữa.

“Xin lỗi cô.”

“Hử?” Mắt lơ đãng, Eve nhìn đôi giày đen bóng loáng bên mép hồ. Cô chậm rãi, và hơi chút tò mò, hướng mắt về chiếc quần côn màu khói thuốc, áo jacket ngắn cụt cứng đờ, rồi nhìn bộ mặt lạnh lùng của Summerset. “Chào, ông muốn làm một ngum không?”

“Nào nhập hội đi Summerset.” Nước lấp lững quanh hông Mavis và nhảy nhót vui đùa trên bộ ngực trác tuyệt khi cô nâng vẩy nước. “Càng đông càng vui.”

Ông ta khịt khịt, chu mỏ. Thói quen thường trực khiến cho lời nói thoát khỏi mồm ông ta giống như viên đá lập phương góc sắc như dao, nhưng ánh mắt ông ta vẫn quanh quẩn hướng ra sau về phía cơ thể xoay tròn của Mavis.

“Cô có điện thoại, Trung úy. Rõ ràng cô không thể nghe tôi đã cố gọi cô.”

“Sao? Được, được.” Cô cười khẩy, bơi về phía điện thoại đặt bên mép hồ. “Là Roarke?”

“Không phải.” Sẽ là sự lăng mạ nhân phẩm của ông ta nếu phải gào lên, nhưng cũng sẽ là xúc phạm danh dự nếu ông ta yêu cầu giảm bớt nhạc. “Tổng đài Sở Cảnh sát.”

Khi Eve chạm vào điện thoại, cô dừng lại và chửi đổng. Rồi vuốt ngược tóc. “Tắt nhạc,” cô quát lên, khiến Mick và ban nhạc của anh ta tắt ngúm. “Mavis, tránh xa tầm quay hình.” Eve hít thật sâu, rồi mở điện thoại. “Dallas.”

“Tổng đài, Trung úy Eve Dallas. Xác nhận giọng nói. Đến ngay Đại lộ Broadcast, Kênh bảy lăm. Xác nhận Giết người. Mã Vàng.”

Eve lạnh toát. Bàn tay cô bám chặt vào thành bể. “Tên nạn nhân?”

“Thông tin này chưa rõ ràng để truyền đi. Xác nhận lệnh, Dallas, Trung úy Eve.”

“Đã xác nhận. Sẽ có mặt trong hai mươi phút. Yêu cầu Feeney, Đại úy, Ban Điều tra Điện tử có mặt ở hiện trường.”

“Xác nhận yêu cầu. Kết thúc.”

“Lạy Chúa. Lạy Chúa.” Yếu đuối vì cảm giác tội lỗi và vì rượu, Eve gục đầu lên thành bể. “Mình đã giết cô ta.”

“Thôi nào.” Mavis bơi lại, đặt tay lên vai Eve. “Đừng nói thế, Eve,” cô nàng nói ngay.

“Hắn ta bắt nhầm con mồi, nhầm con mồi, Mavis, và cô ta đã chết. Đáng ra đó phải là tôi.”

“Tôi bảo là thôi mà.” Không biết nói gì, nhưng không thể giữ yên lặng, Mavis kéo cô lại và lắc mạnh. “Đừng nói vớ vẩn thế, Dallas.”

Eve vô vọng, ấn mạnh tay lên cái đầu đang quay cuồng. “Lạy Chúa tôi, tôi say rồi. Thật hoàn hảo.”

“Tôi có thể xử lý được. Tôi có mấy viên Sober Up trong túi xách.” Trước tiếng rên rỉ của Eve, Mavis lại lắc người cô. “Tôi biết cậu ghét dùng thuốc, nhưng chúng sẽ tổng sạch chất cồn khỏi máu trong vòng mười phút. Thôi nào, để tôi đi lấy thuốc.”

“Được rồi. Tốt lắm. Tôi sẽ bình tĩnh hơn khi phải nhìn cô ta.”

Cô bắt đầu bước lên bậc thềm, trượt chân, bất ngờ thấy cánh tay mình được nắm chặt. “Trung úy.” Giọng Summerset vẫn lạnh lùng, nhưng ông ta giơ ra chiếc khăn và giúp cô lên mép đá hồ nước. “Tôi sẽ chuẩn bị xe cho cô.”

“Vâng, cảm ơn ông.”

12. Chương 12

Thuốc giải rượu của Mavis có tác dụng như bùa phép. Eve có cảm giác lợm nơi cổ họng, nhưng cô đã tỉnh như sáo khi đến tòa nhà màu bạc láng bóng của Đài truyền hình Kênh bảy lắm.

Tòa nhà được xây dựng khoảng giữa những năm hai mươi, khi sự bùng nổ truyền thông đạt đến mức tạo ra lợi nhuận lớn hơn cả một quốc gia nhỏ. Một trong những tòa nhà chọc trời cao nhất trên đại lộ Broadcast, nó mọc lên trên một nền đất rộng, phẳng, bên trong có vài ngàn nhân viên, năm trường quay trang bị công phu, gồm cả một trường quay mới xa xỉ nhất ở East Coast, và có đủ điện để phát sóng đến mọi ngõ ngách trên hành tinh và các đài vệ tinh.

Cánh nhà phía Đông nơi Eve đang đến, quay mặt ra đường Ba, gồm những khu liên hợp và căn hộ sang trọng được thiết kế tiện lợi cho ngành công nghiệp truyền hình.

Do giao thông trên không dày đặc, Eve nhận ra tin tức đã lan đi. Kiểm soát trở thành một vấn đề. Ngay khi đi quanh tòa nhà, cô gọi về Tổng đài đề nghị ngăn đường trên không cũng như thiết lập an ninh trên bộ. Ngay cả khi không có bọn kền kền lượn lờ xung quanh thì một vụ giết người ngay giữa chốn truyền thông cũng gây ra đủ khó khăn phải đối mặt rồi.

Giờ đã bình tĩnh, cô xua đi cảm giác tội lỗi và bước ra khỏi xe, tiến đến hiện trường. Đội cảnh sát đang bận rộn, cô nhìn họ và thấy chút nhẹ nhõm. Họ đã phong tỏa khu vực này, dán niêm phong bên ngoài cửa. Đương nhiên là các phóng viên và đội làm việc của họ đã ở đó. Sẽ không có chuyện tổng khứ họ đi. Nhưng cô có chỗ để thở.

Cô đã đeo phù hiệu lên áo khoác, bước qua làn mưa về phía tấm bạt che mà kẻ khôn ngoan nào đó đã dựng lên ở hiện trường tội phạm. Những giọt mưa rơi tí tách trên tấm nhựa trong kiên cố.

Cô nhận ra chiếc áo mưa, giật thót mình theo bản năng. Cô hỏi xem hiện trường xung quanh đã được ghi lại chưa và nhận câu trả lời là đã được ghi lại, rồi cô cúi xuống.

Hai tay cô run lập cập khi với đến chiếc mũ trùm đầu che khuôn mặt nạn nhân. Cô không để ý máu đã tụ lại thành vũng ở mũi ủng. Cô cố ngăn tiếng thở hổn hển và nổi ghê sợ khi hất chiếc mũ khỏi khuôn mặt người lạ.

“Trời ơi ai đây?” Cô hỏi.

“Theo xác nhận sơ bộ, nạn nhân là Louise Kirski, kỹ thuật viên, Kênh bảy lắm.” Cô cảnh sát lôi ra cuốn sổ trong túi chiếc áo mưa đen óng của mình. “Cô ta được phát hiện vào khoảng mười một giờ mười lăm, do C. J. Morse. Anh ta đã đứng nôn ở đằng kia,” cô ta nói tiếp với chút khinh miệt trước sự yếu đuối của thường dân. “Đi vào qua cửa này, hét toáng lên. An ninh tòa nhà xác nhận lời khai của anh ta, và đã gọi điện báo. Cuộc gọi lúc mười một giờ hai phút. Tôi đến hiện trường lúc mười một giờ hai bảy.”

“Cô đến nhanh lắm, cảnh sát...?”

“Peabody, thưa Trung úy. Lúc đó tôi đang ở đại lộ Một. Tôi đã xác minh vụ giết người, khóa cửa ngoài, gọi thêm cảnh sát và một điều tra viên chính.”

Eve quay về phía tòa nhà. “Họ có quay được gì không?”

“Thưa sếp.” Miệng Peabody mím lại. “Lúc đến đây tôi đã ra lệnh cho nhóm đưa tin rời khỏi hiện trường. Có lẽ họ đã quay được khá nhiều trước khi chúng ta lập hàng rào bảo vệ.”

“Được rồi.” Các ngón tay đã được bọc găng trong suốt, Eve lục tìm trên thi thể. Vài phiếu tín dụng, một ít tiền xu, một chiếc điện thoại nhỏ xíu đặt tiền gần vào hông. Không vết thương tự vệ, không dấu hiệu chống cự hoặc hành hung.

Cô ghi lại tất cả với tinh thần trách nhiệm cao, đầu óc hoạt động nhanh nhạy. Đúng vậy, cô nhận ra chiếc áo mưa, cô nghĩ, và khám nghiệm ban đầu đã hoàn tất, cô đứng lên.

“Tôi sẽ vào trong. Tôi đang chờ Đại úy Feeney. Hãy cho ông ta qua. Chuyển nạn nhân cho bên pháp y.”

“Rõ.”

“Cô đứng đây, Peabody,” Eve quyết định. Cô cảnh sát này có phong cách mạnh mẽ và được việc. “Hãy ngăn mấy tay nhà báo,” Eve liếc nhìn ra sau, lờ đi những câu hỏi lao xao, ánh sáng của ống kính. “Không bình luận, không trình bày.”

“Tôi không có gì để nói với họ cả.”

“Tốt lắm. Cứ như thế.”

Eve tháo niêm phong cửa, đi qua, và niêm phong lại. Hành lang gần như trống trải. Peabody, hoặc ai đó, đã dẹp hầu hết mọi người đi ngoại trừ những nhân viên quan trọng. Eve nhìn thẳng vào người bảo vệ ngồi đằng sau chiếc bàn lớn. “C. J. Morse ở đâu?”

“Anh ta ở tầng sáu, phòng tám. Cảnh sát các cô đưa anh ta lên đằng kia.”

“Tôi đang đợi một cảnh sát khác đến. Bảo ông ta đến chỗ tôi.” Eve quay bước đi lên cầu thang.

Có vài người đứng loanh quanh, một số tụm lại thành nhóm, những người khác đứng trước phòng màn ảnh nói hăng say vào máy quay. Có người thấy mùi cà phê, cái mùi hơi cháy rất quen thuộc ở nơi làm việc của cảnh sát. Vào lúc khác, điều này hẳn đã khiến cô mỉm cười.

Tiếng ồn cứ lớn dần khi cô càng lên cao. Cô dừng lại ở tầng sáu, đi vào chốn ồn ào náo loạn của phòng tin tức.

Bàn làm việc xếp lưng đối lưng, lối đi ngoằn ngoèo. Cũng giống như bên cảnh sát, đài truyền hình làm việc suốt hai tư giờ. Thậm chí giờ này vẫn có hơn chục đài hoạt động.

Điều khác là, Eve nhận xét, cảnh sát trông ai cũng như làm việc quá sức, đầu bù tóc rối, thậm chí vã mồ hôi. Nhóm làm việc ở đây thật hoàn hảo để lên hình. Trang phục đẹp mắt, nữ trang lấp lánh trước máy quay, những khuôn mặt được trau chuốt cẩn thận.

Dường như ai cũng bận rộn. Một số đang nói chuyện qua màn hình điện thoại - cập nhật thông tin lên vệ tinh, Eve nghĩ. Những người khác quát tháo máy tính của mình hoặc bị chúng quát tháo lại khi dữ liệu được yêu cầu, truy cập, và chuyển đến nguồn mong muốn.

Mọi thứ trông hoàn toàn bình thường, ngoại trừ cái mùi cà phê hỏng kém phẩm chất hòa lẫn trong không khí lo sợ đến ngột ngạt.

Một vài người nhận ra cô, định đứng lên, câu hỏi hiện trong mắt họ. Ánh mắt lạnh lùng bực dọc của cô có hiệu quả như một tấm chắn thép.

Cô quay về phía bức tường nơi có những màn hình đặt san sát nhau. Roarke cũng có một bộ tương tự, và cô biết mỗi màn hình có thể dùng cho một hình ảnh riêng, hoặc theo bất cứ cách kết hợp nào. Giờ bức tường được lấp đầy một hình ảnh lớn của Nadine Furst trên mục bản tin. Quang cảnh ba chiều quen thuộc của thành phố New York dựng đằng sau cô ta.

Cô ta trông cũng bóng bẩy và hoàn hảo. Đôi mắt dường như bắt gặp và đậu lại nơi mắt Eve khi Eve bước đến gần hơn để nghe tiếng.

“Và một lần nữa, đêm nay, một vụ giết người điên rồ nữa. Louise Kirski, một nhân viên của đài chúng tôi, đã bị giết chỉ cách tòa nhà nơi tôi đang phát bản tin này vài bước chân.”

Eve không buồn buông lời nguyên rủa khi Nadine nêu thêm vài chi tiết nữa và chuyển lời cho Morse. Cô đã tính đến điều này.

“Một đêm bình thường,” Morse nói bằng thứ giọng rành mạch của phóng viên. “Một đêm mưa trong thành phố. Nhưng một lần nữa, bất chấp nỗ lực cao nhất của lực lượng cảnh sát, chuyện giết người lại xảy ra. Giờ tôi có thể mang lại cho quý vị hình ảnh trực tiếp ghê rợn, khủng khiếp và phi nghĩa.”

Anh ta dừng lại, vừa khớp thời gian, khi máy quay tập trung vào khuôn mặt anh ta. “Tôi phát hiện thi thể Louise Kirski, ngã soài, chảy máu, tại chân bậc thềm của tòa nhà này, nơi tôi và cô ấy đã cùng làm việc nhiều đêm.

Cổ họng cô ấy bị rách, máu tuôn ra trên vỉa hè ướt. Tôi không xấu hổ khi nói rằng mình đã lạnh toát, ghê tởm, và cái mùi chết chóc đã bám vào phổi tôi. Tôi đứng đó, nhìn cô ấy, không tin nổi điều mình tận mắt trông thấy. Làm sao có thể thế? Một phụ nữ mà tôi biết, một người tôi thường cùng chuyện trò vui vẻ, người mà thỉnh thoảng tôi vinh hạnh được làm việc cùng. Sao cô ấy lại nằm đó, bất động?”

Màn hình nhòa dần khuôn mặt tái nhợt, trầm trọng của anh ta, chuyển sang tấm ảnh ghê rợn chụp thi thể.

Bọn họ không bỏ lỡ một thứ gì, Eve nghĩ mà ghê tởm, rồi xoay người về bàn điều khiển gần nhất. “Trường quay ở đâu?”

“Xin lỗi?”

“Tôi nói, cái trường quay chết tiệt kia ở đâu?” Cô chỉ ngón cái về phía màn hình.

“À, ờ...”

Tức giận, cô cúi xuống, kẹp anh ta giữa hai cánh tay cứng rắn. “Anh có muốn thấy tôi đóng cửa chỗ này nhanh đến thế nào không?”

“Tầng mười hai, Trường quay A.”

Cô quay bước cũng vừa lúc Feeney ra khỏi cầu thang. “Ông nghỉ vui chứ.”

“Chào, tôi đi thăm họ hàng ở New Jersey.” Ông ta không thèm hỏi có chuyện gì, mà rảo bước theo cô.

“Tôi cần chặn ngay cái bản tin kia.”

“À.” Ông ta gãi đầu khi họ đi lên. “Chúng ta có thể giả mạo lệnh tịch thu hình ảnh hiện trường.” Ông ta nhún vai trước cái liếc nhìn của Eve. “Tôi xem một chút khi ở trên xe đến đây. Bọn họ sẽ lấy lại được chúng, nhưng chúng ta có thể giữ trong vài tiếng.”

“Cứ làm đi. Tôi cần toàn bộ dữ liệu sẵn có về nạn nhân. Hẳn họ có lưu ở đây.”

“Việc này khá đơn giản.”

“Mang chúng đến phòng tôi, được không Feeney? Tôi sẽ về văn phòng ngay.”

“Không sao. Còn gì khác nữa?”

Eve dừng lại, quắc mắt về cánh cửa dày cộm màu trắng của Trường quay A. “Có lẽ tôi cần vài dữ liệu sao lưu trong đây.”

“Rất vui lòng.”

Cánh cửa bị khóa, tín hiệu On Air đang sáng. Eve kháng cự lại thôi thúc muốn rút vũ khí ra bắn vào tấm chắn an ninh. Thay vì thế, cô nhấn nút khẩn cấp và chờ đợi phản ứng.

“Bản tin Kênh bảy lăm đang phát trực tiếp,” một giọng nói điện tử vang lên. “Vấn đề của bạn là gì?”

“Cảnh sát, khẩn cấp.” Cô đưa thẻ căn cước lên máy quét nhỏ.

“Xin chờ một lúc, Trung úy Dallas, trong khi đề nghị của cô được tiếp nhận.”

“Đây không phải đề nghị,” Eve nói thẳng băng. “Tôi muốn cửa này mở ngay, nếu không tôi buộc phải phá chúng theo Luật 83B, điều J.”

Có tiếng ầm ứ, âm thanh điện tử xì xào, như thể máy tính đang cân nhắc, rồi biểu lộ sự khó chịu. “Đang mở cửa. Xin giữ yên lặng và không bước qua vạch trắng. Cảm ơn.”

Trong trường quay nhiệt độ giảm xuống mười độ, Eve bước thẳng đến vách ngăn bằng kính đối diện với màn hình và gõ đủ mạnh khiến tay đạo diễn tin tức tái mặt lo lắng. Ông ta đưa ngón tay vô vọng lên miệng. Eve giờ phù hiệu ra.

Rõ ràng là dè dặt, ông ta nhấn mở cửa và ra hiệu cho họ đi vào. “Chúng tôi đang phát trực tiếp,” ông ta cúi bần và quay lưng lại để xem trên màn ảnh. “Máy quay ba vào Nadine. Ảnh nền Louise. Mark.”

Robot trong phòng tuân lệnh một cách thuần thực. Eve nhìn chiếc máy quay nhỏ lơ lửng dịch chuyển. Trên màn hình điều khiển, Louise Kirski cười rạng rỡ.

“Chậm thôi, Nadine. Dừng vội. C. J., sẵn sàng trong mười giây nữa.”

“Chuyển sang quảng cáo đi,” Eve nói với ông ta.

“Chúng tôi phát chương trình này không có quảng cáo.”

“Chuyển sang quảng cáo,” cô nhắc lại, “không ông sẽ bầm mặt.”

Ông ta nhăn trán, hít hơi đầy ngực. “Này, nghe đây...”

“Ông nghe đây.” Cô hích mạnh vào chỗ ngực căng phình của ông ta. “Ông đang giữ nhân chứng trực tiếp của tôi ngoài kia. Hãy làm như được bảo, nếu không đối thủ cạnh tranh của ông sẽ tăng vọt vị trí xếp hạng với câu chuyện tôi định tiết lộ cho họ về chuyện Kênh bảy lăm đã can thiệp vào việc điều tra vụ giết một nhân viên của mình.” Cô nhượng mảy trong khi ông ta cân nhắc. “Và có lẽ tôi bắt đầu coi ông như một kẻ tình nghi. Ông thấy ông ta giống hạng giết người máu lạnh không, Feeney?”

“Tôi cũng vừa nghĩ thế. Có lẽ chúng ta cần đưa ông ta về đồn, xét hỏi thật lâu. Sau khi lột hết quần áo khám xét.”

“Từ từ đã. Từ từ đã.” Ông ta đưa tay che miệng. Chín mươi giây quảng cáo thì hại gì chứ? “Chuyển sang mục Zippy trong mười giây nữa. C. J., dừng lại thôi. Cho nhạc vào. Máy quay một lui lại. Mark.”

Ông ta thở dài. “Tôi sẽ báo luật sư việc này.”

“Ông cứ làm.” Eve bước ra khỏi phòng và tiến đến chiếc bàn đen, dài mà Morse và Nadine ngồi chung.

“Chúng tôi có quyền...”

“Tôi sẽ nói cho anh biết quyền của anh,” Eve ngắt lời Morse. “Anh có quyền gọi luật sư và bảo anh ta gặp anh ở Sở Cảnh sát.”

Mặt anh ta trắng bệch. “Cô bắt tôi. Lạy Chúa, cô điên rồi?”

“Anh là nhân chứng, đồ khốn. Anh sẽ không được nói gì thêm cho đến khi khai báo với tôi. Chính thức.” Cô chuyển ánh mắt cay độc sang hướng Nadine. “Cô phải tự xoay xở với phần còn lại.”

“Tôi muốn đi với cô.” Nadine đứng lên, chân run rẩy. Không thêm để ý đến tiếng hét điên loạn trong phòng điều khiển, cô ta tháo tai nghe vứt xuống. “Có lẽ tôi là người cuối cùng nói chuyện với cô ấy.”

“Được. Chúng ta sẽ nói chuyện đó.” Eve dẫn họ ra ngoài, dừng lại nhếch mép cười về phía phòng điều khiển. “Ông có thể thay vào bằng bộ phim cũ, NYPD Blue. Phim kinh điển đấy.”

“Chà chà C. J.” Dù buồn rầu đến thế nào, Eve cũng thích thú giây phút này. “Cuối cùng tôi cũng bắt được anh đến nơi tôi muốn. Thoải mái chứ?”

Mặt anh ta hơi tái, nhưng vẫn cố tỏ vẻ khinh bỉ khi nhìn quanh phòng thẩm vấn. “Các cô nên viện đến một nhà trang trí.”

“Chúng tôi đang cố xin ngân sách.” Cô ngồi yên phía sau chiếc bàn duy nhất trong phòng. “Ghi âm,” cô đề nghị. “Ngày 1 tháng Sáu - ôi trời, tháng Năm đâu rồi nhỉ? Đối tượng C. J. Morse, địa điểm Phòng thẩm vấn C, thực hiện Trung úy Eve Dallas, tham chiếu Giết người, nạn nhân Louise Kirskey. Thời gian không giờ bốn lăm. Anh Morse, anh đã được thông báo quyền của mình. Anh có muốn luật sư hiện diện trong cuộc thẩm vấn này không?”

Anh ta với tay lấy cốc nước rồi làm một ngụm. “Tôi có bị buộc tội gì không?”

“Hiện tại thì không.”

“Vây cứ tiếp tục.”

“Hãy kể lại, C. J. Cho tôi biết chính xác chuyện gì đã xảy ra.”

“Được.” Anh ta lại uống, như thể cổ họng bị khát khô. “Tôi đang đến đài. Tôi dẫn bản tin nửa đêm chung với một người khác.”

“Anh đến lúc mấy giờ?”

“Chừng mười một giờ mười lăm. Tôi đến cửa phía Đông, hầu hết chúng tôi vào bằng cửa đó, vì nó gần Phòng Tin tức. Trời đang mưa, nên tôi chạy nhanh ra khỏi xe. Tôi thấy có gì đó ở chân bậc thềm. Lúc đầu, tôi không thể biết là gì.”

Anh ta ngưng nói, lấy tay che mặt và bóp mạnh. “Tôi không biết,” anh ta nói tiếp, “cho đến khi tôi gần như dẫm lên cô ấy. Tôi nghĩ... tôi không biết mình nghĩ gì nữa, thực thể. Ai đó chảy loang máu.”

“Anh không nhận ra nạn nhân à?”

“Cái... cái mũ trùm đầu.” Anh ta đưa tay lên làm điệu bộ khó hiểu, bất lực. “Nó trùm mặt cô ấy. Tôi cúi xuống, bắt đầu lật nó ra khỏi khuôn mặt cô ấy.” Anh ta rùng mình dữ dội. “Rồi tôi thấy máu... trên cổ. Máu,” anh ta lặp lại, và che mắt.

“Anh có chạm vào thi thể không?”

“Không, tôi không nghĩ thế... không. Cô ấy nằm đó, cổ họng phanh ra. Mất cô ấy. Không, tôi không chạm vào.” Anh ta lại thả tay xuống, tỏ vẻ như phải cố gắng lắm mới kiềm chế được. “Tôi buồn nôn. Có lẽ cô không hiểu được, Dallas. Một số người có những phản ứng rất thuần túy con người. Máu me, đôi mắt cô ấy. Chúa ơi. Tôi buồn nôn, tôi sợ, liền chạy vào trong. Bảo vệ ngồi ở bàn. Tôi báo với anh ta.”

“Anh biết nạn nhân?”

“Chắc chắn, tôi biết cô ấy. Louise từng biên tập vài bản tin cho tôi. Chủ yếu cô ấy làm việc với Nadine, nhưng cô ấy thực hiện vài bản tin cho tôi và những người khác. Cô ấy giỏi, rất giỏi. Nhanh nhẹn, con mắt sắc sảo. Một trong những người giỏi nhất. Lạy Chúa.” Anh ta với lấy bình nước trên bàn. Nước vương vãi khi anh ta rót ra. “Chẳng có lý do gì để giết cô ấy cả. Không hề.”

“Cô ấy có thói quen ra ngoài theo lối đó, vào giờ đó không?”

“Tôi không biết. Tôi không nghĩ thế - lẽ ra cô ấy phải ở Phòng Biên tập,” anh ta nói với vẻ buồn bã.

“Anh có thân thiết với nạn nhân không, về quan hệ cá nhân ấy?”

Anh ta ngược đầu, nhíu mắt. “Cô định gán cho tôi ư? Cô có vẻ rất thích thể.”

“Chỉ trả lời câu hỏi, C. J. Anh có quan hệ tình cảm với cô ấy không?”

“Cô ấy có bạn trai, một người tên Bongo. Chúng tôi làm việc cùng nhau, Dallas. Thế thôi.”

“Anh đến Kênh bảy lần lúc mười một giờ mười lăm. Còn trước đó?”

“Trước đó tôi ở nhà. Khi phải làm ca đêm, tôi luôn tranh thủ ngủ vài tiếng. Không có mục chuyên đề, nên không phải chuẩn bị nhiều. Tôi chỉ phải đọc một bản tin, bài tóm lược sự kiện trong ngày. Tôi ăn tối với bạn bè lúc bảy giờ, về nhà tám giờ, và làm một giấc.”

Anh ta chống khuỷu tay lên bàn và hai tay ôm đầu. “Tôi thức dậy lúc mười giờ, rồi ra khỏi nhà trước mười một giờ. Tự cho mình thêm chút thời gian đến chỗ làm, vì thời tiết. Lạy Chúa, lạy Chúa, lạy Chúa.”

Nếu Eve không nhìn anh ta tường thuật trước máy quay sau khi anh ta phát hiện ra thi thể, có lẽ cô đã thấy cảm thương cùng anh ta. “Anh có nhìn thấy ai ngay tại hoặc gần hiện trường không?”

“Chỉ có Louise. Không có nhiều người ra vào tại thời điểm đó. Tôi không thấy ai cả. Chỉ có Louise. Chỉ có Louise.”

“Được rồi, C. J., lúc này chỉ cần thế thôi.”

Anh ta đặt chiếc cốc đã nốc hết xuống. “Tôi đi được chưa?”

“Nhớ rằng anh là nhân chứng. Nếu anh che giấu gì, hoặc nếu anh biết bất cứ điều gì chưa khai báo trong cuộc thẩm vấn này, tôi sẽ cáo buộc anh tội che giấu chứng cứ và cản trở điều tra.” Cô cười thỏa mãn. “Ồ, và cho tôi biết tên vài người bạn của anh, C. J. Tôi không nghĩ anh có bạn.”

Cô để anh ta ra ngoài rồi suy ngẫm trong khi chờ Nadine được đưa vào. Kịch bản quá rõ ràng. Và tội lỗi đi kèm theo nó. Cô lật mở hồ sơ xem lại mấy tấm ảnh thi thể Louise Kirski. Cô úp chúng xuống khi cửa mở.

Giờ Nadine không được chỉnh tề lắm. Vẻ bóng bẩy chuyên nghiệp khi lên hình đã nhường chỗ cho một phụ nữ tái mét, run rẩy, mắt sưng vù, miệng lắp bắp. Eve không nói gì, chỉ cái ghế và đổ nước vào một chiếc cốc mới.

“Cô nhanh thật,” cô nói lạnh nhạt, “phát bản tin.”

“Nghề của tôi.” Nadine không chạm tay vào cốc, mà khoanh chặt hai tay trong lòng. “Cô làm việc của cô, tôi làm việc của tôi.”

“Đúng. Chỉ là phục vụ công chúng thôi, phải không?”

“Giờ tôi không quan tâm cô nghĩ gì về tôi, Dallas.”

“Tốt hơn là như thế, vì hiện giờ tôi không nghĩ nhiều về cô.” Lần thứ hai, cô bật máy ghi âm, đọc các thông tin cần thiết. “Lần cuối cùng cô nhìn thấy Louise Kirski còn sống là bao giờ?”

“Chúng tôi làm việc trong Phòng Biên tập, sửa chữa và định thời lượng một đoạn tin cho bản tin tối. Không mất nhiều thời gian lắm, vì chúng tôi đã sắp xếp để làm xong. Louise rất giỏi, thực sự giỏi.” Nadine hít một hơi thật sâu và tiếp tục nhìn chăm vào một điểm phía trên vai trái Eve vài centimet. “Chúng tôi đã nói chuyện một lúc. Cô ấy và anh bạn trai hẹn hò được vài tháng nay đang tìm một căn hộ để sống chung. Cô ấy rất hạnh phúc. Louise là người vui vẻ, dễ gần, và rạn rờ.”

Cô ta phải dừng lại, phải như vậy. Hơi thở cô ta chậm lại. Cô ta tự nhủ phải hít và thở, thận trọng và chắc chắn. Hai lần. “Cô ấy hết thuốc lá. Cô ấy thích tranh thủ hút một điếu trong lúc giải lao. Mọi người không tán thưởng, thậm chí cô ấy còn lén vào nhà vệ sinh để hút. Tôi bảo cô ấy khi ra cửa hàng thì mua cho tôi vài điếu, và đưa cho cô ấy một ít phiếu tín dụng. Chúng tôi cùng đi xuống, và tôi vào phòng tin tức. Tôi phải gọi mấy cú điện thoại. Nếu không thì tôi đã đi cùng cô ấy. Lẽ ra tôi đã đi cùng cô ấy.”

“Các cô thường ra ngoài cùng nhau trước khi phát sóng không?”

“Không. Thường thì tôi nghỉ một chút, ra ngoài, làm một ly cà phê trong quán nhỏ ở đường Ba. Tôi thích... đi ra khỏi đài truyền hình, đặc biệt trước bản tin nửa đêm. Trong đài truyền hình có nhà hàng, quầy bar, quán cà phê, nhưng tôi muốn tìm cho mình mười phút riêng tư.”

“Thường xuyên?”

“Đúng.” Nadine nhìn vào mắt Eve, rồi ngoảnh đi. “Thường xuyên. Nhưng tôi muốn gọi mấy cuộc điện thoại kia, và trời đang mưa, nên... nên tôi không ra ngoài. Tôi cho cô ấy mượn áo mưa, rồi cô ấy đi ra.” Cô ta ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Eve. Trống rỗng. “Cô ấy chết thay cho tôi. Cô biết điều đó, tôi biết điều đó. Phải không, Dallas?”

“Tôi nhận ra áo mưa của cô,” Eve nói gọn. “Tôi đã nghĩ đó là cô.”

“Cô ấy không làm gì ngoài việc đi ra mua vài điều thuốc. Sai địa điểm, sai thời điểm. Sai áo mưa.”

Sai con mồi, Eve nghĩ, nhưng không nói ra. “Hãy xem xét điểm này một lúc, Nadine. Một biên tập viên có mức độ quyền lực và khả năng chi phối nhất định.”

“Không.” Chậm rãi, thận trọng, Nadine lắc đầu. Cơn buồn nôn trong bụng đã dồn lên tận cổ, có vị hơi hám. “Dallas, chính là câu chuyện và người lên hình. Không ai đánh giá cao hay thậm chí là nghĩ tới một biên tập viên. Người ta chỉ nghĩ đến là phóng viên thôi. Cô ấy không phải mục tiêu, Dallas. Đừng giả vờ hướng khác.”

“Điều tôi nghĩ và điều tôi biết được xử lý theo các cách khác nhau, Nadine. Nhưng lúc này hãy cứ đi theo điều tôi đang nghĩ. Tôi nghĩ cô là mục tiêu, và tôi nghĩ tên giết người đã nhắm Louise là cô. Hình dáng cô khác cô ấy, nhưng trời đang mưa, và cô ấy lại mặc áo mưa của cô, trùm kín đầu. Không có thời gian, hoặc không có cơ hội một khi nhận ra sai lầm.”

“Sao?” Sững sờ trước điều được nói ra quá thản nhiên như thế, Nadine cố gắng tập trung. “Cô nói sao?”

“Chuyện xảy ra quá nhanh. Tôi đã biết thời điểm cô ấy rời phòng bảo vệ. Cô ấy vẫy tay chào người bảo vệ. Mười phút sau, Morse nhìn thấy cô ấy. Hoặc thời gian được tính toán chuẩn xác, hoặc kẻ giết người quá tự mãn. Và chắc chắn rằng hắn muốn xem điều đó trên bản tin trước khi cô ấy lạnh băng.”

“Chúng tôi chưa chấp hấn sao?”

“Đúng.” Eve gật đầu. “Các người chưa chấp.”

“Cô nghĩ chuyện này dễ dàng với tôi lắm sao?” Giọng nói Nadine, trầm và khàn, vỡ ra. “Cô nghĩ dễ lắm mà ngồi đó đưa tin khi biết rằng cô ấy vẫn nằm bên ngoài sao?”

“Tôi không biết,” Eve nói nhẹ nhàng. “Có đúng không?”

“Cô ấy là bạn tôi.” Nadine bắt đầu khóc, nước mắt tuôn ra, tràn xuống má, khiến cho phấn trang điểm nhoe nhoẹt cả. “Tôi quan tâm đến cô ấy. Cô ấy rất quan trọng với tôi, đâu chỉ đơn thuần là một câu chuyện. Cô ấy không chỉ là một câu chuyện chết tiệt.”

Vật lộn với sự hối lỗi của bản thân, Eve đẩy chiếc cốc về phía Nadine. “Uống nước đi,” cô ra lệnh. “Nghỉ vài phút đã.”

Nadine phải dùng hai tay ôm lấy cốc, giữ cho nó khỏi rung. Cô ta muốn rượu mạnh, nhưng đành phải đợi. “Tôi thấy kiểu chuyện này suốt, không khác gì cô đâu.”

“Cô đã thấy thi thể,” Eve quát. “Cô đã ra hiện trường.”

“Tôi phải xem.” Mắt vẫn đăm đũa, cô ta nhìn lại Eve. “Đấy là việc cá nhân, Dallas. Tôi phải xem. Tôi không muốn tin khi tin đồn lan đến.”

“Tin đồn lan đến thế nào?”

“Ai đó nghe Morse hét lên với bảo vệ rằng có người chết, có người bị giết ngay bên ngoài. Tin đó khiến rất nhiều người chú ý,” cô ta nói, day day thái dương. “Tin tức truyền đi. Tôi chưa gọi xong cuộc điện thoại thứ hai thì nghe tin. Tôi dừng cuộc nói chuyện và đi xuống. Tôi nhìn thấy cô ấy.” Nụ cười của cô ta cay nghiệt và nghiêm trọng. “Tôi đã gọi người quay phim và cảnh sát.”

“Cô và đồng nghiệp của cô đã liều lĩnh làm hỏng hiện trường tội phạm.” Eve khoát tay. “Thế là xong. Có ai chạm vào cô ấy không? Cô có nhìn thấy ai chạm vào cô ấy không?”

“Không, không có ai ngốc nghếch đến thế. Rõ ràng cô ấy đã chết. Cô có thể nhìn thấy, cô có thể nhìn thấy vết thương, máu. Chúng tôi đã gọi cấp cứu. Đơn vị cảnh sát đầu tiên đến trong vài phút, họ yêu cầu chúng tôi vào trong, niêm phong cửa. Tôi đã nói chuyện với một người. Peabody.” Cô ta day ngón tay lên thái dương. Không phải bị đau, mà vì chúng tê cứng. “Tôi đã bảo cô ta đó là Louise, rồi tôi lên phòng để chuẩn bị phát tin. Và tôi đã nghĩ suốt từ lúc đó, lẽ ra phải là tôi. Tôi còn sống, nhìn vào máy quay, còn cô ấy đã chết. Lẽ ra phải là tôi.”

“Lẽ ra không là ai cả.”

“Chúng ta đã giết cô ấy, Dallas.” Giọng Nadine vững vàng trở lại. “Cô và tôi.”

“Tôi nghĩ chúng ta phải chấp nhận điều đó.” Eve hít vào và rướn người ra trước. “Hãy xem xét lại thời điểm, Nadine. Từng bước một.”

13. Chương 13

Đôi khi, Eve nghĩ, sự vất vả nhàm chán trong công việc thường nhật của cảnh sát cũng được đền đáp. Giống như một chiếc máy đánh bạc slot machine, được nạp tiền thường xuyên, vô hồn, đều đều, thế nên ta gần như bị sốc khi tiền thưởng rơi vào tay mình.

Đấy chính là cách mà David Angelini rơi vào tay cô.

Cô đã hỏi vài câu về những chi tiết nhỏ của vụ án Kirski. Một trong những câu hỏi ấy là về thời gian.

Nadine bỏ thói quen giải lao thường ngày, thay vào đó Kirski lại ra ngoài, đi qua bàn nơi hành lang lúc 23:04. Cô ấy bước ra trời mưa, và gặp phải một lưỡi dao. Vài phút sau, đến muộn, Morse vào bãi đỗ xe của nhà đài, bắt gặp thi thể, buồn nôn, và chạy vào trong báo cáo về vụ giết người.

Tất cả, cô ngẫm nghĩ, đều thoáng chốc, nhanh chóng, và vội vã.

Theo thông lệ, cô bật các đĩa quay từ máy an ninh cổng ở Kênh bảy lăm. Không thể biết được kẻ giết người có lái xe qua cổng, có đỗ xe vào bãi, cuộc bộ để đợi Nadine, cửa sổ Louise do nhầm lẫn, rồi lái xe bỏ đi hay không.

Một kẻ giết người có thể dễ dàng đi bộ từ đường Ba vào khuôn viên đài truyền hình, như Louise định làm. Máy an ninh cổng có trách nhiệm đảm bảo chỗ đỗ xe cho nhân viên của đài Kênh bảy lăm và chống sự xâm nhập của khách là những tay tài xế nản chí muốn tìm chỗ đỗ xe hoặc tàu con thoi mini.

Eve xem lại đĩa vì đó là thói quen, và còn vì, cô thừa nhận với chính mình, cô hy vọng câu chuyện của Morse không ăn nhập. Anh ta đã nhận ra chiếc áo mưa của Nadine, và anh ta biết cô ta có thói quen đi ra ngoài tìm chút thời gian riêng tư trước bản tin giữa đêm.

Chẳng có gì làm cô thích thú hơn, về cơ bản, hay thậm chí dù ở cấp độ điều tra viên chính, là dồn anh ta vào chân tường.

Và đó là lúc cô nhìn thấy chiếc xe kiểu Ý hai chỗ ngồi, bóng loáng chạy qua cổng như một con mèo nhỏ. Cô đã nhìn thấy chiếc xe trước đây, đỗ bên ngoài nhà viên Chỉ huy sau lễ tang.

“Dừng lại,” cô ra lệnh, và hình ảnh trên màn hình đứng yên. “Phóng to hình ảnh từ khoảng hai ba giờ đến hai ba giờ ba mươi, tràn màn hình.” Cỗ máy kêu lách cách, rồi lộp cộp, hình ảnh rung rung. Eve cầu nhàu hết kiên nhẫn, đẩy vệt màn hình, khiến nó giật lùi lại. “Trò cắt giảm ngân sách chết giẫm,” cô lẩm bẩm, rồi bắt đầu mỉm cười, chậm rãi, mẫn nguyện. “À à, Angelini.”

Cô hít một hơi thật sâu khi khuôn mặt David hiện lên màn hình. Trông anh ta vội vã, cô nghĩ. Quẩn trí. Lo lắng.

“Anh đang làm gì ở đây?” Cô lẩm nhẩm, liếc nhìn xuống đồng hồ số ở góc trái bên dưới. “Hai ba giờ hai phút, năm giây?”

Cô dựa vào ghế, quờ tay vào ngăn bàn và vẫn tiếp tục nhìn màn hình. Cô cần thanh kẹo dành cho bữa sáng mà chẳng hề chú tâm. Cô vẫn chưa về nhà.

“Ghi đĩa,” cô ra lệnh. “Rồi quay lại chế độ xem bình thường và ghi đĩa.” Cô kiên nhẫn chờ trong khi chiếc máy chạy ro ro xử lý. “Tiếp tục chạy đĩa, tốc độ bình thường.”

Vừa gặm bữa sáng cô vừa ngắm chiếc xe thể thao đắt tiền chạy lướt qua tầm thu của máy quay. Hình ảnh nhấp nháy. Kênh bảy lăm có đủ tiền trang bị máy quay an ninh hiện đại nhất. Mười một phút trôi qua trên đồng hồ thì đúng lúc xe của Morse đến.

“Thú vị thật,” cô lẩm nhẩm. “Sao chép đĩa, chuyển bản sao đến 47833-K, Kirski Louise, Giết người. Kiểm tra chéo hồ sơ 47801-T, Towers, Cicely và 47815-M, Metcalf, Yvonne. Giết người.”

Cô rời màn hình, gọi điện. “Feeney.”

“Dallas.” Ông ta nhét miếng bánh ngọt cuối cùng vào mồm. “Tôi đang làm việc. Trời đất, gần bảy giờ sáng rồi.”

“Tôi biết mấy giờ. Tôi có một chuyện nhạy cảm ở đây, Feeney.”

“Khỉ thật.” Khuôn mặt nhàu nhĩ của ông ta lại càng nhăn nhó hơn. “Thật chán khi nghe cô nói thế.”

“Tôi thấy David Angelini trong đĩa an ninh ở Kênh bảy lăm, đi vào khoảng mười phút trước khi thi thể Louise Kirski được phát hiện.”

“Chết tiệt. Ai sẽ báo cho Chỉ huy đây?”

“Tôi - sau khi nói chuyện với Angelini. Tôi cần ông hỗ trợ, Feeney. Tôi sẽ chuyển những gì thu được, ngoại trừ đoạn về Angelini. Ông mang nó đến chỗ Chỉ huy. Bảo ông ấy tôi đến muộn vài giờ vì lý do cá nhân.”

“Rồi, chắc ông ấy sẽ chấp nhận lý do.”

“Feeney, hãy nói với tôi rằng tôi cần ngủ. Hãy nói với tôi là ông sẽ báo cáo Chỉ huy, và hãy bảo tôi về nhà chớp mắt vài tiếng.”

Feeney cất tiếng thở dài. “Dallas, cô cần ngủ một chút. Tôi sẽ báo cáo Chỉ huy. Về nhà chớp mắt một chút đi.”

“Giờ ông có thể nói với ông ấy điều ông đã nói với tôi,” cô nói, và ngắt máy.

Như công việc thường nhật của cảnh sát, linh cảm của một cảnh sát thường được đền đáp. Linh cảm của Eve mách bảo cô rằng David Angelini sẽ tìm về gia đình. Nơi đầu tiên cô đến là căn hộ nhỏ nhà Angelini, nằm êm ả trong khu dân cư giàu có ở East Side.

Ở đây những ngôi nhà làm bằng đá nâu đã được xây dựng từ gần ba mươi năm trước, tái hiện lại kiến trúc của thế kỷ mười chín đã bị phá hủy vào đầu thế kỷ hai mốt khi hầu hết cơ sở hạ tầng của New York đều hư hỏng. Phần lớn các ngôi nhà sang trọng của New York trong vùng này đều đã xuống cấp và bị san phẳng vào thời điểm đó. Sau nhiều tranh cãi, khu vực này được xây dựng lại theo kiểu truyền thống - một truyền thống chỉ những người rất giàu có mới đủ tiền chi trả.

Sau mười phút tìm kiếm, Eve cũng tìm ra một điểm đỗ giữa những chiếc xe châu Âu và Mỹ đắt tiền. Phía trên đầu, ba chiếc tàu con thoi mini tự nhân tranh giành điểm đỗ, lượn vòng quanh trong khi tìm một chỗ trống để tiếp đất.

Rõ ràng, phương tiện giao thông công cộng không được tập nập ở vùng này, và nhà cửa ở đây quá đắt đỏ nên người ta không bỏ tiền để xây ga ra.

Nhưng, New York vẫn là New York, và cô đẹp bỏ cái lối suy nghĩ méo mó kiểu cảnh sát trước khi bước lên vỉa hè. Cô nhìn thấy một cậu thiếu niên bay qua trên tấm ván trượt trên không. Cậu bé tranh thủ gây ấn tượng với vị khán giả nhỏ nhắn của mình bằng một vài động tác phức tạp, kết thúc bằng một màn xoay vòng thật lâu. Thay vì làm cậu ta thất vọng, Eve mỉm cười tán thưởng.

“Hay lắm.”

“Chuyện thường mà,” cậu khẳng định bằng chất giọng lơ lớ giữa tuổi dậy thì và trưởng thành, kém vững vàng hơn cái lối cậu bay lượn trên vỉa hè. “Chị muốn thử không?”

“Không. Quá nguy hiểm.” Cô tiếp tục bước, cậu ta bay vòng quanh cô, quay vòng trên ván trượt bằng những bước chân nhanh nhẹn.

“Tôi có thể chỉ cho chị vài chiêu đơn giản trong vòng năm phút.”

“Tôi sẽ lưu ý. Cậu biết những người sống ở kia không, nhà số hai mốt?”

“Nhà hai mốt? Có chứ, ông Angelini. Chị không phải bồ nhí của ông ta.”

Cô dừng lại. “Tôi không phải ư?”

“Thôi nào.” Cậu bé nhếch mép cười, lộ ra hàm răng hoàn hảo. “Ông ta chỉ đi lại với hạng người cao sang. Và già hơn.” Cậu ta làm một cú lắc mạnh, trượt từ bên này sang bên kia, “Chị cũng không giống người giúp việc.

Dù sao, ông ta để cho người máy làm hầu hết việc nhà.”

“Ông ta có nhiều bồ nhí không?”

“Chỉ mới thấy vài người đến đây. Luôn đến bằng xe riêng. Đôi khi họ ở lại đến sáng, thường thì không.”

“Sao cậu biết?”

Cậu ta nhe miệng cười, không chút bối rối. “Tôi sống ngay trên kia.” Cậu ta chỉ một căn nhà liền kề bên kia đường. “Tôi thích để ý xem chuyện gì diễn ra.”

“Được rồi, sao cậu không cho tôi biết có ai đến đây tối qua không?”

Cậu ta quay ván, xoay tròn. “Tại sao?”

“Vì tôi là cảnh sát.”

Mắt cậu ta trợn tròn khi nhìn phù hiệu của cô. “Ô. Tuyệt thật. Đây, chị nghĩ ông ta giết mẹ bồ già của ông ta sao? Tôi phải xem tin tức và học hành chăm chỉ hơn mới được.”

“Đây có phải bài thi đâu. Tối qua cậu có để mắt xem chuyện gì bên ngoài không? Cậu tên gì nhỉ?”

“Barry. Tối qua tôi thư giãn, xem phim, nghe nhạc. Còn phải học cho bài thi cuối kỳ ở Comp Tech.”

“Sao hôm nay cậu không đi học?”

“Đây, chị không ở Ban Theo dõi Học sinh Trốn học đấy chứ?” Cái nhếch mép cười của cậu ta chuyển sang lo lắng một chút. “Giờ này còn sớm. Dù sao, tôi được ở nhà ba ngày, học tại nhà qua lớp học điện tử.”

“Được. Tối qua thế nào?”

“Trong khi đang ngồi chơi, tôi thấy ông Angelini ra ngoài. Khoảng tám giờ. Rồi, tối muộn, khoảng gần nửa đêm, một người khác nhà Angelini phóng xe vào. Anh ta ngồi trong xe khá lâu, cứ ngồi đó như thể không biết phải làm gì.”

Barry xoay một vòng, nhảy nhót theo chiều dài tấm ván trượt. “Rồi anh ta đi vào. Đi buồn cười lắm. Tôi đoán anh ta hơi xỉn. Đi thẳng vào nhà, vậy là anh ta biết mật mã. Không thấy ông Angelini quay lại. Có lẽ lúc đó tôi không thấy. Chị biết đấy, phải chớp mắt chứ.”

“Ngủ, ừ. Tôi hiểu rồi. Cậu có thấy ai ra khỏi nhà sáng nay không?”

“Không, nhưng chiếc xe bóng loáng vẫn ở đó.”

“Tôi thấy rồi. Cảm ơn nhé.”

“Ồ.” Cậu ta vọt theo sau cô. “Làm cảnh sát có vất vả không?”

“Đôi khi có, đôi khi không.” Cô bước lên bậc thềm nhỏ đến nhà Angelini và tự giới thiệu với máy quét đón khách có giọng nói lạnh lùng.

“Xin lỗi, Trung úy, không có ai ở nhà. Nếu cô muốn để lại tin nhắn, nó sẽ được trả lời trong thời gian sớm nhất.”

Eve nhìn thẳng vào máy quét. “Thế này nhé. Nếu không có ai ở nhà, tôi sẽ quay lại xe, xin lệnh vào nhà và khám xét. Chỉ mất mười phút thôi.”

Cô đứng đợi chưa đầy hai phút thì David Angelini mở cửa.

“Trung úy.”

“Anh Angelini. Ở đây hay Sở Cảnh sát? Tùy anh chọn.”

“Mời vào.” Anh ta lui lại. “Tôi mới đến New York tối qua. Sáng nay tôi còn hơi bừa bộn.”

Anh ta dẫn cô vào phòng khách nền tối, trần cao, và lịch sự mời cô uống cà phê, cô từ chối với vẻ lịch sự ngang bằng. Anh ta mặc chiếc quần mềm bó cổ chân mà cô đã thấy trên đường phố Rome, áo sơ mi vải lụa, ống tay rộng màu kem nhạt. Đôi giày hợp tông màu và trông mềm mại đến mức có thể dùng đầu ngón tay ấn lún.

Nhưng mắt anh ta bồn chồn, và bàn tay run run chạm thành ghế khi anh ta ngồi xuống.

“Cô có thêm thông tin về vụ án của mẹ tôi.”

“Anh biết tại sao tôi ở đây.”

Anh ta tắc lưỡi, đứng dậy. Eve nghĩ cô hiểu tại sao anh ta lại chơi bạc kém như vậy. “Xin lỗi?”

Cô đặt máy ghi âm lên bàn một cách công khai. “David Angelini, anh có các quyền sau đây. Anh không buộc phải nói gì. Nếu anh nói gì, nó sẽ được ghi lại và có thể và sẽ được sử dụng chống lại anh trước tòa hoặc bất cứ thủ tục pháp lý nào. Anh có quyền gọi luật sư hoặc người đại diện đến để tư vấn.”

Cô tiếp tục đọc vanh vách các quyền của anh ta trong khi hơi thở anh ta gấp gáp và càng lúc càng rõ. “Cáo buộc gì?”

“Anh chưa bị cáo buộc gì hết. Anh có hiểu quyền của mình không?”

“Tất nhiên là tôi hiểu.”

“Anh có muốn gọi luật sư không?”

Anh ta há miệng, hơi thở bật ra. “Chưa. Tôi nghĩ cô nên nêu rõ ràng mục đích của cuộc thẩm vấn này, Trung úy.”

“Tôi nghĩ nó sẽ rõ ràng như pha lê. Anh Angelini, anh ở đâu trong khoảng mười một giờ đêm, ngày 31 tháng Năm đến không giờ, ngày 1 tháng Sáu?”

“Tôi đã nói rồi, tôi vừa mới đến thành phố. Tôi lái xe từ sân bay về đây.”

“Anh về đây, ngay từ sân bay?”

“Đúng vậy. Tôi có một cuộc hẹn lúc đêm muộn, nhưng tôi... tôi đã hủy.” Anh ta mở cúc áo trên cùng, như thể anh ta cần không khí. “Sắp xếp lại cuộc hẹn.”

“Anh đến sân bay lúc mấy giờ?”

“Chuyến bay của tôi đến lúc mười giờ ba mươi, tôi nghĩ thế.”

“Rồi anh về đây.”

“Tôi đã nói rồi.”

“Đúng, anh đã nói.” Eve nghiêng đầu. “Và anh nói dối. Nói dối không biết cách. Anh toát mồ hôi trong khi nói dối.”

Nhận ra một đường lằn ẩm ướt chạy dọc xuống lưng, anh ta đứng lên. Giọng anh ta cổ tỏ ra tức giận nhưng kết thúc bằng nỗi sợ sệt. “Tôi nghĩ mình sẽ liên hệ với luật sư, Trung úy. Và cả cấp trên của cô nữa. Có phải thủ tục chuẩn mực của cảnh sát là gây phiền nhiễu người vô tội ngay tại nhà họ không?”

“Bất cứ cái gì miễn là được việc,” cô nói. “Hơn nữa, anh không phải người vô tội. Cứ gọi luật sư, và chúng ta sẽ đến Sở Cảnh sát.”

Nhưng anh ta không đi gọi điện thoại. “Tôi không làm gì cả.”

“Thứ nhất, anh đã nói dối nhân viên điều tra vào máy ghi biên bản. Gọi luật sư đi.”

“Chờ đã, chờ đã.” Lấy tay che miệng, David bước xuống phòng. “Không nhất thiết phải vậy. Không nhất thiết phải đưa chuyện này đi xa thế.”

“Đó là lựa chọn của anh. Anh có muốn thay đổi lời khai trước đây không?”

“Đây là việc tế nhị, Trung úy.”

“Buồn cười thật, bản thân tôi lại luôn nghĩ giết người là chuyện rất thô bạo.”

Anh ta tiếp tục bước, chấp hai tay lại. “Cô phải hiểu việc làm ăn đang ở tình thế tế nhị vào thời điểm này. Điều tiếng không hay sẽ ảnh hưởng đến một số giao dịch. Trong một tuần, hoặc cùng lắm là hai tuần, mọi việc sẽ được giải quyết.”

“Và anh nghĩ anh có thể bưng bít toàn bộ chuyện này cho đến khi dàn xếp được khó khăn tài chính của anh?”

“Tôi sẽ sẵn sàng bù đắp cho thời gian và sự suy xét của cô.”

“Thế ư?” Eve trợn mắt. “Anh đang đề nghị loại bù đắp nào, anh Angelini?”

“Tôi có thể chuyển mười ngàn đô la.” Anh ta cố nặn ra một nụ cười. “Gấp đôi nếu cô chôn vùi toàn bộ chuyện này mãi mãi.”

Eve khoanh tay. “Hãy để máy ghi âm thể hiện rằng David Angelini đề nghị hối lộ tiền cho nhân viên điều tra chính Trung úy Eve Dallas, và số tiền hối lộ đó đã bị từ chối.”

“Ồn khổn,” anh ta nói khề.

“Đúng thế. Tại sao tôi qua anh ở Kênh bảy lăm?”

“Tôi không bao giờ nói tôi ở đó.”

“Đừng vờ vịt nữa. Anh đã bị ghi lại ở máy an ninh cổng vào đài truyền hình.” Để chứng thực, cô mở túi, lấy bản in tấm ảnh có khuôn mặt anh ta, vứt lên bàn.

“Máy an ninh cổng.” Chân anh ta như gập lại, anh ta quờ quạng tìm chiếc ghế. “Tôi không bao giờ nghĩ... không bao giờ tính đến. Tôi sợ.”

“Cắt cổ ai đó có thể khiến anh sợ.”

“Tôi chưa bao giờ chạm vào cô ta. Tôi chưa bao giờ đến gần cô ta. Chúa lòng lành, trông tôi giống một kẻ giết người lắm sao?”

“Kẻ giết người cũng có nhiều hình dạng. Anh đã ở đó. Tôi có bằng chứng. Tay!” cô thình lình quất lên và thoát lằn tay vào dây đeo súng. “Bỏ tay ra khỏi túi.”

“Vì Chúa, cô nghĩ tôi đang cầm dao sao?” Anh ta từ từ rút ra chiếc khăn tay, lau mảy. “Tôi thậm chí còn không biết Louise Kirski.”

“Nhưng anh biết tên cô ta.”

“Tôi xem trên bản tin.” Anh ta nhắm mắt. “Tôi xem tin tức. Và tôi thấy hấn ta giết cô ta.”

Cơ bắp trên vai Eve chùng xuống, nhưng không như David, cô biết cách che giấu. Cả khuôn mặt và giọng nói của cô đều ôn hòa. “Vậy, tại sao anh không khai với tôi?”

Anh ta lại chấp tay, ngón tay đan cài, vặn siết. Anh ta đeo hai chiếc nhẫn, một mặt kim cương, một mặt hồng ngọc, cả hai đều làm bằng vàng ròng. Chúng chạm vào nhau kêu lên thánh thót.

“Cô đừng nêu tên tôi ra.”

“Không,” cô nói bình thản, “tôi không. Tôi không thỏa thuận gì hết. Mẹ anh là Ủy viên Công tố, anh Angelini. Anh nên biết nếu có thỏa thuận nào, thì chúng phải được thông qua tại văn phòng công tố, không phải với tôi. Anh đã nói dối vào biên bản.” Cô vẫn giữ giọng đều đều, thoải mái. Thời điểm thuận lợi nhất để thao túng kẻ tình nghi là khi họ run sợ. “Tôi cho anh cơ hội sửa lời khai trước đó, và một lần nữa nhắc với anh rằng anh có quyền liên lạc với luật sư vào bất cứ lúc nào. Nhưng nếu anh muốn nói chuyện với tôi, hãy nói ngay bây giờ. Tôi sẽ bắt đầu, để tiện cho anh. Tối qua anh làm gì ở Kênh bảy lăm?”

“Tôi có cuộc hẹn muộn. Tôi đã nói với cô rằng tôi có một cuộc hẹn và đã hủy. Đó là sự thật. Chúng tôi... chúng tôi đang đàm phán để gia hạn một thỏa thuận. Công ty Angelini có một số lợi ích trong ngành giải trí. Chúng tôi đang phát triển vài dự án, chương trình, phim xem tại nhà. Carlson Young, trưởng ban giải trí của Kênh bảy lăm, đã làm khá nhiều việc để những dự án này sinh lợi. Tôi định hẹn gặp anh ta trong phòng của anh ta.”

“Sau giờ làm, đúng không?”

“Ngành giải trí không có cái mà cô gọi là giờ làm việc bình thường. Lịch làm việc của cả hai chúng tôi đều kín, và lúc đó là thời gian phù hợp cho cả hai.”

“Tại sao không giải quyết qua điện thoại?”

“Rất nhiều thỏa thuận của chúng tôi đã đạt được qua cách đó. Nhưng cả hai chúng tôi đều thấy lần này cần gặp trực tiếp. Chúng tôi hy vọng - vẫn hy vọng - có dự án đầu tiên lên sóng vào mùa thu. Chúng tôi có bản thảo,” anh ta nói tiếp, bây giờ gần như nói với chính mình. “Đội sản xuất đã sẵn sàng. Chúng tôi đã ký một số hợp đồng tuyển diễn viên.”

“Vây, anh có cuộc hẹn vào đêm muộn với Carlson Young của Kênh bảy lăm.”

“Đúng. Thời tiết có cản trở tôi một chút. Tôi đã đến muộn.” Anh ta ngược đầu. “Tôi ngồi trong xe gọi điện cho anh ta. Cô có thể kiểm tra cuộc gọi đó. Cô có thể kiểm tra. Tôi gọi cho anh ta lúc gần mười một giờ, khi tôi nhận ra tôi sẽ đến muộn.”

“Chúng tôi sẽ kiểm tra tất cả, anh Angelini. Anh cứ tiếp tục.”

“Tôi đến cổng chính. Tôi bị sao lãng, đang nghĩ về... vấn đề tuyển diễn viên. Tôi quay lại. Tôi nên đi thẳng đến cổng chính, nhưng tôi lại đang nghĩ đến chuyện khác. Tôi đã dừng xe, nhận ra mình phải lùi lại. Rồi tôi nhìn thấy...” Anh ta dùng chiếc khăn, chấm lên miệng. “Tôi nhìn thấy ai đó đi ra khỏi cửa. Rồi có một người khác, hẳn ta hẳn đang đứng ở gần đó quan sát, chờ đợi. Hẳn di chuyển rất nhanh. Mọi thứ diễn ra rất nhanh. Cô ta quay lại, tôi thấy khuôn mặt cô ta. Chỉ một giây, tôi đã thấy khuôn mặt cô ta dưới ánh đèn. Hẳn giật tay lên. Nhanh, rất nhanh. Và... lạ Chúa. Máu. Phun ra, như đài phun nước. Tôi không hiểu gì. Tôi không thể tin - nó cứ tuôn ra từ người cô ta. Cô ta ngã xuống, và hẳn chạy, chạy trốn.”

“Anh đã làm gì?”

“Tôi... tôi chỉ ngồi đấy. Tôi không biết bao lâu. Tôi lái xe đi. Tôi còn không nhớ. Tôi lái xe và mọi thứ như một giấc mơ. Trời mưa, ánh đèn từ những xe khác. Rồi tôi ở đây. Tôi thậm chí còn không nhớ bằng cách nào tôi về được đây. Nhưng tôi đã ngồi trong xe ở bên ngoài trời. Tôi đã gọi cho Young, và nói với anh ta tôi sẽ hoãn, rằng chúng tôi cần sắp xếp lại. Tôi đi vào, không có ai ở đây. Tôi uống thuốc an thần rồi đi ngủ.”

Eve để cho sự yên lặng trôi qua một lúc. “Xem tôi có hiểu đúng không nhé. Anh đang trên đường đến một cuộc hẹn, rồi rẽ nhầm chỗ, và thấy một phụ nữ bị giết tàn bạo. Rồi anh lái xe đi, hủy cuộc hẹn, và đi ngủ. Có đúng không?”

“Đúng, đúng, tôi nghĩ thế.”

“Anh đã không nghĩ đến chuyện ra khỏi xe để tới xem liệu có thể giúp được cô ta không? Hoặc gọi điện báo cho cơ quan thẩm quyền?”

“Tôi không nghĩ đến. Tôi sợ quá.”

“Anh đã sợ. Nên anh đến đây, uống thuốc, và đi ngủ.”

“Tôi đã nói thế,” anh ta ngắt lời. “Tôi cần uống rượu.” Ngón tay đầy mồ hôi, anh ta nhấn nút điều khiển. “Vodka,” anh ta ra lệnh. “Mang cả chai.”

Eve để yên cho anh ta bồn chồn cho đến khi người máy mang một chai Stolichnaya và một chiếc cốc thấp dày đặt trên khay. Cô chờ anh ta uống.

“Tôi không thể làm gì được,” anh ta lắp bắp, bị dẫn dắt, đúng như cô muốn, bằng cách yên lặng. “Tôi không liên quan gì.”

“Mẹ anh đã bị giết cách đây vài tuần cũng bằng biện pháp mà anh đã tả cho tôi. Và điều này không liên quan đến anh?”

“Đó là một phần vấn đề.” Anh ta lại rót rượu, lại uống. Rùng vai. “Tôi bị sốc, và... và sợ. Bạo lực không phải là một phần cuộc đời tôi, Trung úy. Nó là một phần trong cuộc sống của mẹ tôi, một phần tôi không bao giờ hiểu được. Bà ấy hiểu bạo lực,” anh ta nói lặng lẽ. “Bà hiểu nó.”

“Và anh oán giận điều đó, anh Angelini? Rằng bà hiểu được bạo lực, đủ mạnh mẽ để đối mặt với nó? Đấu tranh chống lại nó?”

Hơi thở anh ta hụt đi. “Tôi yêu mẹ tôi. Khi nhìn thấy người phụ nữ kia bị giết, như mẹ của tôi bị giết, điều duy nhất tôi nghĩ ra là chạy trốn.”

Anh ta dừng lại, chớp nhanh một ngụm vodka. “Có phải cô nghĩ là tôi không biết cô đang theo dõi tôi, hỏi những câu hỏi, đào bới cuộc sống cá nhân và nghề nghiệp của tôi? Tôi đã là kẻ tình nghi. Còn gì tồi tệ hơn với tôi khi ở đó, ngay đó, tại hiện trường một vụ giết người khác?”

Eve đứng lên. “Anh sẽ phải tìm ra.”

oán chB nx “ c kẻ giết người quá tự mãn. Và chắc chắn rằng hắn muốn xem điều đó trên bản tin trước khi cô ấy lạnh băng.”

“Chúng tôi chưa chấp hắn sao?”

“Đúng.” Eve gật đầu. “Các người chưa chấp.”

“Cô nghĩ chuyện này dễ dàng với tôi lắm sao?” Giọng nói Nadine, trầm và khàn, vỡ ra. “Cô nghĩ dễ lắm mà ngồi đó đưa tin khi biết rằng cô ấy vẫn nằm bên ngoài sao?”

“Tôi không biết,” Eve nói nhẹ nhàng. “Có đúng không?”

“Cô ấy là bạn tôi.” Nadine bắt đầu khóc, nước mắt tuôn ra, tràn xuống má, khiến cho phấn trang điểm nhoe nhoẹt cả. “Tôi quan tâm đến cô ấy. Cô ấy rất quan trọng với tôi, đâu chỉ đơn thuần là một câu chuyện. Cô ấy không chỉ là một câu chuyện chết tiệt.”

Vật lộn với sự hối lỗi của bản thân, Eve đẩy chiếc cốc về phía Nadine. “Uống nước đi,” cô ra lệnh. “Nghỉ vài phút đã.”

Nadine phải dùng hai tay ôm lấy cốc, giữ cho nó khỏi rung. Cô ta muốn rượu mạnh, nhưng đành phải đợi. “Tôi thấy kiểu chuyện này suốt, không khác gì cô đâu.”

“Cô đã thấy thi thể,” Eve quát. “Cô đã ra hiện trường.”

“Tôi phải xem.” Mắt vẫn đăm đăm, cô ta nhìn lại Eve. “Đây là việc cá nhân, Dallas. Tôi phải xem. Tôi không muốn tin khi tin đồn lan đến.”

“Tin đồn lan đến thế nào?”

“Ai đó nghe Morse hét lên với bảo vệ rằng có người chết, có người bị giết ngay bên ngoài. Tin đó khiến rất nhiều người chú ý,” cô ta nói, day day thái dương. “Tin tức truyền đi. Tôi chưa gọi xong cuộc điện thoại thứ hai thì nghe tin. Tôi dừng cuộc nói chuyện và đi xuống. Tôi nhìn thấy cô ấy.” Nụ cười của cô ta cay nghiệt và nghiêm trọng. “Tôi đã gọi người quay phim và cảnh sát.”

“Cô và đồng nghiệp của cô đã liều lĩnh làm hỏng hiện trường tội phạm.” Eve khoát tay. “Thế là xong. Có ai chạm vào cô ấy không? Cô có nhìn thấy ai chạm vào cô ấy không?”

“Không, không có ai ngốc nghếch đến thế. Rõ ràng cô ấy đã chết. Cô có thể nhìn thấy, cô có thể nhìn thấy vết thương, máu. Chúng tôi đã gọi cấp cứu. Đơn vị cảnh sát đầu tiên đến trong vài phút, họ yêu cầu chúng tôi vào trong, niêm phong cửa. Tôi đã nói chuyện với một người. Peabody.” Cô ta day ngón tay lên thái dương. Không phải bị đau, mà vì chúng tê cứng. “Tôi đã bảo cô ta đó là Louise, rồi tôi lên phòng để chuẩn bị phát tin. Và tôi đã nghĩ suốt từ lúc đó, lẽ ra phải là tôi. Tôi còn sống, nhìn vào máy quay, còn cô ấy đã chết. Lẽ ra phải là tôi.”

“Lẽ ra không là ai cả.”

“Chúng ta đã giết cô ấy, Dallas.” Giọng Nadine vững vàng trở lại. “Cô và tôi.”

“Tôi nghĩ chúng ta phải chấp nhận điều đó.” Eve hít vào và rướn người ra trước. “Hãy xem xét lại thời điểm, Nadine. Từng bước một.”

14. Chương 14

Eve lại thăm vấn anh ta, trong một không gian ít thoải mái hơn, Phòng thẩm vấn C. Cuối cùng anh ta cũng dùng đến quyền được có luật sư, và ba luật sư mất lạnh, mặc đồ kẻ, ngồi giăng hàng đẳng sau khách hàng của mình, tại bàn thẩm vấn.

Eve ngầm gọi họ là Moe, Larry và Curly.

Rõ ràng Moe là người chịu trách nhiệm chính. Cô ta có giọng nói khàn, kiểu tóc hình cái bát xấu xí khiến Eve đặt cho cô ta cái tên ấy. Đồng nghiệp cô ta nói rất ít nhưng trông điềm tĩnh và thỉnh thoảng lại ghi chép gì đó có vẻ rất quan trọng vào quyển sổ pháp lý màu vàng mà các luật sư dường như không bao giờ thấy nhàm chán.

Curly, người có cái trán rộng nhăn nhúm, thỉnh thoảng lại gõ vài cái vào cuốn sổ của mình và thì thầm bí hiểm vào tai Larry.

“Trung úy Dallas.” Moe chống tay trên bàn, hai bàn tay với bộ móng xấu xí dài hàng mấy centimet. “Khách hàng của tôi tha thiết muốn hợp tác.”

“Anh ta đâu có vậy,” Eve nói, “vì chính cô đã thấy trong lần phỏng vấn đầu tiên rồi đấy. Sau khi rút lại lời khai ban đầu, khách hàng của cô thừa nhận đã rời hiện trường tội phạm và không khai báo tội phạm cho cơ quan chức năng.”

Moe thở dài. Âm thanh trông trải và thất vọng. “Tất nhiên, cô có thể cáo buộc ông Angelini với những sai sót đó. Ngược lại, chúng tôi sẽ cho đó là năng lực bị suy giảm, sốc, và sự tổn thương tình cảm do việc mẹ của ông ấy bị giết gần đây. Điều này sẽ lãng phí thời gian của quan tòa, và tiền bạc của người đóng thuế.”

“Tôi chưa buộc tội khách hàng của cô về những sai sót đó... Chúng ta đang xử lý một vấn đề lớn hơn ở đây.”

Curly nguệch ngoạc viết gì đó, chuyển tờ giấy cho Larry đọc. Hai người thăm thì với nhau và trông rất trầm trọng.

“Cô đã xác nhận cuộc hẹn của khách hàng của tôi ở Kênh bảy lăm.”

“Đúng, anh ta có một cuộc hẹn, anh ta hủy nó lúc mười một giờ ba lăm phút. Thật lạ là năng lực bị suy giảm và sự tổn thương tình cảm của anh ta vẫn chưa đến mức khiến anh ta lơ là chuyện làm ăn.” Trước khi Moe có thể nói tiếp, Eve quay sang nhìn chằm vào Angelini. “Anh biết Nadine Furst?”

“Tôi biết cô ta là ai. Tôi thấy cô ta trên truyền hình.” Anh ta dè dặt, quay sang thăm vấn Moe. Sau một lát, anh ta gật đầu. “Tôi đã gặp cô ta vài lần, xã giao, và có nói chuyện một chút với cô ta sau cái chết của mẹ tôi.”

Eve đã biết tất cả điều đó, và bao vây con mồi. “Tôi chắc anh đã xem các phóng sự của cô ta. Anh có lý do để gặp, vì cô ta đã đưa tin vụ giết người gần đây. Vụ giết mẹ anh.”

“Trung úy, khách hàng của tôi quan tâm đến tin tức về cái chết của mẹ ông ấy thì có liên quan gì đến vụ giết cô Kirski?”

“Tôi đang tự hỏi đây. Anh đã xem các phóng sự của Nadine Furst trong vài tuần qua, anh Angelini.”

“Tất nhiên.” Anh ta lấy lại vẻ khinh khỉnh. “Cô xuất hiện trên truyền hình khá nhiều, Trung úy.”

“Điều đó khiến anh bận tâm à?”

“Tôi nghĩ thật kinh khủng khi một công chức, được thành phố trả lương, lại tìm kiếm danh tiếng thông qua bi kịch.”

“Nghe như nó làm anh tức tối,” Eve nhún vai nói. “Cô Furst cũng gây được nhiều danh tiếng từ đó.”

“Ai cũng biết người như cô ta sử dụng nỗi đau của người khác làm sự thăng tiến cho mình.”

“Anh không thích việc cô ta đưa tin?”

“Trung úy,” Moe nói với sự kiên nhẫn rõ ràng đang kéo căng ra. “Ý cô là gì?”

“Đây không phải phiên tòa, chưa. Tôi không cần đưa ra luận điểm gì cả. Anh có bực mình vì việc đưa tin không, anh Angelini? Có tức giận không?”

“Tôi...” Anh ta ngừng lại trước cái nhìn sắc bén của Moe. “Tôi xuất thân từ một gia đình danh tiếng,” anh ta nói thận trọng hơn. “Chúng tôi đã quen với chuyện như thế.”

“Chúng ta có thể quay lại vấn đề chính được chứ,” Moe đề nghị.

“Đây là vấn đề chính.

Louise Kirski đã mặc áo mưa của Nadine Furst khi cô ta bị giết. Anh biết tôi nghĩ gì không, anh Angelini? Tôi nghĩ kẻ giết người đánh nhằm mục tiêu. Tôi nghĩ hắn ta đang chờ Nadine, và Louise tình cờ chọn nhầm thời điểm để ra ngoài mưa mua thuốc lá.”

“Điều đó chẳng can hệ gì đến tôi cả.” Anh ta vụt nhìn về phía luật sư của mình. “Vẫn chẳng có gì liên quan tới tôi cả. Tôi nhìn thấy sự việc. Vậy thôi.”

“Anh bảo đó là một người đàn ông. Hắn trông thế nào?”

“Tôi không biết. Tôi không nhìn rõ hắn, hắn quay lưng về phía tôi. Chuyện xảy ra quá nhanh.”

“Nhưng anh đã nhìn đủ lâu để biết đó là đàn ông.”

“Tôi cho là thế.” Anh ta ngừng lại, cố gắng kiểm soát hơi thở trong khi Moe đang thì thầm vào tai. “Lúc đó trời mưa,” anh ta bắt đầu. “Tôi cách xa mấy mét, ngồi trong xe.”

“Anh nói anh thấy mặt nạn nhân.”

“Ánh đèn, cô ta quay đầu nhìn về phía ánh đèn khi anh ta - hay khi kẻ giết người - đến chỗ cô ta.”

“Và kẻ giết người này, có lẽ là đàn ông, kẻ thành công xuất hiện. Hắn ta cao thấp già trẻ thế nào?”

“Tôi không biết. Trời tối quá.”

“Anh nói có ánh đèn.”

“Chỉ là một vòng ánh sáng. Hắn ta đứng trong bóng đen. Hắn ta mặc đồ đen,” David chợt nói sôi nổi. “Chiếc áo khoác đen, dài... và đội mũ, chiếc mũ trùm kín.”

“Thật phù hợp. Hắn mặc đồ đen. Thật độc đáo.”

“Trung úy, tôi không thể khuyên khách hàng của mình tiếp tục hợp tác nếu cô vẫn giữ kiểu mĩa mai ấy.”

“Khách hàng của cô can hệ quá sâu. Sự mĩa mai của tôi đâu có đáng để anh ta bận tâm. Chúng tôi có ba yếu tố quan trọng. Phương tiện, động cơ, cơ hội.”

“Cô chẳng có gì ngoài sự thừa nhận của khách hàng của tôi rằng ông ấy đã chứng kiến vụ giết người. Hơn nữa,” Moe nói tiếp, gõ bộ móng tay nguy hiểm lên bàn, “cô hoàn toàn không thể liên hệ ông ấy với những vụ giết người khác. Cái cô có, Trung úy, là một kẻ điên ngoài tầm kiểm soát, và một nhu cầu ghê gớm muốn xoa dịu cấp trên của cô và công chúng bằng một vụ bắt bớ. Kẻ đó không phải là khách hàng của tôi.”

“Chúng ta phải xem xét điều đó. Giờ...” Điện thoại của cô kêu bíp bíp, hai tiếng, tín hiệu từ Feeney. Cô thấy hồi hộp, và để che giấu, cô nở một nụ cười mỉa mai. “Xin lỗi, tôi sẽ quay lại ngay.”

Cô bước ra khỏi phòng, vào hành lang. Đằng sau cô, qua tấm gương một chiều, một nhóm người đang túm tụm bàn bạc. “Cho tôi tin tốt đi, Feeney. Tôi muốn bắt tên khốn này.”

“Tin tốt à?” Feeney bóp cằm. “À, có lẽ cô thích cái này. Yvonne Metcalf đang đàm phán với anh bạn của chúng ta trong kia. Cuộc đàm phán lên lút.”

“Về việc gì?”

“Vai chính trong một bộ phim. Tất cả chuyện này hoàn toàn bí mật vì hợp đồng của cô ta với Tune In chưa hết hạn. Cuối cùng tôi ép đại diện của cô ta phải khai. Nếu mọi chuyện trót lọt, cô ta sẽ sẵn lòng bỏ bộ phim sitcom kia. Nhưng bọn họ sẽ phải đặt cọc trước, bảo đảm một thỏa thuận hợp tác trong ba bộ phim, phát hành khắp thế giới, và hai mươi giờ quảng cáo liên tục.”

“Cô ta có vẻ đòi hỏi nhiều nhỉ.”

“Cô ta đang chèn ép hẩn. Theo tôi hiểu từ những gì người đại diện nói thì hẩn ta cần Metcalf để đảm bảo một số hỗ trợ tài chính, nhưng cô ta lại muốn tiền đặt cọc ngay từ đầu. Hẩn đang đôn đáo để có được thỏa thuận và cứu được dự án của hẩn.”

“Hẩn biết cô ta. Và cô ta lại nắm phần kiểm soát.”

“Theo người đại diện đó, hẩn đến gặp riêng Metcalf, vài lần. Họ đã hai lần nói chuyện trực tiếp trong căn hộ của cô ta. Hẩn khá háo hức, nhưng Metcalf cười trừ. Cô ta nghĩ rằng hẩn sẽ đổi ý.”

“Tôi thích lắm khi chuyện này lại rơi vào đúng chỗ.” Cô quay lại, nhìn Angelini qua tấm kính. “Chúng ta có được một mối liên hệ rồi, Feeney. Hẩn biết tất cả nạn nhân.”

“Nhưng hẩn ở gần phía bờ biển khi Metcalf bị giết.”

“Ông muốn cá bao nhiêu việc hẩn có máy bay riêng? Ông biết cái tôi học được từ Roarke không, Feeney? Chuyện đi máy bay không phải khó khăn gì nếu ông có tiền, và ông sở hữu phương tiện. Không, trừ phi hẩn xuất hiện với mười nhân chứng đang bỏ đít hẩn khi Metcalf bị giết, tôi tóm được hẩn rồi. Xem hẩn ta lo lắng nào,” cô lẩm nhẩm khi quay lại phòng thẩm vấn.

Cô ngồi xuống, khoanh tay trên bàn, nhìn vào mắt Angelini. “Anh biết Yvonne Metcalf?”

“Tôi...” Mắt tự chủ, David giật giật cổ áo. “Hẩn rồi, tôi... ai mà không biết cô ta.”

“Anh có chuyện làm ăn với cô ta, đã gặp riêng cô ta, từng đến nhà cô ta.”

Đây rõ ràng là tin mới đối với Moe, cô nàng nhe răng, giơ một tay lên. “Chờ một lát, Trung úy. Tôi muốn nói chuyện riêng với khách hàng của mình.”

“Được thôi.” Eve nghe theo, đứng lên. Ở bên ngoài, cô quan sát sự việc diễn ra qua khung kính, và nghĩ thật tiếc là pháp luật ngăn cấm cô mở loa để nghe họ nói gì.

Tuy nhiên, cô có thể thấy Moe phóng hàng loạt câu hỏi vào David và đánh giá câu trả lời lấp bắp của anh ta trong khi Larry và Curly cứ khó khăn và viết lia lịa vào sổ.

Moe lắc đầu trước một trong các câu trả lời của David, chọc vào người anh ta bằng một trong những móng tay đỏ chót chết người của mình. Eve mỉm cười khi Moe đưa tay ra hiệu cho cô quay lại phòng.

“Khách hàng của tôi sẵn sàng khai rằng ông ấy quen biết Yvonne Metcalf, ở mức độ công việc.”

“Thế à.” Lần này Eve dựa hông lên bàn. “Yvonne Metcalf có khiến anh đau khổ không, anh Angelini?”

“Chúng tôi đang đàm phán.” Anh ta chấp hai bàn tay lại, vắn siết. “Nghệ sĩ tài năng khi tham gia một dự án thường hay đòi trời đòi biển. Chúng tôi... sắp đạt được thỏa thuận.”

“Anh đã đến nhà riêng gặp cô ta. Có tranh cãi không?”

“Chúng tôi... tôi... chúng tôi gặp nhau ở nhiều nơi. Nhà cô ta là một trong những nơi đó. Chúng tôi thảo luận các điều kiện và cơ hội.”

“Anh ở đâu, anh Angelini, vào đêm Yvonne Metcalf bị giết?”

“Tôi phải kiểm tra nhật ký,” anh ta nói với một sự tự chủ đáng ngạc nhiên. “Nhưng tôi tin là mình ở New Los Angeles, khu liên hợp Planet Hollywood. Tôi ở đó mỗi khi đến thành phố.”

“Và anh đã ở đâu trong khoảng, à, từ bảy giờ đến nửa đêm, giờ West Coast?”

“Tôi không thể nói được.”

“Anh sẽ phải nói đấy, anh Angelini.”

“Chắc là ở trong phòng tôi. Tôi có nhiều công chuyện phải xem xét. Bản thảo cần sửa lại.”

“Bản thảo anh soạn cho cô Metcalf.”

“Đúng.”

“Và anh làm việc một mình?”

“Tôi thích ở một mình khi viết. Tôi đã viết bản thảo, cô biết đấy.” Anh ta hơi đỏ mặt, màu sắc ánh lên từ cổ áo. “Tôi dành nhiều thời gian và nỗ lực để chuẩn bị cho nó.”

“Anh có máy bay không?”

“Một chiếc máy bay. Hiển nhiên, tôi... tôi...”

“Máy bay của anh ở New Los Angeles?”

“Đúng, tôi...” Mắt anh ta trợn tròn và đỏ dần khi nhận ra ẩn ý. “Cô không thể thật sự tin điều này!”

“David, ngồi xuống.” Moe nói khi anh ta luyến quỳnh đứng lên. “Anh đâu thể nào thực sự tin thế được!”

“Cô ta nghĩ tôi giết họ. Thật điên rồ. Mẹ của tôi, lạy Chúa. Vì lý do gì? Lý do gì chứ?”

“Ồ, tôi có vài ý tưởng. Chúng ta sẽ xem liệu chuyên gia tâm lý có đồng ý với tôi không.”

“Khách hàng của tôi không có nghĩa vụ phải kiểm tra tâm lý.”

“Tôi nghĩ cô sẽ khuyên anh ta làm thế.”

“Cuộc thẩm vấn này,” Moe nói thẳng thừng, “chấm dứt.”

“Được thôi.” Eve đứng dậy, thích thú khoanh khắc khi mắt cô bắt gặp mắt David. “David Angelini, anh bị bắt. Anh bị buộc tội rồi bỏ hiện trường tội phạm, cản trở công lý, và cố gắng hối lộ nhân viên cảnh sát.”

Anh ta lao vào cô, và thật nực cười, Eve nghĩ, là lại nhằm đến cổ họng cô. Cô đợi cho đến khi tay anh ta gần sát cổ họng mình, mắt anh ta lờ ra tức tối, thì mới hạ gục anh ta.

Lờ đi mệnh lệnh phát ra từ cô luật sư, Eve ghì lên anh ta. “Chúng tôi sẽ không thêm thêm vào tội hành hung cảnh sát và chống lại lệnh bắt. Tôi không nghĩ chúng tôi sẽ cần đến nó. Giam anh ta lại,” cô ra lệnh cho mấy tay cảnh sát gác cửa.

“Hay lắm Dallas,” Feeney chúc mừng khi họ nhìn David bị giải đi.

“Hy vọng phòng Công tố cũng nghĩ vậy, đủ để không cho bảo lãnh. Chúng ta phải giữ và tra khảo hắn. Tôi muốn buộc tội hắn giết người cấp độ một, Feeney. Tôi rất muốn.”

“Chúng ta gần tới rồi, cô bé.”

“Chúng ta cần vật chứng. Chúng ta cần cái vũ khí chết tiệt đó, máu, các đồ vật. Hồ sơ tâm lý của Mira sẽ giúp ích, nhưng tôi không thể đưa ra cáo buộc mà không có vật chứng.” Hết kiên nhẫn, cô xem đồng hồ. “Sẽ không mất nhiều thời gian để có lệnh khám xét, ngay cả khi bọn luật sư ngăn cản.”

“Cô không ngủ bao lâu rồi?” Feeney thắc mắc. “Tôi có thể đếm vòng thâm quầng dưới mắt cô.”

“Đủ lâu để vài tiếng nữa không thành vấn đề. Ông có muốn đi uống một chút trong khi chúng ta chờ lệnh?”

Ông ta đặt bàn tay vỗ về lên vai cô. “Tôi nghĩ cả hai chúng ta sẽ cần đấy. Chỉ huy biết tin rồi. Ông ấy muốn gặp chúng ta, Dallas. Ngay bây giờ.”

Cô day ngón tay vào giữa lông mày. “Vậy thì chúng ta cùng tới đó. Và làm hai ly sau khi chúng ta xong việc.”

Whitney không phí thời giờ. Ngay khi Eve và Feeney bước vào phòng ông, ông như nường chín cả hai người bằng cái nhìn chăm chăm. “Cô đã bắt David để thẩm vấn.”

“Tôi đã làm thế, thưa Chỉ huy.” Eve tiến thêm một bước để chịu trận. “Chúng tôi có hình quay anh ta ở máy an ninh cổng của Kênh bảy lăm vào thời điểm vụ giết Louise Kirski.” Cô không dừng lại, mà lưu loát trình bày báo cáo của mình, giọng nói hoạt bát, ánh mắt điềm tĩnh.

“David nói nó chứng kiến vụ giết người.”

“Anh ta nói đã thấy ai đó, có lẽ đàn ông, mặc áo khoác đen dài và đội mũ, tấn công Kirski, rồi chạy về phía đường Ba.”

“Và nó lo sợ,” Whitney thêm vào, vẫn giữ bình tĩnh. Tay ông vẫn để yên trên bàn. “Rồi hiện trường không khai báo về sự việc.” Whitney có lẽ đang rửa thầm, trong lòng ông có lẽ đang sôi sục, nhưng mắt ông vẫn lạnh lùng, khắc nghiệt điềm tĩnh. “Đấy không phải là phản ứng không điển hình của một nhân chứng đối với một vụ phạm tội nghiêm trọng.”

“Anh ta chối đã có mặt ở hiện trường,” Eve nói bình tĩnh. “Cố che giấu, hối lộ. Anh ta đã có cơ hội, Chỉ huy. Và anh ta có liên quan đến cả ba nạn nhân. Anh ta biết Metcalf, làm việc với cô ta trong một dự án, từng đến nhà cô ta.”

Phản ứng duy nhất của Whitney là cuộn ngón tay, rồi duỗi ra. “Động cơ, Trung úy.”

“Trước hết là tiền,” cô nói. “Anh ta gặp khó khăn tài chính và sẽ được giải quyết sau khi di chúc của mẹ anh ta được chứng thực. Các nạn nhân, hay ở trường hợp thứ ba, nạn nhân bị nhằm vào, tất cả đều là phụ nữ mạnh mẽ trong mắt công chúng. Tất cả, ở những phương diện nhất định, đều khiến anh ta khó chịu. Trừ phi luật sư của anh ta cố ngăn cản, Bác sĩ Mira sẽ kiểm tra anh ta, xác định tình trạng cảm xúc và tâm lý của anh ta, chỉ số xác suất về khuynh hướng bạo lực của anh ta.”

Cô nghĩ lại sức ép bàn tay anh ta quanh cổ cô và nhận định xác suất sẽ khá cao.

“Nó không ở New York trong hai vụ giết người đầu tiên.”

“Thưa Chỉ huy.” Cô thoáng thất vọng, nhưng nén lại. “Anh ta có máy bay riêng. Anh ta có thể đi ngay đến bất cứ đâu. Làm giả các kế hoạch bay cũng thật đơn giản. Tôi chưa thể cáo buộc anh ta về tội giết người, nhưng tôi muốn giữ anh ta cho đến khi chúng tôi thu thập thêm bằng chứng.”

“Cô định giam giữ nó về cáo buộc rồi bỏ hiện trường tội phạm và hối lộ?”

“Đó là lý do xác đáng để bắt giữ, thưa Chỉ huy. Tôi đang đề nghị lệnh khám xét. Khi chúng ta tìm thấy bất cứ vật chứng nào...”

“Nếu,” Whitney xen ngang. Giờ ông đã đứng lên, không thể ngồi đằng sau bàn nữa. “Đó là một sự khác biệt rất lớn, Dallas. Không có vật chứng, cô không thể cáo buộc nó giết người được.”

“Đó là lý do anh ta chưa bị cáo buộc giết người.” Cô đặt một bản in lên bàn. Cô và Feeney đã tranh thủ đảo qua phòng cô để tính xác suất trên máy. “Anh ta biết hai nạn nhân đầu tiên và Nadine Furst, có mối liên hệ với họ, đã ở hiện trường vụ giết người thứ ba. Chúng tôi nghi ngờ Towers đang che giấu cho ai đó khi bà

ấy xóa cuộc gọi cuối trên điện thoại của bà. Bà ấy hẳn đã bao che cho con trai mình. Và mối quan hệ giữa họ căng thẳng do anh ta đánh bạc và bà ấy từ chối giúp đỡ. Với dữ liệu đã biết, xác suất có tội là 83,1 %.”

“Cô chưa tính đến việc nó không có khả năng thực hiện kiểu bạo lực đó.” Whitney đặt tay lên bàn và rướn người ra trước. “Cô chưa tính đến yếu tố đó vào kết quả, đúng không, Trung úy? Tôi biết David Angelini, Dallas. Tôi biết nó rõ như biết con cái của tôi. Nó không phải một tên giết người. Nó khờ khạo, có lẽ vậy. Nó yếu đuối, có lẽ vậy. Nhưng nó không phải một kẻ giết người máu lạnh.”

“Đôi khi yếu đuối và khờ khạo cũng sinh ra chuyện. Chỉ huy, tôi xin lỗi. Tôi không thể thả anh ta.”

“Cô có nghĩ một chút nào về hệ quả tác động đến nó khi nó bị giam giữ không? Khi biết rằng nó bị tình nghi là kẻ giết chết mẹ đẻ?” Không còn lựa chọn nào khác cho ông, Whitney nghĩ, ngoài cầu khẩn. “Tôi không thể chối bỏ rằng nó là đứa hư hỏng. Cha nó muốn mang lại những gì tốt nhất cho nó và Mirina, và ngẩng nhìn chúng đón nhận. Từ bé nó quen đòi hỏi, quen có được thứ nó muốn một cách đơn giản. Đúng thế, cuộc sống của nó thật dễ dàng, thuận lợi, thậm chí quá được nuông chiều. Nó đã mắc sai lầm, lỗi lầm trong nhận định, và chúng đã được giải quyết cho nó. Nhưng nó không ác độc, Dallas. Không bạo lực. Tôi biết nó.”

Giọng Whitney không cao lên, mà ngân vang đầy cảm xúc. “Cô sẽ không bao giờ thuyết phục được tôi rằng David cầm dao cắt ngang cổ mẹ nó. Tôi đề nghị cô xem xét, hoãn việc lập hồ sơ tội phạm và thả nó ra theo bảo lãnh.”

Feeney định nói, nhưng Eve lắc đầu. Ông ta có thể ở cấp bậc cao hơn cô, nhưng cô là điều tra chính. Cô được giao trọng trách. “Ba phụ nữ đã chết, thưa Chỉ huy. Chúng ta đang giữ một kẻ tình nghi. Tôi không thể làm điều ông đang yêu cầu. Chỉ huy chọn tôi làm điều tra viên chính bởi vì ông biết tôi sẽ không làm như vậy.”

Ông xoa người và dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lòng thương người không phải thể mạnh của cô, phải không, Dallas?”

Cô nhăn mặt, nhưng không nói gì.

“Ông nhầm rồi, Jack,” Feeney nóng nảy lên tiếng. “Và nếu ông định chỉ trích cô ấy thì ông sẽ phải chỉ trích cả tôi nữa, vì tôi đứng về phía Dallas trong chuyện này. Chúng tôi có đủ lý lẽ để bắt giam anh ta vì những sai phạm nhỏ, để anh ta khỏi tự do đi lại, đó là điều chúng tôi đang làm.”

“Cô sẽ hủy hoại nó.” Whitney quay lại. “Nhưng đó không phải vấn đề của cô. Cô sẽ có lệnh khám, và cô tiến hành khám xét. Nhưng với tư cách là Chỉ huy, tôi ra lệnh cho cô phải làm vụ này công khai. Cô tiếp tục theo dõi. Nộp báo cáo lên bàn tôi lúc mười bốn giờ.” Ông vụt nhìn lần cuối sang Dallas. “Giải tán.”

Cô bước ra, ngạc nhiên cảm thấy chân mình như thủy tinh: mong manh, dễ vỡ, có thể bị tan tành với một vết quệt tay bất cẩn.

“Ông ấy mất bình tĩnh, Dallas,” Feeney nói, nín thở tay cô. “Ông ấy đang tổn thương và trút bực dọc lên cô.”

“Không tồi lắm.” Giọng cô dữ dội và sắc lạnh. “Lòng thương người không phải là điểm mạnh của tôi, đúng không? Tôi chẳng biết quái gì về quan hệ gia đình và lòng trung thành cả, đúng không?”

Khó chịu, Feeney đá chân. “Nào Dallas, cô không định xem đây là chuyện cá nhân chứ?”

“Không ư? Ông ấy ủng hộ tôi rất nhiều lần. Giờ ông ấy bảo tôi đứng về phía ông ấy, và tôi phải nói xin lỗi, không đâu. Là chuyện cá nhân khôn kiếp đây, Feeney.” Cô xua tay ông ta. “Lần sau đi uống nhé. Giờ tôi không thoải mái.”

Không biết làm gì, Feeney cho tay vào túi. Eve quay bước theo một hướng, viên Chỉ huy vẫn đằng sau cánh cửa hướng ngược lại. Feeney buồn bã đứng giữa họ.

Eve trực tiếp giám sát việc khám xét ngôi nhà đá nâu của Marco Angelini. Cô không cần ở đó. Nhân viên khám xét biết việc của họ, và thiết bị của họ tốt trong chừng mực ngân sách cho phép. Nhưng, cô vẫn phun

thuốc lên tay, đi ủng, và vào ngôi nhà ba tầng để tìm bất cứ cái gì có liên quan đến vụ án, hoặc, nghĩ đến khuôn mặt Whitney, phá vỡ vụ án.

Marco Angelini vẫn ở trong nhà. Vì là chủ nhà và là cha của kẻ tình nghi, ông ta có cái quyền ấy. Eve lơ đi sự có mặt của ông ta, cũng như lơ đi đôi mắt xanh lạnh lùng theo dõi từng cử động của cô, về phờ phạc trên mặt ông ta, sự co giật trên cằm ông ta.

Một nhân viên khám xét dùng máy cảm ứng cầm tay tìm rất kỹ tủ đồ của David để kiểm vết máu. Trong khi ông ta làm việc, Eve tỉ mỉ tìm kiếm phần còn lại của căn phòng.

“Có thể hấn đã vứt vũ khí,” nhân viên khám xét bình luận. Ông ta là một cựu binh già, răng vầu, có biệt hiệu Beaver. Ông ta quét máy cảm ứng, dây đeo máy quần bên vai trái, rũ xuống chiếc áo khoác thể thao giá cả nghìn đô.

“Hấn ta giết ba phụ nữ với cùng một vũ khí,” Eve trả lời, nói với chính cô hơn là nói cho Beaver nghe. “Phòng thí nghiệm xác nhận. Sao giờ hấn lại vứt đi?”

“Có lẽ hấn xong việc rồi.” Máy cảm ứng chuyển từ âm thanh rì rì sang một tiếng bíp. “Chỉ là một chút dầu salad,” Beaver thông báo. “Dầu ô liu sống. Dính vào chiếc cà vạt đắt tiền của hấn ta. Có lẽ hấn xong việc rồi,” Beaver nhắc lại.

Ông ta ngưỡng mộ các thám tử, từng có tham vọng trở thành thám tử. Công việc gần nhất với mơ ước ấy mà ông đã làm là kỹ thuật viên hiện trường. Nhưng ông đọc tất cả các câu chuyện trinh thám có trên đĩa cứng.

“Cô thấy đấy, số ba giống như một con số bí ẩn. Một con số quan trọng.” Mắt ông ta đánh lại đằng sau cặp kính màu khi mắt thần phát hiện một vết nhỏ bột tan trên cổ tay áo. Ông ta nói tiếp, hâm nóng chủ đề. “Kẻ này giết ba phụ nữ, những người hấn biết, xuất hiện rất nhiều trên truyền hình. Có lẽ hấn ham muốn họ.”

“Nạn nhân đầu tiên là mẹ anh ta.”

“Này.” Beaver dừng lại đủ lâu để quay sang liếc nhìn Eve. “Cô chưa bao giờ nghe nói đến Oedipus à? Gã người Hy Lạp, cô biết đấy, cũng ham muốn mẹ của anh ta. Dù sao, hấn đã giết ba người, rồi vứt vũ khí và bộ quần áo hấn mặc khi giết họ. Tuy nhiên, gã này có đủ quần áo cho sáu người mặc.”

Eve nhú mày, bước về tủ quần áo rộng rãi, nhìn giỏ đựng đồ tự động, ngăn kéo gần động cơ. “Hấn ta thậm chí không sống ở đây.”

“Gã này giàu thật?” Với Beaver, điều đó giải thích tất cả. “Có vài bộ đồ hấn chưa bao giờ mặc. Cả giày nữa.”

Ông ta cúi xuống, nhặt một đôi ủng da, lật ngược lại. “Sạch tinh, thấy chưa?” Ông ta quét máy cảm ứng lên đế giày chưa hề trầy xước. “Không bụi bẩn, không tì vết, không sợi vải.”

“Điều đó chỉ khiến hấn mang tội quá nuông chiều bản thân. Khỉ thật, Beaver, hãy tìm vết máu.”

“Tôi đang tìm đấy. Có lẽ hấn vứt cả chiếc áo đã mặc rồi.”

“Ông là người lạc quan thực sự đấy, Beaver.”

Bực mình, cô quay sang chiếc bàn sơn bóng hình chữ U và bắt tay lần tìm trong các ngăn. Cô sẽ mang theo mấy cái đĩa về mở trên máy tính riêng của cô. Chúng có thể mang lại may mắn và cho ra một số thư trao đổi giữa David Angelini và mẹ anh ta hoặc Metcalf. Hoặc may mắn hơn, cô nghĩ, tìm được đoạn nhật ký đồng dài mô tả các vụ giết người.

Hấn ta để chiếc ô ở chỗ quái nào nhỉ? Cô tự hỏi. Chiếc giày nữa? Cô không biết liệu những nhân viên khám xét ở New Los Angeles hoặc những người ở châu Âu có may mắn hơn không. Ý nghĩ phải lần lại mà tìm kiếm tất cả căn nhà nhỏ nhắn, ẩm cúng và những chỗ lẩn trốn xa xỉ của David Angelini khiến cô thấy như mắc phải một ca táo bón nặng.

Rồi cô tìm được con dao.

Thật quá đơn giản. Mỏ ngăn kéo giữa của bàn làm việc, và nó nằm đó. Dài, mỏng và chết người. Cán dao rất đẹp, có lẽ được làm bằng ngà voi thứ thiệt, trông nó giống một món đồ cổ hoặc một thứ hung khí quốc tế. Săn ngà voi, hoặc mua nó dưới bất cứ hình thức nào đều được xem là phi pháp trên Trái Đất từ cách đây hơn nửa thế kỷ, sau khi loài voi châu Phi gần như tuyệt chủng.

Eve không phải tay chơi đồ cổ, cũng không phải chuyên gia tội phạm môi trường, nhưng kiến thức pháp y của cô đủ cho cô biết rằng hình dạng và độ dài của lưỡi dao là phù hợp.

“A ha.” Ca táo bón đã biến đi, như một người khách đen đủi. Thay vào đó là sự thành công thấy rõ. “Có lẽ rồi cuộc ba không phải là con số ma thuật đối với anh ta.”

“Hắn giữ nó? Tên khốn.” Thất vọng vì sự ngu ngốc của một kẻ giết người, Beaver lắc đầu. “Gã này ngu thật.”

“Quét thử nó xem,” cô ra lệnh, đưa con dao cho ông ta.

Beaver đưa thân máy quét, chuyển chương trình từ chế độ dò tìm trên quần áo. Sau một chút điều chỉnh thấu kính, ông ta rà cái đầu hình phễu của thiết bị lên con dao. Máy quét kêu bíp bíp đầy hữu ích.

“Có cái gì ở đây,” Beaver lẩm bẩm, những ngón tay mập mạp của ông ta thao tác trên nút điều khiển giống như nghệ sĩ dương cầm lướt trên phím đàn. “Vải - có lẽ là giấy. Một dạng chất dính. Dấu vân tay trên cán. Cô muốn in ra không?”

“Có.”

“Rồi.” Máy quét nhả ra một tờ giấy vuông lấm chấm dấu vân tay. “Lật nó lại. Và đây rồi. Máu đây. Không nhiều lắm.” Ông ta nhúu mày, rà ống phễu dọc theo lưỡi dao. “Sẽ may mắn nếu đủ để phân loại, chứ chưa nói đến làm DNA.”

“Ông vẫn có cái vẻ khách quan đó, Beaver. Máu lâu chưa?”

“Thôi nào, Trung úy.” Đằng sau mắt kính cảm biến, mắt ông ta mở lớn và hoài nghi. “Cô biết tôi không thể trả lời được nếu dựa vào máy xách tay. Phải tịch thu nó. Điều duy nhất mà cái máy nhỏ nhắn này làm được là nhận dạng. Không có da,” ông ta tuyên bố. “Sẽ tốt hơn nếu cô có mẫu da.”

“Tôi sẽ kiểm tra máu.” Khi cô niêm phong con dao làm bằng chứng, một cử động khiến cô để mắt. Cô nhìn lên, vào phía bóng tối, cặp mắt đáng nguyên rủa của Marco Angelini.

Ông ta liếc xuống con dao, rồi nhìn lên mặt cô. Điều gì đó thoáng qua trong mắt ông ta, điều gì đó thỉnh linh khiến cơ mặt ông ta giật lên.

“Tôi muốn gặp cô một phút, Trung úy Dallas.”

“Tôi không thể cho ông lâu hơn thế.”

“Không lâu đâu.” Mắt ông ta liếc nhìn Beaver, rồi nhìn lại con dao Dallas đã cho vào túi. “Gặp riêng.”

“Được.” Cô gạt đầu ra hiệu cho tay cảnh sát đang đứng gần Angelini. “Bảo một người trong đội đến đây và hoàn tất việc lục soát.” Cô ra lệnh cho Beaver, rồi đi theo Angelini ra khỏi phòng.

Ông quay về phía bậc thềm hẹp, trải thảm, tay ông ta bám dọc trên lan can bóng loáng khi bước lên. Đến đầu cầu thang, ông ta rẽ phải và bước vào một căn phòng.

Một văn phòng, Eve nhận ra là vậy. Ánh nắng buổi chiều rực rỡ. Ánh sáng rọi vào phản chiếu trên bề mặt thiết bị liên lạc, dội vào và ánh lên từ chiếc bàn bán nguyệt đen sẫm và mượt mà, rọi vào và tụ lại trên bề mặt sàn nhà sáng bóng.

Như thể khó chịu vì cường độ ánh sáng, Angelini nhấn công tắc khiến các cửa sổ chuyển sang màu hổ phách. Giờ căn phòng đã có bóng tối ở các gờ tường vàng nhạt.

Angelini bước thẳng đến một bức tường và yêu cầu một ly whisky pha đá. Ông ta cầm ly rượu vuông trong tay, nhấp một ngụm từ tốn.

“Cô tin là con trai tôi giết mẹ nó và hai phụ nữ kia.”

“Con trai ông được xét hỏi về những cáo buộc đó, ông Angelini. Anh ta bị tình nghi. Nếu ông có câu hỏi nào về thủ tục, ông nên nói chuyện với luật sư của anh ta.”

“Tôi đã nói chuyện với họ.” Ông ta lại hớp rượu. “Họ tin rằng có nhiều khả năng cô sẽ buộc tội nó, nhưng nó sẽ không bị kết án.”

“Điều đó tùy thuộc vào ban bồi thẩm.”

“Nhưng cô nghĩ là nó sẽ bị kết tội.”

“Ông Angelini, nếu và khi tôi đã bắt con trai ông và cáo buộc anh ta tội giết ba người, cấp độ một, thì đó là bởi tôi tin anh ta sẽ bị truy tố, xét xử, kết án về những tội đó, và rằng tôi có bằng chứng để đảm bảo sự kết án đó.”

Ông ta nhìn vào cái túi đã chiến trong đó cô giữ bằng chứng. “Tôi đã tìm hiểu một chút về cô, Trung úy Dallas.”

“Vậy sao?”

“Tôi thích biết những chuyện kỳ quặc,” ông ta nói với nụ cười không chút đùa cợt thoáng hiện. “Chỉ huy Whitney tôn trọng cô. Và tôi tôn trọng ông ấy. Vợ cũ của tôi ngưỡng mộ tính ngoan cường và thận trọng của cô, và bà ấy không phải là người ngờ nghệch. Bà ấy đã nói về cô, cô biết không?”

“Tôi không biết.”

“Bà ấy rất ấn tượng trước tâm hồn cô. Một cảnh sát có tâm hồn trong sạch, bà ấy đã nói thế. Cô rất giỏi trong công việc của mình, đúng không, Trung úy?”

“Đúng, tôi làm rất tốt.”

“Nhưng cô mắc những sai lầm.”

“Tôi cố mắc sai lầm ở mức tối thiểu.”

“Một sai lầm trong nghề nghiệp của cô, cho dù nhỏ nhất thế nào, cũng có thể gây ra nỗi đau to lớn cho người vô tội.” Ông ta vẫn nhìn vào mắt cô, không ngớt. “Cô tìm thấy một con dao trong phòng con trai tôi.”

“Tôi không thể bàn luận về việc đó với ông.”

“Nó hiếm khi về căn nhà này,” Angelini nói thận trọng. “Có lẽ ba hay bốn lần một năm. Nó thích ngôi nhà ở Long Island hơn mỗi khi đến New York.”

“Có lẽ vậy, ông Angelini, nhưng anh ta đã ở ngôi nhà này vào đêm Louise Kirski bị giết.” Giờ đã hết kiên nhẫn, cô hăm hở muốn đem vật chứng về phòng xét nghiệm, Eve lắc vai. “Ông Angelini, tôi không thể tranh luận tình hình vụ án với ông...”

“Nhưng cô rất tự tin rằng tình hình vụ án thuận lợi,” ông ta cắt ngang. Khi cô không trả lời, ông ta lại nhìn chăm vào cô. Rồi ông ta nốc một hơi hết ly rượu, và để nó sang bên cạnh. “Cô đã nhầm, Trung úy. Cô bắt nhầm người.”

“Ông tin con trai ông vô tội, ông Angelini. Tôi hiểu được.”

“Không phải tin, Trung úy, mà là biết. Con trai tôi không giết ba phụ nữ ấy.” Ông ta hít sâu, như một thợ lặn bắt đầu ngụp xuống mặt nước. “Mà là tôi.”

15. Chương 15

Eve không được lựa chọn. Cô bắt giữ và tra hỏi ông ta. Sau một tiếng đồng hồ, cô bị đau đầu kinh khủng, và chỉ có được lời thú nhận bình tĩnh, không thể lay chuyển của Marco Angelini rằng ông ta đã giết ba phụ nữ.

Ông ta từ chối luật sư, và từ chối trả lời hay có thể nói là không đưa ra được chi tiết.

Mỗi lần Eve hỏi tại sao ông ta lại giết người, ông ta nhìn thẳng vào mắt cô và nói rằng chỉ là ý nghĩ nhất thời. Ông ta bực tức với bà vợ, ông ta nói. Thấy xấu hổ vì bà tiếp tục quan hệ tình cảm với một đối tác làm ăn. Ông ta giết bà bởi vì không thể có lại bà được. Rồi ông ta thích thú việc làm đó.

Thật quá đơn giản, Eve nghĩ, diễn tập rất kỹ càng. Cô có thể hình dung ra ông ta lặp lại và trau chuốt những lời nói trong đầu trước khi nói ra.

“Vớ vẩn,” cô nói ngay và đẩy bàn lùi người ra sau. “Ông không giết ai hết.”

“Tôi đã nói là tôi giết.” Giọng ông ta thản nhiên kỳ lạ. “Tôi đã thú nhận trong biên bản.”

“Vậy nói lại cho tôi.” Cô rướn người ra trước, đập tay lên bàn. “Tại sao ông hẹn gặp vợ ông ở Five Moons?”

“Tôi muốn chuyện xảy ra ở một nơi xa lạ. Tôi nghĩ từ đó có thể chạy trốn được, cô thấy đấy. Tôi đã bảo với bà ấy Randy có rắc rối. Bà ấy không biết toàn bộ vấn đề đánh bạc của cậu ta. Tôi thì biết. Nên tất nhiên bà ấy đến.”

“Và ông cắt cổ bà ấy.”

“Đúng.” Da ông ta trắng nhợt. “Rất nhanh.”

“Sau đó ông làm gì?”

“Tôi về nhà.”

“Bằng cách nào?”

Ông ta chớp mắt. “Lái xe. Tôi đỗ xe cách vài tòa nhà.”

“Còn vết máu?” Cô nhìn thẳng vào mắt ông ta, chăm chăm vào đồng tử. “Có rất nhiều máu. Máu của bà ấy đã phun lên người ông.”

Đồng tử giãn ra, nhưng giọng ông ta vẫn chắc nịch. “Tôi mặc áo khoác chống mưa. Tôi đã vứt nó trên đường.” Ông ta hơi mỉm cười. “Tôi nghĩ kẻ lang thang nào đó đã nhặt được.”

“Ông đã mang cái gì khỏi hiện trường?”

“Con dao, tất nhiên.”

“Không đồ vật nào của bà ấy?” Cô đợi một lúc. “Không một thứ gì để khiến nó giống một vụ cướp giết?”

Ông ta do dự. Cô hầu như có thể thấy tâm trí ông ta đang hoạt động đằng sau ánh mắt. “Tôi rất run. Tôi không nghĩ chuyện lại tồi tệ thế. Tôi định giật túi của bà ấy để lấy trang sức, nhưng tôi lại quên, rồi tôi chạy đi.”

“Ông chạy đi, chẳng lấy gì, nhưng lại đủ khôn ngoan để vứt chiếc áo khoác dính máu.”

“Đúng thế.”

“Rồi ông theo dõi Metcalf.”

“Cô ta chỉ là một ý muốn nhất thời. Tôi vẫn mơ về chuyện việc kia đã xảy ra thế nào, và tôi muốn làm lần nữa. Cô ta quá dễ dàng.” Hơi thở của ông ta đều đều và tay vẫn đặt trên bàn. “Cô ta tham vọng và khá ngây thơ. Tôi biết David đã viết một kịch bản cho cô ta. Nó quyết tâm hoàn thành dự án giải trí - đây là điều chúng tôi bắt đồng. Dự án này làm tôi bực mình, và tiêu tốn tiền bạc của công ty, vốn đang gặp khó khăn. Tôi quyết định giết chết cô ta, và tôi đã liên lạc với cô ta. Dĩ nhiên cô ta đồng ý gặp tôi.”

“Cô ta mặc đồ gì?”

“Mặc ư?” Ông ta lóng ngóng một lúc. “Tôi không để ý. Điều đó không quan trọng. Cô ta cười, đưa hai tay ra khi tôi tiến đến. Và tôi đã hành động.”

“Tại sao giờ ông mới thú nhận?”

“Tôi đã nói, tôi nghĩ có thể thoát được chuyện này. Có lẽ tôi đã có thể. Tôi không bao giờ nghĩ con trai mình bị bắt thay vì tôi.”

“Vậy là ông đang bảo vệ anh ta?”

“Tôi đã giết họ, Trung úy. Cô muốn gì nữa?”

“Tại sao ông để con dao trong ngăn bàn của anh ta, trong phòng anh ta?”

Ông ta đảo mắt qua lại. “Như tôi đã nói, nó hiếm khi ở đây. Tôi nghĩ chỗ ấy an toàn. Rồi tôi được thông báo về lệnh khám. Tôi không có thời gian để vớt nó đi.”

“Ông mong đợi tôi chấp nhận chuyện này sao? Ông nghĩ ông đang giúp anh ta bằng cách làm rối vụ án, bằng cách đưa ra lời thú tội vớ vẩn này ư. Ông nghĩ anh ta có tội.” Cô hạ giọng, thốt ra từng từ một. “Ông quá sợ hãi rằng con trai ông là một tên giết người, rằng ông sẵn sàng nhận trừng phạt hơn là thấy anh ta đối mặt với hậu quả. Ông có muốn thêm phụ nữ khác chết không, ông Angelini? Hai, hay ba người trước khi ông chấp nhận sự thật?”

Môi ông ta run run, rồi mím lại. “Tôi đã đưa ra lời khai cho cô.”

“Ông đưa tôi thứ nhảm nhí.” Cô xoay gót, rời khỏi phòng.

Cô gắng trấn tĩnh, cô đứng bên ngoài, nhìn bằng ánh mắt hằn học khi Angelini đưa tay ôm mặt.

Cô có thể khuất phục được ông ta, vào phút chót. Nhưng luôn có khả năng tin tức rò rỉ và giới truyền thông sẽ lu loa rằng đã có lời thú tội của người không phải là nghi can chính.

Cô quay về hướng tiếng bước chân, và cơ thể cô cứng đờ như thép. “Chỉ huy.”

“Trung úy. Tiến triển không?”

“Ông ta vẫn bám lấy lời khai. Nó đầy lỗ hổng đến mức ta có thể lái cả tàu con thoi qua. Tôi đã tung mồi để ông ta khai ra những món đồ ở hai vụ giết người đầu tiên. Ông ta không cắn câu.”

“Tôi muốn nói chuyện với ông ấy. Nói riêng, Trung úy, và không ghi âm.” Trước khi cô kịp nói, ông đã đưa tay lên. “Tôi biết là không đúng thủ tục. Tôi đề nghị cô chiếu cố.”

“Và nếu ông ta tự nhận tội hoặc buộc tội cho con trai thì sao?”

Whitney siết quai hàm. “Tôi vẫn là cảnh sát, Dallas. Khỉ thật.”

“Vâng, thưa Chỉ huy.” Cô mở cửa, rồi chỉ sau một thoáng do dự, cô tắt kính hai chiều và ngắt máy ghi âm. “Tôi sẽ về phòng mình.”

“Cảm ơn cô.” Ông bước vào. Ông nhìn cô lần cuối trước khi đóng cửa và quay về người đàn ông rũ rạc trên bàn. “Marco,” Whitney nói kèm theo tiếng thở dài. “Ông nghĩ ông đang làm cái quái gì thế?”

“Jack.” Marco mím môi cười. “Tôi đang tự hỏi ông có ở đây không. Chúng ta đã có hẹn đi đánh golf.”

“Cho tôi biết.” Whitney ngồi xuống nặng nề.

“Không phải cô Trung úy chớ sản được việc của ông gọi ông vào chứ?”

“Không có máy ghi âm,” Whitney nói ngay. “Chỉ có hai chúng ta. Cho tôi biết, Marco. Cả hai chúng ta đều biết ông không giết Cicely hay bất cứ ai khác.”

Trong một lúc, Marco ngược nhìn lên trần nhà, như đang cân nhắc. “Con người ta không bao giờ biết nhau như họ nghĩ. Thậm chí là đối với người mà họ quan tâm. Tôi yêu bà ấy, Jack. Tôi không bao giờ hết yêu bà ấy. Nhưng bà ấy không yêu tôi nữa. Một phần trong tôi luôn đợi bà ấy lại yêu tôi. Nhưng bà ấy không bao giờ yêu tôi nữa.”

“Thôi đi, Marco, ông nghĩ tôi sẽ tin rằng ông cất cổ bà ấy chỉ vì bà ấy ly dị ông cách đây mười hai năm?”

“Có lẽ tôi đã nghĩ bà ấy sẽ kết hôn với Hammett. Ông ta muốn thế,” Marco nói khẽ. “Tôi có thể thấy ông ta muốn điều đó. Cicely còn do dự.” Giọng ông ta vẫn bình thản, trầm lắng, có chút luyến tiếc. “Bà ấy

thích độc lập, nhưng bà ấy tiếc vì làm Hammett thất vọng. Tiếc đến mức bà ấy cuối cùng rồi sẽ mặc lòng mà chấp nhận. Kết hôn với ông ta. Chuyện đó thực sự kết thúc rồi, đúng không?”

“Ông giết Cicely vì bà ấy sẽ kết hôn với người đàn ông khác?”

“Bà ấy là vợ tôi, Jack. Cho dù tòa án và nhà thờ có nói sao.”

Whitney ngồi lặng yên một lúc. “Những năm qua biết bao lần tôi đã chơi poker với ông, Marco.” Khoanh tay lên bàn, ông rướn người ra trước. “Khi nói dối, ngón tay ông gõ lên đầu gối.”

Ngón tay ông ta thôi gõ. “Đây không phải poker, Jack.”

“Ông không thể giúp David bằng cách này được. Ông phải để cho công lý thực thi.”

“David và tôi... trong mấy tháng qua, giữa cha con tôi có nhiều rạn nứt. Bất đồng trong công việc và chuyện cá nhân.” Lần đầu tiên ông ta thở dài, thật dài, thật sâu và mỗi một. “Đáng lẽ không nên có khoảng cách giữa cha con về những chuyện ngu ngốc như vậy.”

“Đây không phải cách để hàn gắn rạn nứt, Marco.”

Sự danh thép quay lại trong mắt Angelini. Sẽ không còn tiếng thở dài nữa. “Tôi hỏi ông một việc nhé, Jack, chỉ giữa hai ta thôi. Nếu là con của ông, và có một cơ hội nhỏ nhất - rất nhỏ - rằng chúng sẽ bị kết tội giết người, có điều gì ngăn cản ông bảo vệ chúng không?”

“Ông không thể bảo vệ David bằng cách can thiệp với mấy lời thú tội vớ vẩn thế được.”

“Ai bảo vớ vẩn?” Lời nói dịu mát như kem trong chất giọng có học thức của Angelini. “Tôi đã làm, và tôi thú tội bởi vì tôi không thể sống nếu con mình trả giá cho tội lỗi của mình. Cho tôi biết, Jack, ông sẽ đứng sau con trai ông, hay đứng trước?”

“À, khỉ thật, Marco,” đó là tất cả những gì Whitney có thể nói ra.

Ông ở lại vài chục phút, nhưng không có thêm được gì. Có lúc ông hướng câu chuyện vào những vấn đề thông thường, điểm số đánh golf, vị trí của đội bóng chày mà Marco có cổ phần. Rồi, rất nhanh nhẹn và bóng mượt như một con rắn, ông tung ra một câu hỏi dẫn dắt thật hóc về các vụ giết người.

Nhưng Marco Angelini là chuyên gia đàm phán, và đã sẵn sàng đưa ra quyết định cuối cùng. Ông ta không hề lay chuyển.

Tội lỗi, đau khổ, và sự nhen nhóm của nỗi sợ thực sự khiến Whitney đau nhói trong bụng khi ông bước vào phòng Eve. Cô cúi đầu vào máy tính, đọc dữ liệu, tìm kiếm thêm.

Lần đầu tiên trong nhiều ngày, sự mệt mỏi trong mắt ông tan biến, ông nhìn thấy sự mệt mỏi của cô. Cô tái nhợt, mắt thâm quầng, miệng mím chặt. Tóc cô dựng đứng lên như thể cô đã dùng tay vuốt hàng vô số lần. Ngay khi ông nhìn cô, cô lại vuốt tóc, rồi ấn các ngón tay vào mắt như thể đôi mắt đang bỏng rát.

Ông nhớ lại buổi sáng trong văn phòng ông, buổi sáng sau khi Cicely bị giết. Và cái trách nhiệm ông đã quàng vào cổ Eve.

“Trung úy.”

Hai vai cô duỗi thẳng như thể cô đã đóng những thanh thép vào chúng. Cô ngược đầu, mắt bối rối, thận trọng.

“Chỉ huy.” Cô đứng dậy. Phải chú ý, Whitney nghĩ, bực bội vì cái nghi thức cứng nhắc và vô cảm.

“Marco vẫn đang bị giam giữ. Chúng ta có thể giữ ông ấy trong bốn tám tiếng mà không cần cáo buộc. Tôi nghĩ tốt nhất nên để ông ấy suy nghĩ ở trong phòng giam một thời gian. Ông ấy vẫn từ chối gặp luật sư.”

Whitney bước vào trong khi cô vẫn đứng đó, và ông nhìn quanh. Ông không hay đến bộ phận này của tòa nhà. Mà là nhân viên đến chỗ ông. Một gánh nặng khác của người Chỉ huy.

Cô có thể có một phòng lớn hơn. Cô đã có được. Nhưng dường như cô thích làm việc trong một gian phòng nhỏ đến mức nếu ba người cùng vào, họ sẽ thấy bức bối.

“May là cô không mắc chứng sợ bị nhốt kín,” ông nhận xét. Cô không đáp lại, không làm gì hết dù chỉ nhủu mày. Whitney lẩm nhẩm. “Nghe này, Dallas...”

“Chỉ huy.” Lời xen ngang của cô chóng vánh và mong manh. “Bên pháp y đã nhận được vũ khí lấy từ phòng của David Angelini. Tôi được báo rằng kết quả sẽ đến trễ do mẫu máu phát hiện được vừa đủ để phân loại và làm DNA.”

“Tôi cũng được báo thế, Trung úy.”

“Dấu vân tay trên vũ khí làm vật chứng trùng khớp với dấu vân tay của David Angelini. Báo cáo của tôi...”

“Lát nữa chúng ta sẽ nói đến báo cáo của cô.”

Cô lại nói. “Rõ, thưa Chỉ huy.”

“Thôi đi, Dallas, vứt cái kiểu cách ấy đi và ngồi xuống.”

“Đấy có phải mệnh lệnh, thưa Chỉ huy?”

“À, quái quỷ,” ông bắt đầu.

Mirina Angelini đột ngột xuất hiện nơi ngưỡng cửa trong tiếng lóc cóc giày cao gót và tiếng vải lụa sột soạt. “Sao cô muốn phá hoại gia đình tôi?” Cô ta hỏi, xua đi bàn tay can giữ của Slade, người đã đến đứng đằng sau.

“Mirina, thế này chẳng ích gì đâu.”

Cô ta vụt xông đến Eve. “Mẹ tôi bị giết trên đường chưa đủ hay sao? Bị giết bởi vì cảnh sát Mỹ quá bận rộn theo đuổi những cái bóng và đưa ra những báo cáo vô dụng để bảo vệ người vô tội?”

“Mirina,” Whitney nói, “về phòng bác. Chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Nói chuyện?” Cô ta quay sang ông như một con mèo vàng óng mượt nhe răng ra tìm máu. “Sao tôi có thể nói chuyện với ông được? Tôi đã tin ông. Tôi đã nghĩ ông quan tâm đến tôi, đến David, đến tất cả chúng tôi. Ông để cô ta nhốt David trong nhà giam. Và giờ là cha tôi.”

“Mirina, Marco tình nguyện vào phòng giam. Chúng ta sẽ nói về chuyện này. Bác sẽ giải thích tất cả cho cháu.”

“Không có gì phải giải thích cả.” Cô ta quay lại hướng ánh nhìn thiêu đốt lên Eve. “Tôi đã đến nhà cha tôi. Ông ấy muốn tôi ở lại Rome, nhưng tôi không thể. Làm sao ở lại được khi mà mọi tin tức trên báo chí đang làm vấy bẩn tên em trai tôi. Khi chúng tôi đến, một người hàng xóm hơn cả vui mừng, thậm chí hoan hỉ, cho tôi biết là cha tôi đã bị cảnh sát giải đi.”

“Tôi có thể dàn xếp để cô nói chuyện với cha cô, cô Angelini,” Eve nói lạnh lùng. “Và cả em trai cô.”

“Chắc chắn phải dàn xếp được rồi. Và phải ngay lập tức. Cha tôi ở đâu?” Cô ta dùng cả hai tay đẩy Eve lùi lại một bước trước khi Whitney và Slade có thể ngăn lại. “Cô đã làm gì với ông ấy, đồ khốn!”

“Cô nên bỏ tay ra khỏi người tôi,” Eve cảnh báo. “Tôi vừa mới bắt ông Angelini. Cha cô đang bị tạm giữ ở đây. Em trai cô đang ở tòa tháp ở Rikers. Cô có thể gặp cha cô ngay bây giờ. Nếu cô muốn gặp em trai, cô sẽ được chở đi ngay.” Cô liếc sang Whitney, ánh mắt châm chích. “Hoặc vì cô đang có chút việc ở đây, cô có thể nhờ ông ấy đưa đến Phòng Viếng thăm trong khoảng một tiếng.”

“Tôi biết cô đang làm gì.” Đây không còn là đóa hoa mong manh nữa. Mirina bùng lên đầy sức mạnh. “Cô cần một người nhận tội. Cô cần một vụ bắt bớ để giới truyền thông khỏi tập trung vào cô. Cô đang chơi trò chính trị, sử dụng em trai tôi, thậm chí người mẹ đã chết của tôi, để cô không mất việc.”

“Đúng, công việc thật nhẹ nhàng.” Cô cười chua chát. “Tôi tống người vô tội vào tù mỗi ngày để tôi có thể giữ được mọi lợi ích.”

“Giữ cả bộ mặt cô trên màn ảnh, đúng chứ?” Mirina hất mái tóc lộng lẫy. “Cô thu được bao nhiêu danh tiếng từ xác chết của mẹ tôi?”

“Thôi đi Mirina.” Whitney quát, giọng quát xuống như chiếc roi da. “Vào phòng bác đợi đó.” Ông nhìn Slade đang sau Mirina. “Mang nó ra khỏi đây.”

“Mirina, chẳng ích gì đâu,” Slade thì thầm, cố kéo cô ta đi. “Ta đi nào.”

“Đừng lười em.” Cô ta nghiêng từng chữ như thể chúng là một miếng thịt, rồi vùng vẫy thoát khỏi anh ta. “Tôi sẽ đi. Nhưng cô sẽ phải trả giá cho những đau khổ cô mang đến cho gia đình tôi, Trung úy. Cô sẽ phải trả giá cho từng nỗi đau.”

Cô ta bước ra, chỉ cho Slade đủ thời gian lấp bắp lời xin lỗi trước khi chạy theo cô ta.

Whitney bước đi trong yên lặng. “Cô ổn chứ?”

“Tôi từng đối mặt với điều tồi tệ hơn,” Eve nhếch vai. Trong cô chán chường vì tức giận và cảm giác tội lỗi. Chán chường đến mức cô muốn ở một mình đằng sau cánh cửa khép kín. “Xin lỗi Chỉ huy, nếu được, tôi muốn hoàn thành báo cáo này.”

“Dallas, Eve.” Chính sự mệt mỏi trong giọng nói của ông khiến cô thận trọng ngược lên. “Mirina đang thất vọng, có thể hiểu như vậy. Nhưng nó không biết tôn trọng chút nào cả, không biết tôn trọng.”

“Cô ấy phần nào có quyền chỉ trích tôi.” Vì rất muốn ấn mạnh bàn tay vào cái đầu đang đau nhói, cô lơ đãng thọc tay vào túi. “Tôi vừa đưa những người còn lại của gia đình cô ấy vào nhà giam. Còn ai khác cô ấy có thể trút tức giận lên? Tôi có thể nhận trách nhiệm.” Ánh mắt cô vẫn lạnh lùng. “Cảm xúc không phải điểm mạnh của tôi.”

Ông ta gật đầu chậm rãi. “Tôi hiểu điều đó. Tôi để cô tham gia vụ này, Dallas, bởi vì cô là người tốt nhất tôi có. Lý trí cô sáng suốt, linh cảm cô tốt. Và cô quan tâm. Cô quan tâm đến nạn nhân.” Thở ra một tiếng thật dài, ông lấy tay vuốt tóc. “Sáng nay, lúc ở trong văn phòng, tôi đã sai, Dallas. Đã nhiều lần tôi xử sự không đúng với cô kể từ khi toàn bộ chuyện rối rắm này bắt đầu. Tôi xin lỗi về việc đó.”

“Không sao.”

“Tôi ước là không sao.” Ông dò xét khuôn mặt cô, nhận thấy sự kiềm chế cứng nhắc. “Nhưng tôi thấy là có. Tôi sẽ để ý đến Mirina, dàn xếp các cuộc viếng thăm.”

“Vâng, thưa Chỉ huy. Tôi muốn tiếp tục thẩm vấn Marco Angelini.”

“Ngày mai,” Whitney nói và khó chịu khi cô không giấu được vẻ chế nhạo. “Cô mệt rồi, Trung úy, cảnh sát mà mệt mỏi là dễ mắc sai lầm và bỏ qua các chi tiết. Để ngày mai hãy thẩm vấn.” Ông tiến ra cửa, lại chửi thề, và dừng bước mà không nhìn lại cô. “Ngủ một chút đi, và vì Chúa, hãy dùng thuốc giảm đau để trị cơn đau đầu. Trông cô tệ quá.”

Cô kim nén, không đóng sầm cửa lại sau lưng ông. Kim nén bởi như thể thật nhỏ nhặt và không chuyên nghiệp. Nhưng cô ngồi xuống, nhìn lên màn hình vờ như đầu mình không run lấy bầy vì đau đớn.

Khi bóng người đổ lên bàn một lúc sau đó, cô ngược lên, mắt nảy lửa để chiến đấu.

“À,” Roarke nói dịu dàng và rướn người hôn đôi môi cầu nhàu của cô. “Đấy không hẳn là chào đón.” Anh vỗ nhẹ vào ngực. “Anh có chảy máu không?”

“Ha ha.”

“Đấy là sự hóm hỉnh sinh động mà anh đã nhớ.” Anh ngồi lên thành bàn, nơi anh có thể nhìn cô và liếc qua dữ liệu trên màn hình để xem đấy có phải là nguyên nhân gây ra sự tức giận đau đớn trong mắt cô không. “Trung úy, ngày hôm nay thế nào?”

“Để xem nào. Em cho con trai đỡ đầu yêu quý của cấp trên vào phòng giam vì cản trở công lý và một số cáo buộc khác, và tìm ra thứ có lẽ là vũ khí giết người trong ngăn bàn hắt ta, nhận được lời thú tội từ cha của kẻ tình nghi chính, ông này nhận đã giết người, và vừa bị cô chị gái của hắn ném vào mặt mấy lời xỉ vả, người đã cho rằng em là con điểm truyền thông.” Cô cố mỉm cười. “Ngoài những chuyện đó ra, mọi thứ khá yên bình. Còn anh?”

“Được tiền, mất tiền,” anh nói nhẹ nhàng, lo lắng cho cô. “Không có gì hấp dẫn như công việc cảnh sát.”

“Em không biết tối nay anh về.”

“Anh cũng không biết. Việc xây dựng ở khu nghỉ dưỡng khá suôn sẻ. Anh có thể ở đây xử lý công việc.”

Cô cố không tỏ ra nhẹ nhõm. Điều khiến cô khó chịu là trong vòng vài tháng cô đã quen với việc có anh bên cạnh. Thậm chí lệ thuộc vào điều đó. “Tốt quá.”

“Ừm.” Anh hiểu rõ cô. “Vụ án có gì không?”

“Báo chí nói hết rồi. Cứ chọn một kênh.”

“Anh muốn nghe em nói.”

Cô cập nhật cho anh hầu như theo cách cô làm báo cáo: những lời lẽ ngắn gọn, hiệu quả, nhấn mạnh vào sự kiện, tránh nhận xét cá nhân. Và, cô nhận ra, cô cảm thấy dễ chịu hơn sau đây. Roarke có cách lắng nghe khiến cô hiểu rõ mình hơn.

“Em tin đó là Angelini con.”

“Bọn em có phương tiện và cơ hội, và khá rõ động cơ.”

Nếu con dao trùng khớp... Mà dù gì, ngày mai em phải gặp bác sĩ Mira để bàn về việc kiểm tra tâm lý anh ta.”

“Còn Marco,” Roarke nói tiếp. “Em nghĩ sao về lời thú tội của ông ta?”

“Đó là cách khá hiệu quả để làm rối tung mọi thứ, cản trở việc điều tra. Ông ta là người thông minh, ông ta sẽ tìm ra cách làm rò rỉ thông tin cho báo chí.” Cô nhìn vào vai Roarke. “Nó sẽ làm xáo trộn mọi việc hồi lâu, khiến bọn em tốn chút thời gian và rắc rối. Nhưng bọn em sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Em nghĩ ông ta thú tội giết người để làm phức tạp chuyện điều tra?”

“Đúng vậy.” Cô ngược nhìn anh, nhúu mày. “Anh có giả thiết khác.”

“Đứa con đang chết chìm,” Roarke nói. “Người cha tin con trai ông ta bị chìm ở lần thứ ba, nên nhảy xuống dòng sông. Tính mạng của ông ta thay thế cho đứa con trai. Tình yêu, Eve.” Anh nắm cầm cô. “Tình yêu không có giới hạn. Marco tin con trai ông ta có tội, và ông bố muốn hy sinh bản thân thay vì chứng kiến đứa con trai phải trả giá.”

“Nếu ông ta biết, hoặc thậm chí tin, rằng David giết những phụ nữ kia, thì việc bảo vệ anh ta thật là điên rồ.”

“Không, chỉ có thể là tình yêu thôi. Có lẽ không điều gì mạnh mẽ hơn tình yêu của cha mẹ dành cho con cái. Em và anh không được trải nghiệm điều đó, nhưng nó tồn tại.”

Cô lắc đầu. “Thậm chí khi đứa con mắc khiếm khuyết?”

“Có lẽ thế càng đặc biệt. Lúc anh còn nhỏ, ở Dublin, một phụ nữ có đứa con gái bị mất một cánh tay vì tai nạn. Bà ta không có tiền để thay cánh tay khác. Bà ta có năm đứa con, và yêu tất cả như nhau. Nhưng bốn đứa kia đều lành lặn, chỉ có đứa con gái ấy bị tàn tật. Bà ta xây dựng rào chắn xung quanh đứa con gái, để bảo vệ nó khỏi những ánh nhìn và lời xì xào thương hại. Với đứa con tàn tật, bà ta dành tình yêu thương hơn cả. Những đứa con khác không cần bà ta nhiều, em thấy đấy, như đứa con mang nhiều khiếm khuyết.”

“Có sự khác nhau giữa khiếm khuyết thể chất và khiếm khuyết tâm thần,” Eve phản bác.

“Anh không biết, đối với người làm cha mẹ, họ có phân biệt sự khác nhau đó không.”

“Cho dù động cơ của Marco Angelini là gì, bọn em cũng sẽ tìm ra sự thật.”

“Chắc chắn em sẽ làm được. Bao giờ em hết ca?”

“Sao?”

“Ca làm việc,” anh nhắc lại. “Bao giờ hết?”

Cô liếc nhìn màn hình, xem thời gian ở góc bên dưới. “Cách đây khoảng một tiếng.”

“Tốt lắm.” Anh đứng dậy và đưa tay ra. “Đi với anh.”

“Roarke, có mấy việc em phải làm ở đây. Em muốn xem lại nội dung thẩm vấn Marco Angelini. Có thể em sẽ tìm ra lỗ hổng.”

Anh kiên nhẫn bởi vì anh chắc chắn sẽ đạt được ý mình. “Eve, em quá mệt mỏi, nên cái lỗ hổng rộng hàng trăm mét em cũng chẳng thấy được đâu chừng nào em chưa bị rơi vào trong đó.” Kiên quyết, anh nắm tay cô và kéo cô đứng lên. “Đi với anh nào.”

“Được rồi, có lẽ em nên nghỉ ngơi.” Cô tỏ chút càu nhàu, ra lệnh tắt máy tính và khóa cửa. “Em sẽ phải thúc dít mấy tay kỹ thuật ở phòng xét nghiệm. Bọn họ định giữ mãi con dao.” Bàn tay cô thoải mái trong tay anh. Cô không còn lo lắng về lời chọc ghẹo của những cảnh sát khác, những người có thể sẽ trông thấy họ trong hành lang hoặc thang máy. “Chúng ta đi đâu đây?”

Anh nâng tay cô đưa lên môi mình và mỉm cười. “Anh chưa quyết định.”

Anh muốn đến Mexico. Đó là một chuyến bay nhanh chóng, thuận lợi và ngôi biệt thự của anh ở bờ biển dãy sông phía Tây luôn sẵn sàng. Không như ngôi nhà của anh ở New York, anh để nó ở chế độ hoàn toàn tự động, chỉ cần người giúp việc khi có ý định ở lại dài ngày.

Trong suy nghĩ của Roarke, người máy và máy tính tuy tiện lợi nhưng vô cảm. Tuy nhiên, để phục vụ chuyến đi này, anh hài lòng dựa vào chúng. Anh muốn Eve được yên ả, anh muốn cô thư giãn, và anh muốn cô hạnh phúc.

“Lạy Chúa, Roarke.”

Cô tròn tròn mắt nhìn về tòa nhà nhiều tầng cao ngất, bên mép một vách đá. Nó giống như phần nhô ra của vách đá, như thể một bức tường hoàn toàn bằng thủy tinh đã được mài nhẵn từ vách đá ấy. Những khu vườn trải ra trên các sân thượng với nhiều màu sắc rực rỡ, hình khối và hương hoa.

Phía trên, bầu trời cao thẳm không có một luồng giao thông. Chỉ màu xanh, những đám mây cuộn bay, những cánh chim hồi hải. Trông như một thế giới khác.

Trên máy bay, cô đã ngủ như một hòn đá, chỉ tỉnh giấc khi phi công thực hiện cú tiếp đất đầy kiểu cọt đặt họ gọn gàng xuống chân một trong những bậc đá ngoằn ngoèo chạy lên tận mỏm đá. Cô chệnh choạng đưa tay lên để biết chắc rằng anh không đeo mắt kính thực tại ảo cho cô trong khi cô ngủ.

“Chúng ta ở đâu đây?”

“Mexico,” anh nói gọn.

“Mexico?” Cô kinh ngạc, cố dụi mắt xóa đi cơn buồn ngủ và sự choáng váng trong mắt. Roarke nghĩ, đầy xúc động, rằng cô trông như đứa trẻ nũng nịu thức dậy sau một hồi chợp mắt. “Nhưng em không thể ở Mexico được. Em phải...”

“Đi xe hay đi bộ?” Anh hỏi, kéo cô theo như một chú cún khó bảo.

“Em phải...”

“Đi xe,” anh quyết định. “Em vẫn còn chệnh choạng lắm.”

Cô có thể thưởng thức các bậc đá sau, anh nghĩ, cả ngắm nhìn biển cả và mỏm đá nữa. Thay vì thế, anh đẩy cô vào chiếc xe bay nhỏ bóng loáng, cầm lấy điều khiển và phóng thẳng lên với một tốc độ có thể đẩy tung cơn buồn ngủ ra khỏi người cô.

“Chúa ơi, đừng nhanh quá.” Bản năng sinh tồn khiến cô chộp tay lên thành xe, cau mặt khi những tảng đá, bông hoa và làn nước rít qua. Anh cười rộ lên khi cho chiếc xe nhỏ vào trong sân trước.

“Tĩnh chưa em yêu?”

Cô lấy lại hơi. “Em sẽ giết anh ngay khi biết lục phủ ngũ tạng của em không sao. Chúng ta đang làm quái gì ở Mexico?”

“Nghỉ ngơi. Anh cần nghỉ ngơi.” Anh bước ra khỏi xe và vòng sang cửa bên cô. “Chắc chắn em cũng vậy.” Vì cô vẫn giữ tay vào thành xe, khớp tay bám chặt, anh bước đến, nhắc cô lên, bế cô qua tảng đá có hình dạng kỳ lạ đi về phía cửa.

“Thả em xuống. Em đi được.”

“Đừng phàn nàn.” Anh quay đầu, tìm thấy môi cô như bao lần, hôn thật sâu cho đến khi tay cô thôi đẩy vào vai anh và bắt đầu vuốt nhẹ.

“Khỉ thật,” cô lầm bầm. “Sao anh cứ làm thế với em?”

“May mắn thôi, chắc thế. Roarke, mở cổng,” anh nói, và những thanh chắn bắt ngang cửa trượt mở. Đằng sau chúng, những cánh cửa kính chạm trổ khắc axit bêtôn mở và đẩy vào trong chào đón. Anh bước vào. “Đóng lại,” anh ra lệnh, cánh cửa liền đóng lại tức thì trong khi Eve ngó chăm chăm.

Một bên tường của lối vào được làm bằng kính, xuyên qua nó cô có thể thấy biển cả. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Thái Bình Dương, và tự hỏi sao nó lại có cái tên thanh bình thế khi mà trông nó thật sống động và sẵn sàng sục sôi.

Lúc ấy vừa đúng buổi hoàng hôn, và trong khi cô ngắm nhìn, không nói nên lời, bầu trời bùng lên rồi mờ dần với những tia và luồng màu sắc hoang dại. Và quả cầu đỏ rực theo lệ dần dần chìm xuống làn nước xanh.

“Em sẽ thích nơi này,” anh thì thầm.

Cô choáng ngợp trước vẻ đẹp của buổi ngày tàn. Đường như thiên nhiên đã lắng lại, đã níu giữ hình ảnh này, để chờ cô. “Đẹp quá. Em không thể ở lại được.”

“Mấy tiếng thôi.” Anh hôn vào thái dương cô. “Chỉ qua đêm nay thôi mà. Chúng mình sẽ trở lại đây nghỉ mấy ngày khi có nhiều thời gian hơn.”

Vẫn bế cô, anh bước lại gần bức tường kính hơn cho đến khi dường như với Eve toàn bộ thế gian được cấu tạo bởi sắc màu rực rỡ và những hình thù chuyển động.

“Anh yêu em, Eve.”

Cô rời mắt khỏi mặt trời, đại dương, mà nhìn vào mắt anh. Thật tuyệt diệu, và trong giây phút ấy, thật giản dị. “Em nhớ anh.” Cô áp má vào má anh và ôm chặt lấy anh. “Em nhớ anh quá. Em đã mặc áo của anh.”

Giờ cô có thể mỉm cười chế giễu bản thân vì anh đã ở đây. Cô có thể ngửi thấy anh, chạm vào anh. “Em tới tủ đồ của anh và trộm một chiếc sơ mi - chiếc áo tơ tằm màu đen mà anh có hàng tá ấy. Em mặc vào, rồi lên ra khỏi nhà như một tên trộm nên Summerset không thể tóm được em.”

Xúc động một cách khó hiểu, anh dũi vào cổ cô. “Đêm nay anh sẽ tắt hết điện thoại của em, như vậy anh mới có thể ngắm nhìn em, nghe em nói.”

“Thật sao?” Cô khúc khích, một âm thanh hiếm hoi ở cô. “Lạy Chúa, Roarke, chúng ta thật ngốc nghếch.”

“Hãy xem đây là bí mật nhỏ của chúng ta.”

“Đồng ý.” Cô ngả người ra để nhìn vào mặt anh. “Em phải hỏi anh một điều, thật xấu tính, nhưng em phải hỏi.”

“Điều gì?”

“Đã bao giờ...” Cô nhăn mặt, ước mình có thể ngăn cái thôi thúc muốn hỏi ấy. “Trước đây, đã có ai...”

“Không.” Anh hôn lên lông mày, lên mũi, lên cằm cô. “Chưa bao giờ, không có ai cả.”

“Cả em cũng vậy.” Cô hít hơi thở của anh. “Đặt tay lên em. Em muốn tay anh để trên người em.”

“Anh có thể làm thế.”

Anh làm và cùng cô đổ người xuống những tấm nệm trải rộng trên sàn nhà trong khi mặt trời đỏ rực chìm xuống đại dương.

16. Chương 16

Nghỉ ngơi cùng Roarke không hẳn giống như việc dừng lại một quán ngon ăn chút salad rau trộn và uống cà phê đậu tương. Cô không chắc làm sao anh xoay sở được mọi chuyện, nhưng anh đã xoay sở được rất nhiều chuyện, tiền bạc, những việc hệ trọng.

Bữa tối, họ ăn món tôm hùm nướng ngon lành phết đầy bơ kem hảo hạng. Họ nhấp sâm banh lạnh đến mức cổ họng Eve đông cứng. Một dây trái cây bày sẵn ra để nếm thử, những giống quả lai kỳ lạ rưới những hương vị hài hòa trên đầu lưỡi.

Rất lâu trước khi cô có thể thú nhận rằng cô yêu anh, Eve đã chấp nhận sự thật là cô đã nghiện thức ăn mà anh có thể gọi đến bằng một cái vẫy tay.

Cô khóa thân đắm mình trong cái hồ nhỏ xoáy nước dưới bóng cây cọ và ánh trăng, cơ bắp duỗi ra do nước nóng và tình dục. Cô lắng nghe những tiếng chim đêm - không phải tiếng giả, mà là thực - vang trong không khí thơm ngát như những giọt nước mắt.

Bây giờ, chỉ một đêm, mọi áp lực công việc như đã cách xa cả ngàn năm ánh sáng.

Cô nhận ra anh có thể làm điều đó cho cô, vì cô. Anh có thể mở ra những khoảng nhỏ yên bình.

Roarke ngắm nhìn cô, vui sướng vì những căng thẳng đã dịu đi trên khuôn mặt cô với một chút buông thả. Anh thích nhìn cô thế này, không lo lắng, ủ rũ, mà thư thái những cảm xúc vui sướng, quá thư thái nên không còn thấy có lỗi vì nuông chiều bản thân. Cũng như anh thích nhìn cô hăng hái, tâm trí chạy đua, cơ thể sẵn sàng hành động.

Không, chưa bao giờ anh thấy thế này trước đây, với bất kỳ ai. Trong tất cả phụ nữ anh biết, cô là người duy nhất anh khao khát được gần bó, thôi thúc được cận kề. Hơn cả vấn đề thể xác, cái ham muốn bản năng và rõ ràng không thể thỏa mãn nổi mà cô khơi dậy trong anh, là sự mê hoặc vô tận. Trí óc cô, con tim cô, những bí mật, những vết thương.

Có lần anh nói với cô họ là hai linh hồn lạc lõng. Giờ anh nghĩ anh không nói gì ngoài sự thật. Nhưng họ lại tìm thấy điều gì đó bắt nguồn từ trong nhau.

Với một người cả đời luôn dè chừng với cảnh sát, thật kinh ngạc khi biết hạnh phúc của anh giờ đây lại lệ thuộc vào một tay cảnh sát.

Cảm thấy thích thú, anh hòa vào làn nước cùng cô. Eve cố dồn đủ năng lượng để hé mở mắt.

“Em không động đậy được.”

“Vậy thì dừng.” Anh đưa cho cô một ly sâm banh khác, khép những ngón tay của cô quanh chân ly rượu.

“Em quá thoải mái, không biết say là gì nữa.” Nhưng cô vẫn tìm cách đưa miệng kề ly rượu. “Thật là một cuộc sống kỳ lạ. Cuộc sống của anh ấy,” cô nói. “Nghĩa là anh có thể có bất cứ thứ gì anh muốn, đi bất cứ đâu, làm bất cứ điều gì. Muốn nghỉ một đêm, anh sang Mexico mà nhắm nháp tôm hùm và - cái món gì nhỉ, cái món anh rải lên bánh ấy?”

“Gan ngỗng.”

Cô cau mặt và lắc vai. “Đấy không phải cái tên anh nói khi anh tống nó vào miệng em. Nghe hay hơn cơ.”

“Foie gras. Như nhau cả.”

“Nghe hay hơn.” Cô giơ chân, quần vào chân anh. “Dù sao, hầu hết mọi người đều mở video hoặc đi nhanh một chuyến bằng mắt kính thực tại ảo, cũng có thể nhét vài phiếu tín dụng vào buồng mô phỏng ở Quảng trường Times. Nhưng anh lại làm những việc có thực.”

“Anh thích cái có thực.”

“Em biết. Đó là một phần khác lạ của anh. Anh thích những thứ cũ kỹ. Anh thích đọc sách hơn là đọc trên đĩa, anh bỏ công sức đến tận đây trong khi anh có thể lập chương trình mô phỏng trong phòng 3D.” Môi cô hơi uốn cong, mơ mộng. “Em thích điều đó ở anh.”

“Thật dễ chịu.”

“Khi còn nhỏ, và lúc mọi thứ tồi tệ với anh, có phải đây là điều anh mơ ước?”

“Anh mơ được sống sót, giải thoát. Có quyền lực. Em không thể sao?”

“Em nghĩ là có.” Quá nhiều giấc mơ của cô thật lộn xộn và mờ mịt. “Sau khi em làm cho chính quyền. Rồi điều em mong muốn nhất là trở thành cảnh sát. Một cảnh sát giỏi. Một cảnh sát thông minh. Anh muốn làm gì?”

“Giàu có. Không bị đối.”

“Cả hai ta đều có được điều mình muốn, ít hoặc nhiều.”

“Em gặp ác mộng trong lúc anh đi xa.”

Cô không cần phải mở mắt mới thấy được nỗi lo lắng trong mắt anh. Cô có thể cảm nhận được nó qua giọng nói của anh.

“Không tệ lắm đâu. Chỉ là chúng xuất hiện thường xuyên hơn.”

“Eve, nếu em nói chuyện với bác sĩ Mira...”

“Em chưa sẵn sàng nhớ lại. Toàn bộ chuyện đó. Anh có bao giờ cảm thấy những vết thương từ những điều mà cha anh gây ra?”

Bồn chồn khi ký ức trỗi lên, anh chuyển người lặn sâu xuống làn nước nóng sủi bọt. “Vài lần đánh đập, vô tình tàn nhẫn. Chuyện đó giờ còn gì quan trọng?”

“Anh đã rũ bỏ được.” Giờ cô mở mắt, nhìn vào anh, thấy anh đang ử ơ. “Nhưng nó tạo nên con người anh, phải không? Chuyện đã xảy ra lại làm nên con người anh.”

“Anh nghĩ đúng là thế, một cách tàn nhẫn.”

Cô gạt đầu, cố tỏ ra điềm nhiên. “Roarke, anh có nghĩ nếu ai đó thiếu một thứ gì, và sự thiếu thốn đó khiến họ hành hạ con cái - như chúng ta trải qua - anh có nghĩ nó di truyền không? Anh có nghĩ...”

“Không.”

“Nhưng...”

“Không.” Anh nắm lấy bắp chân cô mà siết chặt. “Về lâu dài, chúng ta làm nên cuộc đời mình. Em và anh đã làm vậy đấy. Nếu điều đó không đúng, có lẽ giờ anh đang say xỉn trong khu ổ chuột nào đó ở Dublin, tìm kẻ nào yếu đuối hơn để hành hung. Và em, Eve, sẽ hững hờ, mong manh và không ai thương xót.”

Cô lại nhắm mắt. “Đôi khi em vẫn thế mà.”

“Không, chưa bao giờ em như thế cả. Em mạnh mẽ, em có phẩm hạnh, và đôi khi em tự làm cho mình yếu đuối vì tình thương với người vô tội.”

Mắt cô cay xè sau hàng mi khép kín. “Người em ngưỡng mộ và tôn trọng đã kêu gọi em giúp đỡ, đã đề nghị em chiếu cố. Em đã làm ông ấy thất vọng. Điều đó khiến em ra sao?”

“Một phụ nữ biết lựa chọn.”

“Roarke, người phụ nữ gần đây nhất bị giết. Louise Kirski. Là điều em đang nghĩ. Cô ấy mới hai tư tuổi, tài năng, háo hức, và đang yêu một nhạc sĩ hạng hai. Cô ấy có một căn phòng chật ních đồ đạc ở đường 26 Tây và cô ấy thích đồ ăn Trung Quốc. Cô ấy có gia đình ở Texas, cuộc sống của gia đình đó sẽ không như trước nữa. Cô ấy là người vô tội, Roarke, và cô ấy đang ám ảnh em.”

Thấy khuấy khuấy, Eve trút ra tiếng thở dài. “Em chưa từng nói được điều đó với bất kỳ ai. Em không chắc liệu mình có thể hét to lên không.”

“Anh thấy vui vì em có thể giải bày với anh. Em nghe này.” Anh đặt ly rượu xuống, trườn tới đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô. Da cô mềm mại, đôi mắt cô là một vệt nghiêng mỏng màu hổ phách sẫm. “Quy luật định mệnh, Eve. Ta theo từng bước, ta lên kế hoạch và ta làm việc, rồi định mệnh ghé qua cười cợt và đùa giỡn với chúng ta. Đôi khi chúng ta có thể bị được nó hoặc lấu cá hơn nó, nhưng hầu hết nó đã được viết sẵn rồi. Với một số người, nó được viết bằng máu. Thế không có nghĩa chúng ta dừng lại, mà là chúng ta không thể an ủi bản thân bằng sự trách móc.”

“Anh nghĩ đây là điều em đang làm sao? An ủi bản thân?”

“Đón nhận lời trách móc thì dễ hơn là thừa nhận rằng em không thể làm gì để ngưng chuyện đã xảy ra. Em là người cao ngạo, Eve. Một điểm nữa anh thấy hấp dẫn ở em. Thật cao ngạo khi nhận lấy trách nhiệm về sự việc vượt quá tầm kiểm soát của ta.”

“Lẽ ra em đã kiểm soát được.”

“À, đúng.” Anh mỉm cười. “Tất nhiên.”

“Đây không phải ngạo mạn,” cô khẳng định, cảm thấy méch lòng. “Là công việc của em.”

“Em chế nhạo hần, cho rằng hần sẽ đuổi theo em.” Vì ý nghĩ ấy vẫn vẩn siết trong lòng anh như những cơn rần kêu phì phì, Roarke ghì chặt khuôn mặt cô. “Giờ em lại bị tổn thương, bức tức vì hần không chơi theo luật của em.”

“Nói thế thật ghê tởm. Phỉ phui anh đi, em không...” Cô ngừng lại, ngăn tiếng thở. “Anh làm em tức tối để em sẽ thôi tiếc nuối cho bản thân.”

“Hình như có tác dụng rồi đây.”

“Được rồi.” Cô lại nhắm mắt. “Được rồi. Em sẽ không nghĩ đến nó nữa. Có lẽ ngày mai em sẽ có cách tốt hơn tổng khứ nó đi. Anh giỏi lắm, Roarke,” cô nói, thoáng mỉm cười.

“Ngần lằn đồng ý,” anh thì thầm và vo lấy đầu ngực cô.

Hiệu ứng râm ran chạy thẳng xuống ngón chân cô. “Ý em không phải thế.”

“Nhưng đây là ý anh.” Anh kéo cô nhẹ nhàng, lắng nghe nhịp thở cô.

“Có lẽ nếu em bỏ được ra khỏi đây, em có thể đưa anh đến lời đề nghị thú vị của anh.”

“Chỉ thư giãn thôi.” Ngắm nhìn mặt cô, anh thò tay vào giữa chân cô, nắm lấy cô. “Hãy để anh.” Anh chụp lấy ly rượu khi nó tuột khỏi tay cô và đặt sang bên. “Để anh có em, Eve.”

Trước khi cô có thể trả lời, anh đã đẩy cô đến cơn khoái cảm thoáng chốc, tàn phá. Hồng cô ưỡn cong, dồn dập chống lại bàn tay bận rộn của anh, rồi thư giãn.

Anh biết giờ cô không còn nghĩ ngợi gì hết. Cô sẽ được bao bọc trong những tầng lớp xúc cảm. Dường như không bao giờ cô trông đợi nó. Và phản ứng ngạc nhiên, ngọt ngào và khờ khạo của cô luôn luôn gây kích động cực độ. Anh có thể làm cô vui sướng bất tận, vì niềm vui giản dị được ngắm nhìn cô đón nhận mỗi lần đụng chạm, mỗi cơn choáng váng.

Nên anh cho phép mình khám phá cơ thể gầy gò, thuần dài, bú mớm bộ ngực nhỏ nhắn, nóng bỏng, ướt đầm nước hương, nuốt lấy hơi thở gấp gáp từ môi cô.

Cô như mê mẩn, bất tỉnh, tâm trí và thân thể bùng cháy khoái cảm. Một phần bị choáng ngợp, hoặc cô cảm thấy như thế. Không phải vì những gì anh làm cho cô, mà bởi việc cô cho phép anh kiểm soát cô hoàn toàn

và tuyệt đối. Lẽ ra cô có thể ngăn anh, sẽ ngăn anh, thậm chí khi anh đưa cô gần tới chỗ phải gào rú lên trước khi đẩy cô vào một lần khoái cảm rõ rệt khác.

“Nữa đi.” Anh thêm khát, nắm tóc kéo cô lên và đâm ngón tay vào cô, miệt mài không ngớt cho đến khi tay cô rữa rượi quấy dưới nước. “Anh hoàn toàn ở đây đêm nay. Chúng ta đều ở đây.” Anh nhắm nháp cô từ cổ lên môi, và mắt anh giống như mặt trời xanh dữ dội. “Nói em yêu anh. Nói đi.”

“Em yêu anh. Yêu anh.” Một tiếng rên xiết bật ra từ cổ họng khi anh đi sâu vào cô, nhấc hông cô lên, và đi vào sâu hơn.

“Nói lại.” Anh cảm thấy những cơ thịt ôm chặt lấy anh như nắm đấm và nghiêng chặt răng cho khỏi bùng nổ. “Nói lại đi.”

“Em yêu anh.” Run rẩy vì lời nói, cô quàng chân qua người anh và để anh dập tan những cơn mê quá khứ.

Cô phải bò ra khỏi hồ. Đầu cô quay cuồng, thân thể tê dại. “Em không còn tí xương nào nữa.”

Roarke tắc lưỡi và hét nhẹ vào miệng cô. “Lần này anh không bế đâu, em yêu. Cả hai ta đã mệt nhoài rồi.”

“Chắc em cứ nằm ngay ở đây.” Phải cố gắng lắm cô mới có thể tiếp tục bò trên nền gạch mịn.

“Em sẽ bị cảm đấy.” Anh cố dồn sức kéo cô đứng lên khi họ nghiêng ngả vào nhau như những kẻ say.

Cô bắt đầu khúc khích, chênh choáng. “Anh đã làm gì em thế này? Em cảm giác như vừa làm hai ly freebird vậy.”

Anh níu lấy hông cô. “Lần cuối em làm những việc phi pháp là khi nào?”

“Khóa đào tạo cảnh sát.” Cô cắn thử môi dưới và thấy nó hơi tê. “Bọn em phải tham gia một khóa học trong trường về những việc làm bất hợp pháp. Em cầm lựu đạn trong tay và ném. Anh có thấy đau đầu không?”

“Anh sẽ cho em biết khi anh lấy lại cảm giác ở phần trên thắt lưng.” Anh nâng đầu cô lên và hôn khẽ. “Sao chúng ta không xem liệu có thể làm điều đó trong nhà. Chúng ta có thể...” Anh ngừng lại, nhú mắt nhìn qua vai cô.

Cô có thể mệt mỏi, nhưng vẫn là cảnh sát. Theo bản năng, cô quay lại và chuẩn bị tinh thần, lấy thân mình che chắn cho anh một cách vô thức. “Gì? Cái gì thế?”

“Không có gì.” Anh hắng giọng, vỗ vai cô. “Không sao,” anh nhắc lại. “Em vào nhà đi, anh sẽ vào ngay.”

“Sao?” Cô đứng yên, liếc xung quanh xem có rắc rối gì không.

“Không sao đâu, thật đấy. Chỉ là... Anh quên tắt máy quay an ninh. Nó, ờ, bị kích hoạt bằng hành động hoặc lời nói.” Anh trần truồng bước đến phía tường thấp bằng đá, nhấn công tắc và lôi ra một chiếc đĩa.

“Máy quay.” Eve giơ ngón tay lên. “Lúc chúng ta ở ngoài này bị ghi lại hết sao?” Cô nhú mắt nhìn chăm chăm về phía bể bơi. “Tất cả.”

“Đó là lý do anh thích người thật hơn người máy.”

“Chúng ta ở trong đó? Tất cả ở đó.”

“Anh sẽ lo vụ này.”

Cô lại bắt đầu nói, rồi nhìn kỹ vào mặt anh. Ma quỷ đã xâm chiếm. “Em sẽ bị nguyên rửa, Roarke. Còn anh sẽ xấu hổ.”

“Chắc chắn là không.” Nếu anh mặc bất cứ thứ gì, có lẽ anh sẽ cho tay vào túi. “Chỉ đơn giản là sai sót thôi. Anh sẽ lo việc này.”

“Hãy mở ra xem đi.”

Anh dừng ngay, và khiến cho Eve có niềm sung sướng hiếm hoi được thấy anh trợn mắt. “Em nói sao?”

“Anh xấu hổ.” Cô hôn anh và, trong khi anh còn lúng túng, chộp ngay chiếc đĩa. “Đáng yêu quá. Thực sự đáng yêu quá.”

“Thôi đi. Đưa cho anh.”

“Không đâu.” Sung sướng, cô lùi một bước và giơ chiếc đĩa ra xa. “Em cá là nó nóng bỏng lắm đây. Anh không tò mò sao?”

“Không.” Anh chộp lấy, nhưng cô rất nhanh. “Eve, đưa cho anh.”

“Cái này thật mê hoặc.” Cô bước lùi về phía những cánh cửa từ sân vào nhà đang mở rộng. “Roarke sành sỏi thạo đời đang đỏ mặt kia.”

“Anh đâu có.” Anh cầu Chúa là mình không đỏ mặt. Thế mới vượt qua được chuyện này. “Chỉ đơn giản là anh không thấy có lý do nào phải ghi lại cảnh làm tình cả. Đây là chuyện riêng tư.”

“Em không đưa cho Nadine Furst để phát tán đâu. Em định xem lại thôi. Ngay bây giờ.” Cô chạy tít vào nhà trong khi anh chửi đồng và đuổi theo.

Cô đi vào văn phòng lúc chín giờ sáng, bước chân nhún nhảy. Mắt cô trong trẻo và không vết thâm quầng, cơ thể khoan khoái và bờ vai không chút căng thẳng. Cô như thể đang lặn nhăm một giai điệu.

“Ai đó gặp may thì phải,” Feeney nói ảm đạm và vắn đề chân trên bàn cô. “Roarke quay lại Trái Đất, tôi nghĩ thế.”

“Tôi có một đêm ngủ ngon,” cô đáp trả và gạt chân ông ta sang bên.

Ông ta càu nhàu. “Cứ vui vẻ đi, vì hôm nay cô không tìm được thanh thần đâu. Đã có báo cáo của phòng xét nghiệm. Con dao chết tiệt không khớp.”

Tâm trạng vui vẻ của cô biến mất. “Ý ông là sao, con dao không khớp?”

“Lưỡi dao quá dày. Một centimet. Có lẽ đến cả mét, khôn kiếp.”

“Có lẽ do góc cắt của vết thương, độ mạnh của nhát cắt.” Mexico biến mất như bọt khí. Nghĩ thật nhanh, cô bắt đầu rảo bước. “Còn máu?”

“Họ cố tách ra để phân loại và làm ADN.” Khuôn mặt ửng đỏ của ông ta chùng xuống. “Nó trùng với hấn. Là máu của David Angelini, Dallas ơi. Phòng xét nghiệm bảo vết máu đã lâu, ít nhất là sáu tháng. Từ mẫu sợi thu được, có vẻ như hấn dùng nó để mở một gói hàng, có lẽ xây xước đầu đó trong khi mở. Đây không phải vũ khí chúng ta tìm.”

“Con dao chết tiệt.” Cô hít thật sâu, không muốn nản lòng. “Nếu hấn có một con dao thì hấn cũng có thể có hai con. Chúng ta sẽ đợi tin từ những nhân viên khám xét khác.” Nghỉ một chốc, cô lấy tay ôm mặt. “Nghe tôi, Feeney, nếu chúng ta xem lời thú tội của Marco là giả mạo, chúng ta phải hỏi tại sao. Ông ta không phải kẻ lập dị hay điên rồ, muốn thú tội để có danh tiếng. Điều ông ta đang làm là bảo vệ đứa con trai. Chúng ta tập trung vào ông ta, phải nỗ lực. Tôi sẽ đưa ông ta ra thẩm vấn, cố gắng khuất phục ông ta.”

“Tôi đồng ý với cô.”

“Tôi phải nói chuyện với Mira trong vài tiếng nữa. Chúng ta cứ để hấn tự do một thời gian.”

“Trong khi đó chúng ta sẽ cầu nguyện một trong các đội khám xét sẽ tìm ra gì đó.”

“Cầu nguyện không thể gây hại gì. Đây là một vụ lớn, Feeney, luật sư của David đã biết về sự thú tội của Marco, điều đó sẽ làm hỏng phiên xét xử những tội nhỏ hơn của hấn. Chúng ta sẽ không thể có một bản án.”

“Điều đó, cộng với việc không có vật chứng, hấn sẽ lại được tự do, Dallas.”

“Đúng. Tèn khôn.”

Marco Anglini giống như tảng đá được trộn xi măng thành bê tông. Ông ta không hề lay chuyển. Hai tiếng chất vấn căng thẳng không khiến ông ta thay đổi lời khai. Tuy nhiên, Eve tự an ủi bản thân, ông ta chưa

bưng bít những lỗ hổng trong lời khai đó. Lúc này, cô hầu như không có lựa chọn nào khác ngoài hy vọng vào báo cáo của Mira.

“Tôi có thể nói với cô,” Mira nói với giọng điềm đạm thường thấy, “rằng David Angelini là một thanh niên hư hỏng, đã quen thói nuông chiều bản thân và được bảo bọc.”

“Cho tôi biết liệu anh ta có thể cắt cổ mẹ mình không.”

“À.” Mira ngửa người ra và đan đôi bàn tay thon thả lại. “Điều tôi có thể nói, theo ý tôi, là anh ta có khả năng chạy trốn khỏi rắc rối hơn là đối mặt với nó, ở bất kỳ mức độ nào. Khi kết hợp và đánh giá bình quân vị trí của anh ta trên Murdock - Lowell và Synergy Evaluations...”

“Chúng ta có thể bỏ qua mấy cái phân tích tâm lý ấy được không, bác sĩ? Tôi có thể đọc nó trong báo cáo.”

“Cũng được.” Mira quay khỏi màn hình nơi bà vừa dán mắt vào với ý định trình bày các đánh giá. “Giờ chúng ta sẽ nói theo ngôn ngữ thông thường. Kể cô tình nghi là một tên nói dối, một người tự thuyết phục mình không mấy khó khăn rằng lời nói dối của anh ta là sự thật nhằm giữ lòng tự trọng. Anh ta khao khát có được những lời nhận xét tốt đẹp, thậm chí khen ngợi, và quen với việc đón nhận nó. Và hành động theo ý riêng của bản thân.”

“Nếu anh ta không được như ý?”

“Anh ta đổ lỗi vào chỗ khác. Rằng đây không phải lỗi của anh ta, không phải trách nhiệm của anh ta. Thế giới của anh ta hẹp hòi, Trung úy, hầu như chỉ có riêng một mình anh ta. Anh ta xem mình là tài năng và thành đạt, và khi anh ta thất bại thì ấy là vì ai đó mắc sai lầm. Anh ta đánh bạc vì anh ta không muốn tin anh ta có thể thua, và anh ta thích cảm giác rủi ro. Anh ta thua vì anh ta tin rằng mình đứng trên trò chơi.”

“Anh ta sẽ phản ứng thế nào trước nguy cơ bị đánh gãy xương do nợ bạc?”

“Anh ta sẽ chạy trốn, và lệ thuộc vào cha mẹ một cách lạ thường, anh ta sẽ trông đợi họ dọn sạch mớ hỗn độn.”

“Nếu họ từ chối?”

Mira yên lặng một lúc.

“Cô muốn tôi nói rằng anh ta sẽ phản kháng, phản ứng dữ dội, thậm chí giết người. Tôi không làm vậy được. Đó, tất nhiên, cũng là một khả năng không thể loại trừ ở bất kỳ ai trong chúng ta. Không kiểm tra, không đánh giá nào có thể kết luận chắc chắn về phản ứng của một cá nhân trong những tình huống cụ thể. Nhưng trong những kiểm tra và đánh giá đó, đối tượng phản ứng một cách nhất quán bằng việc che giấu, chạy trốn, đổ lỗi hơn là bằng cách tấn công vào nguồn gốc gây rắc rối cho anh ta.”

“Và anh ta có thể đang che giấu phản ứng, để làm lệch kết quả đánh giá.”

“Cũng có thể, nhưng không chắc chắn. Tôi rất tiếc.”

Eve thôi đi lại và ngồi xuống ghế. “Bà đang nói rằng, theo ý bà, tên giết người vẫn đang ở ngoài kia.”

“Tôi e vậy. Điều đó khiến công việc của cô khó khăn hơn.”

“Nếu tôi đang tìm nhầm chỗ,” Eve tự nhủ, “thì chỗ nào mới đúng? Và ai là nạn nhân tiếp theo?”

“Thật không may, cả khoa học và kỹ thuật đều chưa thể dự đoán tương lai được. Ta có thể dự đoán khả năng, thậm chí xác suất, nhưng chúng không thể tính đến yếu tố nhất thời hoặc cảm xúc. Cô đã cho bảo vệ Nadine Furst chưa?”

“Nhiều nhất có thể.” Eve gõ ngón tay lên gối. “Cô ta đang gặp khó khăn, và cô ta bị tàn lụy sau vụ Louise Kirski.”

“Cả cô cũng vậy.”

Eve quay mắt đi, miễn cưỡng gật đầu. “Phải.”

“Nhưng sáng nay, trông cô thanh thản lạ thường.”

“Tôi đã ngủ rất ngon.”

“Không bị phiền muộn?”

Eve nhún vai, kéo Angelini và vụ án vào trong một góc tâm trí nơi cô hy vọng nó sẽ chuyển hóa thành điều gì đó mới mẻ. “Bà sẽ nói sao về một phụ nữ không thể ngủ ngon trừ phi có người đàn ông nằm bên cạnh cô ấy?”

“Tôi sẽ nói có lẽ cô ấy yêu anh ta, và chắc chắn dần quen với cảm giác có anh ta.”

“Bà sẽ không nói cô ấy quá phụ thuộc sao?”

“Cô có thể làm việc mà thiếu anh ta không? Cô có cảm thấy có thể đưa ra quyết định mà không cần hỏi lời khuyên, ý kiến hoặc chỉ đạo của anh ta?”

“À, chắc chắn rồi, nhưng...” Cô ngừng lại, cảm thấy mình ngốc nghếch. À, nếu một ai cảm thấy ngốc nghếch thì có chỗ nào khác tốt hơn văn phòng bác sĩ tâm lý? “Hôm trước, khi anh ấy đi khỏi Trái Đất, tôi đã mặc áo của anh ấy để làm việc. Điều đó...”

“Thật đáng yêu,” Mira nói và nở nụ cười ung dung, chậm rãi. “Lãng mạn. Tại sao sự lãng mạn khiến cô lo lắng?”

“Không. Tôi... Được rồi, nó xua đuổi những ám ảnh khỏi tôi, và tôi không biết tại sao. Tôi không quen với việc có ai ở bên, có ai đó nhìn tôi - như cách anh ấy nhìn. Đôi khi nó làm tôi mất bình tĩnh.”

“Tại sao?”

“Vì tôi không làm gì khiến anh ấy quan tâm đến tôi nhiều đến thế này. Tôi biết anh ấy rất quan tâm.”

“Eve, lòng tự tôn của cô luôn được tập trung vào công việc. Giờ một mối quan hệ đã buộc cô phải bắt đầu đánh giá bản thân như là người phụ nữ. Cô có sợ điều cô sẽ phát hiện ra?”

“Tôi chưa nghĩ ra. Trước giờ luôn là công việc. Những lúc thăng trầm, sự vội vã, sự đơn điệu. Tất cả những gì tôi cần đều ở đó. Tôi dồn hết tâm huyết để làm tròn nhiệm vụ trung úy, và tôi hiểu tôi có thể dễ dàng lên cấp đại úy, có thể còn hơn thế. Làm việc là tất cả. Điều quan trọng là phải trở thành tốt nhất, phải ghi được dấu ấn. Giờ điều đó vẫn quan trọng, nhưng không tuyệt đối nữa.”

“Tôi sẽ nói, Eve, rằng vì điều đó cô sẽ thành một cảnh sát giỏi hơn, và một phụ nữ tốt hơn. Chỉ chú tâm vào một việc thì sẽ hạn chế chúng ta, và có thể thành ra khi nào cũng ám ảnh chúng ta. Một đời sống lành mạnh cần nhiều hơn một mục tiêu, một tham vọng.”

“Vậy tôi nghĩ cuộc sống của mình sẽ lành mạnh hơn.”

Điện thoại của Eve có tín hiệu, nhắc cô rằng cô đang làm việc, cảnh sát là trước hết. “Dallas.”

“Cô cần bật sang kênh phát sóng công cộng, Đài bảy lắm!” Feeney thông báo. “Rồi về ngay Trụ sở. Sếp mới muốn nướng mông chúng ta.”

Eve ngắt máy, và Mira đã mở màn hình. Bản tin cập nhật buổi trưa của C. J. Morse.

“... tiếp tục với việc điều tra giết người. Một nguồn tin cảnh sát đã xác nhận rằng trong khi David Angelini bị buộc tội cản trở công lý và vẫn là tình nghi chính trong ba vụ giết người, Marco Angelini, cha của bị cáo, đã thú nhận thực hiện những vụ giết người đó. Angelini cha, Chủ tịch Tập đoàn Angelini Exports và là chồng cũ của nạn nhân đầu tiên, Ủy viên Công tố Cicely Towers, đã đầu thú với cảnh sát ngày hôm qua. Mặc dù ông ta đã thú nhận thực hiện cả ba vụ giết người, ông ta chưa bị buộc tội, và cảnh sát vẫn tiếp tục giam giữ David Angelini.”

Morse dừng lại, quay mặt sang góc quay mới. Khuôn mặt trẻ trung, tươi tỉnh của hắn ta lộ vẻ lo lắng. “Trong diễn biến khác, con dao tìch thu được ở nhà Angelini trong một vụ khám xét đã được chứng minh là không phải vũ khí giết người. Mirina Angelini, con gái của Cicely Towers, đã cho phóng viên biết trong cuộc phỏng vấn sáng nay.”

Màn hình chuyển sang đoạn băng mới có khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tổn thương của Mirina. “Cảnh sát đang truy tố gia đình tôi. Mẹ tôi đã chết, đã bị giết ngoài đường mà còn chưa đủ. Giờ, trong một nỗ lực

vô vọng nhằm che giấu sự bất lực của mình, họ đã bắt em trai tôi và giam giữ cha tôi. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu mình bị bắt bất cứ lúc nào.”

Eve nghiêng rằng trong khi Morse dẫn dắt Mirina qua những câu hỏi, kích động cô ta đưa ra cáo buộc, nước mắt cô ta ướt nhoe. Khi bản tin quay lại cảnh phòng thu, hân ta đang cau mày nghiêm nghị.

“Một gia đình đang bị bao vây? Có tin đồn về những khuất tất trong việc điều tra. Hiện không thể liên lạc với điều tra viên chính, Trung úy Eve Dallas, để nghe bình luận.”

“Tên khốn, tên khốn.” Eve lầm bầm và quay mặt khỏi màn hình. “Hắn chưa bao giờ cố liên lạc với tôi để nghe bình luận. Tôi sẽ cho hắn lời bình luận.” Tức giận, cô giật lấy túi xách và nhìn Mira lần cuối. “Bà phải phân tích kẻ đó,” cô nói và ghéch đầu về phía màn hình. “Tên khốn kia thật ngạo mạn.”

m % y iễn và phóng thẳng lên với một tốc độ có thể đẩy tung cơn buồn ngủ ra khỏi người cô.

“Chúa ơi, đừng nhanh quá.” Bản năng sinh tồn khiến cô chộp tay lên thành xe, cau mặt khi những tảng đá, bông hoa và làn nước rít qua. Anh cười rộ lên khi cho chiếc xe nhỏ vào trong sân trước.

“Tỉnh chưa em yêu?”

Cô lấy lại hơi. “Em sẽ giết anh ngay khi biết lục phủ ngũ tạng của em không sao. Chúng ta đang làm quái gì ở Mexico?”

“Nghỉ ngơi. Anh cần nghỉ ngơi.” Anh bước ra khỏi xe và vòng sang cửa bên cô. “Chắc chắn em cũng vậy.” Vì cô vẫn giữ tay vào thành xe, khớp tay bám chặt, anh bước đến, nhấc cô lên, bế cô qua tảng đá có hình dạng kỳ lạ đi về phía cửa.

“Thả em xuống. Em đi được.”

“Đừng phàn nàn.” Anh quay đầu, tìm thấy môi cô như bao lần, hôn thật sâu cho đến khi tay cô thôi đẩy vào vai anh và bắt đầu vuốt nhẹ.

“Khỉ thật,” cô lầm bầm. “Sao anh cứ làm thế với em?”

“May mắn thôi, chắc thế. Roarke, mở cổng,” anh nói, và những thanh chắn bắt ngang cửa trượt mở. Đằng sau chúng, những cánh cửa kính chạm trổ khắc axit bêt mỗ và đẩy vào trong chào đón. Anh bước vào. “Đóng lại,” anh ra lệnh, cánh cửa liền đóng lại tức thì trong khi Eve ngó chăm chăm.

Một bên tường của lối vào được làm bằng kính, xuyên qua nó cô có thể thấy biển cả. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Thái Bình Dương, và tự hỏi sao nó lại có cái tên thanh bình thế khi mà trông nó thật sống động và sẵn sàng sục sôi.

Lúc ấy vừa đúng buổi hoàng hôn, và trong khi cô ngắm nhìn, không nói nên lời, bầu trời bùng lên rồi mờ dần với những tia và luồng màu sắc hoang dại. Và quả cầu đỏ rực theo lệ dần dần chìm xuống làn nước xanh.

“Em sẽ thích nơi này,” anh thì thầm.

Cô choáng ngợp trước vẻ đẹp của buổi ngày tàn. Đường như thiên nhiên đã lắng lại, đã níu giữ hình ảnh này, để chờ cô. “Đẹp quá. Em không thể ở lại được.”

“Mấy tiếng thôi.” Anh hôn vào thái dương cô. “Chỉ qua đêm nay thôi mà. Chúng mình sẽ trở lại đây nghỉ mấy ngày khi có nhiều thời gian hơn.”

Vẫn bế cô, anh bước lại gần bức tường kính hơn cho đến khi dường như với Eve toàn bộ thế gian được cấu tạo bởi sắc màu rực rỡ và những hình thù chuyển động.

“Anh yêu em, Eve.”

Cô rời mắt khỏi mặt trời, đại dương, mà nhìn vào mắt anh. Thật tuyệt diệu, và trong giây phút ấy, thật giản dị. “Em nhớ anh.” Cô áp má vào má anh và ôm chặt lấy anh. “Em nhớ anh quá. Em đã mặc áo của anh.”

Giờ cô có thể mỉm cười chế giễu bản thân vì anh đã ở đây. Cô có thể ngửi thấy anh, chạm vào anh. “Em tới tủ đồ của anh và trộm một chiếc sơ mi - chiếc áo tơ tằm màu đen mà anh có hàng tá ấy. Em mặc vào, rồi lên ra khỏi nhà như một tên trộm nên Summerset không thể tóm được em.”

Xúc động một cách khó hiểu, anh cúi vào cổ cô. “Đêm nay anh sẽ tắt hết điện thoại của em, như vậy anh mới có thể ngắm nhìn em, nghe em nói.”

“Thật sao?” Cô khúc khích, một âm thanh hiếm hoi ở cô. “Lạy Chúa, Roarke, chúng ta thật ngốc nghếch.”

“Hãy xem đây là bí mật nhỏ của chúng ta.”

“Đồng ý.” Cô ngả người ra để nhìn vào mặt anh. “Em phải hỏi anh một điều, thật xấu tính, nhưng em phải hỏi.”

“Điều gì?”

“Đã bao giờ...” Cô nhăn mặt, ước mình có thể ngăn cái thôi thúc muốn hỏi ấy. “Trước đây, đã có ai...”

“Không.” Anh hôn lên lông mày, lên mũi, lên cằm cô. “Chưa bao giờ, không có ai cả.”

“Cả em cũng vậy.” Cô hít hơi thở của anh. “Đặt tay lên em. Em muốn tay anh để trên người em.”

“Anh có thể làm thế.”

Anh làm và cùng cô đổ người xuống những tấm nệm trải rộng trên sàn nhà trong khi mặt trời đỏ rực chìm xuống đại dương.

17. Chương 17

Harrison Tibble là một quân nhân đã làm việc ba mươi lăm năm trong lực lượng cảnh sát. Ông ta thăng tiến dần từ cảnh sát tuần tra, làm việc ở các quận West Side từ thời cảnh sát và kể bị săn đuổi vẫn còn mang súng. Ông ta từng bị bắn: ba phát đạn hiểm vào bụng có lẽ đã giết người yếu đuối hơn và chắc hẳn sẽ khiến hầu hết cảnh sát bình thường có lý do xem xét lại lựa chọn nghề nghiệp của họ. Tibble đã quay lại làm việc sau sáu tuần.

Ông ta vạm vỡ, cao tận hai mét và nặng gần một tạ hai, cơ bắp rắn chắc. Sau khi có lệnh cấm dùng súng, ông sử dụng cái nhếch mép lạnh lùng, ghê rợn để hăm dọa con mồi. Ông vẫn mang tâm lý của một cảnh sát tuần tra, và lý lịch của ông ta sạch đủ để còn thăng tiến nữa.

Ông ta có khuôn mặt vuông vức, to bè, da màu mã não trơn bóng, bàn tay to như khoanh đùi bò, và không chút kiên nhẫn với chuyện nhảm nhí.

Eve thích ông ta và có thể kín đáo thừa nhận rằng cô hơi e sợ ông ta.

“Cái đồng chết tiệt chúng ta dẫm vào là gì thế Trung úy?”

“Thưa giám đốc.” Cô nhìn mặt ông ta, Feeney và Whitney đứng bên cạnh. Nhưng lúc này, cô biết cô rất đơn độc. “David Angelini có mặt ở hiện trường vào đêm Louise Kirski bị giết. Chúng tôi có bằng chứng. Anh ta không có chứng cứ ngoại phạm chắc chắn vào thời điểm hai vụ giết người kia xảy ra. Anh ta nợ tiền rất nhiều của bọn cho vay nặng lãi, và khi mẹ anh ta chết, anh ta trở thành người thừa kế tài sản kếch xù. Lần này bà ấy đã từ chối trả nợ cho anh ta, sự việc đã được xác nhận.”

“Động cơ kiếm tiền là một công cụ điều tra chân thực và đáng tin cậy, Trung úy. Nhưng hai vụ giết người kia?”

Ông ta biết tất cả, Eve nghĩ và cố hết sức không tỏ ra lúng túng. Mỗi lời trong từng báo cáo đã được chuyển sang cho ông ta. “Anh ta biết Metcalf, từng đến nhà cô ấy, đang làm việc với cô ấy trong một dự án. Anh ta cần cô ấy cam kết, nhưng cô ấy còn do dự, che giấu ý định. Nạn nhân thứ ba là một nhầm lẫn. Chúng

tôi tin chắc rằng nạn nhân bị nhầm vào là Nadine Furst, người mà theo đề nghị của tôi và với sự hợp tác của tôi đã tạo ra rất nhiều áp lực quanh vụ việc này. Anh ta cũng biết cô ấy.”

“Cho đến đó việc điều tra thực sự tốt.” Ghế của ông ta kêu cọt kẹt bởi sức nặng khi ông ta dựa lưng. “Thực sự tốt. Cô đã xác định được anh ta có mặt tại một trong các hiện trường, xác lập động cơ, tìm kiếm mối liên hệ. Giờ chúng ta đến phần khó khăn. Cô không có hung khí, cô không tìm được vết máu. Cô không có một cái gì gọi là vật chứng.”

“Bây giờ thì chưa.”

“Cô cũng nhận được lời thú tội, nhưng không phải của người bị cáo buộc.”

“Lời thú tội kia không gì khác một đòn tung hỏa mù,” Whitney xen vào. “Nỗ lực của một người cha nhằm bảo vệ đứa con trai.”

“Đó là ông nghĩ thôi.” Tibble nói nhẹ. “Còn thực tế là nó đã có trong hồ sơ và công chúng đã biết đến. Hồ sơ tâm lý không phù hợp, vũ khí không phù hợp, và tôi nghĩ, văn phòng công tố hăm dọa muốn làm to vụ này lên. Thật tình cờ đây lại là một trong những vụ án của ông.”

Ông ta gờ bàn tay to như chiếc đĩa lên trước khi Eve kịp nói. “Tôi sẽ cho cô biết cái chúng ta có, cái điều trong mắt tất cả những con người đáng mến đang ngồi xem truyền hình kia. Một gia đình đau khổ bị cảnh sát đầy dọa, những chứng cứ đầy tính suy diễn, và ba phụ nữ bị cắt phanh cổ.”

“Chưa có ai bị cắt cổ kể từ khi David Angelini bị bắt. Và những cáo buộc chống lại anh ta là rõ ràng.”

“Đúng thế, nhưng sự thực dễ thấy đó sẽ không tạo ra được một bản án cho những cáo buộc ít nghiêm trọng - không đâu khi mà bồi thẩm đoàn sẽ cảm thấy thương hại anh ta, và luật sư bắt đầu vồ lấy lời biện hộ về năng lực bị suy giảm.”

Ông ta đợi, dò xét các khuôn mặt, gõ gõ những ngón tay khi không ai phản bác. “Anh là chuyên gia máy tính, Feeney, là thiên tài điện tử. Tỷ lệ trong bồi thẩm đoàn thế nào nếu ngày mai chúng ta đưa kẻ tình nghi ra tòa về tội cản trở công lý và hối lộ?”

Feeney khum vai. “Năm mươi - năm mươi,” ông ta rầu rĩ nói. “Nhìn bề ngoài, nếu tính đến bản tin mới nhất của gã Morse dằn độn kia.”

“Thế chưa đủ thuyết phục. Thả anh ta.”

“Thả anh ta? Giám đốc Tibble...”

“Cái chúng ta sẽ nhận được nếu chúng ta đưa ra những lời buộc tội kia là sự chỉ trích của báo chí và sự đồng cảm của công chúng với đứa con trai của một công chức vừa chết thương tâm. Thả anh ta ra, Trung úy, và đào sâu hơn. Cho người theo dõi anh ta,” ông ta ra lệnh cho Whitney. “Và với ông bố. Tôi không muốn họ lu loa điều gì mà tôi không được nghe về nó. Và tìm kẻ chết tiệt đã rò rỉ tin,” ông ta nói thêm, mắt trở nên khắc nghiệt. “Tôi muốn biết tên khốn đã mớm tin cho gã Morse dằn độn kia.” Ông ta đột nhiên nhe rộng miệng, dữ tợn.

“Rồi tôi muốn nói chuyện với hấn, gặp riêng. Ông nên giữ khoảng cách với nhà Angelini, Jack. Đây không phải lúc dành cho tình bạn bè.”

“Tôi đã hy vọng nói chuyện với Mirina. Có lẽ tôi sẽ thuyết phục được nó không trả lời phỏng vấn nữa.”

“Giờ hơi muộn để kiểm soát thiệt hại rồi,” Tibble cân nhắc. “Khoan việc ấy đã. Tôi đã làm việc vất vả để xua cái mùi hôi thối của từ bao che ra khỏi phòng này. Tôi muốn duy trì điều đó. Tìm cho tôi một vũ khí. Tìm cho tôi vết máu. Và vì Chúa, hãy làm xong trước khi có người khác bị cắt cổ.”

Giọng ông ta bùng lên, ngón tay vung mạnh, khi ông ta phát lệnh. “Feeney, hãy thể hiện tài ảo thuật của anh. Kiểm tra lại những cái tên trong nhật ký của các nạn nhân, liên hệ chúng với nhật ký của Furst. Tìm ai đó có quan tâm đến những phụ nữ kia. Thế đủ rồi, các quý ông.” Ông ta đứng lên. “Trung úy Dallas, tôi muốn gặp cô thêm một chút.”

“Giám đốc Tibble,” Whitney cất giọng trịnh trọng. “Tôi muốn lưu vào hồ sơ rằng với tư cách sĩ quan chỉ huy của Trung úy Dallas, tôi xem sự theo đuổi của cô ấy đối với vụ điều tra này như là hình mẫu. Công

việc của cô ấy mang lại kết quả tốt mặc dù tình huống khó khăn, cả về mặt cá nhân lẫn nghề nghiệp, mà một trong những khó khăn ấy là do tôi gây ra.”

Tibble nhíu đôi lông mày rậm rạp. “Tôi chắc Trung úy đây đánh giá cao nhận xét của ông, Jack.” Ông ta không nói gì nữa, chờ cho hai người đàn ông kia đi ra. “Tôi và Jack, chúng tôi biết nhau đã lâu,” ông ta bắt đầu theo lối chuyện trò. “Giờ ông ấy nghĩ vì tôi đang ngồi đây, nơi gã Simpson mặt tròn quay suy đồi khôn kiếp từng đặt cái mông bần thủ của lão ta, tôi sẽ sử dụng cô như một con cừu tế thân hữu ích và quăng cô cho bọn chó săn truyền thông xâu xé.” Ông ta nhìn chằm chằm vào mắt Eve. “Có phải cô nghĩ thế không, Dallas?”

“Không, thưa sếp. Nhưng ông đã có thể làm vậy.”

“Đúng.” Ông ta gãi gãi bên cổ. “Tôi có thể. Cô đã làm hỏng vụ điều tra này chưa, Trung úy?”

“Có lẽ rồi.” Đây là một lời khó nuốt trôi. “Nếu David Angelini là người vô tội...”

“Tòa án quyết định ai vô tội hay có tội,” ông ta xen ngang. “Cô thu thập bằng chứng. Cô đã thu thập được một số bằng chứng hay ho, trong khi kẻ giết người ở ngoài kia giết Kirski. Nếu không giết cô gái ấy, thì tên khôn đó cũng đã chứng kiến một phụ nữ bị giết rồi bỏ trốn. Với tôi hẳn là loại chả ra gì.”

Tibble đưa mấy ngón tay lên nhìn, “Cô biết điều gì sẽ khiến tôi đưa cô ra khỏi vụ này không, Dallas? Nếu tôi nghĩ cô đang tập trung quá nhiều vào vụ Kirski.” Khi cô mở miệng, rồi khép lại, ông ta mím môi cười với cô. “Đúng vậy, tốt nhất nên im miệng. Cô đã tung ra con mồi, tìm kiếm một cơ hội. Rất nhiều khả năng hẳn sẽ theo đuổi cô. Tôi đã từng làm như thế trong những ngày vinh quang của mình,” ông ta nói thêm với chút băng khuâng tiếc nuối rằng những ngày ấy đã qua. “Vấn đề là, hẳn ta đã không theo cô, và thay vì thế một phụ nữ đáng thương có thói quen hút thuốc đã bị tấn công. Cô nghĩ mình phải chịu trách nhiệm về điều đó?”

Cô đấu tranh với lời nói dối, nhưng rồi từ bỏ để nói lời trung thực. “Vâng.”

“Bỏ qua đi,” ông ta nói, khoát tay. “Rắc rối ở vụ này là có quá nhiều tình cảm. Jack không thể vượt qua nỗi đau khổ của ông ấy, cô không thể bỏ qua tội lỗi của mình. Điều đó khiến cả hai người trở nên vô dụng. Cô muốn mang cảm giác tội lỗi, cô muốn tức giận, hãy chờ cho đến khi cô tóm được hắn. Rõ chưa?”

“Rõ, thưa sếp.”

Hài lòng, ông ta ngả lưng lên ghế. “Cô ra khỏi đây, báo chí sẽ bao vây cô như chấy rận.”

“Tôi có thể xử lý báo chí.”

“Tôi chắc cô có thể.” Ông ta thở ra. “Tôi cũng vậy. Tôi vừa có một cuộc họp báo chết tiệt. Giải tán.”

Luôn có một nơi để đi, và đây là quay trở lại nơi bắt đầu. Eve đứng trên vỉa hè bên ngoài Five Moons nhìn xuống. Trong đầu cô hình dung lại hướng đi, cô bước đến lối vào đường tàu điện ngầm.

Trời đang mưa, cô nhớ lại. Mình cầm ô trong tay, túi xách đeo lên vai, tay nắm chặt cái túi. Khu này tồi tàn. Mình bực bội. Mình đi rất nhanh, nhưng vẫn để mắt xem có ai muốn cái ví của mình như mình không.

Cô bước vào Five Moons, lơ đãng nhìn những cái liếc nhìn và khuôn mặt mĩa mai của tên người máy đằng sau quầy bar khi cô cố đọc suy nghĩ của Cicely Towers.

Chỗ này thật ghê tởm. Bần thủ. Mình không định uống, thậm chí không ngồi xuống. Chúa mới biết mình sẽ thấy gì trên bộ vest. Xem giờ. Hẳn ta ở đâu nhỉ? Thôi bỏ qua đi. Quái quỷ nào mình lại gặp hắn chỗ này? Ngớ ngẩn, ngớ ngẩn. Lẽ ra nên gặp ở văn phòng mình, nơi mình quen thuộc.

Tại sao không làm thế?

Vì đây là chuyện riêng, Eve nghĩ, mắt nhắm. Đây là chuyện cá nhân. Quá nhiều người ở văn phòng, quá nhiều câu hỏi. Không phải việc công. Việc của bà ấy.

Tại sao không phải ở nhà bà ấy?

Không muốn hắn ở đó. Quá tức tối - thất vọng - sốt ruột - để tranh luận khi hắn ta đưa ra thời gian và địa điểm.

Không, chỉ tức tối, mất kiên nhẫn, Eve quyết định, nhớ lại lời nói của gã người máy. Bà ấy xem đồng hồ liên tục, rồi cau mày, bà ấy từ bỏ, và bước ra.

Eve đi theo con đường, nhớ ra chiếc ô, chiếc ví. Chân bước nhanh, gót giày lách cách. Ai đó ở kia. Bà ấy dừng lại. Bà ấy có nhìn thấy hắn không, có nhận ra hắn không? Ất là có, vì mặt đối mặt. Có thể bà ấy còn nói với hắn: “Anh đến muộn.”

Hắn hành động rất nhanh. Đây là một khu tồi tàn. Không có nhiều xe tuần tra, nhưng ta không thể nói được gì. Đèn an ninh rất nhỏ, luôn ở quanh đây. Không ai phản nản nhiều bởi hành động trong bóng đêm thì an toàn hơn.

Nhưng rất có thể ai đó sẽ ra khỏi quầy bar, hoặc câu lạc bộ bên kia đường. Một đòn bất ngờ và bà ấy đổ xuống. Máu phun lên người hắn. Máu me phải tứa đầy cả người hắn.

Hắn cầm chiếc ô. Có thể ý định nhất thời, hoặc có lẽ để che mưa. Chạy đi, nhanh. Không đi tàu điện ngầm. Người hắn đầy máu. Thậm chí quanh đây, có lẽ ai đó nhận thấy.

Cô đi qua hai tòa nhà theo các hướng khác nhau, rồi đảo lại, hỏi han bất kỳ ai đang tha thẩn trên đường. Hầu hết câu trả lời là nhún vai, ánh mắt bực dọc. Cảnh sát không được chào đón ở West End.

Cô nhìn thấy một người bán rong, cô nghi ngờ gã không chỉ bán chuỗi dây đeo và lông vũ thời trang, đang luẩn quẩn nơi góc phố trên tấm ván trượt có động cơ. Cô đuổi theo gã.

“Lúc trước cô đã đến đây.”

Eve liếc nhìn lên. Người đàn bà trắng phớt đến độ gần như tàng hình. Mặt cô ta trắng như bột, tóc xén ngắn đến mức lộ ra da đầu, cặp mắt vô sắc đến tận đôi đồng tử nhỏ bằng đầu bút kim.

Bọn nghiện hơi hám, Eve nghĩ. Bọn họ nuốt thứ thuốc trắng khiến cho đầu óc mờ ảo và sắc tố mất đi.

“Đúng, tôi từng đến đây.”

“Cóm.” Ả nghiện thành linh tiến đến, thân hình như chấp nối, giống một người máy đến kỳ bảo dưỡng. Một dấu hiệu cho thấy cô ta chẳng còn khả năng điều trị. “Thấy cô nói chuyện với Crack hôm trước. Gã lờ lệt.”

“Đúng, anh ta lờ lệt. Cô có ở đây vào đêm người phụ nữ kia bị giết trên phố?”

“Người đàn bà sang trọng, giàu có, đàn bà sang trọng. Tôi xem trên truyền hình trong trại cai nghiện.”

Eve nín tiếng chữ thề, ngừng lại, và dò hỏi. “Nếu cô ở trong trại, sao cô thấy tôi nói chuyện với Crack?”

“Tôi vào trại hôm đó. Hoặc ngày hôm sau. Thời gian là tương đối, đúng không?”

“Có thể cô đã thấy người phụ nữ giàu có, sang trọng kia trước khi cô thấy bà ấy trên truyền hình.”

“Không.” Ả bạch tạng mút ngón tay. “Không hề.”

Eve quan sát ngôi nhà đằng sau ả nghiện, xem xét bề ngoài. “Cô sống ở chỗ này à?”

“Tôi sống ở đây, tôi sống ở kia. Một chỗ ngủ rách nát ở tầng trên.”

“Cô ở đây vào đêm bà ấy bị giết?”

“Có lẽ. Gặp rắc rối về phiếu tín dụng.” Cô ta hé cười, lộ ra hàm răng đều nhỏ nhắn. Và hơi thở thật kinh khủng. “Không có nhiều trò vui trên phố khi ta không có phiếu tín dụng.”

“Lúc đấy trời mưa.” Eve mớm lời.

“Ồ vâng. Tôi thích mưa.” Các múi cơ của cô ta vẫn giật giật, nhưng mắt mơ màng. “Tôi nhìn qua cửa sổ.”

“Có thấy gì ngoài cửa sổ không?”

“Có kẻ đến, có người đi,” cô ta nói, giọng lú lo. “Đôi khi cô có thể nghe nhạc từ dưới đường. Nhưng đêm ấy thì không. Mưa rất to. Mọi người chạy trốn mưa. Cứ như họ sẽ tan chảy hay gì đấy.”

“Cô thấy có người chạy trong mưa.”

Đôi mắt không màu sáng lên. “Có lẽ. Nó đáng giá chừng nào?”

Eve thọc tay vào túi. Cô có đủ phiếu tín dụng để làm một cuộc đánh đổi nho nhỏ chớp nhoáng. Mắt ả nghiện lảo liên và tay chồm ra.

“Cô thấy gì?” Eve nói chậm rãi, giật mấy phiếu tín dụng ra khỏi tầm với.

“Một gã đứng tè trong hẻm đằng kia.” Cô ta nhún vai, mắt hướng vào mấy phiếu tín dụng. “Có lẽ đang tự sướng. Khó mà biết được.”

“Hắn có mang theo gì không? Hắn có cầm thứ gì không?”

“Chỉ cầm cái của nợ nhà hắn.” Cô ta cười rộ lên sau câu nói đó, và gần như đổ nhào. Mắt bắt đầu chảy nước. “Hắn cứ đi trong mưa. Chả có ai ra khỏi nhà lúc ấy. Hắn vào một chiếc xe.”

“Cũng gã đó à?”

“Không, người khác, đồ xe đằng kia.” Cô ta ra cử chỉ mơ hồ. “Không phải người quanh đây.”

“Tại sao?”

“Chiếc xe sáng bóng. Không ai có loại xe đó sáng như thế quanh đây. Nếu họ có một chiếc xe. Crack, anh ta có một chiếc, cả tên Reeve vớ vẩn ở hành lang dưới chỗ tôi nữa. Nhưng chúng không sáng bóng.”

“Nói cho tôi nghe về gã vào xe.”

“Vào xe, lái đi.”

“Lúc đó mấy giờ?”

“Này, trông tôi giống đồng hồ lăm à. Tích tắc.” Cô ta lại nhe miệng. “Lúc đó nửa đêm. Nửa đêm là tốt nhất. Ban ngày mắt tôi bị đau,” cô ta rên rỉ. “Mắt kính chống nắng.”

Eve lôi cặp kính bảo vệ mắt từ trong túi ra. Dù sao, cô cũng không nhớ đã bao giờ đeo thứ chết tiệt đó chưa. Cô tổng cho ả bạch tạng, ả đeo vào.

“Rẻ tiền. Hàng của cớm. Đồ bỏ đi.”

“Hắn mặc thế nào? Kể đi vào xe ấy.”

“Trời ạ, tôi biết thế quái nào được.” ả nghiện nghịch nghịch cặp kính chống nắng. Mắt cô ta trông không quá tệ sau cặp thấu kính đã xử lý màu. “Có lẽ áo khoác. Màu đen, trùm đầu. Ồ, nó trùm đầu khi hắn gập chiếc ô.”

Eve giật thót mình, như bị đâm vào bụng. “Hắn cầm ô?”

“Này, trời đang mưa. Có người không muốn bị ướt. Rất nhiều người,” cô ta nói, lại mơ màng. “Sáng màu.”

“Ô màu gì?”

“Sáng màu,” cô ta nhắc lại. “Cô có đưa tôi mấy phiếu tín dụng không?”

“Ồ, cô sẽ có chúng.” Nhưng Eve nắm cánh tay cô ta, dẫn đến bậc thềm rạn nứt của tòa nhà, để cô ta ngồi xuống. “Nhưng trước hết hãy nói về chuyện này thêm lúc nữa.”

“Mấy tay cảnh sát đã bỏ qua cô ta.” Eve bước về văn phòng trong khi Feeney ngồi uể oải trên ghế của cô. “Cô ta vào trại cai nghiện sau hôm vụ giết người đầu tiên. Tôi đã kiểm tra. Cô ta mới ra trại một tuần.”

“Cô tóm được một ả bạch tạng nghiện ngập,” Feeney xen vào.

“Cô ta thấy hắn, Feeney. Cô ta thấy hắn vào một chiếc xe, cô ta thấy chiếc ô.”

“Cô biết thị giác của bọn nghiện thế nào rồi đấy, Dallas. Trong đêm, trong mưa, phía bên kia đường ư?”

“Cô ta đã nói về chiếc ô. Không ai biết về chiếc ô.”

“Và màu sắc, tôi nói đúng nguyên văn, sáng màu.” Ông ta giơ cả hai tay lên đầu hàng trước khi Eve có thể cúi cằm với ông ta. “Tôi chỉ đang cố khiến cô khỏi buồn thôi. Cô định bắt nhà Angelini đi xếp hàng cho một ả nghiện nhận dạng sao, luật sư của họ sẽ cho cô bơi, cô bé.”

Cô đã nghĩ đến điều đó. Và cô cũng đã bác bỏ điều đó. “Cô ta sẽ không đứng ra nhận dạng trực tiếp. Tôi không ngu ngốc. Nhưng đó là đàn ông, cô ta chắc chắn. Hắn lái xe đi. Hắn có chiếc ô. Hắn mặc chiếc áo khoác dài, đen.”

“Khớp với lời khai của David Angelini.”

“Đó là chiếc xe mới. Tôi nghe cô ta nói thế. Bóng, sáng màu.”

“Lại màu sáng.”

“Bọn họ nhìn màu không tốt lắm,” cô cúi kính. “Gã kia đi một mình, và chiếc xe khá nhỏ, phương tiện cá nhân. Cửa bên xe mở lên, không phải mở ngang, hẳn phải cúi xuống để chui vào.”

“Có thể là loại Rocket, Midas, hoặc Spur. Có lẽ Midget, nếu là mẫu xe mới nhất.”

“Cô ta nói là xe mới, cô ta nêu ra một điểm về những chiếc xe. Tôi muốn xem chúng.”

“Được rồi, tôi sẽ kiểm tra.” Ông ta cười chua chát. “Cô biết bao nhiêu xe thuộc các model kia được bán ra hai năm qua, chỉ trong năm quận không? Giờ, nếu cô ta biết biển số, thậm chí một phần...”

“Đừng kêu ca nữa. Tôi sẽ quay lại vụ Metcalf. Có hàng vài tá xe mới sáng màu ở trong ga ra kia.”

“Ồ vui thú đi.”

“Khả năng hẳn là hàng xóm,” Eve nói và nhún vai. Khả năng này rất thấp. “Cho dù sống ở đâu, hẳn phải có thể ra vào mà không ai chú ý. Hoặc ở nơi mọi người không chú ý. Có lẽ hẳn bỏ chiếc áo khoác trong xe, hoặc hẳn cho vào cái gì đó, rồi đưa vào xe, và rửa sạch. Sẽ có máu trong chiếc xe đó, Feeney, và trên chiếc áo khoác, cho dù hẳn có kỳ cọ và phun sơn kiểu gì. Tôi phải sang Kênh bảy lần.”

“Cô điên à?”

“Tôi cần nói chuyện với Nadine. Cô ta đang trốn tránh tôi.”

“Lạy Chúa, cô vào hang cọp đấy.”

“Ồ, tôi sẽ không sao.” Cô cười nham hiểm. “Roarke sẽ đi cùng. Bọn họ sợ anh ấy.”

“Em thật đáng yêu vì rủ anh đi cùng.” Roarke cho xe vào bãi đậu dành cho khách của Kênh bảy lần và tươi cười với cô. “Xúc động quá.”

“Được rồi, em nợ anh.” Người đàn ông này không bao giờ để cô trốn tránh bất cứ cái gì, Eve nghĩ mà cảm phần khi bò ra khỏi xe.

“Anh sẽ đòi nợ.” Anh nắm cánh tay cô. “Em có thể bắt đầu trả nợ bằng cách cho anh biết tại sao em muốn anh đi cùng.”

“Em bảo rồi, như thế sẽ tiết kiệm thì giờ, vì anh muốn xem vở nhạc kịch này.”

Rất chậm rãi, rất thận trọng, anh nhìn chiếc quần bụi bặm và đôi ủng cũ nát của cô. “Eve em yêu, mặc dù với anh em luôn hoàn hảo, nhưng em sẽ không đi xem nhạc kịch mà ăn mặc như thế được. Nên chúng ta sẽ về nhà để thay đồ. Cho tươi tắn.”

“Có lẽ em không muốn đi xem opera.”

“Em vừa nói vậy đấy thôi. Vài lần, anh nghĩ thế. Nhưng chúng ta đã thỏa thuận rồi.”

Cô cúi mào, nghịch ngợm cúc áo sơ mi của anh. “Chỉ là hát hò thôi mà.”

“Anh đã đồng ý ngồi hết hai tiết mục ở Blue Squirrel, với ý tưởng giúp Mavis ký được hợp đồng ghi âm. Và không ai - không một ai biết nghe nhạc - sẽ xem đó là hát dù ở bất kỳ thể loại nào.”

Cô thở hắt. Dù gì, thỏa thuận vẫn là thỏa thuận. “Được rồi. Em đã nói em sẽ đi.”

“Giờ em đang lảng tránh câu hỏi, anh sẽ nhắc lại. Tại sao anh ở đây?”

Cô ngược từ cúc áo lên nhìn vào mặt anh. Cô luôn thấy khổ sở khi phải thú nhận rằng cô cần sự giúp đỡ. “Feeney phải lục lọi trong E-work. Bây giờ ông ấy không rảnh. Em muốn một cặp mắt khác, đôi tai khác, và ấn tượng khác.”

Anh cong môi. “Vậy ra, anh là lựa chọn số hai.”

“Anh là lựa chọn dân sự số một của em. Anh biết cách nhìn người.”

“Hành diện quá. Và có lẽ, trong khi anh ở đây, anh có thể đâm vỡ mặt tên Morse hộ em.”

Cô bật cười tươi rói.

“Em thích anh, Roarke. Em thực sự thích anh đấy.”

“Anh cũng thích em. Có phải như thế là đồng ý không? Anh sẽ khoái trá lắm.”

Cô cười, nhưng thật ngớ ngẩn là một phần trong cô cảm thấy ấm áp với cái ý tưởng có một người trả thù cho mình. “Đấy là một ý hay, Roarke, nhưng em thích tự mình đâm vỡ mặt hắn hơn. Vào đúng thời điểm, đúng địa điểm.”

“Anh chứng kiến được không?”

“Chắc rồi. Nhưng lúc này, anh chỉ cần đóng vai Roarke giàu có và quyền lực thôi được không, một phần thưởng cá nhân?”

“À, thật quyến rũ. Anh phấn khích quá.”

“Tốt lắm. Cứ nghĩ thế đi. Có lẽ rốt cuộc chúng ta sẽ bỏ qua vụ xem opera.”

Họ bước vào cửa chính, và Roarke có thú vui ngắm nhìn cô trong vai trò cảnh sát. Cô giờ phù hiệu ở máy an ninh, nghiêm chỉnh đề nghị anh đừng có nhìn cô chằm chằm, rồi bước đến cầu thang.

“Anh thích nhìn em làm việc,” anh thì thầm vào tai cô. “Em thật là... mạnh mẽ,” anh nói khi đưa tay vuốt lưng cô, xuống tận mông.

“Bỏ tay ra.”

“Hiểu ý anh chứ?” Anh ôm bụng nơi khuỷu tay cô thúc vào. “Đánh nữa đi. Anh dần thích nó đấy.”

Cô chuyển ngay tiếng cười khúc khích thành tiếng khịt mũi. “Thường dân,” là tất cả những gì cô nói được.

Phòng Tin tức thật ồn ào, bận rộn. Ít nhất, nửa số phóng viên đang cắm cúi vào điện thoại, ống nghe, hoặc máy tính. Màn hình chiếu những bản tin đang phát. Một vài cuộc trao đổi dừng lại tức thì khi Eve và Roarke bước vào từ cầu thang. Rồi, như bầy chó với cùng loại khứu giác trong lỗ mũi, các phóng viên tràn đến.

“Lùi lại,” Eve ra lệnh đủ uy lực để buộc một gã râu quai nón giật lùi lại trước đám đông. “Không ai nhận được lời bình luận hết. Không ai có được gì chừng nào tôi chưa sẵn sàng.”

“Nếu anh mà mua chỗ này,” Roarke nói với Eve vừa đủ để mấy người kia nghe, “anh sẽ cắt giảm một số nhân viên.”

Điều đó tạo một lối đủ rộng để bước qua, Eve nhắm một khuôn mặt cô nhận ra. “Rigley, Furst đâu rồi?”

“Chào Trung úy.” Trông anh ta chỉ thấy rằng với tóc và tham vọng. “Nếu cô muốn vào văn phòng tôi,” anh ta mời, chỉ về phía bàn của mình.

“Furst,” cô nhắc lại, giọng nghe như viên đạn. “Ở đâu?”

“Cả ngày nay tôi không thấy cô ấy. Tôi thay cô ấy làm bản tin buổi sáng.”

“Cô ấy gọi điện đến.” Morse bước tới, cười rạng rỡ. “Bảo là nghỉ một thời gian,” anh ta giải thích, và khuôn mặt linh động chuyển thành những nếp nhăn nghiêm nghị. “Cô ấy suy sụp nặng về chuyện Louise. Tất cả chúng tôi đều thế.”

“Cô ta có ở nhà không?”

“Cô ấy nói cần có thời gian, đó là tất cả những gì tôi biết. Quản lý cho cô ấy nghỉ phép. Vài tuần nữa cô ấy mới quay lại. Tôi đang làm thay cô ấy.” Anh ta lại cười. “Nên, nếu cô muốn lên sóng, Dallas ạ, thì tôi là người cô cần.”

“Anh cho tôi lên sóng đủ rồi, Morse.”

“Được thôi.” Anh ta lờ cô đi và quay sang Roarke. Nụ cười tăng thêm công suất. “Rất vui được gặp anh. Liên lạc với anh thật khó.”

Cổ ý sỉ nhục, Roarke lờ đi cái bắt tay của Morse. “Tôi chỉ dành thời gian cho người tôi cho là thú vị.”

Morse hạ tay xuống, nhưng vẫn cười. “Tôi chắc nếu anh dành cho tôi vài phút, tôi sẽ tìm ra chỗ thú vị cho anh.”

Roarke nhướn cười, thoáng qua và chết chóc. “Anh thực sự là một kẻ đàn độn, không phải sao.”

“Thôi nào, anh.” Eve nói, vỗ nhẹ cánh tay của Roarke. “Ai để lộ tin mật?”

Morse rõ ràng đang cố lấy lại vẻ nghiêm trang. Anh ta xoay sang nhìn cô và gần như thốt ra tiếng cười khinh miệt. “Nào, nào, nguồn tin luôn được bảo vệ. Đừng có quên hiến pháp.” Để tỏ lòng ái quốc, anh ta đặt tay lên ngực. “Giờ, nếu cô muốn bình luận, phủ nhận, hoặc bổ sung bất cứ thông tin nào của tôi, tôi sẽ hơn cả vui mừng để lắng nghe.”

“Sao không thử thể chứ nhỉ?” Cô nói, đổi giọng. “Anh đã tìm thấy xác Kirski - khi nó vẫn còn ấm.”

“Đúng thể.” Anh ta mím môi thành hai đường mỏng. “Tôi đã khai rồi.”

“Anh đã bị hoảng loạn, đúng không? Lo sợ. Nôn vào thùng rác. Giờ thấy đỡ chưa?”

“Đấy là điều tôi sẽ không bao giờ quên, nhưng đúng là tôi đã khá hơn. Cảm ơn đã hỏi.”

Cô bước tới, khiến anh ta lui lại. “Anh cảm thấy thoải mái đủ để lên sóng vài phút sau, đủ để đảm bảo rằng có máy quay ở ngoài quay cận cảnh đồng nghiệp đã chết của anh.”

“Sự tức thời là một phần của công việc. Tôi làm theo những gì tôi được đào tạo. Chẳng liên quan gì đến cảm xúc của tôi.” Giọng anh ta run rẩy và được kiểm soát một cách kiên quyết. “Thể không có nghĩa tôi không thấy mặt cô ấy, mắt cô ấy, mỗi đêm khi tôi đi ngủ.”

“Anh có bao giờ tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu anh đến đó sớm hơn năm phút?”

Câu nói đó khiến anh ta khó chịu, và mặc dù cô biết như thế thật xấu xa, nhưng về mặt cá nhân nó khiến cô vui.

“Có, tôi có nghĩ,” anh ta nói nghiêm trang. “Lẽ ra tôi đã thấy hấn ta, ngăn cản hấn. Louise lẽ ra vẫn còn sống nếu tôi không bị tắc đường. Nhưng điều đó không thay đổi sự thật. Cô ấy đã chết, và hai người khác nữa. Và cô không có ai để bắt giam cả.”

“Có lẽ anh không hề nghĩ rằng anh đã tạo điều kiện cho hấn. Rằng anh đã cho hấn ta cái hấn ta muốn.” Ánh mắt cô quay khỏi Morse đủ lâu để quan sát khắp căn phòng và tất cả những người đang chăm chú lắng nghe. “Hấn hấn phải thích thú khi xem các phóng sự, nghe mọi chi tiết, và phỏng đoán. Anh khiến hấn trở thành ngôi sao lớn nhất trên màn ảnh.”

“Trách nhiệm của chúng tôi là tường thuật...” Morse cất giọng.

“Morse, anh không biết quái gì về trách nhiệm cả. Cái duy nhất anh biết là tính thời gian lên sóng của anh, trực diện và trung tâm. Càng nhiều người chết thì xếp hạng của anh càng cao. Anh có thể trích lại câu đó của tôi.” Cô quay bước.

“Khá hơn chưa?” Roarke hỏi khi họ đã ra ngoài.

“Không nhiều lắm. Ấn tượng gì không?”

“Phòng Tin tức rối loạn cả lên, quá nhiều người làm quá nhiều việc. Tất cả bọn họ đều bồn chồn. Gã mà em nói chuyện lúc đầu về Nadine?”

“Rigley. Anh ta là con cá nhỏ. Em nghĩ họ thuê anh ta vì bộ răng.”

“Anh ta cắn móng tay. Có vài người khác trông như xấu hổ khi em diễn thuyết. Họ bỏ đi, tỏ ra bận rộn, nhưng họ không làm gì. Nhiều người hài lòng âm ỉ khi em bóc mẽ Morse. Anh không nghĩ hẳn được quý mến.”

“Ngạc nhiên lớn đây.”

“Hắn ta khá hơn anh nghĩ,” Roarke nói.

“Morse ư? Về điều gì?”

“Hình ảnh,” Roarke đính chính. “Hắn lôi ra đủ thứ cảm xúc. Hắn không hề cảm thấy bất kỳ cảm xúc nào trong đó, nhưng hẳn biết làm sao để biểu lộ trên mặt, trong lời nói. Hắn chọn đúng nghề và chắc chắn sẽ thăng tiến.”

“Chúa giúp chúng ta rồi.” Cô dựa vào xe của anh. “Anh có nghĩ hẳn biết nhiều hơn những gì hẳn nói trên truyền hình không?”

“Anh nghĩ có thể lắm. Khả năng rất cao. Hắn thích kéo dài chuyện này ra, đặc biệt là giờ đây khi hẳn được giao phụ trách vụ này. Và hẳn ghét linh cảm của em.”

“Ôi, em tổn thương quá.” Cô định mở cửa, rồi quay lại. “Ghét em ư?”

“Hắn sẽ hủy hoại em nếu hẳn có thể. Em cẩn thận đấy.”

“Hắn có thể làm em trông ngờ nghệch nhưng hẳn không thể hủy hoại em được.” Cô giật mở cửa. “Nadine ở chỗ quái nào nhỉ? Không giống cô ta tí nào cả. Em hiểu cô ta cảm thấy thế nào về Louise, nhưng nghĩ việc mà không báo với em, và chuyển câu chuyện tâm cơ này cho gã khốn kia thì nghe chẳng giống cô ta.”

“Người ta phản ứng khác nhau với tổn thương và nỗi buồn.”

“Thật ngu ngốc. Cô ta là mục tiêu. Cô ta vẫn có thể là mục tiêu. Chúng ta phải tìm cô ta.”

“Có phải đó là cách em muốn trốn xem nhạc kịch không?”

Eve vào xe, duỗi chân. “Không, chỉ là lợi ích phụ nho nhỏ thôi. Hãy ghé qua chỗ cô ta, được chứ? Cô ta ở số mười tám, giữa đường Hai và Ba.”

“Được rồi. Nhưng không có lý do gì để trốn bữa tiệc cocktail tối mai đâu đấy.”

“Tiệc cocktail? Tiệc cocktail nào?”

“Bữa tiệc anh đã sắp xếp cách đây đúng một tháng,” anh nhắc cô nhớ trong khi trượt người vào xe, bên cạnh cô. “Để khởi động quyền góp tiền cho Viện nghệ thuật Station Grimaldi. Em đã đồng ý tham dự và giúp chủ trì.”

À, cô nhớ ra rồi. Anh đã mang về mấy bộ váy rất đẹp để cô mặc. “Lúc nói đồng ý em có say không? Lời người say nói không có giá trị gì hết.”

“Không, em không say.” Anh cười, luôn tay sang ghế phụ. “Tuy nhiên, em khỏa thân, thở hổn hển và anh tin là em sắp sửa cầu xin.”

“Vớ vẩn.” Thực sự, cô nghĩ, khoanh tay, có lẽ anh nói đúng. Các chi tiết thật mơ hồ. “Được rồi, được rồi, em sẽ đến đó, em sẽ đến đó với nụ cười ngớ ngẩn trong chiếc váy đẹp đẽ đã khiến anh tốn rất nhiều tiền vì một nhúm vải. Trừ phi... có chuyện gì đó xảy ra.”

“Chuyện gì?”

Cô thở dài. Anh chỉ đề nghị cô làm một trong những công chuyện ngớ ngẩn của anh khi nó quan trọng với anh. “Việc của cảnh sát. Nếu đó là việc khẩn. Ngoài đó ra, em sẽ tham dự hết bữa tiệc um sùm kia.”

“Anh không cho là em có thể cố gắng thích nó?”

“Có lẽ em có thể.” Cô quay đầu và bất ngờ đặt tay lên má anh. “Một chút.”

18. Chương 18

Không ai trả lời tiếng chuông cửa nhà Nadine. Máy ghi âm chỉ đề nghị đơn giản là người gọi để lại tin nhắn, và sẽ được trả lời sớm nhất có thể.

“Có lẽ cô ta đang ủ rũ ở trong nhà,” Eve ngẫm nghĩ, lắc lư người trên gót giày trong khi suy xét. “Hoặc cô ta đang ở khu nghỉ dưỡng nhỏ nào đó. Cô ta đã trốn được những người bảo vệ cô ta vài ngày qua. Cô ta rất khôn ngoan.”

“Và em sẽ cảm thấy tốt hơn nếu biết được.”

“Đúng.” Eve cau mày cân nhắc xem có nên sử dụng mã số khẩn cấp của cảnh sát để qua cửa an ninh không. Cô không có đủ lý do, và cô cuộn bàn tay trong túi áo.

“Những giá trị đạo đức,” Roarke nói. “Nhìn em đấu tranh với chúng là ta luôn có cả một bài giáo huấn. Để anh giúp em.” Anh lôi con dao nhíp trong túi ra cạy nắp khóa.

“Lạy Chúa, Roarke, cạy cửa trái phép anh sẽ bị sáu tháng quản thúc đầy.”

“Ừ ừ.” Anh bình thần xem xét mạch điện. “Lâu lắm rồi anh không làm thế này. Bọn anh sản xuất mẫu này, em biết đấy.”

“Lắp cái khi đẩy vào vị trí cũ, và dừng...”

Nhưng anh đã vô hiệu được bằng mạch chủ, thao tác bằng tốc độ và hiệu quả khiến cô kinh người.

“Lâu lắm không làm, khi thật,” cô lẩm bẩm khi đèn khóa cửa chuyển từ màu đỏ sang xanh.

“Anh luôn có tài lẻ.” Cửa trượt mở, và anh kéo cô vào trong.

“Phá cửa, đột nhập, xâm phạm nhà riêng trái phép. Ôi, tội ngày càng nhiều.”

“Nhưng em sẽ đợi anh chứ?” Một tay vẫn để trên cánh tay Eve, anh quan sát phòng khách. Nó sạch sẽ, lạnh lẽo, đồ đạc không dùng đến, nhưng rất giản tiện và xa xỉ.

“Cô ta sống khá sung túc,” anh nhận xét, nhìn ánh sáng ở sàn gạch, vài tác phẩm nghệ thuật đặt trên những kệ đứng trong suốt. “Nhưng cô ta không hay về đây.”

Eve biết anh có con mắt tinh tường, cô gật đầu. “Phải, cô ta không thực sự sống ở đây, chỉ thỉnh thoảng ngủ ở đây. Không có gì xáo trộn, không có dấu lõm trên nệm.” Cô bước qua anh, tiến về phía bếp, ấn xem thực đơn trong Auto Chef. “Không trữ nhiều thức ăn. Chủ yếu pho mát và trái cây.”

Eve nghĩ đến cái bụng đói meo của mình, thèm thuồng, nhưng chống cự được. Cô quay qua phòng khách rộng rãi, đến phòng ngủ. “Phòng làm việc,” cô nói, nhìn các thiết bị, bàn làm việc, màn hình rộng trước bàn. “Cô ta ở đây một thời gian. Giày để dưới bàn, một khuyên tai bên điện thoại, một cốc không, có lẽ đã đựng cà phê.”

Phòng ngủ thứ hai lớn hơn, chăn nằm trên giường chưa dọn, tưởng như ai đó gấp lại rồi gỡ ra trong một đêm thật dài.

Eve thấy trên sàn bộ đồ Nadine mặc vào đêm Louise bị giết, bị hất vào dưới gầm chiếc bàn có đặt một bình hoa cúc đã héo rũ.

Chúng là dấu hiệu của đau đớn, và chúng khiến cô phiền não. Cô bước đến tủ đồ, nhấn nút mở. “Lạy Chúa, anh nói sao nếu cô ta không gói ghém thứ gì? Cô ta có đủ quần áo cho một đội mười người mẫu.” Cô vẫn nhìn tủ quần áo trong khi Roarke tiến đến điện thoại bên giường và bật lại đĩa ghi âm từ đầu. Eve ngoái nhìn, xem anh đang làm gì. Cô chỉ nhún vai.

“Có lẽ cả xâm phạm đời tư nữa.”

Eve tiếp tục tìm xem có dấu hiệu nào cho thấy Nadine đi nghỉ một chuyến đâu đó, trong khi các cuộc gọi và tin nhắn được bật lại.

Cô lắng nghe thích thú cuộc trò chuyện xen những lời mời mọc thẳng thừng giữa Nadine và một gã tên Ralph. Có nhiều lời ám chỉ, đề nghị úp mở, và tiếng cười đùa trước khi cuộc gọi kết thúc với một lời hứa gặp gỡ khi anh ta đến thành phố.

Các cuộc gọi khác: Công việc, và một cuộc gọi đến nhà hàng cạnh đây để gọi đồ ăn. Bình thường, các cuộc gọi hàng ngày. Rồi nó thay đổi.

Nadine đã nói chuyện với gia đình Kirski ngày hôm sau vụ giết người cuối cùng. Tất cả họ đều khóc lóc. Có lẽ có sự an ủi trong đó, Eve nghĩ khi cô bước đến màn hình. Có lẽ chia sẻ nước mắt và đau thương sẽ giúp ích.

Cháu không biết giờ điều này có quan trọng không, nhưng điều tra viên chính - Dallas - Trung úy Dallas - cô ấy không dừng lại chừng nào cô ấy tìm ra kẻ đã giết Louise. Cô ấy sẽ không dừng bước.

“Ôi trời.” Eve nhắm mắt khi cuộc gọi chấm dứt. Không gì nữa, chỉ đĩa trắng, và cô lại mở mắt. “Cuộc gọi đến đài truyền hình đâu rồi?” Cô hỏi. “Cuộc gọi ấy đâu? Morse nói cô ta gọi đến xin nghỉ phép.”

“Có lẽ gọi từ ô tô, hoặc từ di động. Đến trực tiếp.”

“Phải tìm ra.” Cô rút máy đàm thoại. “Feeney. Tôi cần biết hãng sản xuất, model và biển số xe của Nadine Furst.”

Không mất nhiều thời gian để truy cập dữ liệu hoặc kiểm tra thông tin nhà để xe và biết rằng xe của cô ta đã ra một ngày trước và chưa quay lại.

“Em không thích thế này.” Eve cau kinh khi ngồi vào xe Roarke. “Cô ta đã để lại cho em một tin nhắn. Cô ta đã để lại lời nhắn. Em cần nói chuyện với quản lý ở đài, tìm xem ai đã nhận cuộc gọi của cô ta.” Cô định nhấn phím điện thoại trên xe Roarke, nhưng rồi dừng lại. “Một điều nữa.” Mở nhật ký cuộc gọi, cô yêu cầu một số khác. “Kirski, Deborah và James, Portland, Maine.” Số điện thoại nổi lên, cô kết nối. Trả lời điện thoại là một phụ nữ tóc rũ rượi mắt mệt mỏi.

“Bà Kirski, tôi là Trung úy Dallas, Cảnh sát New York.”

“Vâng, Trung úy, tôi nhớ cô rồi. Có tin gì không?”

“Hiện tại không có gì cả. Tôi rất tiếc.” Khi thật, cô phải nói gì đó với người phụ nữ kia. “Chúng tôi đang theo đuổi một thông tin mới. Chúng tôi rất hy vọng, bà Kirski.”

“Hôm nay chúng tôi tiễn đưa Louise.” Bà ta cố gượng cười. “Thật an ủi vì biết có nhiều người quan tâm đến nó. Có nhiều bạn học, và nhiều hoa, tin nhắn của những người làm việc cùng nó ở New York.”

“Mọi người sẽ không quên cô ấy đâu, bà Kirski. Bà có thể cho tôi biết hôm nay Nadine Furst có đến dự tang lễ không?”

“Chúng tôi đã chờ cô ấy đến.” Đôi mắt sưng húp có vẻ mơ hồ một lúc. “Tôi đã nói chuyện với cô ấy tại văn phòng cô ấy cách đây vài ngày, để thông báo ngày giờ buổi lễ. Cô ấy nói sẽ đến, nhưng chắc hẳn đã có chuyện gì đó.”

“Vậy là cô ta không đến.” Một cảm giác chua xót lan ra trong lòng Eve. “Bà có nghe tin gì từ cô ta không?”

“Không, vài ngày rồi. Cô ấy rất bận rộn, tôi biết.

Cô ấy phải tiếp tục cuộc sống của mình, dĩ nhiên. Cô ấy còn làm gì khác được?”

Eve không thể nói lời an ủi nào mà không tạo thêm lo lắng. “Tôi rất tiếc về mất mát của bà, bà Kirski. Nếu bà có bất kỳ câu hỏi nào hoặc cần nói chuyện với tôi, xin cứ gọi điện. Bất cứ lúc nào.”

“Cô thật tốt bụng. Nadine nói cô sẽ không dừng lại cho đến khi tìm ra kẻ đã giết con gái tôi. Cô sẽ không dừng lại, đúng không, Trung úy Dallas?”

“Không đâu, thưa bà, tôi sẽ không dừng lại.” Cô ngắt máy, cúi đầu xuống, nhắm mắt. “Em không tốt. Em đã không gọi điện cho cô ta để nói rằng em rất tiếc, mà lại gọi điện bởi có lẽ cô ta đã cho em câu trả lời.”

“Nhưng em đã buồn,” Roarke nhẹ nắm tay cô. “Và em tốt bụng.”

“Em có thể đếm số những người có ý nghĩa với em chưa đến hai chữ số. Cũng tương tự với những người em có ý nghĩa với họ. Nếu hấn bám theo em, như tên khốn ấy đáng ra phải thế, em sẽ xử lý hấn. Còn nếu em không...”

“Thôi nào.” Tay anh bóp tay cô thật mạnh khiến cô kêu khẽ, ánh mắt anh hung dữ và tức giận. “Em thôi đi không.”

Cô lơ đãng ôm bàn tay khi anh lướt nhanh trên đường. “Anh nói đúng, em đang làm sai. Em để cảm xúc lấn át, và điều đó chẳng giúp ích gì. Quá nhiều cảm xúc trong vụ án này,” cô lầm nhảm, nhớ lại lời cảnh báo của giám đốc. “Em đã khởi đầu ngày hôm nay với suy nghĩ không chút vướng bận, và đó là điều em vẫn đang làm. Bước tiếp theo là tìm Nadine.”

Cô gọi Tổng đài và ra lệnh cho tập trung tìm Nadine và chiếc xe của cô ta.

Anh đã bình tĩnh hơn, khi sự giằng xé của những lời nói trước đó của cô dịu dần trong anh, anh cho xe chậm lại, nhìn sang cô. “Có bao nhiêu nạn nhân giết người mà em đại diện cho họ trong sự nghiệp lấy lòng của em rồi, Trung úy?”

“Đại diện? Nói thế thật kỳ cục.” Cô nhếch vai, cổ tập trung đầu óc vào người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen ngồi trong chiếc xe mới sáng bóng. “Em không biết. Hàng trăm. Giết người không bao giờ là chuyện lỗi thời.”

“Vậy thì anh sẽ nói em vượt quá xa hai chữ số rồi, cả hai phía. Em cần phải ăn.”

Cô đói quá nên không còn tranh cãi được với anh.

“Rắc rối với việc kiểm tra chéo là ở nhật ký của Metcalf,” Feeney giải thích. “Nó đầy mật mã và biểu tượng rối rắm. Lại còn thay đổi thường xuyên, nên chúng ta không thể tìm ra được quy luật. Chúng ta có những cái tên như Khuôn mặt Đáng yêu, Chú thỏ Sôi nổi, Gã Đần độn. Chúng ta chỉ có những chữ viết tắt, những hình sao, hình trái tim, mặt cười và mặt cau có. Sẽ tốn thời gian, rất nhiều thời gian, để kiểm tra chéo nó với nhật ký của Nadine hoặc bà Công tố.”

“Vậy ông định nói là ông không thể làm được.”

“Tôi không nói là không thể.” Ông ta trông như bị xúc phạm.

“Được rồi, tôi xin lỗi. Tôi biết ông đang tận dụng hết công suất của chip máy tính trong vụ này, nhưng tôi không biết chúng ta còn bao nhiêu thời gian. Hấn sẽ đi tìm một nạn nhân khác. Cho đến khi chúng ta tìm ra Nadine...”

“Cô nghĩ hấn tóm cô ta.” Feeney gãi mũi, cảm, và với tìm túi hạt dẻ bọc đường. “Thế không đúng với quy luật đâu, Dallas. Tất cả ba nạn nhân hấn tấn công, hấn đều bỏ lại nơi sẽ rất sớm có người phát hiện ra.”

“Vậy hấn có một quy luật mới.” Cô ngồi trên thành bàn và đứng dậy ngay, quá bức bối đến không thể ngồi yên. “Này, hấn đang bức mình. Hấn nhằm mục tiêu. Mọi việc vốn đang diễn ra theo cách của hấn, thế rồi hấn mắc sai lầm, hạ nhằm người phụ nữ. Nếu chúng ta đồng ý với Mira, hấn thu hút được nhiều sự chú ý, rất nhiều giờ lên sóng, nhưng hấn đã thất bại. Đây là vấn đề quyền lực.”

Cô bước đến cửa sổ nhỏ hẹp, nhìn ra ngoài, quan sát một chuyến máy bay âm âm chạy qua tầm mắt như con chim nặng nề, vụng về. Ở bên dưới, mọi người tán loạn như bầy kiến, đổ xô lên hè đường, con dốc, đến bất cứ nơi đâu áp lực công việc lôi kéo họ.

Có quá nhiều người, Eve nghĩ. Quá nhiều mục tiêu.

“Đây là vấn đề quyền lực,” Eve lặp lại, cau mày nhìn xuống đường dành cho người đi bộ. “Người phụ nữ này đang nhận mọi sự chú ý, mọi vinh quang. Sự chú ý của hấn, vinh quang của hấn. Khi hấn loại bỏ được họ, hấn vui thú với chuyện giết người, hấn được thiên hạ biết đến. Người phụ nữ này ra đi, thế là tốt. Cô

ta đang cố làm mọi việc theo cách của mình. Giờ công chúng tập trung vào hấn ta. Hấn là ai, hấn là gì, hấn ở đâu?”

“Cô nói nghe như Mira,” Feeney nhận xét. “Không sai lấy một lời.”

“Có lẽ bà ấy hiểu được hấn. Hấn là gì. Bà ấy nghĩ là đàn ông, bà ấy nghĩ hấn đơn độc. Bởi vì với hấn phụ nữ là rắc rối. Không thể cho hấn bàn tay nâng đỡ, như mẹ hấn đã làm. Hay người phụ nữ nổi bật trong đời hấn. Hấn có vài thành công, nhưng chưa đủ. Hấn không thể vươn lên hàng đầu. Có lẽ bởi vì một phụ nữ cản đường hấn. Hoặc nhiều phụ nữ.”

Cô nhú mắt, khép lại. “Những người phụ nữ nói,” cô lẩm bẩm. “Những phụ nữ dùng lời nói để thực thi quyền lực.”

“Ý tưởng mới đấy.”

“Ý tưởng của tôi,” cô nói, quay lưng lại. “Hấn cắt cổ họ. Hấn không hành hung họ, không cưỡng hiếp họ, không phanh thây. Đây không phải là chuyện thô thúc tình dục, mặc dù nó liên quan đến giới tính. Nếu ông gọi đó là giới tính. Có nhiều cách thức để giết, Feeney.”

“Nói tôi nghe xem. Ai đó luôn tìm một cách mới mẻ, sáng tạo để diệt bỏ người khác.”

“Hấn dùng một con dao, và đó là phần nổi dài của cơ thể. Một vũ khí cá nhân. Hấn có thể đâm vào tim họ, thọc vào bụng họ, moi ruột...”

“Được rồi, được rồi.” Ông ta khó nhọc nuốt hạt dẻ và xua tay. “Cô không phải vẽ tranh đâu.”

“Towers ghi lại dấu ấn của bà ấy ở tòa án, tiếng nói của bà ấy là một công cụ mạnh mẽ. Metcalf, diễn viên, người trò chuyện. Furst, nói chuyện với người xem. Có lẽ đó là lý do tại sao hấn không theo tôi,” cô nói. “Nói năng không phải là nguồn gốc quyền lực của tôi.”

“Cô đang làm thế đấy, cô bé.”

“Điều đó thực sự không quan trọng,” cô nói, lắc đầu. “Cái chúng ta đang có là một gã đơn độc, với một sự nghiệp hấn không thể để lại dấu ấn sâu sắc, một kẻ chịu ảnh hưởng của một phụ nữ thành công, mạnh mẽ.”

“Phù hợp với David Angelini.”

“Đúng, và cha của hấn nếu chúng ta tính đến công việc của ông ta đang gặp rắc rối. Slade nữa. Mirina Angelini không phải là đóa hoa mong manh như tôi đã nghĩ. Cả Hammett. Ông ta yêu Towers nhưng bà ấy đón nhận ông ta không sâu sắc bằng. Thật rắc rối.”

Feeney lẩm bẩm, đứng dậy.

“Hoặc có hàng ngàn đàn ông ngoài kia, nắn chí, tức giận, mang xu hướng bạo lực.” Eve thổi phì. “Nadine ở chỗ quái nào nhỉ?”

“Này, chúng ta chưa tìm được xe của cô ta. Cô ta chưa đi xa thế đâu.”

“Có ghi nhận nào về việc dùng thẻ tín dụng của cô ta trong hai tư giờ qua không?”

“Không.” Feeney thở dài. “Nhưng, nếu cô ta quyết định rời khỏi Trái Đất thì được cũng mất nhiều thời gian biết đấy.”

“Cô ta không rời khỏi Trái Đất. Cô ta không muốn đi xa. Khỉ thật, tôi nên biết trước rằng cô ta sẽ làm điều ngu ngốc. Tôi có thể hiểu cô ta gục ngã thế nào. Tôi có thể thấy nó trong mắt cô ta.”

Eve nắn lòng, đưa tay vuốt tóc. Rồi ngón tay cô cuộn tròn, căng thẳng. “Tôi có thể thấy điều đó trong mắt cô ta,” cô lặp lại, chậm rãi. “Ôi lạy Chúa. Ánh mắt.”

“Sao? Sao?”

“Ánh mắt. Hấn thấy ánh mắt cô ấy.” Cô chồm đến điện thoại. “Cho tôi liên lạc với Peabody,” cô ra lệnh, “Cảnh sát tuần tra ở - chết tiệt, chết tiệt - cái gì nhỉ? Bốn không hai.”

“Cô có gì rồi, Dallas?”

“Chờ đã.” Cô bóp miệng. “Chờ đã.”

“Peabody.” Khuôn mặt viên cảnh sát hiện lên màn hình, sự tức giận lộ ra trên miệng. Âm thanh, giọng nói, tiếng nhạc thật huyền ảo.

“Lạy Chúa, Peabody, cô ở đâu thế?”

“Kiểm soát đám đông.” Nỗi tức giận chuyển thành lời châm chọc. “Điều hành ở Lex. Trò gì đó của người Ai len.”

“Ngày Giải phóng sáu Hạng,” Feeney nói về tự hào. “Đừng chỉ trích.”

“Cô tránh xa khỏi đám đông được không?” Eve nói to.

“Được. Nếu tôi rời vị trí và đi bộ cách xa ba tòa nhà.” Cô ta nhớ ra mình là ai. “Thưa Trung úy.”

“Khỉ thật,” Eve lẩm bẩm, đành chấp nhận. “Vụ giết Kirski, Peabody. Tôi sẽ chuyển ảnh chụp thi thể. Cô xem nhé.”

Eve lấy file, lật mở, chuyển bức ảnh chụp Kirski nằm soài trong mưa.

“Cô đã thấy cô ấy như vậy phải không? Chính xác như cô đã thấy cô ấy chứ?” Eve hỏi.

“Đúng, chính xác.”

Eve kéo hình ảnh xuống, cho vào góc bên dưới màn hình. “Mũ trùm lên mặt cô ấy. Không ai động vào mũ trùm mặt chứ?”

“Không, thưa Trung úy. Như tôi đã nêu trong báo cáo, nhóm phóng viên đã chụp hình. Tôi đã dẹp họ, niêm phong cửa. Khuôn mặt cô ấy bị che đến gần miệng. Cô ấy chưa được nhận dạng chính thức khi tôi đến hiện trường. Lời khai của nhân chứng, người phát hiện ra cái xác hoàn toàn vô dụng. Hắn bị cuồng loạn. Cô có hồ sơ rồi.”

“Đúng, tôi có hồ sơ. Cảm ơn Peabody.”

“Thế,” Feeney cất tiếng khi cô kết thúc cuộc gọi. “Điều đó nói gì với cô?”

“Hãy xem lại hồ sơ. Lời khai ban đầu của Morse.” Eve nói rõ để Feeney có thể lấy ra ngay. Họ cùng tìm hiểu Morse. Khuôn mặt anh ta ướt nhoẹt trông như do cả mưa và mồ hôi, có lẽ cả nước mắt lo sợ. Vành môi anh ta trắng bợt, ánh mắt hoảng hốt.

“Gã này run rẩy,” Feeney nhận xét. “Xác chết gây ra hiệu ứng ấy với một số người. Peabody rất khá,” ông ta nói thêm, lắng nghe. “Từ tốn, cẩn thận.”

“Đúng, cô ta sẽ thẳng tiến.” Eve lơ đãng nói.

Rồi tôi thấy đó là một người. Một cái xác. Chúa ơi, đầy máu. Có quá nhiều máu. Khắp nơi. Và cổ họng cô ấy... Tôi buồn nôn. Ta có thể ngửi thấy - tôi đã nôn. Không thể nín được. Rồi tôi chạy vào trong kêu cứu.

“Đây là điểm máu chót.” Eve đưa tay lên, vỗ vào quai hàm. “Được rồi, tìm đến đoạn tôi nói chuyện với hắn ta sau khi phát bản tin đêm hôm đó.”

Mặt hắn vẫn tái mét, cô nhận xét, nhưng hắn có cái nhếch mép hợm hĩnh đó. Cô đã hỏi hắn chi tiết như Peabody hỏi và nhận được về cơ bản là cùng những câu trả lời. Giờ bình tĩnh hơn. Điều đó cũng bình thường, dễ hiểu thôi.

Anh có chạm vào thi thể không?

Không, tôi không nghĩ thế - không. Cô ấy nằm đó, và cổ họng toác ra. Mặt cô ấy. Không, tôi không chạm vào. Tôi buồn nôn. Có lẽ cô không hiểu điều đó, Dallas. Một phản ứng rất thuần túy con người. Rất nhiều máu, và mặt cô ấy. Chúa ơi.

“Hôm qua hắn nói với tôi điều gần như y hệt.” Eve lẩm bẩm. “Hắn không bao giờ quên khuôn mặt cô ấy. Đôi mắt cô ấy.”

“Mắt của người chết rất đáng sợ. Chúng có thể ám ảnh mãi trong ta.”

“Đúng, mắt cô ấy đã ám ảnh tôi.” Cô nhìn Feeney. “Nhưng không ai nhìn thấy khuôn mặt cô ấy cho đến khi tôi đến đó vào đêm hôm ấy, Feeney. Cái mũ trùm đầu đã che lại. Không ai nhìn thấy mặt cô ấy. Trừ kẻ giết người.”

“Chúa ơi, Dallas. Cô không thực sự cho rằng tên khốn truyền thông như Morse đang làm trò cắt cổ trong thời gian rảnh rỗi đấy chứ. Hắn làm thế để gây ảnh hưởng, làm cho hắn trở nên quan trọng hơn.”

Giờ môi cô cong lên, chỉ một chút, một nụ cười hoang dã hơn là thích thú. “Đúng, hắn muốn trở thành quan trọng, đúng không? Hắn thích được chú ý. Ông làm gì nếu ông có tham vọng, thiếu đạo đức, là phóng viên hạng hai, Feeney, và ông không thể tìm những câu chuyện sốt dẻo?”

Ông ta huyết nhẹ. “Tạo ra một câu chuyện.”

“Kiểm tra thông tin về hắn. Xem xuất thân của hắn.”

Không mất nhiều thời gian để Feeney tìm được những thông tin cơ bản.

C. J. Morse sinh ở Stamford, Connecticut, cách đây ba ba năm. Đây là ngạc nhiên đầu tiên. Eve nghĩ anh ta trẻ tuổi hơn nhiều. Mẹ anh ta, đã chết, từng làm trưởng khoa khoa học máy tính ở Carnegie Mellon, nơi con trai bà ta tốt nghiệp hai chuyên ngành, truyền thông và khoa học máy tính.

“Tên khốn thông minh.” Feeney bình luận. “Xếp thứ hai mươi trong lớp.”

“Tôi tự hỏi thế có đủ thông minh không.”

Hồ sơ lao động của anh ta đa dạng. Anh ta chuyển việc từ đài này sang đài khác. Một năm làm tại chi nhánh nhỏ gần thành phố quê nhà. Sáu tháng làm việc cho một đài vệ tinh ở Pennsylvania. Gần hai năm làm việc cho một kênh hàng đầu tại New Los Angeles, rồi một thời gian làm tại một hãng độc lập mới toé ở Arizona trước khi quay về miền Đông. Một bận khác ở Detroit trước khi đến New York. Anh ta làm việc cho All News 60, rồi gần đây chuyển sang Kênh bảy lăm, lúc đầu ở ban tin tức xã hội, rồi chuyển sang tin chính sự.

“Hắn không làm lâu một công việc. Kênh bảy lăm là kỷ lục của hắn, ba năm. Và không thấy nói đến người cha trong hồ sơ gia đình.”

“Chỉ có bà mẹ,” Feeney đồng ý. “Một phụ nữ thành đạt, có địa vị cao.” Một bà mẹ đã chết, cô nghĩ. Họ phải kiểm tra xem bà ta chết thế nào.

“Kiểm tra hồ sơ tiền án.”

“Không tiền án,” Feeney nói, cau mày trước màn hình. “Một kẻ có đời sống trong sạch.”

“Vào phần vị thành niên. À, à,” cô nói, đọc dữ liệu. “Chúng ta có một hồ sơ bị che giấu, Feeney. Ông nghĩ kẻ có đời sống trong sạch đã làm gì xấu xa vào thời trẻ hoài phí của hắn đến mức ai đó lấy tay che lại?”

“Không mất nhiều thì giờ để tìm.” Ông ta hớn hở, ngón tay sẵn sàng nhảy múa. “Tôi sẽ cần thiết bị riêng, và Chỉ huy bật đèn xanh.”

“Cứ làm đi. Tìm trong từng vị trí công việc. Xem có rắc rối nào không. Tôi sẽ đảo qua chỗ Kênh bảy lăm, sẽ có cuộc nói chuyện vui vẻ, mới mẻ với gã.”

“Để tóm hắn, chúng ta cần hơn là một sự trùng khớp khả dĩ với hồ sơ tâm lý.”

“Chúng ta sẽ có nó.” Cô khoác bộ dây đai đeo vai. “Ông biết đấy, nếu tôi không có ác cảm cá nhân với hắn ta, có lẽ tôi đã nhận ra điều này từ trước. Ai hưởng lợi từ những vụ giết người? Truyền thông.” Cô đeo vũ khí vào. “Vụ vụ đầu tiên diễn ra khi Nadine rời Trái Đất đi làm phóng sự, thuận lợi quá. Morse có thể xí chân vào.”

“Còn Metcalf?”

“Tên khốn có mặt ở hiện trường trước cả khi tôi đến. Chuyện đó đã làm tôi tức điên, nhưng nó không gây nghi ngờ. Hắn quá bình thường. Rồi ai tìm thấy xác Kirski? Ai đã lên sóng trong vòng vài phút cung cấp bản tường trình của riêng mình?”

“Điều đó không có nghĩa hần là kẻ giết người. Đó chính là điều phòng công tố định nói.”

“Bọn họ muốn mối liên hệ. Những đánh giá.” Cô nói khi tiến ra cửa. “Sẽ có mối liên hệ chết tiệt đó.”

19. Chương 19

Eve lướt vội qua phòng tin tức, xem các màn hình. Không có dấu hiệu của Morse, nhưng điều đó không khiến cô lo lắng. Đây là một nơi rộng lớn. Và hần không có lý do để trốn, không có lý do để lo lắng.

Cô không định cho hần lý do.

Kế hoạch cô đã vạch ra trên đường rất đơn giản. Không thỏa mãn như việc túm bộ tóc chải chuốt của hần lôi về đồn, nhưng đơn giản hơn.

Cô sẽ nói chuyện với hần về Nadine, để lộ rằng cô đang lo lắng. Từ đây, hiển nhiên câu chuyện được lái sang Kirski. Cô có thể đóng vai cảnh sát tốt bụng, vì động cơ thiện chí. Cô có thể đồng cảm với nỗi sợ hãi của hần, thêm một câu chuyện về lần đầu tiên cô đụng độ người chết để mời hần. Cô thậm chí sẽ đề nghị hần giúp đỡ phát táng hình của Nadine, chiếc xe của cô ta, và đồng ý hợp tác với hần.

Không quá thân thiện, cô quả quyết. Phải tỏ ra miễn cưỡng, pha thêm nài nỉ. Nếu cô nghĩ đúng về hần, hần sẽ thích cái sự thật rằng cô cần hần, và rằng hần có thể lợi dụng cô để tăng thời lượng lên sóng.

Lại nữa, nếu cô nghĩ đúng về hần, Nadine có thể đã chết.

Eve xua đi ý nghĩ đó. Không thể thay đổi được, và nuối tiếc cũng tạm lui lại đã.

“Cô tìm gì à?”

Eve liếc xuống. Người phụ nữ quá hoàn hảo, Eve hần rất muốn kiểm tra xem cô ta có phải người thật không. Khuôn mặt cô ta có lẽ được đeo gọt từ thạch cao, đôi mắt đánh màu lục bảo lóng lánh, đôi môi phủ bột đá hồng ngọc. Các tài năng lên sóng truyền hình thường nổi tiếng vì ứng tiền lương ba năm đầu để chăm sóc sắc đẹp.

Eve nghĩ cô ta hần phải dùng tiền lương năm năm đầu, trừ phi người này sinh ra trong may mắn. Tóc màu đồng, đuôi tóc nhuộm vàng bôi cao trên khuôn mặt đẹp đến choáng ngợp. Giọng nói được luyện tập cho trầm ấm, truyền tải khéo gợi tình dục.

“Dòng tin lá cải, đúng không?”

“Thông tin xã hội. Larinda Mars.” Cô ta giơ ra bàn tay, những ngón dài, hoàn hảo, đầu móng tay nhọn hoắt, màu đỏ tươi. “Còn cô là Trung úy Dallas.”

“Mars. Nghe quen quá.”

“Hần rồi.” Nếu có khó chịu về việc Eve không nhận ra cô ta ngay, thì Larinda cũng đã che giấu rất giỏi đằng sau nụ cười với hàm răng trắng bóng và giọng nói phẳng chất Anh thượng lưu. “Mấy tuần nay tôi cố tìm được một cuộc phỏng vấn với cô và người đồng hành quyến rũ của cô. Cô không trả lời tin nhắn của tôi.”

“Thói quen xấu của tôi. Tôi nghĩ đời sống riêng là chuyện riêng tư.”

“Khi cô yêu một người như Roarke, đời sống riêng sẽ trở thành phạm vi công cộng.” Ánh mắt cô ta lướt xuống, khựng lại như cái móc câu ở khe ngực Eve. “Ồi, ôi, nó khá phô trương đấy. Quà của Roarke?”

Eve nén tiếng chửi thề, lấy tay che viên kim cương. Cô bắt đầu có thói quen đùa nghịch nó trong khi suy nghĩ và đã quên giấu nó vào trong áo.

“Tôi đang tìm Morse.”

“Hừm.” Larinda đã ước lượng kích cỡ và giá trị của viên đá. Nó sẽ chiếm một phần đáng kể trong bản tin của cô ta. Cảnh sát đeo một cục đá bạc tí. “Tôi có thể giúp cô. Và đổi lại cô giúp tôi một việc. Tối nay tại

nhà Roarke có bữa tiệc nhỏ.” Cô ta chớp hàng mi hai màu hai lớp khác thường. “Giấy mời của tôi có lẽ đã bị thất lạc.”

“Đó là việc của Roarke. Đi mà nói với anh ấy.”

“Ồ.” Một chuyên gia mặc cả, Larinda thẳng người lại. “Vây, anh ta tổ chức buổi tiệc? Tôi nghĩ khi một người đàn ông quen với việc ra quyết định, anh ta sẽ không hỏi ý kiến cô gái nhỏ của mình.”

“Tôi không phải là gái nhỏ của ai hết.” Eve quật lại trước khi cô có thể ngăn mình. Cô hít hơi cho bình tĩnh, đánh giá lại khuôn mặt đẹp kỳ quái. “Hay lắm, Larinda.”

“Đúng thế. Vây, giấy mời tối nay thế nào? Tôi có thể giúp cô đỡ tốn khá nhiều thời gian tìm Morse,” cô ta nói thêm, khi Eve nhú mắt nhìn quanh căn phòng.

“Chúng mình đi, và chúng ta sẽ xem.”

“Anh ta rời đi năm phút trước khi cô bước vào.” Không cần nhìn, Larinda nhấn điện thoại, để cuộc gọi đến ở chế độ chờ. Cô ta thành thạo sử dụng bút chỉ nhỏ nhắn thay vì móng tay đắt tiền. “Vội vãi, có thể nói vậy, anh ta suýt đẩy tôi ngã khỏi cầu thang. Trông anh ta khá mệt. Tội nghiệp cu cậu.”

Cái giọng nanh nọc đó khiến Eve có cảm giác đồng điệu với Larinda. “Cô không ưa anh ta.”

“Một kẻ đê tiện,” Larinda nói bằng giọng du dương. “Nghề này rất cạnh tranh, cô bạn ạ, và tôi không phản đối chuyện đôi khi phải giẫm lên lưng người khác để tiến lên. Morse là hạng người dám giẫm lên lưng người khác, rồi lén lút đá vào hạ bộ và không bao giờ e ngại. Hắn đã thử làm thế với tôi khi chúng tôi còn làm chung ở ban thông tin xã hội.”

“Rồi cô xử lý thế nào?”

Cô ta lắc bờ vai đẹp đẽ. “Bạn thân mến, tôi xới tái những kẻ như hắn cho bữa sáng ấy chứ. Tuy nhiên, hắn ta không hoàn toàn tồi tệ thế, hắn giỏi nghiên cứu, và lên hình rất ổn. Chỉ là hắn nghĩ hắn quá nam tính, không nên làm ở mục tin lá cải.”

“Thông tin xã hội,” Eve đính chính, và mỉm cười.

“Đúng. Dù sao tôi không phiền lòng khi thấy hắn chuyển sang tin chính sự. Cô sẽ thấy hắn cũng không có bạn bè ở đó. Hắn đã chơi đùa Nadine.”

“Sao?” Tiếng chuông ngân lên trong đầu Eve.

“Hắn muốn độc diễn, hắn muốn đánh quả lẽ. Mỗi lần làm bản tin với cô ấy, hắn lại giở những trò vặt vãnh. Cướp lời của cô ấy, thêm cho hắn vài giây. Xóa bài tin của cô ấy. Một vài lần TelePrompTer hủy bài tin của cô ấy. Không ai có thể chứng minh được, nhưng Morse là chuyên gia điện tử.”

“Thế sao?”

“Chúng tôi đều ghét hắn,” cô ta nói hớn hở. “Ngoại trừ mấy vị trên cao. Các sếp nghĩ hắn thu hút khán giả tốt và đánh giá cao bản năng giết người của hắn.”

“Tôi tự hỏi họ có nghĩ vậy thật không,” Eve lẩm bẩm. “Hắn đi đâu rồi?”

“Chúng tôi không dừng lại trò chuyện, nhưng trông bộ dạng hắn ta, tôi nghĩ hắn về nhà ngủ. Trông hắn thực sự bệ rạc.” Cô ta lắc bờ vai tròn trịa, truyền đi mùi hương phảng phất. “Có lẽ hắn vẫn còn run sợ về chuyện phát hiện ra Louise, có lẽ tôi nên tỏ ra thông cảm nhiều hơn, nhưng thật khó mà thông cảm được với Morse. Giờ, vé mời thế nào?”

“Phòng làm việc của hắn ở đâu?”

Larinda thở dài, chuyển điện thoại sang chế độ tin nhắn và đứng dậy. “Đằng kia.” Cô ta lướt đi qua các dãy ghế, minh chứng rằng cơ thể của cô ta cũng tuyệt đối ấn tượng chẳng thua gì khuôn mặt. “Bất kể đang tìm kiếm gì, cô cũng không thấy đâu.” Cô ta ngoái cười tinh quái. “Hắn đã làm gì à? Hay cuối cùng thì người ta ban hành luật quy định xu hướng đê tiện cũng là tội phạm?”

“Chỉ là tôi cần nói chuyện với hắn. Tại sao tôi sẽ không tìm thấy gì?”

Larinda dừng lại ở góc phòng nhỏ, mặt bàn hướng ra ngoài khiến bất cứ ai ngồi đằng sau nó đều dựa lưng vào tường và mặt hướng nhìn ra giữa phòng. Dấu hiệu của chứng hoang tưởng đoán nhận, Eve nghĩ.

“Hắn không bao giờ để lại gì hết, dù chỉ là giấy nhắc việc nhỏ nhặt nhất, mẫu ghi chú cón con nhất. Có đứng dậy gãi móng hắn cũng tắt máy tính. Cáo buộc ai đó đã ăn trộm một số nghiên cứu trong công việc khác của hắn. Hắn thậm chí còn dùng thiết bị kích âm, để hắn có thể nói thầm khi gọi điện khiến không ai nghe được. Như thế tất cả chúng tôi đều căng tai lên đớp lấy mấy lời vàng ngọc thốt ra từ họng hắn ấy.”

“Vây, làm sao cô biết hắn dùng máy kích âm?”

Larinda cười. “Hỏi hay lắm, Trung úy. Bàn làm việc của hắn cũng có khóa,” cô ta nói thêm. “Các đĩa đều được bảo mật.” Cô ta ngược nhìn dưới hàng mi nhuộm vàng ở đuôi. “Là thám tử, cô có thể tìm ra làm thế nào tôi biết được.”

Giờ, giấy mời thế nào?”

Căn phòng hoàn hảo, Eve nghĩ. Hết sức hoàn hảo cho ai làm việc vất vả, rồi vội vã chạy ra, ốm lẫn. “Hắn có nguồn tin ở Sở Cảnh sát không?”

“Tôi đoán là có, mặc dù tôi không thể tưởng tượng ra một con người thực sự nào có thể giao du với Morse.”

“Hắn có nói gì về chuyện đó không, hoặc khoác lác về nó?”

“Này, theo lời Morse, hắn có nguồn tin cao cấp nhất ở bốn góc vũ trụ.” Giọng cô ta mất chút vẻ tỉnh táo trong sự cay độc, và thì thầm nghe chẳng khác gì giọng vùng Queens. “Nhưng hắn không bao giờ vượt qua được Nadine. À, cho đến vụ giết Towers, nhưng hắn không làm được lâu.”

Tim Eve đập thành thịch, mạnh mẽ và đều đặn. Cô gật đầu, quay gót.

“Này,” Larinda gọi với theo. “Tối nay thế nào? Phải có đi có lại chứ, Dallas.”

“Không mang máy quay, nếu không cô sẽ bị chặn trước khi được vào trong.” Eve cảnh báo và tiếp tục bước.

Vì cô nhớ lại mình vào những ngày làm cảnh vệ, và tham vọng của mình, Eve đề nghị Peabody hỗ trợ cho mình.

“Hắn sẽ nhớ khuôn mặt cô.” Eve sốt ruột chờ đợi khi thang máy chạy lên tầng ba ba tòa nhà Morse ở. “Hắn rất giỏi nhớ các khuôn mặt. Tôi không muốn cô nói gì trừ phi tôi gọi ý, nói ngắn thôi. Và tỏ ra nghiêm nghị.”

“Tôi sinh ra đã nghiêm nghị rồi.”

“Có lẽ thỉnh thoảng cô nên tận dụng vẻ đẹp của mình. Trông cô hơi... lo lắng.”

Khóe miệng Peabody giật mạnh. “Đúng là tôi thích sử dụng nó, nhưng không thể làm thế khi có sự hiện diện của người cấp bậc cao hơn.”

“Cô làm được đấy.” Cô bước ra khỏi thang máy, rẽ trái. “Feeney vẫn kiểm tra dữ liệu, nên tôi không thể gây áp lực cho ông ta như mong muốn. Sự thật là, có thể tôi sai.”

“Nhưng cô không nghĩ thế.”

“Phải, tôi không nghĩ thế. Nhưng tôi đã sai về David Angelini.”

“Cô tạo ra một vụ việc suy đoán hợp lý, và anh ta trông đầy cảm giác tội lỗi khi thẩm vấn.” Trước cái nhìn ngẫu nhiên của Eve, Peabody đỏ mặt. “Các cảnh sát tham gia vào một vụ án được quyền xem mọi dữ liệu liên quan đến vụ án.”

“Tôi biết quy định đó, Peabody.” Rất lạnh lùng, quan cách, Eve khai báo vào máy đàm thoại nội bộ ở lối vào. “Cô đang muốn có phù hiệu thám tử, cảnh sát Peabody?”

Peabody nghiêm vai. “Vâng, thưa Trung úy.”

Eve chỉ gật đầu, khai báo, và đợi. “Xuống hành lang, Peabody, xem lối thoát khẩn cấp có an toàn không.”

“Thưa Trung úy?”

“Xuống hành lang,” Eve nhắc lại, nhìn chăm trước ánh mắt bối rối của Peabody. “Đó là lệnh.”

“Vâng, thưa Trung úy.”

Lúc Peabody quay lưng, Eve lấy thẻ mã tổng ra và mở cửa. Cô kéo cửa hé mở và cho thẻ vào túi trước khi Peabody quay lại.

“An toàn, thưa Trung úy.”

“Tốt. Có vẻ hần không ở nhà, trừ phi... À, nhìn xem, Peabody, cửa không khóa kỹ.”

Peabody nhìn vào cửa, rồi nhìn lại Eve, và dẩu môi. “Tôi sẽ coi rằng đây là bất thường. Có lẽ chúng ta có một vụ đột nhập ở đây, Trung úy. Ông Morse có lẽ đang gặp rắc rối.”

“Cô có lý, Peabody. Đưa việc này vào hồ sơ.” Trong khi Peabody mở máy ghi âm, Eve mở cửa, lòi vũ khí ra. “Morse? Tôi là Trung úy Dallas, Sở Cảnh sát New York. Cửa vào không khóa. Chúng tôi nghi ngờ có người đột nhập, chúng tôi đang vào nhà.” Cô bước vào, ra hiệu cho Peabody đứng yên.

Cô bước vào phòng ngủ, kiểm tra các tủ, liếc nhìn hệ thống liên lạc chiếm nhiều chỗ hơn cả giường.

“Không có dấu hiệu kẻ xâm nhập,” cô nói với Peabody, rồi đi vào bếp. “Chú chim nhỏ bay đi đâu rồi nhỉ?” Cô tự hỏi. Lôi điện thoại ra, cô liên lạc với Feeney. “Cho tôi tất cả những gì ông biết tới giờ. Tôi đang ở nhà hần, hần không có nhà.”

“Tôi đang làm dở, nhưng tôi nghĩ cô sẽ thích nó. Trước hết, trong hồ sơ vị thành niên - và tôi đã phải đánh vật với nó, cô bé. Tên C. J. hồi nhỏ gặp rắc rối với giáo viên khoa học xã hội, lúc hần mười tuổi. Bà giáo không cho hần điểm A trong một bài tập.”

“À, mụ khốn.”

“Rõ ràng hần nghĩ thế đấy. Hần đột nhập vào nhà bà ấy, phá tan tành. Và giết con chó nhỏ.”

“Lạy Chúa, giết con chó của bà ấy ư?”

“Cắt cổ con chó, Dallas. Đến tận mang tai. Cuối cùng phải đi trị liệu bắt buộc, được tạm tha, và làm công ích.”

“Hay lắm.” Eve cảm thấy những mảnh nhỏ đang trôi về đúng chỗ. “Cứ tiếp tục đi.”

“Được rồi. Tôi ở đây để phục vụ. Anh bạn của chúng ta lái chiếc xe Rocket mới cứng, hai chỗ ngồi.”

“Chúa phù hộ ông, Feeney.”

“Nữa,” ông ta nói, hơi vẻ làm bộ. “Khi lớn lên công việc đầu tiên của hần là ở một đài nhỏ tại thành phố quê nhà. Hần bỏ việc khi một phóng viên khác vượt mặt hần trong một lần lên sóng. Một phụ nữ.”

“Đừng dừng lại. Tôi nghĩ tôi yêu ông mất rồi.”

“Cảnh sát nào mà không yêu tôi. Vì khuôn mặt đẹp trai của tôi đấy. Công việc tiếp theo, hần được lên sóng, chỉ vào cuối tuần, thay thế cho phóng viên cấp một và cấp hai. Bỏ đi trong giận dữ, cáo buộc phân biệt đối xử. Đổ lỗi cho người biên tập, nữ.”

“Càng lúc càng hay.”

“Nhưng đây mới chuyện lớn. Đài truyền hình hần làm ở California. Hần làm khá tốt ở đấy, nhảy từ phóng viên hạng ba, có được bản tin thường xuyên vào giữa ngày, dẫn chương trình chung.”

“Với một phụ nữ?”

“Đúng, nhưng đấy không phải phát súng lớn, Dallas. Đợi đã. Cô gái xinh đẹp làm mục thời tiết rất được hâm mộ. Giám đốc thích cô ta quá nên họ để cô ta làm một số chuyên mục giữa ngày. Thứ hạng tăng lên khi cô ta tham gia, và cô ta bắt đầu tạo uy thế của riêng mình. Morse bỏ làm, bảo rằng hần từ chối làm việc với người không chuyên nghiệp. Lúc đấy là ngay trước khi cô gái dự báo thời tiết có cú đột phá lớn, diễn lại một vai quan trọng trong một vở kịch. Muốn đoán tên cô ta không?”

Eve nhắm mắt. “Nói với tôi đó là Yvonne Metcalf đi.”

“Cho Trung úy một điều xì gà. Metcalf có ghi chú về cuộc gặp với Gã Đần độn từ những ngày ít nắng. Tôi khá chắc rằng hắn ra tìm cô ta trong thành phố xinh đẹp của chúng ta. Buồn cười là trong tường trình hắn chưa bao giờ đề cập đến chuyện bọn họ từng là bạn. Như thế đã cho thấy ánh sáng rõ ràng đáng kể về bọn họ rồi chứ.”

“Tôi yêu ông kinh khủng. Tôi sẽ hôn khuôn mặt xấu xí của ông.”

“Này, nó lưu lại đấy. Vợ tôi bảo thế đấy.”

“Đúng vậy. Tôi cần lệnh khám xét, Feeney, và tôi cần ông ở đây, tại nhà Morse để mở máy tính của hắn.”

“Tôi đã yêu cầu lệnh khám. Tôi sẽ bảo người ta chuyển cho cô ngay khi được chấp nhận. Giờ tôi lên đường đây.”

Đôi khi bánh xe lăn trơn tru. Eve có lệnh khám và Feeney có mặt trong vòng ba mươi phút. Cô đã hôn ông ta, nồng nhiệt đến mức khiến ông ta đỏ mặt như củ cải đường lai.

“Đóng cửa, Peabody, rồi trông chừng phòng khách. Đừng ngại làm gì có ích.”

Eve chuyển qua phòng ngủ, trước Feeney hai bước chân. Ông ta đang siết chặt hai bàn tay vào nhau.

“Hệ thống thật đẹp,” ông ta nói. “Cho dù tội lỗi của hắn là gì, tên khốn hiểu rõ máy tính của hắn. Sẽ là một niềm sung sướng khi nghịch ngợm nó.” Ông ta ngồi xuống khi Eve bắt đầu mò tìm trong các ngăn tủ.

“Ấm ảnh với các thứ thời thượng,” cô nhận xét. “Không có gì tỏ rõ dấu hiệu về phong cách trang phục, không có gì quá đắt tiền.”

“Hắn dồn hết tiền vào đồ chơi.” Feeney nhồm vai, nhúu mày. “Gã này trân trọng thiết bị của hắn, và hắn cẩn thận. Mật mã đặt khắp nơi. Lạy Chúa, hắn có hệ thống an toàn.”

“Cái gì?” Eve đứng dậy. “Cho các thiết bị tại nhà sao?”

“Hắn đặt một hệ thống, được rồi.” Feeney rón rén lui lại. “Nếu tôi không dùng đúng mật mã, dữ liệu sẽ bị xóa. Thật lạ là nó cũng được nhận dạng bằng giọng nói. Sẽ không dễ để tôi truy cập, Dallas. Tôi sẽ phải mang đến vài thiết bị, và sẽ mất thời gian.”

“Hắn đang chạy trốn. Tôi biết hắn đang chạy trốn. Hắn biết chúng ta đang đuổi theo hắn.”

Cô lùi gót, xem xét các khả năng: Rò rỉ - con người - hoặc rò rỉ thông tin điện tử.

“Gọi các nhân viên giỏi nhất của ông đến đây. Ông đến kiểm tra máy tính ở đài truyền hình. Đó là nơi hắn ở trước khi chạy trốn.”

“Đêm nay sẽ dài đây.”

“Trung úy.” Peabody đến cửa. Khuôn mặt cô ta điềm tĩnh, nhưng đôi mắt thì không. Và đôi mắt đang nảy lửa. “Tôi nghĩ cô nên xem cái này.”

Trong phòng khách, Peabody ra dấu về phía chiếc trường kỷ vuông vắn. “Tôi đang kiểm tra sơ sơ. Có lẽ đã bỏ qua nó, nếu như cha tôi không thích làm các đồ lật vật. Ông ấy luôn cho vào những ngăn tủ bí mật và ô giấu đồ. Chúng tôi phát hiện ra, thường chơi trò tìm kho báu. Tôi tò mò khi thấy cái núm phía bên hông. Trông nó như một vật trang trí bình thường mô phỏng loại chốt xoay kiểu cũ.” Cô ta bước qua phía trước ghế và thao tác.

Eve hầu như có thể cảm thấy gai ốc nổi lên trên da.

Giọng nói Peabody tăng chừng quãng tám. “Kho báu bí mật.”

Eve thấy tim mình nảy lên một cái, rất mạnh. Trong một ngăn dài rộng kéo ra từ dưới lớp nệm là một chiếc ô màu tím và một chiếc giày cao gót có sọc trắng đỏ.

“Tóm được hắn rồi.” Eve quay sang Peabody, cười mạnh mẽ và dữ dội. “Cảnh sát Peabody, cô vừa mới tiến một bước rất dài đến phù hiệu thám tử đấy.”

“Người của tôi bảo cô đang quấy rầy anh ta.”

Eve quắc mắt nhìn khuôn mặt Feeney trên điện thoại. “Tôi chỉ đang yêu cầu anh ta cập nhật định kỳ.” Cô bước xa khỏi nhóm nhân viên khám xét lúc này đang tìm kiếm phòng khách nhà Morse. Họ bật các đèn sáng lên. Mặt trời đang tắt dần.

“Và can thiệp vào công việc của anh ta. Dallas, tôi đã bảo cô điều đó sẽ làm chậm trễ công việc. Morse là chuyên gia khoa học máy tính. Hẳn biết các thủ thuật.”

“Hắn hẳn phải viết nó ra, Feeney. Giống như một bài phóng sự chết tiệt. Và nếu hắn tóm được Nadine, điều đó cũng được ghi lại ở một trong những chiếc đĩa khốn kiếp kia.”

“Tôi đồng ý với cô điểm này, cô bé, nhưng ghi cổ nhân viên của tôi không giúp tải dữ liệu nhanh hơn đâu. Để chúng tôi làm việc ở đây, lạy Chúa. Đêm nay cô không có việc gì vui à?”

“Gì cơ?” Cô nhăn mặt. “Ồ khi thật.”

“Đi mặc váy tiệc của cô đi, và để chúng tôi yên.”

“Tôi sẽ không đi mặc như một ả bả đậu và ăn bánh tiệc trong khi hắn còn ở ngoài kia.”

“Hắn sẽ ở ngoài kia, cho dù cô có mặc gì. Nghe đây, chúng ta có mạng lưới khắp thành phố tìm kiếm hắn, xe của hắn. Căn hộ của hắn đang bị giám sát nghiêm ngặt, cũng như đài truyền hình. Cô chẳng giúp gì ở đây được. Đây là phần việc của tôi.”

“Tôi có thể...”

“Làm chậm tiến độ bằng cách bắt tôi nói chuyện với cô,” ông ta quát. “Đi đi, Dallas. Khi có được gì, dù chỉ chút xíu, tôi sẽ gọi.”

“Chúng ta đã tìm ra hắn, Feeney. Chúng ta đã tìm ra đó là ai, là cái gì.”

“Để tôi cố tìm cho được ở đâu. Nếu Nadine Furst còn sống, mỗi phút đều đáng giá.”

Đó là điều ám ảnh cô. Cô muốn tranh luận, nhưng không có lý lẽ. “Được rồi, tôi sẽ đi, nhưng...”

“Đừng gọi cho tôi,” Feeney nói. “Tôi sẽ gọi cho cô.” Ông ta ngắt máy trước khi cô kịp chửi thề.

Eve đang cố gắng hết sức để hiểu các mối quan hệ, tầm quan trọng của việc cân bằng cuộc sống và nghĩa vụ, giá trị của thỏa hiệp. Cái cô có với Roarke vẫn còn đủ mới mẻ để hòa vào một cách dễ dàng, giống như một chiếc giày hơi kém thoải mái, nhưng vẫn đáng yêu đến mức phải mang nó cho đến khi nó giãn ra vừa khít.

Nên cô chạy tức tốc lên phòng ngủ, thấy anh đang đứng ở khu thay đồ, và sẵn sàng chiến lược tự vệ.

“Đừng có bực mình vì em về muộn đấy. Summerset đã xử lý rồi.” Cô tháo dây đai, vút lên ghế. Roarke vừa cài xong khuy áo vàng ở cổ tay, bàn tay thanh lịch, vững chắc.

“Em không trả lời Summerset.” Anh lại nhìn cô, cô liếc mắt khi cởi áo sơ mi. “Không cả với anh.”

“Nghe này, em có việc.” Hở trần từ thắt lưng trở lên, cô buông người xuống ghế để tháo ủng. “Em đã bảo là sẽ ở đây, và em đang ở đây. Em biết khách khứa sẽ đến trong mười phút nữa.” Cô vút chiếc ủng sang bên cạnh khi những lời cau có của Summerset lướt qua đầu. “Em sẽ sẵn sàng. Em không mất cả tiếng đồng hồ để mặc váy và bôi trát mặt đâu.”

Ủng đã tháo, cô cong hông và lắc lư cởi quần jean. Trước khi quần kịp rơi xuống sàn, cô lao vào phòng tắm bên cạnh. Mỉm cười trước cách lẩn trốn đó, Roarke đi theo cô.

“Không phải vội đâu, Eve. Em không phải cần đến đúng giờ bữa tiệc cocktail, cũng chẳng bị phạt vì chậm trễ đâu.”

“Em đã bảo sẵn sàng ngay mà.” Cô đứng dưới vòi hoa sen phun chéo, bôi thứ chất lỏng xanh nhạt lên tóc. Bọt xà phòng thấm vào mắt. “Em sắp xong rồi.”

“Tốt, nhưng sẽ không ai khó chịu nếu hai mươi phút nữa em xuống, hoặc thậm chí là ba mươi phút. Em có nghĩ anh bực bội vì em có cuộc sống khác không?”

Cô dụi đôi mắt cay xè, cố nhìn anh qua làn hơi bọt xà phòng. “Có lẽ.”

“Thế em sẽ phải thất vọng đấy. Nếu em còn nhớ, anh đã gặp em qua cuộc sống kia. Và anh cũng có rất nhiều nghĩa vụ khác.” Anh ngắm nhìn cô vuốt tóc. Thật vui thú khi nhìn cô ngửa mặt ra sau, làn nước và xà phòng trôi xuống tuột khỏi da cô. “Anh không định giam kín em. Anh chỉ cố sống cùng em.”

Cô thổi lọn tóc ướn ra khỏi mắt khi anh mở khăn tắm để cô lau người. Cô bước đến, xoay người. Rồi làm anh ngạc nhiên bằng cách đưa hai tay ôm mặt anh và bất ngờ hôn thật nồng nhiệt.

“Không dễ dàng đâu.” Cô bước vào bồn và nhấn công tắc thổi ra làn hơi ấm, khô lên người. “Em có thể có phần khó khăn khi giữ lấy lòng tự tôn của mình. Đôi khi em tự hỏi tại sao anh không hạ gục em khi em bắt đầu yêu anh.”

“Anh cũng đã nghĩ đến, nhưng em thường có vũ khí.”

Khô ráo và thơm tho nhờ loại xà phòng nước hoa, cô bước ra. “Giờ em không có gì.”

Anh ôm ngang hông cô, rồi vuốt tay xuống cặp mông chắc nịch. “Anh nghĩ đến những thứ khác, khi em không mặc gì.”

“Ồ.” Cô quàng tay qua cổ anh, thích thú khẽ nhón chân lên để họ mắt chạm mắt, môi kề môi. “Như cái gì?”

Đầy tiếc rẻ, anh đẩy cô ra tầm tay. “Sao em không cho anh biết tại sao em phản kích thế?”

“Có lẽ vì em thích nhìn anh trong chiếc áo sơ mi đẹp đẽ này.” Cô quay đi, giật chiếc áo choàng ngắn trên móc treo. “Hoặc có lẽ em bị kích thích bởi ý nghĩ đi đôi giày khiến lòng bàn chân em đau điếng trong mấy tiếng sắp tới.”

Cô nhìn vào gương, nghĩ mình buộc phải bơi lên một chút loại phần Mavis luôn nhét cho cô. Rướn người lại gần gương, cô làm cho lông mi sẫm hơn và dài hơn.

“Cũng có thể,” cô tiếp tục nhìn xung quanh, “bởi vì cảnh sát Peabody đã tìm thấy kho báu bí mật.”

“Peabody thật tuyệt. Kho báu bí mật nào thế?”

Eve đánh mắt phải, rồi nhấp nháy mắt thành thạo. “Một chiếc ô, và một chiếc giày.”

“Em tìm ra hẩn rồi.” Roarke nắm vai cô, hôn vào gáy. “Chúc mừng.”

“Bọn em mới sắp tóm được hẩn thôi,” cô đính chính. Cô cố nhớ phải làm gì tiếp theo và chọn son môi. Mavis đã quảng cáo tác dụng của thứ thuốc bôi môi này, nhưng Eve thận trọng vì màu thuốc lưu lại đến ba tuần. “Bọn em đã có vật chứng. Bên khám xét xác nhận dấu vân tay của hẩn trên các đồ vật. Vân tay của hẩn và của nạn nhân là những dấu vân tay duy nhất trên chiếc ô. Vài dấu khác trên chiếc giày, nhưng bọn em nghĩ dấu vân tay đó là của người bán hàng hoặc khách hàng khác. Giày mới, hầu như chưa xước để, cô ta mua mấy đôi ở Saks ngay trước khi chết.”

Cô quay lại phòng ngủ, nhớ ra loại kem thơm Roarke mang từ Paris về, giữ chiếc áo choàng ra để xức kem.

“Vấn đề là, bọn em chưa bắt được hẩn. Bằng cách nào đó hẩn đã biết rằng em đang tìm đến nên đã trốn biệt. Feeney đang làm việc với máy tính của hẩn xem có thể tìm ra một số dữ liệu giúp đưa bọn em đến chỗ hẩn không. Mạng lưới đã triển khai, nhưng có lẽ hẩn đã trốn khỏi thành phố. Lẽ ra em đã không tới bữa tiệc đêm nay, nhưng Feeney mắng mỏ em. Nói rằng em đang làm phiền người của ông ta.”

Cô mở tủ, lựa chọn một lúc, nhắm vào chiếc váy nhỏ màu đồng. Cô lấy nó ra, ướm thử. Ống tay dài và chặt, cổ hở sâu. Chiếc váy ngắn cũn cỡn.

“Em có phải mặc gì dưới chiếc váy này không?”

Anh với đến ngăn tủ trên cùng, kéo ra một hình tam giác màu sắc phù hợp được gọi một cách hài hước là đồ lót. “Cái này được đấy.”

Cô đón lấy từ cú ném nham hiểm của anh. “Lạy Chúa,” cô nói sau khi liếc vội vào gương. “Sao phải bận tâm?” Vì quá muộn chẳng thì giờ đâu tranh cãi, cô bước vào chiếc váy và bắt đầu kéo cái trang phục ôm sát đó lên.

“Thật thích thú khi ngắm em mặc đồ, nhưng lúc này anh nghĩ đến chuyện khác.”

“Em biết, em biết. Anh xuống trước đi. Em sẽ xuống ngay.”

“Không, Eve. Ai?”

“Ai?” Cô chỉnh vai dưới cho đúng vị trí. “Em chưa nói sao?”

“Chưa,” Roarke nói với vẻ kiên nhẫn đáng khâm phục. “Em chưa.”

“Morse.” Cô thò tay vào tủ tìm giày.

“Em đùa à.”

“C. J. Morse.” Cô nâng giày lên như đang cầm vũ khí, mắt tối sầm và nhìn chăm. “Và khi em bắt được gã khốn kiếp này, hẳn sẽ có nhiều thời gian lên sóng hơn hẳn từng mơ tưởng.”

Điện thoại nội bộ đổ chuông. Giọng nói không được trông chờ của Summerset phát ra. “Những vị khách đầu tiên đang đến, thưa cậu.”

“Tốt lắm. Morse ư?” Anh nói với Eve.

“Đúng thế. Em sẽ kể cho anh trong bữa tiệc.” Cô luồn tay vuốt tóc. “Em đã bảo xong ngay mà. Ồ, Roarke này?” Ngón tay cô đan vào tay anh khi họ sắp bước ra khỏi phòng. “Em cần anh chấp thuận một khách mời phút cuối của em. Larinda Mars.”

20. Chương 20

Eve nghĩ có lẽ còn những cách tệ hơn để đợi qua giai đoạn cuối cùng của một cuộc điều tra. Ví như bầu không khí bao phủ trong văn phòng tù túng của cô ở Sở Cảnh sát, hay thứ thức ăn chắc chắn đã lưu cữu lâu ngày trong căng tin.

Roarke đã mở phòng chiêu đãi mái vòm ốp sàn gỗ bóng loáng với những bức tường gương và đèn sáng chói lóa. Những chiếc bàn cong, dài chạy dọc theo cung tường đặt đầy những món ăn dùng tay bốc kỳ lạ được bài trí đẹp mắt.

Những quả trứng nho nhỏ đầy màu sắc của loài bò câu lùn được nuôi ở nông trại trên mặt trăng, tôm hồng phớt ở biển Nhật Bản, pho mát hấp dẫn tan chảy trên đầu lưỡi, những chiếc bánh phết pa tê hoặc kem có hình dạng các con thú, trứng cá muối óng ánh trên kem đá bào, đầy rẫy trái cây tươi phủ đường mát.

Và còn nhiều nữa. Chiếc bàn đặt ngang phòng bốc lên hơi nóng quyến rũ với mùi gia vị. Một khu vực riêng biệt là kho báu cho những người ăn chay, được đặt cách một khoảng hợp lý với nơi dành cho người ăn thịt.

Roarke thích nhạc sống hơn nhạc mô phỏng, và ban nhạc ở sân bên chơi những giai điệu kích thích chuyện trò. Họ sẽ hâm nóng không khí khi màn đêm buông xuống, để mời gọi mọi người khiêu vũ.

Trong không gian đầy màu sắc, mùi hương, ánh sáng và vẻ lóng lánh, những người phục vụ mặc trang phục màu đen giản dị bước quanh, trên tay bưng khay bạc với những ly pha lê đựng rượu sâm banh.

“Thật tuyệt diệu.” Mavis cho một cây nấm khuy màu đen vào miệng. Cô nàng ăn mặc rất dè dặt cho buổi tiệc này, nghĩa là rất nhiều da thịt được che đậy, và tóc suôn nhuộm đỏ. Vì là Mavis, nên trông mắt của cô nàng cũng như chim sáo^[1].

[1] Trong tiếng Anh, Mavis còn có nghĩa là chim sáo.

“Tôi không thể tin Roarke lại mời tôi.”

“Cậu là bạn tôi mà.”

“Đúng. Đây, cậu có nghĩ lát nữa, sau khi mọi người uống rượu thỏa thuê, tôi có thể yêu cầu ban nhạc cho tôi làm một bài không?”

Eve lướt nhìn đám đông giàu sang quyền thế, ánh sáng của vàng và đá quý, rồi cười. “Tôi nghĩ điều đó thật tuyệt.”

“Hay lắm.” Mavis siết chặt tay Eve. “Tôi sẽ đến nói với ban nhạc ngay, phải tranh thủ chiếm được lòng họ.”

“Trung úy.”

Eve ngược nhìn lên lúc Mavis vừa rút lui, và bắt gặp khuôn mặt Giám đốc Tibble. “Thưa giám đốc.”

“Trông cô... đêm nay không được chuyên nghiệp.” Khi cô lúng túng, ông ta cười. “Đó là một lời khen. Roarke tổ chức bữa tiệc chu đáo lắm.”

“Đúng vậy. Đây là vì mục đích tốt đẹp.” Nhưng cô không thể nhớ rõ mục đích tốt đẹp ấy là gì.

“Quả tình tôi cũng nghĩ vậy. Vợ tôi tham gia rất tích cực.” Ông ta lấy một ly rượu được bê qua và nhấp nháp. “Điều đáng tiếc duy nhất là những bộ đồ khỉ này không bao giờ lỗi thời cả.” Ông dùng tay kia kéo cổ áo.

Hành động đó khiến cô mỉm cười. “Ông nên thử mang những đôi giày này.”

“Thời trang có cái giá thật đắt.”

“Tôi thích giản dị và thoải mái hơn.” Nhưng cô cưỡng lại việc giật chiếc váy ôm sát hông mình.

“À.” Ông ta cầm tay cô, dẫn cô đến phía cây trắc bá khuất bóng. “Giờ chúng ta đã nói xong những câu xã giao bắt buộc, tôi muốn nói cô đã làm một việc rất tuyệt trong cuộc điều tra.”

“Tôi đã mắc sai lầm về Angelini.”

“Không, cô theo đuổi chuỗi logic, rồi cô lần lại và tìm thấy những mảnh nhỏ khác đã bỏ lỡ.”

“Người nghiện mắc chứng bạch tạng kia là một may mắn, thưa giám đốc. Chỉ là may mắn.”

“May mắn cũng phải kể đến. Sự kiên trì nữa - và chú ý đến chi tiết. Cô đã dòn hẩn vào góc, Dallas.”

“Hẩn vẫn chưa bị bắt.”

“Hẩn không chạy xa được. Tham vọng của hắn sẽ giúp chúng ta tìm ra hắn. Mọi người đã biết mặt hắn.”

Eve đang cân nhắc điều đó. “Thưa Giám đốc, cảnh sát Peabody đã làm việc rất tốt. Cô ấy có con mắt sắc sảo và bản năng nhạy bén.”

“Cô cũng đã nhận xét vậy trong bản báo cáo. Tôi sẽ không quên.” Khi ông ta liếc nhìn đồng hồ, cô nhận ra ông ta cũng đang lo lắng giống cô. “Tôi đã hứa với Feeney một chai whiskey Ireland nếu ông ta phá được cái máy tính đó tối nay.”

“Nếu không phá được thì chẳng có gì hết.” Cô lại cười. Không lý gì nhắc nhở ông giám đốc rằng họ không tìm thấy vũ khí giết người trong căn hộ của Morse. Ông ta đã biết.

Khi cô nhìn thấy Marco Angelini bước vào phòng, vai cô cứng đờ. “Xin lỗi. Giám đốc Tibble. Tôi phải nói chuyện với một người.”

Ông ta đặt bàn tay lên cánh tay cô. “Không cần thiết đâu, Dallas.”

“Có chứ.”

Cô biết giây phút ông ta nhận ra cô khi ông ta nhếch cằm lên. Ông ta dừng lại, chấp tay sau lưng, đợi.

“Ông Angelini.”

“Trung úy Dallas.”

“Tôi rất tiếc về những khó khăn tôi đã gây ra cho ông và gia đình của ông trong cuộc điều tra.”

“Vậy ư?” Mắt ông ta lạnh lùng, không chớp. “Cáo buộc con trai tôi giết người, khiến nó sợ hãi và nhục nhã, gây thêm đau khổ cho nỗi đau vốn đã khôn xiết, nhốt nó vào phòng giam khi tội duy nhất của nó là chứng kiến bạo lực?”

Cô có thể biện minh cho hành động của mình. Cô có thể nhắc ông ta nhớ rằng con trai ông ta không chỉ chứng kiến bạo lực, mà đã chạy trốn khỏi hiện trường mà không nghĩ gì ngoài sự sống sót của mình, và gây ra tội bằng cách định hối lộ để khỏi dính dáng.

“Tôi rất tiếc vì đã chuốc thêm đau khổ về tình cảm cho gia đình ông.”

“Tôi không biết cô có thật sự hiểu câu nói đó không.” Ông ta cúi mắt xuống.

“Và tôi tự hỏi, nếu cô không quá bận rộn vui thú với vị trí của người đồng hành của cô, có lẽ cô đã bắt được tên giết người thực sự. Thật dễ nhận ra cô là cái loại gì. Cô là kẻ cơ hội, một kẻ thích bon chen, một con điểm truyền thông.”

“Marco.” Roarke nói nhẹ, anh đặt tay lên vai Eve.

“Không.” Cô cương quyết khi anh chạm vào. “Đừng bảo vệ em. Để ông ấy nói nốt.”

“Anh không thể làm thế. Tôi sẽ xem tình trạng tâm lý của ông, Marco, là lý do ông chỉ trích Eve ngay tại nhà cô ấy. Ông không nên ở đây,” anh hạ giọng đánh thép cho thấy anh không xem xét gì hết. “Tôi sẽ tiễn ông.”

“Tôi biết đường.” Mắt Marco nhìn chòng chọc vào Eve. “Chúng ta sẽ chấm dứt hợp tác kinh doanh sớm nhất có thể, Roarke. Tôi không còn tin vào nhận định của anh nữa.”

Tay cuộn thành nắm đấm, cô giận run khi Marco bước đi. “Sao anh làm thế? Em có thể giải quyết được.”

“Em có thể,” Roarke đồng ý, và xoa người cô lại nhìn anh. “Nhưng đây là việc riêng. Không ai, tuyệt đối không một ai đến nhà chúng ta mà được nói với em theo cách đó.”

Cô phản bác. “Có Summerset.”

Roarke cười, hôn môi cô. “Ngoại lệ, vì lý do rất phức tạp.” Anh đưa ngón tay cái lên day nếp nhăn giữa lông mày cô.

“Được rồi. Em nghĩ là mình sẽ không gửi thiệp Giáng sinh cho nhà Angelini.”

“Chúng ta sẽ dần quen với điều đó. Chút sấm bành nữa nhé?”

“Đợi một lát. Em sẽ đi rửa mặt.” Cô chạm tay vào mặt anh. Giờ đây cô đã cảm thấy dễ dàng hơn mỗi lúc chạm vào anh khi họ không ở một mình. “Em nghĩ phải nói với anh rằng Mars có máy ghi âm trong túi.”

Roarke ấn cằm cô. “Cô ta có. Và anh đã cho vào túi anh rồi, sau khi anh để cô ta bu lấy anh ở bàn ăn chay.”

“Thật quái quỷ. Anh chưa bao giờ nói móc túi là một trong những tài lẻ của anh.”

“Em có hỏi đâu.”

“Nhắc em hỏi nhé, và hỏi thật nhiều. Em sẽ quay lại.”

Cô không quan tâm đến việc rửa mặt. Cô muốn vài phút để bình tĩnh lại, hoặc có lẽ thêm vài phút nữa để gọi cho Feeney, mặc dù cô tưởng tượng ông ta sẽ mắng cô té tát vì làm gián đoạn việc lục tìm máy tính của ông ta.

Ông ta vẫn còn một tiếng đồng hồ trước khi lỡ mất chai rượu Ireland. Cô không nghĩ điều đó làm ông ta tổn thương. Cô đang ở cửa thư viện, chuẩn bị mở mã, thì Summerset chui ra từ bóng tối, đằng sau cô.

“Trung úy, cô có điện thoại, việc riêng và gấp.”

“Feeney?”

“Anh ta không nói tên,” Summerset cúi mặt.

“Tôi sẽ nghe điện trong phòng.” Cô thấy niềm thỏa mãn nhỏ nhoi nhưng đáng giá khi vệt đóng chặt cửa trước mặt ông ta. “Đèn,” cô ra lệnh và căn phòng bừng sáng.

Cô hầu như đã quen với những bức tường đầy sách gáy da và những trang sách kêu sột soạt khi lật giở. Lần này cô không hề liếc nhìn chúng khi vội vã bước đến điện thoại bàn trong thư viện của Roarke.

Cô mở máy, rồi cứng đờ người.

“Ngạc nhiên, ngạc nhiên.” Morse cười há miệng. “Cá là cô không ngờ là tôi. Mặc chính tề cho bữa tiệc, tôi hiểu. Cô thật sáng chói.”

“Tôi đang tìm anh, C. J.”

“Ồ, vâng, tôi biết. Cô đang tìm nhiều thứ. Tôi biết điều này trong hồ sơ, và điều đó không quan trọng. Nhưng nghe cho kỹ đây. Chuyện này chỉ cô với tôi biết, bằng không tôi sẽ xẻo một người bạn của cô ra từng mảnh nhỏ. Chào Dallas đi, Nadine.”

Hắn đưa tay ra, và khuôn mặt Nadine hiện lên màn hình. Eve, vốn đã nhiều lần chứng kiến sự kinh hãi, giờ lại đang nhìn thấy nó. “Hắn có làm đau cô không, Nadine?”

“Tôi...” cô ta rên rỉ khi hắn túm tóc gập ngược đầu lên, đặt lưỡi dao dài mỏng vào cổ.

“Giờ, nói với cô ta là tôi đã đối xử tốt với cô. Nói.” Hắn kéo mặt con dao qua cổ họng cô ta. “Con khốn.”

“Tôi ổn. Tôi không sao.” Cô ta nhắm mắt và nước mắt nhỏ ra. “Tôi xin lỗi.”

“Cô ta xin lỗi,” Morse nói qua bờ môi mím chặt và áp má vào má Nadine, mặt cả hai đều hiện trên màn hình điện thoại. “Cô ta xin lỗi vì quá thèm muốn trở thành con điểm hạng nhất, nên đã trốn bọn bảo vệ mà cử đến canh, rồi lao vào vòng tay đang chờ đợi của tao. Đúng không, Nadine?”

“Đúng.”

“Và tao sẽ giết mày, nhưng không nhanh như mấy đứa kia. Tao sẽ giết mày từ từ, và rất nhiều đau đớn, trừ phi con bạn Trung úy của mày làm mọi thứ tao bảo. Đúng không? Nói với cô ta, Nadine?”

“Anh ta sẽ giết tôi.” Cô ta mím chặt môi, nhưng không gì ngăn được cô ta run rẩy. “Hắn sẽ giết tôi, Dallas.”

“Đúng thế. Mày không muốn nó chết đúng không Dallas? Louise chết do lỗi của mày, của mày và của Nadine. Cô ta không đáng bị vậy. Cô ta biết vị trí của mình. Cô ta không muốn trở thành con điểm hạng nhất. Cô ta chết do lỗi của bọn mày. Mày đâu có muốn chuyện này lại xảy ra lần nữa.”

Hắn vẫn kề dao vào cổ Nadine, và Eve có thể thấy tay hắn rung rung. “Anh muốn gì, Morse?” Cô cẩn thận nhấn các phím bên phải để tìm hồ sơ của Mira. “Anh đang nắm quyền kiểm soát. Anh là người ra lệnh.”

“Đúng thế.” Hắn cười âm thầm. “Quá đúng. Giờ qua màn hình mày đã biết vị trí của tao rồi. Mày thấy tao đang ở một nơi khá tĩnh lặng trong Greenpeace Park, nơi không ai làm phiền chúng ta. Những kẻ tốt bụng yêu màu xanh đã trồng cây ở đây. Chỗ này thật tuyệt vời. Tất nhiên, không ai đến đây lúc trời tối. Trừ phi họ đủ khôn ngoan để biết cách vượt qua hàng rào điện tử được dùng để làm nản lòng bọn lang thang nghiện ngập. Mày có đúng sáu phút để đến đây, để chúng ta có thể tiến hành đàm phán.”

“Sáu phút. Chạy hết tốc độ tôi cũng không thể đến được. Nếu tôi bị tắc đường...”

“Vậy thì dừng,” hắn quát. “Sáu phút kể từ khi ngắt máy, Dallas. Đã hết mười giây, mười giây mày có thể dùng để gọi giúp đỡ, liên lạc với bất cứ ai, làm dù chỉ là một cái nháy mắt để tìm hỗ trợ, còn tao bắt đầu rạch nát Nadine. Hãy đến một mình. Nếu tao ngửi thấy mùi tên cớm khác, tao sẽ xử lý cô ta. Mày muốn cô ta đến một mình, đúng chứ, Nadine.” Để cho thuyết phục, hắn xoay đầu con dao châm một vết nhỏ trên cổ họng cô ta.

“Làm ơn.” Cô ta cố rướn ra sau, khi máu rỉ ra. “Làm ơn.”

“Nếu cửa cô ta lần nữa, sẽ không thỏa thuận gì hết.”

“Mày sẽ thỏa thuận,” Morse nói. “Sáu phút. Ngay từ bây giờ.”

Màn hình trắng xóa. Ngón tay Eve lững lờ trên các phím, nghĩ đến Tổng đài, hàng tá đơn vị có thể đến quanh công viên trong vài phút. Cô nghĩ về sự rò rỉ, rò rỉ điện tử.

Và cô nghĩ đến máu đang nhỏ giọt xuống từ cổ Nadine.

Cô băng qua căn phòng và hỏi hả nhân bản điều khiển thang máy. Cô cần vũ khí.

C. J. Morse đang có quãng thời gian vui thú trong đời mình. Hắn đã bắt đầu nhận thấy hắn đã đánh giá thấp bản thân bằng cách giết người quá nhanh. Còn có rất nhiều trò vui thú trong việc ve vãn nỗi sợ, quyến rũ nó, ngắm nhìn nó bùng lên và tới đỉnh điểm. Hắn nhìn thấy nó trong ánh mắt Nadine. Đôi mắt giờ đã mờ dần, đồng tử giãn rộng, bóng và đen, một vành màu ở viền. Hắn thích thú nhận ra rằng hắn đang khiến cô sợ tới chết.

Hắn không cắt cổ cô ta nữa. Ồ, hắn muốn làm, và bảo đảm cho cô ta thấy con dao thường xuyên để cô không thể mất đi nỗi sợ. Nhưng một phần trong hắn cũng lo sợ về nữ cảnh sát khôn kiệp.

Không phải vì hắn không thể xử lý cô, Morse nghĩ. Hắn có thể xử lý cô theo cách chỉ phụ nữ mới hiểu được. Bằng cách giết cô. Nhưng hắn không hành động vội vàng, như với những người kia. Cô đã cố khôn ngoan hơn hắn, và đó là một sự sỉ nhục hắn sẽ không tha thứ.

Phụ nữ luôn muốn điều khiển, luôn ngáng đường, ngay đúng lúc ta sắp nắm được cơ hội thành công. Chuyện ấy xảy ra trong suốt cả đời hắn. Và cả cuộc đời khốn nạn của hắn bắt đầu với thói than van đòi hỏi của một bà mẹ.

“Con chưa làm hết khả năng, C. J. Dùng cái đầu, vì Chúa. Con sẽ không bao giờ thành công chỉ bằng vẻ bề ngoài hay sự lười cuồn. Con không có những thứ đó. Mẹ kỳ vọng nhiều hơn ở con. Nếu con không là người giỏi nhất thì con sẽ chẳng là gì cả.”

Hắn đã làm hết sức rồi, đúng không? Hắn tự cười mình, và bắt đầu vuốt ve mái tóc Nadine trong khi cô run rẩy. Hắn đã cố gắng trong nhiều năm, làm đứa con ngoan, tận tụy, trong khi vào ban đêm hắn mơ tưởng về những cách giết bà. Những giấc mơ kỳ diệu, ngọt ngào và đắm mồi hôi, trong đó cuối cùng hắn đã làm câm bật được cái giọng nói chói tai, đòi hỏi.

“Tao đã làm được,” hắn bắt chuyện, kề mũi dao vào mạch máu đang giật giật nơi họng Nadine. “Và thật dễ dàng. Bà ta ở một mình trong căn nhà to lớn, quan trọng đó, bận rộn với công việc to tát, quan trọng. Và tao bước vào. ‘C. J.’ bà ta nói, ‘con làm gì ở đây? Đừng nói rằng con lại mất việc nữa. Con sẽ không bao giờ thành công trừ phi con tập trung.’ Và tao chỉ cười rồi và nói, ‘Bà im mồm, câm cái mồm khôn kiệp đi.’ Và tao cắt cổ bà ta.”

Để chứng minh, hắn di lưỡi dao trên cổ Nadine, nhẹ nhàng, đủ để xước da. “Bà ta tứa máu, trợn mắt, và bà ta câm miệng. Nhưng mày biết đấy, Nadine, tao học được vài điều từ mẹ già đó. Đã đến lúc tao phải tập trung. Tao cần một mục tiêu. Và tao đã quyết định mục tiêu là loại trừ thế giới những mẹ đàn bà to mồm, huênh hoang, những mẹ đàn bà hống hách trên thế giới. Như Towers và Metcalf. Như mày, Nadine.” Hắn nghiêng người, hôn vào giữa trán cô ta. “Giống như mày.”

Cô ta chỉ còn rên rỉ. Tâm trí đã đóng băng. Cô ta thôi cố xoay cổ tay khỏi sự cầm giữ, thôi cố làm bất cứ việc gì. Cô ta ngồi ngoan ngoãn như con búp bê, thỉnh thoảng run rẩy phá vỡ sự bất động.

“Mày cứ cố đẩy tao sang lề. Mày thậm chí còn đến nói với người quản lý tổng tao khỏi bàn tin tức. Mày bảo bọn họ tao là...” Hắn giơ lưỡi dao lên cổ họng cô để nhấn mạnh. “Cái nhọt ở mông. Mày biết mẹ Towers sẽ không bao giờ cho tao phỏng vấn. Mẹ ta gây khó cho tao, Nadine. Mẹ còn không nhận ra tao ở cuộc họp báo. Nhưng tao đã xử lý mẹ. Phóng viên giỏi phải biết đào bới, phải không Nadine? Và tao đã đào xới, tao biết câu chuyện hay ho về gã người tình dấn dạn của con gái yêu của mẹ. Ồ, tao đã giữ khư chuyện đó, giữ khư nó, trong khi bà mẹ hạnh phúc của cô dâu tương lai lập kế hoạch đám cưới. Tao có thể tống tiền mẹ, nhưng đó không phải mục tiêu, đúng không? Mẹ rất bực tức khi tao gọi điện đêm hôm đó, khi tao tống cả câu chuyện vào mặt mẹ.”

Cặp mắt hắn nhú lại. Chúng lóe sáng. “Mẹ còn định nói chuyện với tao nữa, Nadine. Ồ, mày chắc mẹ sẽ thỏa thuận. Mẹ sẽ cố trừ dập tao, cho dù tao chỉ định tường thuật sự thật. Nhưng Towers là một kẻ không vừa, mẹ sẽ cố bóp chết tao như con bọ. Đó chính là điều mẹ nói trong điện thoại. Nhưng mẹ đã làm đúng

như những gì được bảo. Và khi tao bước đến chỗ mộ trên con phố nhỏ bẩn thỉu kia, mộ đã khinh khỉnh với tao. Mộ đã khinh khỉnh mà nói, ‘Mày đến muộn. Bây giờ, tên khốn, chúng ta sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện nhé.’”

Hắn cười dữ dội đến mức phải lấy tay ôm bụng. “Ồ, tao đã cho mộ ta hiểu. Phun máu và trợn mắt, giống như bà mẹ già thân yêu của tao.”

Hắn gõ vào đỉnh đầu Nadine, đứng dậy, nhìn vào máy quay hắn đã sắp đặt. “C. J. Morse, tường trình. Khi đồng hồ chạy quá vài giây, có vẻ như là Trung úy Đồn mật không đến đúng giờ để cứu con bạn khốn kiếp khỏi bị xử tử. Mặc dù việc xem xét thói quen theo cách phân biệt giới tính đã chấm dứt từ lâu, thí nghiệm này đã chứng minh rằng đàn bà luôn đến muộn.”

Hắn cười khoái trá và bạt trái tay khiến lưng Nadine đập vào ghế nơi hắn đặt cô lên. Sau một tràng cười kéo dài, the the, hắn tự chủ và cau mày nghiêm nghị trước ống kính.

“Việc phát sóng công khai các vụ xử tử đã bị cấm từ năm 2012, năm năm trước khi Tòa án Tối cao một lần nữa phán quyết rằng tử hình là vi hiến. Tất nhiên, tòa án bị buộc phải đưa ra quyết định đó bởi năm mộ đàn ông, to mồm, nên tôi thấy rằng phán quyết đó là vô hiệu.”

Hắn lôi thiết bị phát sóng cầm tay từ trong túi ra rồi quay sang Nadine. “Tao sẽ truyền thông tin về đài truyền hình, Nadine. Lên sóng trong hai mươi giây nữa.” Hắn nghiêng đầu, thận trọng. “Mày biết đấy, mày đã có thể trang điểm một chút. Tiếc là không có thời gian. Tao chắc là mày muốn được đẹp nhất trong lần lên sóng cuối đời.”

Hắn bước đến bên cô, kề dao lên cổ cô, hướng vào máy quay. “Mười, chín, tám...” Hắn liếc về phía tiếng bước chân hối hả trên con đường đá vụn. “À à, cô ta đây rồi. Và vẫn còn mấy giây.”

Eve bấm chân dừng bước nhìn chằm chằm. Cô đã chứng kiến rất nhiều sự việc trong mười năm làm cảnh sát. Nhiều đến mức cô thường ước có thể xóa bỏ khỏi ký ức của mình. Nhưng cô chưa bao giờ thấy điều gì sánh ngang với chuyện này.

Cô nhìn theo ánh sáng, ánh đèn duy nhất chiếu thành một vòng tròn quanh cảnh tượng. Ghế công viên nơi Nadine ngồi ngoan ngoãn, máu đang khô trên da, một con dao kề cổ. C. J. Morse đằng sau cô ta, điệu đà trong chiếc áo sơ mi cổ tròn và áo jacket tiếp màu, nhìn vào máy quay đặt trên chân ba cạnh. Ánh đèn đỏ của chiếc máy chiếu sáng nghiêm nghị như ánh mắt quan tòa.

“Anh làm quái gì thế, Morse?”

“Tường thuật trực tiếp,” hắn hớn hỏ nói. “Bước vào ánh đèn đi, Trung úy, để khán giả có thể nhìn thấy mày.”

Vẫn để mắt đến hắn, Eve bước vào vòng tròn.

Cô đi quá lâu, Roarke nghĩ và thấy bực bội vì những chuyện phiếm tại bữa tiệc. Rõ ràng cô thất vọng nhiều hơn anh nghĩ, và anh tiếc đã không đối xử với Angelini hữu hiệu hơn.

Thật đáng chỉ trích nếu anh để cô ủ rũ và tự trách móc mình. Cách duy nhất để làm cô không ủ rũ là chọc cười hoặc chọc tức để cô thoát khỏi trạng thái đó. Anh lặng lẽ rời khỏi căn phòng, xa khỏi ánh đèn, âm nhạc và tiếng nói. Căn nhà quá lớn, rất khó tìm cô, nhưng anh có thể xác định vị trí của cô với chỉ một câu hỏi.

“Eve,” anh nói, lúc Summerset bước ra từ căn phòng phía bên phải.

“Cô ấy đi rồi.”

“Đi nghĩa là sao? Đi đâu?”

Vì nói về phụ nữ luôn khiến Summerset khó chịu, ông ta nhún vai. “Tôi không thể nói, cô ấy cứ thế chạy ra khỏi nhà, vào xe lái đi. Cô ấy không thêm cho tôi biết ý định của cô ấy.”

Sự khó chịu xoáy lên trong lòng Roarke khiến giọng anh hằn học. “Đừng làm tôi cáu, Summerset. Sao cô ấy lại đi?”

Bị méch lòng, Summerset siết quai hàm. “Có lẽ do cú điện thoại cô ấy nhận được trước đó. Cô ấy nghe điện trong thư viện.”

Roarke quay gót bước đến cửa thư viện, mở cửa. Anh bước đến bàn, Summerset bám theo sau. “Chạy lại, cuộc gọi cuối.”

Trong khi nhìn, nghe, sự vận xé trong anh đã bùng cháy thành sợ hãi. “Lạy Chúa, cô ấy đến chỗ hân. Cô ấy đi một mình.”

Anh đã ra khỏi cửa, chạy rất nhanh, mệnh lệnh anh ném ra sau như tia laser. “Báo tin cho Giám đốc Tibble - báo riêng.”

“Mặc dù không có nhiều thì giờ, Trung úy, tao chắc rằng khán giả của chúng ta sẽ bị tiến trình điều tra làm say mê.” Morse vẫn giữ nụ cười thích thú trước máy quay, con dao vẫn kề trên cổ Nadine. “Có lúc mày đã theo đuổi sai đầu mối, và tao tin rằng mày suýt chút nữa đã buộc tội một người vô tội.”

“Sao anh lại giết họ, Morse?”

“Ồ, tao đã ghi lại chi tiết, để phát sóng trong thời gian tới. Hãy nói về mày.”

“Anh hẳn phải cảm thấy khựng khi nhận ra đã giết Louise Kirski thay vì Nadine.”

“Tao đã thấy tồi tệ, buồn nôn. Louise là người tốt, ít nói, có thái độ phù hợp. Nhưng không phải lỗi của tao. Mà lỗi của mày và Nadine vì đã cố nhử mồi tao.”

“Anh muốn lộ diện.” Cô vụt liếc về phía máy quay. “Anh chắc chắn bây giờ. Nhưng điều này sẽ đặt anh vào thế bí, Morse. Anh sẽ không thoát được khỏi công viên này.”

“Ồ, tao đã có kế hoạch, đừng lo cho tao. Và chúng ta chỉ có ít phút trước khi phải kết thúc chuyện này. Công chúng có quyền được biết. Tao muốn họ chứng kiến vụ xử tử này. Nhưng tao muốn mày trực tiếp xem. Chứng kiến điều mày đã gây ra.”

Cô nhìn Nadine. Không giúp gì được, cô nhận định. Người phụ nữ đó đã bị sốc nặng, có lẽ bị tiêm thuốc. “Tôi sẽ không dễ dàng chấp nhận.”

“Mày sẽ thấy vui vẻ hơn.”

“Làm thế nào anh bắt được Nadine?” Eve bước gần hơn, mắt vẫn nhìn mắt anh ta và tay cô đã sẵn sàng. “Anh hẳn là người thông minh.”

“Tao rất thông minh. Con người - đặc biệt là đàn bà - không đánh giá đúng về tao. Tao chỉ cần tiết lộ một chút cho cô ta về các vụ giết người. Một thông điệp từ một nhân chứng sợ hãi đang muốn nói chuyện với cô ta, nói chuyện riêng. Tao biết cô ta sẽ trốn được bảo vệ, một con đàn bà tham vọng muốn theo đuổi những câu chuyện quan trọng. Tao tóm được cô ta trong bãi đỗ xe. Đơn giản thế thôi. Cho cô ta một liều thuốc an thần mạnh, tống vào xe, lái đi. Bỏ xe cô ta trong một bãi đỗ xe nhỏ trên đường ra ngoại thành.”

“Anh thật thông minh.” Cô bước gần hơn, dừng lại khi hân nhướn mày và nhấn con dao sâu hơn. “Thực sự thông minh,” cô nói, rồi giơ hai tay lên. “Anh biết tôi đang đuổi theo anh. Làm sao anh biết?”

“Mày nghĩ gã Feeney hẳn nhớ bạn mày biết mọi thứ về máy tính sao? Tao còn giỏi hơn gã hacker kia. Tao đã đột nhập vào hệ thống của bọn mày hàng mấy tuần. Mỗi cuộc gọi, mỗi kế hoạch, mỗi bước đi của mày. Tao luôn đi trước bọn mày, Dallas.”

“Đúng, anh đi trước tôi. Anh không muốn giết cô ấy, Morse. Anh muốn tôi. Tôi là người đã chỉ trích anh, gây cho anh mọi khổ đau. Sao anh không để cô ấy đi? Dù sao, cô ấy gần như bất tỉnh rồi. Cứ bắt tôi đi.”

Hân vụt hé ra nụ cười trẻ con, “Sao tao không giết cô ta trước, rồi đến mày?”

Eve nhún vai. “Tôi nghĩ anh thích thách thức. Chắc là tôi nhầm. Towers là một thách thức. Anh đã phải đánh lạc hướng rất nhiều mới khiến bà ấy đến nơi anh muốn.”

Nhưng Metcalf chẳng là gì hết.”

“Mày nói thật không đấy? Cô ta nghĩ tao là đồ ẻo lả.” Hấn nhe răng, phì hơi qua kẽ răng. “Cô ta vẫn sẽ làm bản tin thời tiết nếu cô ta không có bộ ngực ngon lành, và bọn chúng đã cho cô ta thời gian lên sóng của tao! Thời gian lên sóng khốn kiếp của tao. Tao phải giả vờ mình là fan hâm mộ cuồng nhiệt, bảo cô ta tao định làm một chuyên đề hai mươi phút về cô ta. Chỉ cô ta. Bảo cô ta là bọn tao phát qua vệ tinh quốc tế, và cô ta cần câu ngon lành.”

“Nên cô ấy gặp anh ngoài sân đêm hôm đó.”

“Đúng, cô ta đã chải chuốt bóng mượt chỉ cười cười và không chút cảm giác khó chịu. Cô ta bảo cô ta mừng vì tao đã tìm được chỗ làm phù hợp. Cái chỗ làm thích hợp khốn kiếp của tao. Và, tao cho cô ta cảm miệng.”

“Anh đã làm thế. Tôi nghĩ anh cũng đã cư xử thông minh với cô ấy. Nhưng Nadine, cô ấy có nói gì đâu. Bây giờ cô ấy thậm chí còn không nghĩ được gì. Cô ấy sẽ không biết anh đang trả thù cô ấy.”

“Tao thì biết. Hết giờ rồi. Mày nên đứng sang một bên, Dallas, nếu không cái váy tiệc của mày sẽ dính đầy máu đó.”

“Chờ đã.” Cô tiến một bước, giả vờ tránh sang bên cạnh và đưa tay ra sau cuối lưng, rút vũ khí ra. “Chớp mắt đi, đồ khốn, tao sẽ thiêu chín mày.” Hấn chớp mắt, vài lần. Hấn dường như không biết vũ khí từ đâu chui ra. “Nếu mày nổ súng, tao sẽ giật tay. Cô ta sẽ chết trước tao.”

“Có lẽ vậy,” Eve nói kiên quyết. “Có lẽ không. Kiểu gì mày cũng chết. Bỏ dao xuống, Morse, đứng cách xa cô ấy ra, nếu không hệ thần kinh của mày sẽ quá tải.”

“Con khốn. Mày tưởng mày đánh bại được tao à.” Hấn giật Nadine đứng lên, che chắn cho hấn, rồi đẩy cô ta về phía trước.

Eve một tay đón lấy Nadine, trong khi tay kia vẫn nhắm bắn, nhưng hấn đã chạy vào lùm cây. Không còn lựa chọn, Eve tát Nadine, tát xuôi rồi tát ngược. “Chạy đi. Mẹ kiếp.”

“Hấn sẽ giết tôi.” Mắt Nadine lồi ra thụt vào khi bị Eve đánh tiếp.

“Chạy đi, cô nghe không? Cô chạy đi, gọi trợ giúp. Ngay.”

“Gọi trợ giúp.”

“Lối này.” Eve đẩy Nadine theo hướng lối đi, hy vọng cô ta vẫn đứng được, còn cô lao vào rừng cây.

Hấn nói đã có một kế hoạch, và cô không nghi ngờ điều đó. Thậm chí nếu hấn thoát ra được công viên, cuối cùng họ sẽ bắt được hấn. Nhưng giờ hấn sẵn sàng giết người - một phụ nữ nào đấy đang dắt chó đi dạo vỉa hè, hoặc ai đó về nhà muộn sau một cuộc hẹn đêm.

Hấn sẽ dùng con dao giết bất cứ ai vì hấn đã thất bại lần nữa.

Cô dừng lại trong bóng đêm, tai căng ra lắng nghe âm thanh, tiếng thở cô được kiểm soát khó nhọc. Cô có thể nghe âm thanh phương tiện dưới đường và trên không, có thể thấy ánh sáng của thành phố phía trên những bóng cây dày đặc.

Hàng tá con đường trải rộng ra trước cô, dẫn đến khoảng cây thưa và những khu vườn trồng cây đẹp đẽ, được thiết kế rất cẩn thận.

Cô nghe thấy gì đó. Có thể là bước chân, có thể là bụi cây lay xạo vì một con thú nhỏ. Vũ khí đã lên chốt sẵn sàng, cô bước sâu hơn vào bóng tối.

Có một đài phun nước, nước chảy yên lặng trong bóng tối. Một sân chơi nhỏ cho trẻ em, có cầu trượt hai bên, cầu trượt vòng xoáy, nên có bọt xối để các em khỏi bị trượt xước cẳng chân cẳng tay.

Cô nhìn quanh khu vực này, tự nguyện rửa mình đã không lấy đèn trên xe. Bóng đêm đổ xuống từ những lùm cây. Sự tĩnh lặng lơ lửng trên không trung nặng nề như bức màn che đây.

Rồi cô nghe tiếng thét.

Hắn đã quay lại, cô nghĩ. Rốt cuộc tên khốn đã quay lại tìm Nadine. Eve xoay người, bản năng tự vệ đã cứu mạng cô.

Con dao quệt vào cổ áo cô, một vết cắt dài, nông làm đau buốt kinh khủng. Cô lấy khuỷu tay ngăn lại, chạm đúng quai hàm hắn, phá hoại mục tiêu của hắn. Nhưng con dao lia, cửa vào ngay bên trên cổ tay cô. Vũ khí của cô xoay tròn vô vọng, tuột khỏi bàn tay bị thương của cô.

“Mày nghĩ tao chạy trốn.” Mắt hắn sáng lên bệnh hoạn trong bóng đêm khi hắn đi vòng quanh cô. “Phụ nữ luôn đánh giá thấp tao, Dallas. Tao sẽ xẻ mày ra từng mảnh. Tao sẽ cứu mày.” Hắn đâm dao, khiến cô lùi lại một bước. “Tao sẽ moi bụng mày.” Hắn lại quệt con dao, và cô cảm thấy làn gió từ lưỡi dao. “Tao đang kiểm soát, đúng không?”

“Chết này.” Cú đá của cô trúng mục tiêu, một đòn phòng vệ tối hậu của phụ nữ. Hắn cúi xuống, khí phun qua môi như bong bóng vỡ. Con dao kêu lách cách trên nền đá. Và cô đã ghì được người hắn.

Hắn đánh đắm đúng như bản chất - một kẻ điên. Ngón tay hắn cào cấu cô, răng đớp cuồng dại trong khi tìm kiếm da thịt để cắm vào. Cánh tay bị thương của cô rỉ máu, và trượt khỏi người hắn khi cô vật vã tìm một điểm dưới cằm hắn để táng cho hắn bất động.

Họ lăn trên nền đá vụn và cỏ mọc, không khí tuyệt đối yên lặng ngoài những tiếng gầm gừ và hơi thở nặng nhọc. Tay hắn lần mò trên đường để tìm cán dao, tay cô bám theo sau. Rồi đầu cô choáng váng khi hắn thụi nắm đấm vào mặt cô.

Cô choáng váng chỉ trong một tích tắc, nhưng cô biết mình đã chết. Cô nhìn thấy con dao, thấy định mệnh của cô, và hít vào để đón nhận nó.

Lát sau, cô nghĩ có tiếng gì đó nghe như tiếng một con sói, tiếng rú lên giận dữ, tiếng kêu khát máu. Sức nặng của Morse đã biến mất khỏi người cô, thân thể hắn đã lặn xa. Cô chống tay bò dậy, đầu lắc lư.

Con dao, cô nghĩ cuồng cuồng, con dao chết tiệt. Nhưng cô không tìm thấy, cô bò đến phía ánh sáng mờ nhạt của vũ khí của cô.

Nó nằm trong tay cô, sẵn sàng, khi đầu óc cô đủ tỉnh táo để hiểu ra. Hai người đàn ông đang đánh nhau, vật lộn như lũ chó trên sân chơi đẹp đẽ. Và một trong số họ là Roarke.

“Tránh hắn ra.” Cô loạng choạng đứng dậy, tự chủ. “Tránh xa khỏi hắn, để em bắn.”

Họ lại lăn vòng, Roarke ghì chặt tay Morse, nhưng Morse đang cầm con dao. Từ giận dữ, trách nhiệm, bản năng, chuyển sang kinh hoàng, sợ hãi.

Cô vẫn còn yếu, máu vẫn còn chảy, cô dựa vào thanh đỡ của cầu trượt, hai tay giữ chặt vũ khí. Dưới ánh trăng mờ ảo, cô có thể thấy nắm đấm của Roarke lao xuống, nghe tiếng xương gãy va vào nhau. Con dao cong lên, lưỡi dao xoay góc.

Rồi cô thấy nó đâm xuống, thấy nó rung rung khi tìm được chỗ trú ở họng Morse.

Ai đó đang cầu nguyện. Khi Roarke đứng lên, cô nhận ra lời cầu nguyện chính là của mình. Cô nhìn anh, hạ vũ khí xuống. Khuôn mặt anh dữ tợn, mắt anh nóng như thiêu đốt. Có máu ướm sũng trên chiếc áo khoác thanh lịch của anh.

“Trông anh bẩn thỉu quá,” cô nói.

“Em nhìn lại mình đi.” Hơi thở anh khó nhọc, theo kinh nghiệm, anh biết lát sau mình mới cảm thấy những vết trầy xước và bầm dập. “Em không biết là rồi buổi tiệc mà không xin phép là mất lịch sự sao?”

Chân vẫn run rẩy, cô bước đến anh, rồi dừng lại, nén tiếng thổn thức trong cổ họng. “Xin lỗi anh. Em xin lỗi. Chúa ơi, anh bị thương không?”

Cô ngả vào anh, gần như dò tìm khi anh ôm cô vào lòng. “Hắn có làm anh bị thương không? Anh có bị thương không?” Cô lùi ra, bắt đầu dò dẫm quần áo của anh.

“Eve.” Anh nâng cằm cô lên, giữ chặt. “Em chảy máu nhiều quá.”

“Hắn đánh trúng em vài lần.” Cô xoáy tay vào mũi mình. “Không tệ lắm.” Nhưng Roarke đã lấy chiếc khăn lạnh trong túi ra để cầm máu cánh tay bị thương cho cô. “Và đây là công việc của em.” Cô thở thật sâu, cảm thấy quãng đen trước mắt lùi dần cho đến khi cô có thể nhìn rõ. “Anh bị thương ở đâu?”

“Máu của hắn đấy,” Roarke nói điềm tĩnh. “Không phải của anh.”

“Máu của hắn.” Cô gần như chao đảo, cố giữ đầu gối trụ vững. “Anh không bị thương sao?”

“Không nghiêm trọng lắm.” Anh lo lắng, nâng đầu cô lên để kiểm tra vết rạch cạn dọc xương đòn, nhìn đôi mắt tuôn trào của cô. “Em cần bác sĩ, Trung úy.”

“Một lát nữa. Để em hỏi anh điều này.”

“Hỏi gì cũng được.” Không còn gì khác, anh xé một miếng vải nơi tay áo rách của mình để chấm máu trên vai cô.

“Em có lao thẳng vào phòng điều hành của anh khi mà anh đang gặp rắc rối trong một vụ làm ăn không?”

Anh ngược nhìn cô. Một chút dữ dội đã biến mất khỏi đôi mắt, thay vào đó là nét cười. “Không, Eve, không đâu. Anh không biết cái gì đã lao vào anh nữa.”

“Được rồi.” Vì không biết để vũ khí ở đâu, cô giắt nó vào đáy lưng và cố định nó bằng miếng dán. “Một lần này thôi đấy,” cô thì thầm và ôm mặt anh, “được rồi. Được rồi. Em đã sợ khi em không thể né được anh để bắn. Em đã nghĩ hắn sẽ giết anh trước khi em ngăn được hắn.”

“Vậy em nên hiểu cảm giác ấy.” Tay anh quàng qua hông để đỡ cô, họ bắt đầu bước đi khập khiễng. Một phút sau, Eve nhận ra cô đi khập khiễng vì mất một chiếc giày. Xoải bước khó khăn, cô thả luôn chiếc giày kia. Rồi cô thấy ánh đèn phía trước.

“Cảnh sát?”

“Chắc thế. Anh đã chạy đến chỗ Nadine khi cô ta bị trượt chân trên đường chạy đến cổng chính. Hắn đã khiến cô ta phải chịu nhiều khủng khiếp, nhưng cô ta đã cố gắng bình tĩnh để nói với anh em chạy về hướng nào.”

“Lẽ ra em đã xử lý được tên khốn kia,” Eve lầm bầm, đã phục hồi đủ để có thể lại lo lắng về nó. “Nhưng chắc chắn anh xử hắn được, Roarke. Anh có tài thực trong đấu tay đôi đấy.”

Không ai trong hai người đề cập đến chuyện làm thế nào con dao cắm vào họng Morse.

Cô thấy Feeney trong vòng sáng, gần máy quay, và nhiều cảnh sát khác. Ông ta chỉ lắc đầu và ra dấu gọi đội y tế. Nadine đã nằm trên cáng, tái nhợt như sáp.

“Dallas.” Cô ta đưa tay lên, rồi thả xuống. “Tôi thật vô dụng.”

Eve cúi người khi một nhân viên y tế gỡ bỏ tấm vải Roarke đã băng trên cánh tay cô và bắt đầu dùng tấm băng của anh ta. “Hắn bơm vào người cô rất nhiều thuốc.”

“Tôi thật vô dụng.” Nadine nhắc lại, khi cáng được đưa đến xe cứu thương. “Suốt đời phần còn lại tôi biết ơn cô.”

“Được rồi.” Cô quay đi, ngồi thừ xuống chiếc ghế cứu thương có đệm. “Anh có gì cho mắt của tôi không?” Cô hỏi. “Đau quá.”

“Sẽ thâm tím,” anh ta bảo với cô như vậy khi chườm đá lạnh lên.

“Có tin tốt. Không bệnh viện,” cô nói, chắc chắn. Nhân viên y tế tặc lưỡi rồi bắt đầu lau sạch và băng bó vết thương.

“Xin lỗi về chiếc váy.” Cô mỉm cười với Roarke, nhận ra ống tay áo rách te tua. “Nó không còn nguyên nữa.” Cô đứng lên, gạt tay nhân viên y tế đang rối rít sang bên. “Em cần phải quay về thay đồ, rồi làm báo cáo.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Thật tệ là Morse lẩn trên con dao của hắn. Văn phòng Công tố sẽ muốn đem hắn ra xử.” Cô đưa tay ra, kiểm tra những đốt tay xù xì của Roarke và lắc đầu. “Có phải anh đã rú lên không?”

“Em nói sao?”

Cô tắc lưỡi, dựa vào anh khi họ bước ra khỏi công viên. “Rốt cuộc, bữa tiệc thật tệ.”

“Hừ. Chúng ta sẽ tổ chức những bữa tiệc khác. Nhưng có một điều.”

“Hử?” Cô gấp ngón tay, thấy nhẹ nhõm vì chúng có vẻ như đã cử động bình thường. Nhân viên y tế hiệu quả thật.

“Anh muốn em lấy anh.”

“Ừ hừ. À, chúng ta sẽ...” Cô dừng lại, gần như ngã ngửa, rồi trợn mắt há mồm nhìn anh. “Anh muốn sao?”

“Anh muốn em lấy anh.”

Cầm anh bị trầy xước, máu dính trên áo, và một vầng sáng ánh lên trong mắt anh. Cô tự hỏi có phải anh mất trí rồi không. “Chúng ta đứng đây, đang đấu tranh với vụ tệ hại này, vừa bước ra khỏi hiện trường tội phạm, thế mà anh hỏi cưới em sao?”

Anh lại quàng tay lên hông cô, thúc cô bước lên. “Đúng lúc hoàn hảo.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-chet-huy-hoang>